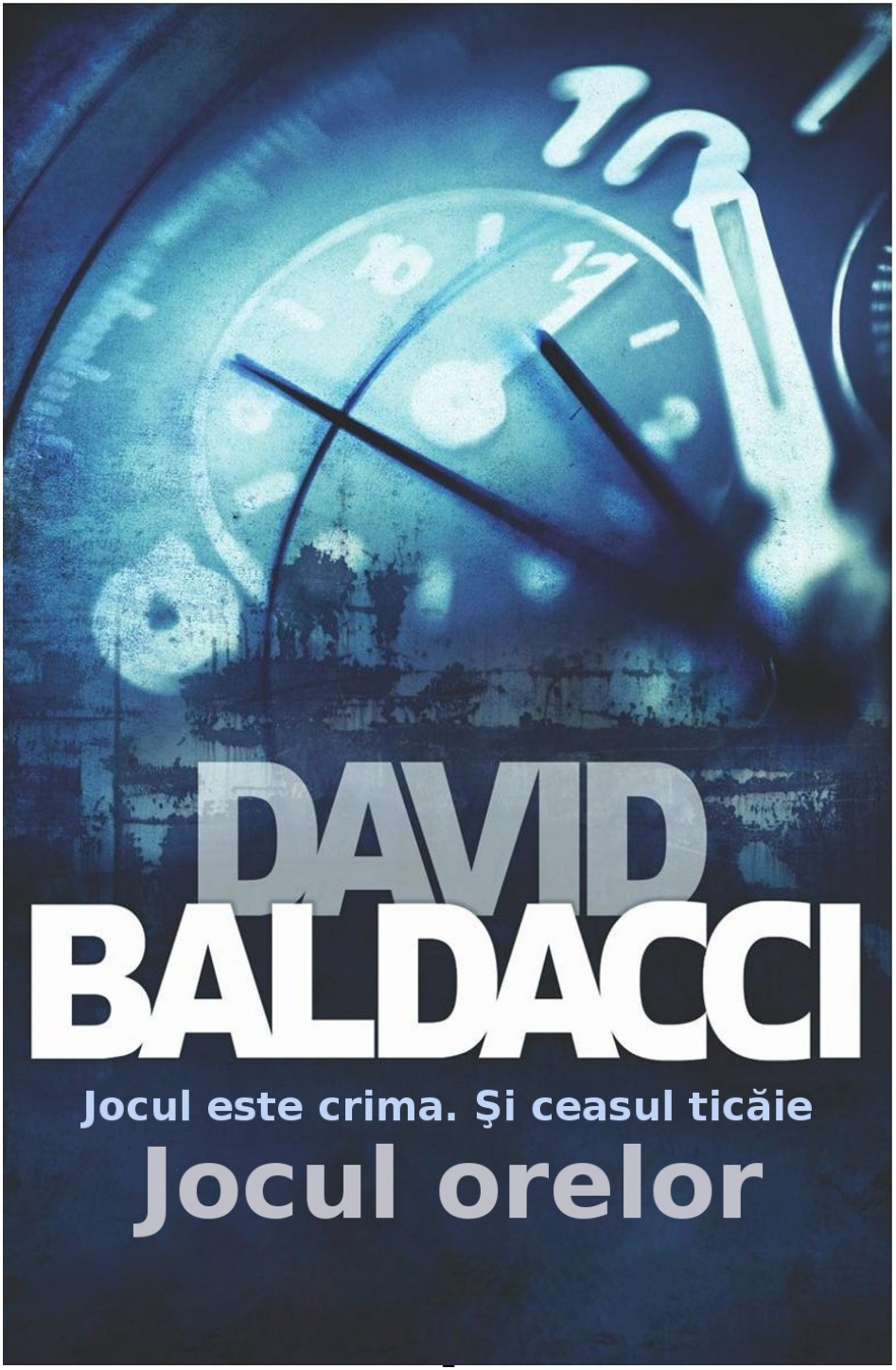
DAVID
BALDACCI
Jocul este crima. Şi ceasul ticăie
Jocul orelor

David Baldacci

JOCUL ORELOR

Traducere din limba engleză şi note
Ana-Veronica Mircea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BALDACCI, DAVID
Jocul orelor / David Baldacci; trad.: Ana-Veronica Mircea Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-861-5

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

David Baldacci
Hour Game

© 2004 by Columbus Rose, Ltd.
All rights reserved

© RAO International Publishing Company, 2005, pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial”
Bucureşti

ISBN 973

Acest roman este dedicat
lui Harry L. Carrico,
lui Janes Giles
şi memoriei lui Mary Rose Tatum
trei dintre cei mai rafinaţi oameni pe care i-am cunoscut.

Capitolul 1

Ploaia cădea în rafale asupra bărbatului care păşea uşor încovoiat, respirând anevoie şi asudând. Povara pe care o ducea nu era din cale afară de grea, ci doar incomodă, iar terenul era accidentat. Nu e tocmai simplu să cari, în toiul nopţii, un cadavru prin pădure. Mută leşul pe umărul stâng şi-şi continuă mersul târşâit. Amprentele tălpilor lui nu rămâneau clare; oricum, asta nu avea importanţă, căci ploaia spăla, cu repeziciune, orice fel de urme. Urmărise prognozele meteorologice; ploaia îl adusese acolo. Vremea aspră era cel mai bun ajutor pe care şi-l putea dori.

Dincolo de trupul neînsufleţit care-i atârna pe umărul robust, înfăţişarea omului era neobişnuită şi pentru că purta o glugă neagră, pe care era brodat un simbol ezoteric pe toată lungimea materialului. Un cerc cu o cruce în mijloc. Probabil foarte uşor de recunoscut pentru oricine depăşise vârsta de cincizeci de ani, sigla aceea stârnise cândva o groază care se estompase simţitor de-a lungul anilor. Pentru el nu conta că niciun om „viu“ nu-l vedea purtând gluga; semnificaţia ei funestă îl umplea de o mulţumire feroce.

După zece minute, ajunse în locul pe care îl alesese cu grijă în timpul unei alte descinderi şi aşează jos trupul, cu o veneraţie ce nu se potrivea cu moartea violentă a acestuia. Respiră adânc şi îl susţinu ca să poată dezlega cablul telefonic ce ţinea strânsă folia de plastic în care era împachetat, şi pe care o desfăşură apoi. Femeia era tânără şi, cu două zile înainte, trăsăturile ei fuseseră atrăgătoare; dar acum nu era mare lucru de privit. Părul blond, mătăsos, atârna alături de pielea cu o tentă verzuie, lăsând la vedere ochii închişi şi obrajii puhavi. Dacă ochii aceia ar fi fost deschişi, poate că în ei s-ar mai fi putut desluşi privirea înfricoşată a răposatei îndurând chinurile morţii, o experienţă brutală, repetată, în America, de treizeci de mii de ori în fiecare an.

Bărbatul îndepărtă plasticul, eliberând în întregime

corpul femeii, pe care îl întinse pe spate. Expiră, împotrivindu-se impulsului de a voma stârnit de duhoarea leşului, şi trase din nou, cu putere, aer în piept. Folosindu-se de una din mâinile sale înmănuşate şi de lanternă, căută şi reuşi să descopere creanga mică şi bifurcată pe care o ascunsese mai înainte într-un mărăciniş din apropiere. Sprijini cu ea antebraţul femeii, aşezându-l astfel încât să pară că arată către cer. Deşi se atenua cu repeziciune, rigiditatea cadavrului îi îngreuna sarcina, dar, fiind un bărbat puternic, fixă, în cele din urmă, membrul acela ţeapăn, plasându-l în unghiul dorit. Îşi scoase ceasul din buzunar, îl cercetă, la lumina lanternei, ca să se asigure că fusese bine potrivit, şi îl prinse de încheietura mâinii moartei.

Cu toate că era departe de ceea ce se înţelege printr-un om credincios, îngenunche alături de cadavru şi murmură o rugăciune scurtă, astupându-şi gura şi nasul cu căuşul palmei în timp ce o rostea.

— Nu era tocmai vina ta, dar n-am avut pe altcineva la îndemână. N-ai murit în zadar. Şi cred că acum ţi-e mai bine.

Credea într-adevăr ceea ce spusese? Poate că nu. Poate că asta nici nu conta.

Privi chipul moartei, studiindu-i trăsăturile cu meticulozitate, ca un savant care supraveghează un experiment extrem de fascinant. Nu mai omorâse pe nimeni până atunci. O făcuse repede şi, spera el, fără durere. În întunericul tern şi ceţos, femeia părea învăluită de o strălucire gălbuie, de parcă s-ar fi transformat deja într-o fantomă.

Se trase înapoi şi scrută tot spaţiul dimprejur, căutând orice obiect străin care ar fi putut deveni o dovadă împotriva lui. Nu descoperi decât o bucată din materialul glugii, pe care şi-o agăţase într-un tufiş din apropierea cadavrului. „Ai grijă, nu-ţi poţi permite să rişti.“ Şi-o îndesă în buzunar. Şi mai petrecu câteva minute căutând orice altceva de acelaşi gen, oricât de minuscul.

În lumea anchetatorilor, existau acele indicii „nevăzute” care te puteau distruge. O singură picătură de sânge, de spermă sau de salivă, o amprentă, un rest de ADN pe rădăcina unui fir de păr, şi poliţia putea să-ţi citească drepturile, în timp de procurorii nesăţioşi îţi dădeau târcoale. Din nefericire, nici chiar cunoaşterea deplină a acestor amănunte nu-ţi putea oferi destulă protecţie. Orice criminal, oricât ar fi fost de meticulos, lăsa, la locul faptei, obiecte potenţial incriminatoare. Aşa că se străduise să nu vină în contact fizic direct cu leşul femeii, ca şi cum acesta ar fi fost purtătorul unui virus ce putea provoca o boală fatală.

Strânse folia de plastic şi îşi vârî în buzunar cablul de telefon, verifică încă o dată ceasul şi o luă, fără grabă, înapoi, către maşina sa.

Lăsase în urmă femeia moartă, cu mâna înălţată către cerul înlăcrimat. În întuneric, ceasul sticlea anemic, ca un licăr de far străjuind noul ei loc de odihnă. N-ar fi trebuit să rămână prea mult timp nedescoperită. Rareori se întâmplă ca un cadavru neîngropat să nu fie găsit, chiar dacă se află într-o zonă atât de izolată ca aceea.

În timp ce, instalat la volanul maşinii sale, părăsea locul, omul cu glugă urmări cu degetul conturul simbolului care i-o împodobea, făcându-şi, totodată, semnul crucii. Simbolul apărea şi pe ceasul de la mâna femeii. „Asta o să-i aţâţe, fără doar şi poate.“ Răsuflă adânc, cuprins, deopotrivă, de emoţie şi de teamă. Ani de-a rândul, crezuse că ziua aceea nu avea să vină niciodată. Ani de-a rândul ezitase. Acum, când primul pas era făcut, se simţea de deplin pătruns de o senzaţie de putere şi de libertate.

Schimbă în viteza a treia şi acceleră, făcându-şi pneurile să ia în stăpânire drumul lucios; şi continuă să ruleze la fel de repede, în ciuda întunericului care înghiţea luminile VW-ului său albastru. Voia să ajungă la destinaţie cât mai curând cu putinţă.

Avea de scris o scrisoare.

Capitolul 2

Michelle Maxwell mări pasul. Ajunsese la sfârşitul porţiunii „plate“ a traseului ei de alergare pe dealurile din jurul orăşelului Wrightsburg, un loc retras, situat la sud-vest faţă de Charlottesville, Virginia; de aici înainte, drumul începea să urce, devenind mai abrupt. Michelle era o fostă canotoare olimpică, care petrecuse apoi nouă ani agitaţi în Serviciul Secret. De aceea, femeia de un metru optzeci era într-o formă fizică excelentă. Totuşi, deasupra întregii zone centrale a Atlanticului presiunea atmosferică era foarte ridicată, ceea ce făcea ca ziua de primăvară să fie neobişnuit de umedă, aşa că muşchii şi plămânii ei erau foarte solicitaţi de când începuse să urce pieptiş. Deşi, după ce alergase un sfert de drum, îşi strânsese într-o coadă de cal părul negru, care îi ajungea până la umeri, câteva şuviţe rebele se încăpăţânau să îi alunece pe faţă.

Michelle părăsise Serviciul Secret pentru ca, împreună un alt fost agent, Sean King, să pună pe picioare, în acel mic oraş din Virginia, o firmă particulară de investigaţii. King se retrăsese din serviciu sub auspicii nefaste, dar în Wrightsburg devenise avocat şi îşi croise o nouă viaţă. Cei doi nu se cunoşteau din vremea când lucrau pentru Unchiul Sam; rezolvaseră însă împreună un caz, devenind o echipă, cu un an înainte, când Michelle încă mai făcea parte din Serviciul Secret iar King se implicase în cercetarea unei serii de crime locale. După ce strădaniile lor fuseseră încununate de succes, ocazie cu care câştigaseră şi ceva faimă, Michelle venise cu propunerea de a deschide propria lor firmă şi King, deşi nu cu prea mare tragere de inimă, acceptase. În scurt timp, cu ajutorul reputaţiei pe care şi-o dobândiseră rezolvând cazul anterior şi al talentului lor de detectivi, afacerea devenise înfloritoare. Cu toate acestea, intraseră într-o perioadă de acalmie, fapt pentru care Michelle era recunoscătoare. Îi plăcea să trăiască sub cerul liber şi o excursie sau participarea la un maraton îi ofereau tot atâta

satisfacţie cât demascarea unor falsificatori sau a unei reţele de spionaj.

Pădurea era liniştită, singurul zgomot fiind foşnetul ramurilor agitate de briza umedă care antrena, în vârtejuri miniaturale, frunzele moarte din iarna trecută. Totuşi, trosnetul brusc al unei crengi îi atrase atenţia lui Michelle. I se povestise că, uneori, câte un urs negru putea fi văzut prin împrejurimi, dar, dacă acum avea să se întâlnească cu vreo sălbăticiune, erau mai multe şanse să fie vorba de o căprioară, de o veveriţă sau de o vulpe. Nu se duse cu gândul mai departe, dar revolverul din tocul agăţat de cureaua rucsacului o făcu se simtă mai liniştită. În calitate de agent secret, nu pleca fără armă nici măcar la closet. Nu se ştia niciodată când putea prinde bine un SIG[1] de nouă milimetri cu paisprezece cartuşe.

Câteva secunde mai târziu, un alt zgomot îi captă definitiv atenţia: cineva o luase la fugă. În răstimpul petrecut în Serviciul Secret, Michelle auzise mai multe tipuri de zgomote de paşi alergând. Cel mai multe erau inofensive, însă unele sugerau lucruri necurate: furt, atac sau panică. Încă nu ştia în ce categorie să-l încadreze pe cel de acum: bun, rău sau atipic. Încetini puţin pasul, ţinându-şi mâna streaşină la ochi ca să se ferească de razele de soare care răzbăteau prin bolta de ramuri. Preţ de câteva clipe, se înstăpâni o linişte mormântală, apoi zgomotul de picioare grăbite reîncepu, de data asta mult mai aproape. OK, era limpede că nu erau paşii ritmici ai unui iubitor de jogging. În călcătura aceea pripită şi neregulată se putea desluşi spaima. Avea impresia că acum o auzea din stânga, dar nu putea fi sigură. Sunetul avea tendinţa să reverbereze.

— Hei! strigă, în timp ce îşi ducea mâna spre revolver.

Nu se aştepta la vreun răspuns, şi nici nu primi vreunul. Armă revolverul, dar îi lăsă piedica pusă. Toată lumea evită să alerge ţinând o foarfecă sau un pistol cu piedica ridicată. Zgomotul continua să se apropie; şi era făcut de

[1] Pistol Sauer.

un om, cu siguranţă. Michelle aruncă o privire peste umăr; ar fi putut fi o capcană. Puteau fi două persoane; una care să-i distragă atenţia în timp ce alta s-ar fi năpustit asupra ei. Ei bine, în cazul ăsta urma să le pară foarte rău că o aleseseră tocmai pe ea.

Se opri, pentru că reuşise în sfârşit să-şi dea seama de unde venea sunetul; se auzea din dreapta, de dincolo de dâmbul aflat chiar în faţa ei. Respiraţia era pripită; zgomotul de paşi grăbiţi şi de crengi rupte se înteţea, frenetic. Orice ar fi fost, în câteva secunde trebuia să depăşească ridicătura de pământ şi piatră.

Michelle trase siguranţa armei şi se postă în spatele unui stejar gros. Dacă, aşa cum spera, urma să apară doar o altă persoană care făcea jogging, aceasta nici măcar nu avea să-şi dea seama de prezenţa unei femei înarmate. Praf şi pietre fură azvârlite dincoace de dâmb, vestind sosirea sursei întregii agitaţii. Michele se înţepeni bine pe picioare şi prinse revolverul cu amândouă mâinile, fiind gata să trimită un glonţ între ochii cuiva, daca avea să fie necesar.

Pe creasta dâmbului se ivi un băietan, rămase suspendat în aer pentru o secundă, apoi se prăvăli cu un ţipăt, rostogolindu-de în josul pantei. Înainte de ajunge la poale, în vârf apăru un alt puşti, ceva mai mare, care se opri la timp şi pur şi simplu se lăsă să alunece, pe propriul fund, către baza pantei, aterizând lângă însoţitorul său.

Michelle ar fi putut crede că se fugăreau prin împrejurimi, dacă pe chipurile lor nu ar fi fost întipărită o spaimă greu de imaginat. Cel mai mic plângea cu sughiţuri şi faţa îi era brăzdată de murdărie şi de lacrimi. Celălalt îl ridică trăgându-l de partea din spate a gulerului cămăşii şi o rupseră din nou la fugă, cu obrajii împurpuraţi de năvala sângelui.

Michelle îşi puse pistolul în toc, ieşi din spatele copacului şi îşi ridică mâna.

— Băieţi, opriţi-vă!

Cei doi scoaseră un ţipăt şi o tuliră ca din puşcă,

ocolind-o fiecare prin câte o parte. Se răsuci, încercând, fără succes, să îl înhaţe pe unul din ei.

— Ce s-a întâmplat? Vreau să vă ajut! strigă în urma lor.

Pentru o clipă, se gândi să alerge după ei, dar, în ciuda trecutului ei olimpic, nu era deloc sigură că ar fi putut prinde doi puştani mânaţi de o spaimă cumplită. Se întoarse şi privi spre vârful dâmbului. Ce îi putuse îngrozi în halul ăla? Imediat, îşi schimbă modul de a privi lucrurile. Sau *cine* o făcuse? Îşi mai aruncă o dată ochii în direcţia băieţilor care scăpaseră cu fuga. Apoi se întoarse şi porni, cu prudenţă, în direcţia din care apăruseră puştii. „OK, treaba asta începe să devină puţin cam riscantă.” Îi trecu prin cap ideea să-şi folosească celularul ca să cheme ajutoare, dar se hotărî să verifice mai întâi despre ce era vorba. Nu dorea să cheme poliţia şi apoi să descopere că băieţii se speriaseră de un urs.

Din vârful dâmbului, descoperi cu uşurinţă poteca pe care veniseră cei doi. Se strecură de-a lungul urmei înguste şi inegale croite de goana lor nebună. Aceasta se întindea cam pe treizeci de metri, după care dădea într-un mic luminiş. De aici încolo, poteca era mai greu de desluşit, dar zări o bucată de stofă atârnând de una dintre crengile de jos ale unui corn, şi îşi croi drum pe acolo, pătrunzând din nou în pădure. După vreo cincisprezece metri, ajunse într-un alt luminiş, de data asta mai mare, în care un foc de tabără fusese stins cu apă.

Se întrebă dacă băieţii îşi instalaseră tabăra acolo şi fuseseră într-adevăr speriaţi de un animal. Totuşi, nu aveau cu ei niciun fel de echipament de campare şi nici în luminiş nu rămăsese aşa ceva. Iar focul nu părea chiar atât de recent. „Nu, aici e vorba despre altceva.”

În acel moment, vântul îşi schimbă direcţia, aducând un miros care îi pătrunse adânc în nări. Se înecă şi ochii i se umplură de spaimă. Mai simţise şi altă dată mirosul acela inconfundabil.

Mirosul de carne intrată în putrefacţie. „Carne de om!”

Michelle îşi ridică partea din faţă a tricoului şi îşi astupă

cu el gura şi nasul, preferind să-şi suporte mai degrabă propria transpiraţie decât duhoarea cumplită a unui cadavru în descompunere, începu să ocolească luminişul. Şi, după ce parcurse, după socoteala ei, un arc de 120 de grade, îl găsi. Sau o găsi. Mâna îi ieşea din tufişurile de pe margine, ca şi cum femeia moartă şi-ar fi înălţat-o în semn de salut sau, mai bine spus, de adio. Chiar şi de la distanţa aceea, Michelle văzu că pielea verzuie a braţului alunecase de pe os. Se grăbi să se plaseze astfel încât vântul să nu sufle de la cadavru către ea şi respiră adânc, reumplându-şi plămânii cu aer.

Cercetă leşul cu privirea, ţinându-şi arma pregătită. Deşi mirosul greu, culoarea schimbată şi pielea desprinsă dovedeau că femeia era moartă de multă vreme, ar fi putut fi aruncată acolo de curând şi era posibil ca ucigaşul să se afle încă în apropiere. Iar Michelle nu dorea câtuşi de puţin să împărtăşească soarta cucoanei.

La încheietura mâinii femeii, ceva scânteia în lumina soarelui. Michelle se apropie şi văzu că era un ceas. Îl privi şi pe al ei; era două şi jumătate. Se aşeză pe vine, înfundându-şi nasul în subsuoară. Sună la 911 şi, calmă, îi povesti dispecerului ce anume găsise şi unde se afla. Apoi îl sună pe Sean King.

— Ai recunoscut-o? o întrebă el.

— Sean, cred că nici maică-sa n-ar recunoaşte-o.

— Vin imediat. Tu fii cu ochi-n patru. Indiferent cine a făcut-o, s-ar putea întoarce să-şi admire opera. A, Michelle? spuse King.

— Ei?

— N-ai putea să începi procedura de rutină?

Închise telefonul şi se îndepărtă de cadavru atât cât putea să o facă fără a-l pierde din ochi şi continuă să supravegheze zona cu atenţie. Ziua aceea plăcută şi stimularea endorfinelor printr-o alergare pe nişte dealuri superbe căpătaseră, pe neaşteptate, o tentă înfiorătoare.

Straniu cum o crimă poate să facă aşa ceva.

Capitolul 3

Micul luminiş era martorul unei activităţi febrile. O zonă largă fusese închisă, fiind înconjurată cu panglica galbenă pe care poliţia o întinsese între copaci. O echipă judiciară, formată din două persoane, căuta indicii în jurul locului crimei, analizând obiecte care păreau mult prea mici pentru a putea avea vreo semnificaţie. Alţii se concentraseră asupra cadavrului, în timp ce un al treilea grup îşi croia drum prin pădurea dimprejur şi printre copacii mai tineri, căutând atât indicii care să prezinte interes, cât şi locul prin care ucigaşul ar fi putut intra şi ieşi. Un ofiţer în uniformă fotografiase şi filmase întreaga scenă. Toţi poliţaii purtau măşti de gaze, care să-i apere de duhoare, şi totuşi se refugiau pe rând în pădure ca să verse.

Totul părea să se desfăşoare în ordine şi cu eficienţă maximă. Dar, pentru un observator experimentat, era limpede că, în partida dintre băieţii răi şi băieţii buni, cei dintâi conduceau cu unu la zero. Ceilalţi nu descoperiseră nimic.

Michelle stătea deoparte şi privea. Alături de ea era Sean King, asociatul ei de la firma de detectivi particulari King & Maxwell. King era un bărbat trecut de patruzeci de ani, cu opt centimetri mai înalt decât Michelle cea de un metru optzeci şi cu părul scurt şi negru încărunţit la tâmple. Era un tip zdravăn, lat în umeri, dar avea genunchii şubreziţi şi, cu ani în urmă, un glonţ îi sfâşiase umărul în timpul unei arestări care ieşise anapoda pe când, în calitate de agent al Serviciului Secret, investiga un caz de fals în acte. De asemenea, fusese cândva ajutor de şerif voluntar în Wrightsburg, dar demisionase, jurându-se că renunţă la arme şi la operaţiuni judiciare pentru tot restul zilelor.

În decursul vieţii, Sean King avusese parte de destule tragedii: sfârşitul ruşinos al carierei în Serviciul Secret, după ce un candidat pe care îl proteja fusese asasinat

chiar sub ochii lui; o căsnicie eşuată şi un divorţ traumatizant; şi, mai recent, o încercare de a-l implica într-o serie de crime locale, care repusese pe tapet amănuntele dureroase ale ultimelor sale zile de agent federal. În urma acestor experienţe, King devenise bărbat extrem de circumspect, care nu mai avea încredere în nimeni, cel puţin până când Michelle dăduse buzna în viaţa lui. Cu toate că relaţia lor începuse pe teren accidentat, ea era acum singura persoană pe care ştia că se poate bizui întru totul.

La începutul carierei sale, Michelle Maxwell trăise contra cronometru, dând gata facultatea în trei ani, câştigând argintul olimpic la canotaj şi devenind ofiţer de poliţie în Tennessee, locul în care se născuse, înainte de a intra în Serviciul Secret. Ca şi în cazul lui King, plecarea ei din agenţia federală nu fusese plăcută: persoana pe care o proteja fusese victima unui plan foarte ingenios de răpire. Era vorba de primul ei eşec în viaţă, un dezastru gata-gata să o distrugă. În timp ce investiga acel caz de răpire îl întâlnise pe King. La prima vedere, tipul îi displăcuse. Acum, când erau asociaţi, îl vedea aşa cum era cu adevărat: avea cea mai limpede şi cea mai iscoditoare minte pe care o întâlnise vreodată. Şi îi era cel mai bun prieten.

Totuşi, cei doi nu ar fi putut fi mai diferiţi. În timp ce Michelle se dădea în vânt după puseurile de adrenalină şi după activităţile fizice intense, care îi solicitau la limită întreg organismul, King prefera să-şi petreacă timpul liber umblând după vinuri potrivite pentru colecţia sa, străduindu-se să intre în posesia operelor artiştilor locali, citind o carte bună, dar şi plimbându-se cu barca sau pescuind în lacul din spatele casei sale. Era o natură introspectivă; îi plăcea să cumpănească bine lucrurile înainte de a trece la acţiune. Michelle avea tendinţa să se mişte cu viteza luminii şi să lase lucrurile la voia întâmplării. Şi, într-un fel sau altul, această asociere dintre o supernovă şi un gheţar era înfloritoare.

— I-au găsit pe băieţi? întrebă Michelle.

King dădu aprobator din cap.

— Din câte am înţeles, sunt destul de şocaţi.

— Şocaţi? Cred că or să fie sub tratament psihologic până la terminarea facultăţii.

Michelle dăduse deja o declaraţie amănunţită poliţiei locale, reprezentate de şeriful Todd Williams. Părul acestuia încărunţise în mod vizibil după prima aventură din Wrightsburg a lui Michelle şi King. Acum, trăsăturile sale căpătaseră un aer resemnat, de parcă s-ar fi aşteptat ca mutilările şi crima să se instaleze în micul lui cătun.

Michelle urmări cu privirea o femeie roşcată, frumoasă şi zveltă, de aproape patruzeci de ani, care îşi făcuse apariţia, ducând o geantă neagră şi o trusă medicală, şi care îngenunche şi începu să examineze cadavrul.

— E medicul legist care răspunde de zona asta, îi explică King. Sylvia Diaz.

— Diaz? Arată mai degrabă ca Maureen O'Hara.

— A fost măritată cu George Diaz. El era un chirurg renumit în regiune. A murit acum câţiva ani, lovit de o maşină. Sylvia a fost profesoară de medicină legală la University of Virginia. Acum e medic particular.

— Şi medic legist, pe de altă parte. O femeie ocupată. Are copii?

— Nu. Bănuiesc că munca e viaţa ei, spuse King.

Michelle îşi duse mâna la nas. Vântul îşi schimbase din nou direcţia şi purta către ei duhoarea cadavrului.

— Un fel de viaţă, zise. Doamne, ea nici măcar nu poartă mască şi eu stau tocmai aici şi sunt gata să vărs.

După douăzeci de minute, Diaz se ridică, discută cu poliţiştii, îşi scoase mânuşile folosite în timpul examinării şi se apucă să fotografieze cadavrul şi zona înconjurătoare. După ce termină şi cu asta, îşi puse la loc aparatul de fotografiat şi, vrând să părăsească locul, îl observă pe de King. Zâmbi cu căldură şi îi salută cu o mişcare a capului.

— Nu cumva ai uitat să-mi spui că aţi fost prieteni? şopti Michelle.

King o privi surprins.

— Am ieşit de câteva ori împreună, cu ceva timp în urmă. Cum ţi-ai dat seama?

— După ce stai atâta timp lângă un cadavru, nu-i zâmbeşti aşa decât cuiva cu care ai avut o relaţie apropiată.

— Îţi mulţumesc pentru remarca asta abilă. Dar încearcă să fii amabilă. Sylvia este o femeie cu adevărat minunată.

— Sean, nu mă îndoiesc că a fost, însă nu simt nevoia să aflu amănunte.

— Stai liniştită, niciunul n-o să-ţi ajungă la urechi până la ultima mea suflare.

— Înţeleg. Eşti un adevărat gentleman din Virginia.

— Nu. Pur şi simplu, nu vreau să fiu criticat.

Capitolul 4

Sylvia Diaz îl îmbrăţişă pe King într-un mod care, după părerea lui Michelle, nu se potrivea cu statutul de „fostă“ prietenă, apoi el făcu prezentările.

Medicul legist o privi pe Michelle cu ceea ce aceasta din urmă consideră a fi o privire neprietenoasă.

— Nu te-am mai văzut în ultima vreme, Sean, spuse Sylvia, întorcându-se către el.

— Am fost prins până peste cap cu nişte anchete, dar, până la urmă, lucrurile s-au mai liniştit.

— Aşadar, interveni Michelle, încă nu ştiţi care a fost cauza morţii femeii?

Pe chipul Sylviei se aşternu o expresie de surpriză.

— Ăsta chiar nu e un subiect pe care să-l putem discuta împreună.

— Mă întrebam şi eu, zise Michelle, cu un aer inocent, fiindcă s-a nimerit să mă număr printre primele persoane care au ajuns aici. Presupun că nu o să aveţi un răspuns sigur înainte de autopsie.

— Autopsia o să o faci aici, nu-i aşa? întrebă King.

Sylvia încuviinţă dând din cap.

— Da, cu toate că, în cazul morţilor suspecte, cadavrele erau trimise, de obicei, la Roanoke.

— Şi acum de ce nu se mai procedează aşa? se interesă Michelle.

— În statul ăsta, existau echipamente oficial atestate pentru efectuarea autopsiilor doar în patru locuri: la Fairfax, Richmond, Tidewater şi Roanoke. Însă, datorită generozităţii lui John Poindexter, un tip foarte bogat, fost purtător de cuvânt al Adunării Generale a statului, avem acum chiar aici un institut medico-legal atestat.

— O morgă. Bizară donaţie, spuse Michelle.

— Fiica lui Poindexter a fost ucisă aici cu ani în urmă. Wrightsburg se află pe linia oficială de demarcaţie între jurisdicţia departamentului de medicină legală din Richmond şi cea a departamentului din districtul de vest

din Roanoke. Din cauza asta, cele două instituţii s-au luptat ca să obţină dreptul de a efectua autopsia. În cele din urmă, Roanoke a câştigat, dar vehiculul care transporta cadavrul într-acolo a avut un accident, iar dovezile esenţiale au fost pierdute sau deteriorate. Ca urmare, ucigaşul fetei nu a fost prins nici până în ziua de astăzi şi, aşa cum vă puteţi imagina, tatăl ei nu a fost tocmai mulţumit. Când a murit, Poindexter a lăsat, prin testament, banii necesari pentru construirea unui institut modern. Silvia aruncă, peste umăr, o privire către cadavru. Dar, chiar şi cu dotări de ultimă oră, de data asta cauza morţii s-ar putea să fie greu de descoperit.

— Ai cât de cât idee cam de când a murit? întrebă King.

— Asta depinde, în foarte mare măsură, de caracteristicile individuale, de factorii de mediu şi de gradul de descompunere. Pentru un corp a cărui moarte a survenit de atât de multă vreme, necropsia ne poate ajuta să ne stabilim, cu aproximaţie, un interval de timp, dar atâta tot.

— Văd că unele dintre degete au fost muşcate, zise King.

— De nişte animale, evident. Dar, adăugă Sylvia, pe un ton meditativ, ar fi trebuit să existe mai multe astfel de semne de invazie. Acum se străduiesc să o identifice.

— Poziţia mâinii îţi spune ceva? spuse King.

— Mă tem că asta e treaba detectivilor, nu a mea. Eu le spun doar cum a murit victima şi, în timpul autopsiei, notez tot ce ar putea fi folositor. Când am început munca asta, o făceam pe Sherlock Holmes, dar am fost repede pusă la locul meu.

— Nu-i nimic rău dacă îţi foloseşti cunoştinţele de specialitate ca să ajuţi la rezolvarea unei crime, comentă Michelle.

— Aşa s-ar părea, nu? Pot să vă spun, reluă Sylvia după o pauză, că braţul a fost sprijinit de o creangă ruptă şi că treaba asta a fost făcută intenţionat. În rest, nu mai am nicio idee. Se întoarse către King. Mă bucur că ne-am revăzut, fie şi în asemenea împrejurări.

Îi întinse mâna lui Michelle, care i-o strânse şi i-o scutură puternic.

După plecarea ei, Michelle zise:

— Parcă spuneai că vă întâlneaţi cu ceva timp în *urmă.*

— Aşa este. S-a terminat de mai bine de un an.

— Nu sunt foarte sigură că ea a înţeles asta.

— Sincer, îţi apreciez intuiţia. Poate că data viitoare îmi ghiceşti în palmă. Eşti gata de plecare? Sau vrei să-ţi termini alergarea?

— Nu, mulţumesc. Pentru o singură zi, am avut parte de destule stimulente.

Când trecură prin apropierea cadavrului, King se opri, se uită lung la mâna ce continua să arate spre cer, şi chipul i se încruntă dintr-o dată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Michelle, privindu-l cu atenţie.

— Ceasul, răspunse el.

Ea îşi aruncă privirea într-acolo şi văzu că ceasul fusese fixat la ora unu şi că nu părea să funcţioneze.

— Ce-i cu el?

— Michelle, este un ceas Zodiac.

— Zodiac?

— Ceva îmi spune că pe individul ăsta o să-l vedem din nou la treabă, zise King.

Capitolul 5

Zona izolată aflată pe malul abrupt înălţat deasupra unuia dintre principalele canale, lung de patruzeci de kilometri, ale lacului Cardinal era, de multă vreme, locul favorit de întâlnire al adolescenţilor din Wrightsburg, locul în care se îndeletniceau cu diverse lucruri care nu ar fi fost aprobate de părinţii lor. În noaptea aceea mohorâtă, cu burniţă şi vânt care făcea copacii să scârţâie, pe mal era parcată o singură maşină, dar ocupanţii acesteia puneau în scenă un spectacol plin de energie.

Fata era deja dezbrăcată, rochia şi lenjeria ei fiind împăturite cu grijă şi aşezate pe locul din spate, alături de pantofi. În timp ce ea îi desfăcea pantalonii, băiatul se străduia, cu frenezie, să-şi scoată cămaşa pe deasupra capului, ceea ce nu era tocmai simplu în spaţiul acela înghesuit. Reuşi, în sfârşit, să scape de cămaşă, cam în momentul în care pantalonii şi chiloţii îi erau traşi în jos de fata care gâfâia şi pentru care răbdarea, cel puţin în asemenea împrejurări, nu era, cu siguranţă, o virtute.

După ce îşi puse prezervativul, el alunecă în mijlocul banchetei din faţă şi ea încălecă peste el, privindu-l în faţă. Geamurile maşinii începuseră să se aburească. Pe deasupra umărului ei, îşi întoarse privirea către parbriz, apoi închise ochii şi respiraţia i se acceleră. Pentru el era prima oară, dar partenera sa părea mult mai experimentată. Aştepta momentul ăsta de mai bine de doi ani, timp în care hormonii îl făcuseră să treacă prin suferinţe cumplite. Zâmbi când ea gemu, legănându-se deasupra lui.

Apoi deschise ochii şi zâmbetul îi pieri.

Un individ cu glugă neagră se holba la el prin parbriz. Prin condensul gros de pe geam, desluşi apariţia ţevii unei arme de vânătoare. Începu să o împingă pe fata aflată deasupra lui, gândindu-se, în mod instinctiv, că ar fi putut porni maşina ca să fugă de acolo. Dar nu izbuti. Geamul explodă, prăvălindu-se în interior. Impactul cu alicele care

îi pătrunseră fetei în spate o trânti peste el, şi trupul ei îl protejă. Dar capul ei îl izbise, spărgându-i nasul şi lăsându-l aproape fără cunoştinţă. Scăldat în sângele ei, dar fără să fie el însuşi grav rănit, strânse la piept trupul mort, ca şi cum l-ar fi considerat un scut nepreţuit, capabil să-l apere de atacatorul de coşmar.

Dorea să ţipe şi, totuşi, nu putea. În cele din urmă, îi dădu drumul fetei şi se trase pe locul şoferului. Se mişca stângaci, cu mintea înceţoşată. „Oare fusese rănit?” Nu era în stare să-şi dea seama, dar suferea din cauza şocului; creşterea şi apoi scăderea bruscă a tensiunii arteriale îi solicitaseră organismul până dincolo de limitele suportabile.

Începuse să răsucească cheia în contact când portiera din partea sa se deschise şi gluga neagră apăru din nou. Sub privirile lui neputincioase, ţeava carabinei se apropia, alunecând asemenea celui mai periculos şarpe din lume. Cu sângele şiroindu-i din nasul spart, băiatul începu să implore şi să plângă. Se trase uşor înapoi, îndepărtându-se de omul înarmat, până când se izbi de trupul fetei.

— Te rog! urlă. Nu, Doamne, nu!

Rafala de nouă alice îl lovi în cap cu forţa unui ciocan gigantic şi se prăbuşi alături de fata moartă. Pe partea din faţă a corpului ei nu se vedea nicio rană, dar partea dorsală era distrusă. Privind-o zăcând pe spate, nu puteai spune ce anume o omorâse. Cauza morţii prietenului ei era cu mult mai evidentă, pentru că băiatul nu mai avea faţă.

Ucigaşul îşi sprijini arma de maşină, în partea destinată pasagerului, deschise uşa şi se întinse ca să ajungă înăuntru. Prinse un ceas la încheietura mâinii băiatului, îi sprijini braţul de acoperişul maşinii şi, în cele din urmă, i-l fixă între acoperiş şi portieră. Apoi potrivi ceasul pe care îl purta deja fata moartă. Pe urmă trase de pe degetul ei inelul ieftin, cu ametist, şi şi-l puse în buzunar. De la gâtul tânărului, omul cu glugă luă un medalion cu Sfântul Christopher. Aceasta ajunse tot în buzunarul său.

— Îmi pare rău. Tu însuţi nu ai greşit cu nimic, dar eşti o

parte a păcatului originar. Nu ai murit în zadar. Ai îndreptat un rău care dăinuia de mult. Consolează-te cu asta, rosti aplecat deasupra trupului băiatului.

Nu se osteni să se roage şi lângă fată. Scoase din buzunar un obiect pe care îl lăsă să cadă pe podeaua maşinii, închise uşa şi se îndepărtă mişcându-se cu stângăcie. Sub ploaia care pătrundea prin parbrizul sfărâmat, cei doi tineri dezbrăcaţi păreau să se ţină de mână.

Pe podea se afla obiectul lăsat de ucigaş.

Era o zgardă de câine.

Capitolul 6

Şeriful Williams se opri la birourile firmei King & Maxwell, care se aflau într-o casă de cărămidă, cu două etaje, plasată în inima centrului mic, dar elegant al Wrightsburg-ului. Tot acolo îşi avusese King firma de avocatură, înainte de a renunţa la această ocupaţie. Stând cu pălăria în poală, cu ochii obosiţi şi cu o grimasă stranie, şeriful le povesti lui King şi Michelle despre înfiorătoarea dublă omucidere.

— Am plecat de la poliţia din Norfolk tocmai ca să nu mai am de-a face cu astfel de mizerii, începu Williams. Fosta mea nevastă m-a convins să venim aici, pentru că e linişte şi pace. Şi, fir-ar să fie, în ce hal s-a putut înşela femeia asta! Nu-i de mirare că am divorţat!

King îi întinse o ceaşcă cu cafea şi apoi se aşează vizavi de el, în timp ce Michelle rămase pe marginea unei canapele de piele.

— Să vedeţi ce o să scoată ziarele din asta. Şi biata Sylvia! Abia terminase cu autopsia fetei ăleia şi a trebuit să mai facă încă două.

— Cine erau victimele? întrebă King.

— Elevi de la liceul Wrightsburg: Steve Canney şi Janice Pembroke. Ea a fost împuşcată în spate; el în plină faţă. Cu alice. Când am deschis uşa maşinii, am rămas fără micul dejun. La naiba, cred c-o să-i visez luni de zile.

— Nu există martori?

— Niciunul despre care să ştim. Era o noapte ploioasă. Urmele maşinii lor erau singurele de acolo.

Michelle ciuli urechile.

— Va să zică, ploua. Aşa că, dacă n-aţi mai văzut alte urme de pneuri, înseamnă că ucigaşul a venit pe jos până la maşină. Lui nu i-aţi găsit urmele?

— Ploaia a spălat aproape tot. Pe podeaua maşinii era ceva apă cu sânge. Steve Canney era unul dintre cei mai populari băieţi din şcoală, vedeta echipei de fotbal şi toate celelalte.

— Şi fata? întrebă Michelle.

Williams ezită.

— Janice Pembroke avea o anumită reputaţie printre băieţi.

— Era considerată… accesibilă? întrebă King.

— Da.

— Lipseşte ceva? Ar fi putut fi un jaf?

— Nu s-ar părea, deşi lipsesc două obiecte: un inel ieftin, pe care Pembroke îl purta de obicei, şi medalionul cu Sfântul Christopher a lui Canney. Nu ştim dacă ucigaşul le-a luat sau nu.

— Spuneai că Sylvia a terminat autopsiile. Presupun că ai fost de faţă.

Williams păru încurcat.

— Am avut o mică problemă pe la jumătatea autopsiei necunoscutei şi eram prea obosit când le făcea pe celelalte două. Aştept rapoartele Sylviei, adăugă, în pripă. Nu avem un detectiv care să se ocupe în mod oficial de omucideri, aşa că m-am gândit că n-ar fi rău să vin aici ca să fac apel la priceperea voastră.

— Ceva indicii? se interesă Michelle.

— Nu despre prima crimă. Deocamdată nici nu am reuşit să identificăm victima, deşi i-am putut lua amprentele şi le căutăm. I-am întocmit şi un portret computerizat, care este pus în circulaţie.

— Avem motive să credem că între crime există vreo legătură? întrebă Michelle.

Williams scutură din cap.

— Probabil se va dovedi că Pembroke şi Canney făceau parte dintr-un fel de triunghi amoros. Puştanii din ziua de azi sunt în stare să te ucidă cât ai clipi şi fără să se sinchisească. Se uită la toate mizeriile alea de la televizor.

King şi Michelle schimbară o privire, apoi el spuse:

— În cazul primei crime, ucigaşul fie a momit-o pe femeie în pădure, fie a silit-o să vină cu el. Sau a omorât-o în altă parte şi a cărat-o până acolo.

Michelle aprobă dând din cap.

— Dacă ultima presupunere e adevărată, atunci e un bărbat voinic. Cât despre uciderea adolescenţilor, criminalul probabil că i-a urmărit până acolo sau i-a aşteptat pe mal.

— Păi zona aia e bine cunoscută ca loc de tăvăleală, dacă acum i-o mai fi zicând tot aşa, spuse Williams. Amândouă victimele erau despuiate. De-aia mă gândesc că o fi fost vreun băiat pe care l-a respins Pembroke sau vreun puşti care era gelos pe Canney. Cazul cadavrului neidentificat din pădure o să fie mai greu de rezolvat. Aici o să am nevoie de ajutorul vostru.

King căzu un moment pe gânduri, apoi întrebă:

— Todd, te-ai uitat *într-adevăr* bine la ceasul din prima crimă?

— Păi, părea ceva cam prea mare pentru fata aia.

— Sylvia spune că mâna cu ceasul a fost proptită înadins ca să stea în sus.

— Nu poate fi sigură de asta.

— Eu am observat că ceasul era fixat la ora unu, adăugă King.

— Aşa e, dar se oprise sau cheiţa era scoasă.

King se uită la Michelle.

— Ai observat marca ceasului?

Williams îl privi plin de curiozitate.

— Marca ceasului?

— Era un ceas Zodiac; un cerc cu o cruce.

Williams aproape că-şi vărsă cafeaua.

— Zodiac!

King încuviinţă.

— Şi era un ceas bărbătesc. Cred că ucigaşul l-a pus la mâna femeii.

— Zodiac, repetă Williams. Vrei să spui că?…

— Primul criminal în serie Zodiac a operat în 1968 şi 1969 în zona golfului, San Fran şi Vallejo, îi răspunse King. Cred că *acel* Zodiac trebuie să fi fost ceva mai versat. De fapt, erau cel puţin doi criminali Zodiac, unul în New York şi altul la Kobe, în Japonia. Cel din San Fran purta o glugă

neagră, de călău, pe care avea drept blazon o cruce albă şi un cerc, adică simbolul de pe ceasurile Zodiac. Şi a lăsat un ceas asupra ultimei sale victime, un şofer de taxi, dacă-mi aduc bine aminte, deşi nu era vorba de un Zodiac. Totuşi, cel bănuit a fi criminalul Zodiac din San Francisco avea un astfel de ceas. Se pare că de aici i-a venit ideea să transforme crucea înscrisă în cerc într-o siglă pe care să o poarte şi de la care i s-a tras porecla. Iar cazul nu a fost rezolvat niciodată.

Williams se îndesă mai tare în scaun.

— Ei, asta e mai degrabă o speculaţie de-a voastră, şi încă una trasă de păr.

Michelle îşi privi partenerul.

— Sean, crezi într-adevăr că vorba de un criminal la indigo?

King ridică din umeri.

— Dacă doi oameni au copiat originalul, de ce n-ar putea-o face şi al treilea? Zodiac-ul din San Francisco trimitea scrisori codificate la diverse ziare – şi, în cele din urmă, codul a fost spart. Scrisorile explicau că motivaţia crimelor era o povestioară intitulată „Cel mai periculos joc“. Este o poveste despre vânătoarea de oameni.

— Un joc despre vânătoarea de oameni? rosti Michelle, tărăgănat.

— Dintre cadavrele din maşină, avea vreunul ceas? întrebă King.

Williams se încruntă.

— Stai o clipă, Sean. Aşa cum ţi-am spus, cele două cazuri sunt total diferite unul de altul. Pe de-o parte arme de vânătoare, pe de alta, ei bine, nu ştiu încă cum a murit femeia, dar nu a fost împuşcată cu alice, asta-i al dracului de sigur.

— Dar cum rămâne cu ceasurile?

— OK, amândoi tinerii purtau câte un ceas. Şi ce-i cu asta? E vreun delict?

— Şi n-ai observat dacă erau Zodiac?

— Nu, n-am observat. Dar n-am observat asta nici în

cazul femeii. Se opri şi căzu puţin pe gânduri. Deşi braţul lui Canney *era* cumva rezemat de aripa maşinii.

— Adică părea fixat în poziţia aia?

— Poate, rosti Williams, cu prudenţă. Dar a fost doborât de încărcătura unei arme de vânătoare. Nu putem şti cum l-a azvârlit lovitura.

— Cele două ceasuri mergeau?

— Nu.

— Ce oră arăta ceasul lui Pembroke?

— Două.

— Două fix?

— Cred că da.

— Şi ceasul lui Canney?

Williams îşi scoase agenda şi întoarse câteva pagini înainte de a găsi ceea ce căuta.

— Trei, spuse, cu nervozitate.

— Ceasul a fost lovit de alice?

— Nu sunt sigur, răspunse Williams. Presupun că Sylvia ne poate spune asta.

— Dar ceasul fetei?

— Se pare că a fost atins de o sfărâmătură de parbriz.

— Totuşi, ceasul ei arată ora două şi al lui Canney trei, zise Michelle. Dacă al fetei s-a oprit la două, atunci când a fost ucisă de încărcătura armei de vânătoare, cum de s-a oprit al băiatului la trei, fără să fi fost atins de nimic?

Williams continuă să-şi păstreze prudenţa.

— Ei, haide, în afară de chestia asta cu ceasurile, care nu e câtuşi de puţin convingătoare, nu văd absolut nicio legătură.

Michelle dădu din cap cu încăpăţânare.

— Prima crimă a fost numărul unu, Jennifer Pembroke a fost numărul doi şi Steve Canney a fost victima a treia. Asta *nu poate* fi o coincidenţă.

— Trebuie să verifici neapărat dacă ceasurile lui Jennifer Pembroke şi Steve Canney erau Zodiac, îi spuse King lui Williams, pe un ton care sugera urgenţa.

Williams îşi folosi celularul ca să dea nişte telefoane.

Când isprăvi, şeriful păru derutat.

— Ceasul găsit asupra lui Pembroke era al ei, un Casio. Mama ei a confirmat că e cel pe care îl purta fata. Dar tatăl lui Canney mi-a spus că fiul lui nu purta ceas. L-am pus pe unul dintre ofiţerii mei să verifice. Ceasul de la mâna lui Canney era un Timex.

King se încruntă.

— Va să zică, niciun ceas Zodiac, dar al lui Canney s-ar putea să fi fost pus de ucigaş, aşa cum s-a întâmplat, probabil, şi în cazul primei crime. Din câte îmi aduc aminte şi Zodiac-ul din San Fran a acţionat în zone frecventate de îndrăgostiţi. Şi cele mai multe, dacă nu chiar toate omorurile, au fost săvârşite în apropierea apelor sau în locuri care au fost numite după o apă.

— Dâmbul pe care au fost ucişi Pembroke şi Canney domină lacul Cardinal, recunoscu Williams, în silă.

— Şi nici femeia n-a fost găsită prea departe de lac, spuse Michelle. Trebuie doar să mergi de-a lungul coamei dealului pe care era şi dai imediat peste un golfuleţ.

— Ceea ce aş face eu, zise King, ar fi să urmăresc pista furnizată de ceasul Zodiac. Ucigaşul trebuie să fi luat ceasul ăla de undeva.

Williams îşi lăsă ochii în jos, privindu-şi mâinile, şi sprâncenele i se încruntară.

— Ce mai e? întrebă Michelle.

— Am găsit o zgardă de câine pe podeaua maşini lui Canney. Am presupus că era a lui. Dar tatăl lui tocmai mi-a spus că nu au câine.

— Nu putea fi a lui Pembroke? sugeră King, dar Williams scutură din cap.

Nedumeriţi, stăteau pe gânduri cu toţii, când telefonul din birou începu să sune. King se duse să răspundă şi reveni apoi, cu o expresie satisfăcută.

— Era Harry Carrick, fostul membru al Curţii Supreme de Justiţie, care e acum avocat districtual. Are un client acuzat de ceva foarte grav şi ne cere să-l ajutăm. N-a spus despre cine sau despre ce e vorba.

Williams roşi şi îşi drese glasul.

— Ei, s-ar putea să fie Junior Deaver.

— Junior Deaver? făcu King.

— Îhî. Lucra ceva pentru familia Battle. Nu intră în jurisdicţia mea. Junior e acum în închisoarea districtuală.

— Ce-a făcut? se interesă King.

— Întrebarea asta va trebui să i-o pui lui Harry. Williams porni către uşă. Chem şi poliţia statului. Ei au detectivi specializaţi în omucideri.

— Ai putea să te gândeşti dacă n-ar fi bine să chemi şi FBI-ul, spuse Michelle. Dacă e vorba de un criminal în serie, VICAP îi poate face un profil, adăugă, referindu-se la Violent Criminal Apprehension Program[2].

— N-aş fi crezut că, în Wrightsburg, o să am vreodată nevoie să completez un formular VICAP.

— Au simplificat foarte mult formalităţile, adăugă ea, îndatoritoare.

După plecarea comandantului, Michelle se întoarse spre King.

— Mi-e milă de el.

— O să facem tot ce putem ca să-l ajutăm.

Ea se aşeză din nou.

— Aşadar, cine sunt Junior Deaver şi familia Battle?

— Junior e un tip de treabă, care a trăit aici toată viaţa lui. Adică în mahalale, am putea spune. Cu familia Battle e o altă poveste. Sunt, de departe, cea mai bogată familie din împrejurimi. Şi sunt exact aşa cum te aştepţi să fie o familie sudistă cu tradiţie.

— Mai exact, ce înţelegi prin asta?

— Mai exact, sunt, ei bine, fermecători, capricioşi… ştii, uşor excentrici.

— Adică ticniţi, spuse Michelle.

— Păi…

— Toate familiile au ţăcănelile lor, îl întrerupse Michelle. Numai că unele şi le arată mai mult decât altele.

— Cred că o să descoperi, că, în privinţa asta, familia

[2] Programul de Înţelegere a Violenţei Criminale al FBI-ului.

Battle e cap de listă.

Capitolul 7

Harry Lee Carrick locuia într-un cartier aerisit, un adevărat domeniu situat la marginea estică a Wrightsburg-ului. În maşina pe care o conducea într-acolo, King îi povesti lui Michelle despre judecătorul-devenit-avocat-pledant.

— Cu ani în urmă, a fost avocat aici, apoi a ajuns judecător la curtea locală şi, de acolo, în ultimele două decenii, la curtea supremă a statului. De fapt, el m-a îmboldit să intru în baroul din Virginia. Dacă te întorci cu trei sute de ani în urmă, dai peste familia lui. Ştii, sunt *acei* Lee. E bine trecut de şaptezeci de ani, dar e mai tăios ca niciodată. După ce a ieşit din magistratură, s-a reîntors aici şi s-a stabilit la reşedinţa familiei.

— Spuneai că Junior e din mahalale.

— Să zicem că, uneori, s-a nimerit să între în conflict cu legea. Dar, din câte am auzit, nu a mai avut necazuri de foarte multă vreme.

— După cum se pare, nu până acum.

Trecură dincolo de nişte porţi de fier forjat pe care era gravată litera *C.*

Michelle îşi roti privirea asupra acelui domeniu întins.

— Frumoasă proprietate.

— Harry s-a descurcat bine şi familia lui a fost, cu siguranţă, bogată.

— E însurat?

— Soţia i-a murit când era tânără. Nu s-a recăsătorit niciodată şi nu are copii. De fapt, după câte ştiu eu, el este ultimul Carrick.

Aruncară o privire asupra casei imense, de cărămidă, cu coloane albe, cuibărită printre copacii bătrâni. Apoi King conduse pe lângă reşedinţa principală, o luă pe o alee îngustă, acoperită cu prundiş, şi opri în faţa unei mici clădiri albe, acoperite cu şindrilă.

— Ce-i aici? vru să ştie Michelle.

— Opulentul birou juridic al lui Harry Lee Carrick,

Esquire.

Bătură la uşă şi dinăuntru răspunse o voce plăcută:

— Intră.

Bărbatul se ridică din spatele unui birou mare de lemn, întinzându-le mâna. Harry Carrick avea cam un metru şaptezeci şi cinci, era suplu, cu părul uşor argintiu şi tenul bronzat. Purta pantaloni largi, gri, un sacou albastru, o cămaşă albă, cu gulerul răsfrânt, şi o cravată cu dungi albe şi roşii. Michelle decise că ochii lui, neastâmpăraţi la modul plăcut, nu erau cu adevărat albaştri, ci aveau mai degrabă culoarea brebenocului. Avea sprâncene groase, de aceeaşi culoare cu părul. Strângerea lui de mână era fermă şi accentul lui sudist, melodios, te învăluia cu aceea moliciune pe care ţi-o dăruiesc trei înghiţituri din băutura preferată, sorbite într-un fotoliu comod. Energia şi obiceiurile sale erau ale unui bărbat cu cel puţin douăzeci de ani mai tânăr. Pe scurt, era întruchiparea versiunii hollywoodiene a ceea ce trebuie să fie un judecător.

Harry i se adresă lui Michelle:

— Mă întrebam când are de gând Sean să te aducă să mă vezi. Aşa că, înţelegi, am fost nevoit să mă ocup personal de treaba asta.

Îi conduse către scaunele aflate într-unul dintre colţurile micii încăperi. Mobila părea să fie veche şi destul de uzată. Fumul de ţigară plutea în aer sub forma unor nori în miniatură şi Michelle observă o maşină veche de scris, marca Remington, pe un colţ al mesei lui Harry, deşi pe aceeaşi masă splendid sculptată se aflau şi un PC şi o imprimantă laser.

— Am capitulat cu toţii în faţa eficienţei epocii moderne, spuse el, după ce ochii lui surprinseră privirea ei uimită. Am rezistat în faţa computerelor până în ultimul moment posibil şi apoi m-am aruncat în braţele lor cu toată inima. Păstrez Remington-ul pentru corespondenţa destinată unor anumiţi prieteni vechi, cărora cred că nu le face plăcere să primească decât misive pe hârtie specială, cu monogramă, binecuvântată de atingerea tastelor unei maşini de scris

manuale sau acoperită de scrisul meu personal care, din păcate, devine tot mai neciteţ. E foarte neplăcut să îmbătrâneşti, dacă nu iei în consideraţie alternativa. Le-am recomandat tuturor, întotdeauna, să rămână tineri şi frumoşi, aşa ca tine, Michelle.

Ea zâmbi. Harry *era* un adevărat gentleman şi un tip fermecător.

El insistă să le facă un ceai şi li-l servi în ceşcuţe delicate, de porţelan, cu farfurioare asortate. Apoi se aşeză între ei.

— Junior Deaver, sugeră King.

— Şi familia Battle, spuse Harry.

— Par să formeze o asociere ciudată, observă Michelle.

— Cât se poate de ciudată, încuviinţă Harry. Bobby Battle era un individ strălucit şi cu o sănătate de fier. A făcut avere din sudoarea frunţii şi din ascuţimea minţii. Soţia sa, Remmy, e cea mai distinsă cucoană pe care o cunosc. Şi e făcută şi ea tot din oţel. Fiind măritată cu Bobby, aşa şi trebuia să fie.

Michelle îl privi intrigată.

— Ai spus „era“. Bobby Battle e mort?

— Nu, dar a suferit de curând un puternic atac cerebral. De fapt, nu s-a întâmplat cu mult înainte de incidentul de care e acuzat Junior. Încă nu ştiu sigur ce şanse are să se refacă.

— Şi asta e toată familia, Bobby şi Remmy? întrebă Michelle.

— Nu, au şi un fiu, Edward Lee Battle, dar toată lumea îi spune Eddie. Are în jur de patruzeci de ani. Numele întreg al lui Bobby e Robert E. Lee Battle. Nu suntem rude. Lee e un nume de căpătat, aşa cum se obişnuieşte pe aici, sunt sigur că ţi-e greu să înţelegi. Au mai avut un fiu, Bobby Jr., fratele geamăn al lui Eddie. A murit de cancer, în adolescenţă.

— Şi mai este şi soţia lui Eddie, Dorothea. Şi sora lui mai mică, Savannah, adăugă King. Am înţeles că abia a terminat facultatea.

— Spuneţi că Eddie are în jur de patruzeci de ani, iar Savannah abia a terminat facultatea? se miră Michelle.

— Păi, spuse Harry, Savannah a fost, într-un fel, o surpriză. Remmy era trecută de patruzeci de ani când a apărut aceea bocceluţă cu bucurii. Ironia este că Remmy şi Bobby se despărţiseră cu ceva timp înainte de naşterea lui Savannah şi erau pe punctul să divorţeze.

— Care era motivul? se interesă King.

— Remmy l-a prins cu o altă femeie, cu o prostituată. Nu era prima oară; atracţia lui Bobby faţă de astfel de creaturi era înfiorătoare. Până atunci totul fusese ţinut sub tăcere. Eu am fost convins că ajunseseră la picătura care revarsă paharul, dar pe urmă s-au împăcat.

— Un bebeluş poate face asta, zise King.

— Locuiesc împreună cu toţii? întrebă Michelle.

Harry clătină din cap.

— Bobby, Remmy şi Savannah stau în casa cea mare. Eddie şi Dorothea locuiesc alături, în clădirea în care-şi ţineau pe vremuri trăsurile şi care acum este o parte separată a proprietăţii. Şi se zvoneşte că Savannah are de gând să se mute în altă parte.

— Presupun că, odată ce a terminat facultatea, intră în posesia unor fonduri băneşti, spuse King.

— Şi probabil că, pentru ea, nu e niciodată prea curând, afirmă Harry.

— Pot trage concluzia că nu se înţelege bine cu părinţii? făcu Michelle.

— Hai să zicem aşa: Bobby a fost un tată mai degrabă absent iar ea şi Remmy sunt, amândouă, firi puternice şi independente, ceea ce înseamnă că nu se simt prea bine împreună.

— Cu ce se ocupă Eddie şi Dorothea? întrebă Michelle.

— Eddie e artist profesionist, o lămuri Harry, şi e pasionat de reconstituirea Războiului Civil. Dorothea are propria ei firmă de imobiliare şi se descurcă foarte bine. Harry îi adresă lui Michelle un zâmbet poznaş. Tipii din clasa socială din care face parte neamul Battle îşi schimbă

partenerii de viaţă într-un ritm alarmant, aşa că au adesea nevoie de reşedinţe noi, din ce în ce mai somptuoase. Fenomenul e avantajos pentru portofelul lui Dorothea, dar probabil că îi dă fiori amintindu-i pe cine se bazează viaţa ei de zi cu zi.

— Asta-mi sună a *Peyton Place*[3]*,* rosti Michelle.

— Peste *Peyton Place* s-a aşternut de mulţi ani uitarea, făcu Harry.

— Şi acum ajungem la Junior, adăugă King.

Harry îşi lăsă jos ceaşca de ceai şi se întinse după unul din dosarele aflate pe biroul lui.

— Junior construia ceva pentru familia Battle. Mai exact, lucra la toaleta dormitorului lui Remmy. Se pricepe. A lucrat şi aici, pentru mine, şi pentru o mulţime de lume din zona asta.

— Şi delictul de care e acuzat? vru să ştie King.

— Spargere. În dulapul lui Remmy era o casetă secretă, în care ţinea bijuterii, bani şi alte obiecte de valoare. A fost spartă şi golită. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu ascunzătoarea secretă din dulapul lui Bobby. Din câte am înţeles, totul valora două sute de mii de dolari şi, din nefericire, printre obiectele dispărute se află şi verigheta lui Remmy, spuse Harry. Şi niciuna dintre furiile iadului nu întrece o femeie care a rămas fără inelul ei de cununie, adăugă, cu privirea pierdută asupra dosarului.

— Şi îl suspectează pe Junior pentru că lucra acolo? întrebă Michelle.

— Ei, există o serie de fapte care par să îl încrimineze.

— Cum ar fi? se interesă King.

Harry începu să le enumere pe degete.

— Spărgătorul a intrat în casă pe o fereastră de la etajul al treilea. Fereastra cu pricina a fost forţată cu o unealtă şi acolo au rămas urme şi o bucată de metal care se potriveşte la o rangă de-a lui Junior. Tot el are şi o scară, cu care ar fi putut ajunge la fereastră. Pe deasupra, au găsit cioburi de sticlă în manşetele unor pantaloni de-ai lui.

[3] Unul dintre primele seriale de televiziune americane.

Nu pot avea certitudinea că cioburile alea sunt din fereastră, dar sunt de acelaşi tip. Amândouă sunt colorate.

— Ai spus că fereastra a fost forţată, remarcă King. De unde au apărut cioburile?

— O parte a ferestrei s-a spart când a fost forţată. Presupun că teoria lor este că Junior s-a ales cu cioburile când s-a cocoţat prin spărtură. Pe urmă, mai sunt urmele de paşi rămase pe duşumeaua din lemn de esenţă tare a dormitorului lui Remmy. Se potrivesc cu o pereche de ghete găsite la Junior. Sunt şi ceva urme de materiale de construcţie pe podeaua dulapului lui Remmy: tencuială, ciment, rumeguş, chestii pe care Junior le-ar fi putut avea pe pantofi, având în vedere ocupaţia lui. Mai erau şi urme de pământ care se potrivesc cu cel de lângă casa lui Junior. Probe similare s-au găsit şi în dormitorul şi dulapul lui Bobby.

— Deci au continuat să aibă dormitoare separate? întrebă Michele.

Harry înălţă una din sprâncenele sale groase.

— O informaţie asupra căreia sunt sigur că Bobby ar fi preferat să păstreze secretul.

— OK, toate astea sunt incriminatoare, dar neesenţiale, zise King.

— Ei bine, mai există încă o dovadă. Sau presupun că ar fi trebuit să spun două. O amprentă de mănuşă şi una de deget, care se potrivesc cu ale lui Junior.

— O amprentă de mănuşă? făcu Michelle.

— Era o mănuşă de piele, replică Harry, şi astea au nişte linii caracteristice, exact ca o amprentă de deget, sau cel puţin aşa mi s-a spus.

— Dar, dacă purta mănuşi, de unde i-au apărut amprentele? se miră King.

— Probabil că unul dintre degete mănuşii avea o gaură. Şi Junior are o astfel de mănuşă.

King se uită lung la Harry.

— Care e versiunea lui Junior?

— Junior îşi susţine cu tărie nevinovăţia. A lucrat singur,

până la primele ore ale dimineţii, la casa pe care o construieşte pentru el şi pentru familia lui în districtul Albermarle. Nu a văzut pe nimeni şi nimeni nu l-a văzut pe el. Aşa că nu există niciun alibi.

— Când a fost descoperită spargerea? întrebă King.

— Remmy a făcut-o, în jurul orei cinci dimineaţa, când s-a întors de la spital. În seara precedentă a stat în dormitorul ei până la ora opt şi în casă au fost oameni până în jurul orei unsprezece, sau cam aşa ceva. Aşa că delictul a fost săvârşit, probabil, să zicem, între miezul nopţii şi ora patru.

— Evident în orele în care Junior spune că a lucrat de unul singur la casă.

— Şi, cu toate astea, spuse Michelle, crezi că este nevinovat, nu-i aşa?

Harry îi susţinu privirea.

— Înainte, am reprezentat oameni care erau vinovaţi; asta ţine de specificul meseriei. Ca judecător, am văzut vinovaţi rămaşi în libertate şi, uneori, nevinovaţi întemniţaţi şi, de obicei, nu am putut face nimic ca să îndrept lucrurile. Acum, în ceea ce îl priveşte pe Junior, convingerea mea fermă este că nu el a comis spargerea, dintr-un motiv simplu: bietul om nu ar şti ce să facă cu ceva care valorează două sute de mii de dolari, cu obligaţiuni la purtător şi cu bijuterii – nu mai mult decât m-aş pricepe eu să vâslesc pentru o medalie olimpică de argint la proba patru plus cârmaci pentru femei.

Michelle îl privi surprinsă, pentru că exact asta făcuse ea pe când era studentă.

— Da, draga mea, se scuză Harry, am făcut cercetări în ceea ce te priveşte. Sper că nu te superi. O bătu pe mână şi continuă: Se ştie foarte bine că Junior e un hoţ incompetent. Am un exemplu elocvent: cu ani în urmă, a furat nişte acumulatori de autocamion de la un atelier local de reparaţii şi nu s-a ostenit să le ia din camionul său când s-a dus cu el la reparat la acelaşi atelier. Această mică gafă, care l-a costat şase luni de puşcărie, demonstrează

lipsa lui de abilitate în afacerile necurate.

— Ei bine, poate că, între timp, a devenit mai priceput, spuse King.

— Se descurcă mai bine decât oricând cu lucrările pe care le-a contractat. Şi nevastă-sa câştigă bani frumoşi. Îşi construiesc o casă nouă în Albermarle. De ce să fi dat o spargere la familia Battle?

— Poate că aveau nevoie de mai mulţi bani pentru casa cea nouă. Dar, dacă nu a făcut-o el, cineva se străduieşte din răsputeri să-l scoată vinovat. De ce? zise King.

Harry avea răspunsul pregătit.

— El lucrează acolo, aşa că urma să fie suspectat. Persoana respectivă i-ar fi putut lua uneltele, încălţările, pantalonii şi mânuşile din rulota în care el şi ai lui locuiesc acum. Se află într-un loc uitat de lume şi, de obicei, e pustiu pe acolo. Dar, adăugă, amprenta degetului e cea mai supărătoare. Doar un individ foarte versat ar fi putut să o falsifice.

— Cum e familia lui? se interesă Michelle.

— Are trei copii; cel mai mare e de vreo doisprezece ani. Nevastă-sa e Lulu Oxley.

— Lulu Oxley? repetă Michelle.

— Conduce un club pentru bărbaţi, numit Afrodiziac. Oricât ar părea de ciudat, mi-a spus că acum deţine şi o parte din acţiuni.

— Glumiţi, făcu Michelle. Afrodiziac?

— Am auzit că înăuntru e într-adevăr plăcut – ştiţi, nu e doar un local dubios, cu dansatoare cu sânii goi. Cu toate că, bineînţeles, eu n-am fost niciodată acolo, se grăbi Harry să adauge.

— E adevărat, afirmă King.

Michelle se întoarse spre el.

— Te rog, nu-mi spune că tu *ai fost.*

El ezită, părând stânjenit, înainte de a răspunde:

— O singură dată. La o petrecere a burlacilor, pentru un prieten.

— Ahaaa, făcu Michelle.

King continuă:

— OK, poate că nu Junior a pus totul la cale, dar dacă a făcut-o altcineva? O persoană care ştia că Junior poate intra în casa Battle şi care l-a angajat ca să dea spargerea. Harry, dovezile materiale *sunt* destul de incriminatoare.

Harry nu se dădu bătut.

— *Există* dovezi împotriva lui. De fapt, chiar *prea* multe!

King nu păru convins.

— OK, ce vrei să facem noi?

— Vorbiţi cu Junior. Ascultaţi versiunea lui. Mergeţi în vizită la familia Battle.

— Foarte bine, şi dacă verificăm totul şi nimic nu iese la iveală?

— Atunci discut eu cu Junior. Dacă o să continue să-şi susţină nevinovăţia, pur şi simplu n-o să pot decât să merg înainte. Totuşi, dacă procurorul o să propună o înţelegere rezonabilă, ei bine, o să fac apel la aşa ceva pentru Junior. A mai stat şi înainte la închisoare; n-are niciun chef să se întoarcă acolo.

Îi înmână lui King un dosar cu toate amănuntele. Îşi strânseră mâinile pe deasupra lui, apoi Harry se întoarse către Michelle şi îi luă mâna.

— Şi trebuie să spun că, indiferent de preţul pe care o să mi-l cereţi, a meritat să o întâlnesc în sfârşit pe această tânără încântătoare.

— Harry, eşti pe punctul de a mă face să roşesc.

— Am să iau asta drept un compliment.

— Îl iubesc pe omul ăsta, spuse Michelle, după ce se despărţiră de Harry şi ajunseră afară.

— Foarte bine, pentru că, în afară de întâlnirea cu el, s-ar putea să nu iasă nimic bun din toată povestea asta.

Celularul lui King sună. După un minut, convorbirea se încheie.

— Era Todd. Să mergem, spuse.

— Încotro? întrebă Michelle.

— Într-un loc într-adevăr vesel, numit morgă.

Capitolul 8

VW-ul de un albastru-pal, model 1969, îşi omora timpul pe unul dintre drumurile care duceau către centrul oraşului Wrightsburg. Bărbatul care îl conducea purta blugi, o bluză albă, cu gulerul răsfrânt, şi pantofi mocasin. Avea şi o şapcă de baseball, bine îndesată pe frunte, iar ochii îi erau acoperiţi de ochelari de soare de o culoare foarte închisă. Probabil că exagera, era conştient de asta. Cei mai mulţi oameni erau atât de preocupaţi de problemele lor personale încât nu puteau spune nimic despre nicio persoană pe care ar fi zărit-o, în treacăt, cu trei secunde înainte.

Din partea opusă venea un Lexus decapotabil. Bărbatul nu le aruncă nicio privire lui Sean King şi lui Michelle Maxwell, care trecură pe lângă el, îndreptându-se către morgă. Îşi continuă drumul, în VW-ul care avea la bord peste trei sute de mii de kilometri. Broscuţa ieşise de pe linia de montaj având culoarea galben canar. Fusese vopsită în multe alte culori de când fusese furată, cu mulţi ani în urmă, şi schimbase cel puţin zece seturi de plăcuţe de înmatriculare. De-a lungul timpului, numărul său de identificare fusese schimbat cu iscusinţă. Asemenea unei arme curăţate, acum era, într-adevăr, de neidentificat. Şi pentru asta îi plăcea la nebunie.

Şi criminalul în serie Theodore „Ted” Bundy prefera broscuţele VW pentru distracţiile ucigătoare care, înainte de a fi executat, îl mânau de la un ţărm la altul. Se referea adesea la volumul de „marfă” pe care îl putea căra în broscuţă dacă scotea bancheta din spate, o „marfă” care fusese cândva însufleţită, fiinţă omenească şi femeie. Bundy era entuziasmat de consumul incredibil de benzină al Volkswagen-ului. Era suficient conţinutul unui singur rezervor ca să ajungă la locul măcelului şi ca să scape cu fuga.

Bărbatul viră la dreapta şi intră în parcarea magazinului universal frecventat de majoritatea locuitorilor micului,

dar aglomeratului orăşel Wrightsburg. Se spune că Bundy şi alţi criminali în serie de teapa lui petrec câte douăzeci şi patru de ore pe zi schiţându-şi crimele următoare. Trebuie să fi fost simplu pentru astfel de bărbaţi. Despre coeficientul de inteligenţă al lui Bundy se spune că era de peste 120. Ei bine, al bărbatului de la volanul VW-ului era de peste 160. Făcea parte din Mensa, în fiecare duminică rezolva cu uşurinţă careul de cuvinte încrucişate din *New York Times* şi ar fi putut aduna o mică avere la *Jeopardy!*, răspunzând la întrebările lui Alex, gazda emisiunii, înainte ca acesta să apuce să le termine.

Cu toate acestea, adevărul era că nu era nevoie să fii un geniu ca să descoperi victime convenabile; erau pe toate drumurile. Şi acum era mai simplu decât pe vremea lui Bundy, din motive care poate că nu li se păreau tuturor atât de evidente, dar care, pentru el, erau chiar prea de clare.

Urmări cu privirea cuplul de bătrâni care ieşiră clătinându-se din magazin şi se instalară în break-ul lor Mercedes. Îşi notă numărul de pe plăcuţa de înmatriculare. Avea să-l caute mai târziu, pe Internet, ca să le afle adresa. Îşi făceau singuri cumpărăturile aşa că, probabil, nu aveau niciun ajutor şi niciun copil stabilit prin apropiere. Maşina era relativ nouă, ceea ce arăta că nu trăiau doar din ajutorul social. Bărbatul purta o şapcă cu sigla unui club local, situat undeva, la ţară. Aceasta era o altă adevărată potenţială mină de aur, unde se puteau găsi informaţii care, mai târziu, s-ar fi putut dovedi importante.

Se lăsă pe spate şi aşteptă, răbdător. Magazinul acela aglomerat oferea multe perspective. Putea să consume tot ce dorea, fără să fie nevoie să-şi scoată vreodată portofelul.

După câteva minute, o femeie atrăgătoare, de treizeci şi ceva de ani, ieşi dintr-o farmacie, cărând o geantă voluminoasă. Privirea lui se lipi de ea, şi antenele ucigaşe i se răsuciră, pline de interes. Femeia se opri la bancomatul de lângă farmacie, scoase nişte bani şi apoi săvârşi ceea

ce, în secolul următor, avea să fie considerat un păcat mortal; îşi aruncă chitanţa în coşul de gunoi înainte de a se urca într-un Chrysler Sebring decapotabil, de un roşu strălucitor. Pe o plăcuţă se putea citi „DEH JD”.

Înţelese repede că acelea erau iniţialele ei şi că era avocat, „JD” însemnând Doctor în Ştiinţe Juridice. Hainele pe care le purta arătau că era pretenţioasă când era vorba de înfăţişarea ei exterioară. Braţele, faţa şi picioarele îi erau proaspăt bronzate. Dacă era avocat practicant, probabil tocmai se întorsese dintr-o vacanţă sau se bronzase artificial în timpul iernii. Arăta bine şi avea pulpele bine dezvoltate. Probabil făcea de obicei muncă de teren, poate chiar căuta dovezi în pădurile din împrejurimi, deduse el în continuare. În timp ce ea se urca în maşină, privirea lui căzuse pe brăţara de aur pe care o purta la glezna stângă. Asta era ciudat, gândi.

Pe bara de protecţie avea un abţibild din acel an al Asociaţiei Americane a Barourilor, aşa că erau şanse să fie încă în slujba legii. Şi nu era căsătorită – nu purta verighetă. În dreapta abţibildului ABA se afla un permis de parcare pentru o zonă închisă, rezidenţială, foarte scumpă, aflată la vreo trei kilometri distanţă. Dădu din cap mulţumit. Abţibildurile astea ofereau foarte multe informaţii.

Parcă, ieşi din broscuţă, se duse lângă coşul de gunoi, se prefăcu că aruncă ceva şi, din aceeaşi mişcare, luă chitanţa de la bancomat. Femeia ar fi trebuit să ştie că nu trebuia aruncată acolo. La fel de bine, şi-ar fi putut arunca la coş declaraţia anuală de venit. Acum era complet lipsită de apărare, putea afla orice ar fi dorit despre ea.

După ce reveni în maşină, se uită la numele de pe chitanţă: D. Hinson. Putea să o caute în cartea de telefon mai târziu. O putea căuta şi într-un anuar comercial, ca să afle la ce firmă de avocatură din oraş era angajată. Acum putea avea în vedere două ţinte posibile. Băncile începuseră să nu mai treacă pe chitanţe toate cifrele din numerele de cont, tocmai fiindcă ştiau că, în mod stupid,

clienţii lor şi le aruncau în locuri unde puteau fi găsite de oameni de teapa lui. Oricum, nu îi trebuiau banii ei; ceea ce îl interesa era de o natură mult mai personală.

Continuă să savureze căldura plăcută a soarelui. Ziua promitea să devină foarte frumoasă. Se lăsă uşor pe spate în scaunul său şi ridică doar capul când, în dreapta lui, mama unui fotbalist începu să încarce alimente în furgonetă. Nu ghicise asta; tricoul pe care îl purta ea o dăduse de gol. Pe unul din scaunele din spate ale maşinii era un copilaş. Pe bara de protecţie, un abţibild verde aducea la cunoştinţă faptul că femeia era mama unui elev de pe lista de onoare din acel an a liceului din Wrightsburg.

„Demn de reţinut”, gândi. Un elev în clasa a şaptea sau a opta şi un bebeluş. Îşi trase maşina în spaţiul de lângă furgonetă şi aşteptă. Femeia îşi duse căruciorul înapoi în faţa magazinului, lăsând copilaşul nesupravegheat.

Bărbatul ieşi din broscuţă, se aplecă pe geamul deschis al furgonetei din partea şoferului şi îi zâmbi micuţului, care îi întoarse zâmbetul, gângurind. În interiorul furgonetei era dezordine. Probabil la fel era şi în locuinţa femeii. Chiar dacă aveau vreun sistem de alarmă, probabil că nu îl porniseră niciodată. Probabil că uitau să-şi încuie uşile şi ferestrele. Se mira că, în ţară, rata criminalităţii nu era mult mai mare, când existau atâtea milioane de idioţi ca ea, care trăiau împleticindu-se orbeşte.

Pe unul din locurile din spate era o carte de algebră; a elevului de liceu, fără îndoială. Alături se afla o carte de colorat, aşa că mai exista cel puţin şi un al treilea copil. Deducţia era confirmată de prezenţa unei perechi de tenişi pătaţi de iarbă pe podea, lângă scaunele din spate; păreau să fie ai unui băiat de cinci-şase ani.

Aruncă o privire pe scaunul pasagerului. Acolo văzu ceea ce se aşteptase: un număr din revista *People.* Îşi ridică privirile. Femeia tocmai pusese căruciorul înapoi în suport şi se oprise să stea de vorbă cu cineva care ieşea din magazin. Se întinse şi trase revista către el. Pe eticheta

poştei erau trecute numele şi adresa ei. Numărul de telefon i-l aflase deja. Îndatoritoare, ea îl notase pe anunţul „De vânzare” pus pe geamul furgonetei.

Încă o surpriză plăcută. Cheile ei erau în contact. Puse o bucată de chit moale pe cele care păreau să fie cheile casei, luându-le rapid amprenta. Spargerea şi intrarea într-o locuinţă erau mult mai simple atunci când nu trebuia să „spargi” ca să „intri”.

Şi surpriza finală. Celularul ei era în suport. Îşi înălţă din nou ochii. Femeia continua să trăncănească. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să ucidă copilaşul, să-i fure alimentele şi să dea foc maşinii, iar ea habar n-ar fi avut ce se întâmplă până când cineva n-ar fi început să ţipe din cauza flăcărilor care ar fi ţâşnit către cer. Aruncă şi o privire în jur. Oamenii erau mult prea prinşi de treburile lor ca să-i acorde atenţie.

Luă telefonul, apăsă pe butonul „meniu” şi află numărul ei de celular. Pe urmă îi accesă agenda, scoase din buzunar o cameră digitală de dimensiunea degetului lui mijlociu şi fotografie ecran după ecran, până când obţinu toate numele şi numerele de telefon din memorie. Aşeză celularul la loc, îi spuse „pa” bebeluşului cu o fluturare a mâinii şi se strecură înapoi în maşina sa.

Îşi trecu în revistă lista. Îi ştia numele, adresa, aflase că avea cel puţin trei copii şi că era măritată. Corespondenţa le fusese adresată deopotrivă lui Jean şi Harold Robinson. Mai avea şi numărul telefonului ei fix, pe cel al celularului, numele şi numerele de telefon ale mai multor persoane importante pentru ea, ca şi amprenta cheilor locuinţei.

„Ea şi încântătoarea ei familie sunt acum în mâinile mele.” Femeia reveni la furgonetă, se urcă la volan şi demară. O privi accelerând şi părăsind parcarea, fără să aibă habar că el pătrunsese în intimitatea ei în numai câteva minute. Schiţă un semn de rămas bun în urma neştiutoarei mame a jucătorului de fotbal. „Dacă eşti extraordinar de ghinionistă, s-ar putea să ne revedem.”

Îşi privi ceasul: trei posibile victime, într-un răstimp de

nici douăzeci de minute. Trase în piept aerul proaspăt al înfloritorului orăşel Wrightsburg, în care se săvârşiseră, într-o succesiune rapidă, trei crime sălbatice.

Ei bine, încă nu văzuseră nimic.

Capitolul 9

Morga din Wrightsburg se afla pe o stradă liniştită, umbroasă, situată la vreo trei kilometri de centrul oraşului. Era plasată într-o aripă a unei clădiri micuţe, cu un singur etaj, construită din cărămidă şi sticlă şi înfrumuseţată de o grădină mlăştinoasă căreia îi priise vremea umedă din ultima perioadă. Casa ar fi putut găzdui orice altceva. Cei care treceau pe lângă ea nu ar fi ghicit niciodată că acolo erau aduse cadavre pentru a fi disecate şi studiate, cu scopul de a afla ce şi/sau cine le omorâse. În partea dreaptă a morgii exista o firmă care anunţa că dr. Sylvia Diaz, M.D., îşi avea tot acolo cabinetul medical.

Lexus-ul lui King pătrunse în spaţiul de parcare iar el şi Michelle coborâră. O clipă mai târziu, lângă ei se opri o maşină a poliţiei, din care Todd Williams îşi extrase trupul mătăhălos. Părea foarte nefericit în timp ce îşi aranja mai bine pistolul.

— Să terminăm odată cu asta, mormăi, înainte de a o porni ca din puşcă.

— Ce-i cu el? şopti Michelle.

— Presupun că nu-i place să se uite la cadavre.

La intrare, întrebară de Sylvia Diaz. Recepţionerul dădu un telefon şi imediat îşi făcu apariţia un ochelarist subţirel. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, îşi purta barbişonul cu ostentaţie şi era îmbrăcat în combinezon de protecţie. Se prezentă drept Kyle Montgomery, asistentul Sylviei.

— Termină chiar acum, spuse, cu voce monotonă, cu toate că ochii i se dilataseră când o zărise pe statuara Michelle. Mi-a spus să vă conduc în biroul ei.

— De când lucraţi aici? îl întrebă King.

Kyle îi aruncă o privire suspicioasă.

— Ce importanţă are?

— Întrebam şi eu, replică el.

— Sunt persoană fizică autorizată, ripostă Kyle.

— Şi ai fost la UVA, nu-i aşa? îl întrebă Michelle. Extraordinară şcoală, adăugă, zâmbindu-i şi apropiindu-se

de el.

Amuzat, King o urmări pe Michelle îi timp ce ea îşi folosea „tertipurile femeieşti” ca să îl tragă de limbă pe Kyle. Făcea asta foarte rar, dar King ştia că putea fi foarte eficientă. Kyle nu avea, probabil, nimic important de dat în vileag, dar era bine să aibă informaţii despre toate persoanele implicate în investigaţie.

Kyle se grăbi să-i acorde lui Michelle toată atenţia sa.

— Am terminat printre primii din promoţia mea, spuse el, cu infatuare. Am vrut să rămân în branşă, aşa că am lucrat câţiva ani la spitalul UVA, şi apoi mi-am obţinut atestatul de medic asistent. Dar m-am săturat de atâta practică oncologică şi grămada de note de plată a început să crească. Apoi a apărut slujba asta. Şi, cât ai clipi, m-am trezit tehnician la morgă. Îţi mulţumesc, Doamne, adăugă, sarcastic.

— Ca să poţi face munca asta, trebuie să fii o persoană deosebită, spuse Michelle.

— Chiar aşa, răspunse Kyle, plin de sine. Dar sunt şi asistentul doamnei doctor Diaz la cabinetul ei medical de alături. Acum este acolo, are doi pacienţi. De fapt, m-a angajat pentru amândouă posturile. E ca un fel de jonglerie, mă tot duc încoace şi încolo, dar, cel puţin, e bine că cele două sedii sunt alăturate. Şi pe aici nu prea avem mulţi morţi care să aibă nevoie de autopsie. Ei, dar asta s-ar putea schimba, n-am dreptate? Dintr-o dată, avem o grămadă de treabă. Wrightsburg e în plină dezvoltare. Chiar aşa, încheie Kyle, şi, oricât ar părea de ciudat, zâmbi spunând asta.

În spatele lui, Michelle, Williams şi King schimbară priviri scârbite.

Biroul Sylviei era exact aşa cum şi-l imaginase Michelle. Foarte curat şi foarte ordonat, decorat cu gust, cel puţin pentru un birou de morgă, şi, ici şi colo, cu tuşe calde, feminine, care îndepărtau atmosfera rece şi antiseptică ce domnea în restul clădirii. În cuierul de lângă uşă atârnau o jachetă de damă, o geantă supradimensionată şi o pălărie.

Pe duşumea, alături de cuier, era o pereche de pantofi de damă.

— E foarte minuţioasă.

Michelle îşi ridică privirea ca să-l vadă pe Kyle zâmbindu-i.

— Cabinetul medical arată la fel. Şi doctorul nu acceptă urme de substanţe în sala de autopsie, cu toate că nu e tocmai locul cel mai steril – de fapt, e destul de murdar. Avem un vestiar în care ne punem combinezoanele şi echipamentul de protecţie, dar cred că uneori preferă să se schimbe aici, de teamă să nu deterioreze anumite probe. Eu zic că trebuie să-ţi mai trăieşti şi viaţa.

— De fapt, e plăcut să auzi că mai există oameni dedicaţi meseriei, spuse King, cu răceală.

În timp ce Kyle stătea în uşă, aşteptându-şi şefa, Michelle îşi roti privirea prin restul încăperii. Pe etajera din spatele biroului Sylviei erau mai multe fotografii în care acelaşi bărbat apărea fie singur, fie împreună cu ea. Luă una şi i-o arătă lui King, cu o privire întrebătoare.

— E George Diaz, soţul ei răposat, îi explică el.

— Şi încă mai ţine fotografiile lui la serviciu?

— Cred că l-a iubit cu adevărat.

— Şi cum se face că nu vă mai întâlniţi? Care e motivul? îl întrebă, pe un ton glumeţ.

— Eşti asociata mea, nu psihiatrul meu, i-o întoarse el.

La numai o secundă după ce Michelle pusese fotografia la loc, Sylvia apăru în cadrul uşii.

— Mulţumesc, Kyle, spuse, scurt.

— Nicio problemă, spuse el, şi zâmbetul superior i se şterse.

— Asistentul tău e întotdeauna nepoliticos sau noi suntem de vină? întrebă King.

Sylvia îşi scoase halatul şi îl agăţă de un cârlig fixat de uşă. Michelle îşi acordă un moment în care să o studieze pe cealaltă femeie. Era cu puţin sub înălţimea medie şi purta pantaloni largi, negri, şi o bluză albă de in. Nu avea nicio bijuterie, probabil din cauza activităţii pe care o

desfăşura. Un cercel sau un inel căzut în stomacul deschis al unui cadavru nu era, probabil, o treabă bună. Pielea îi era catifelată şi obrajii, uşor pistruiaţi. Părul roşcat era strâns într-un coc, ceea ce îi punea în valoare forma perfectă a urechilor şi gâtul lung şi subţire. Avea sprâncenele încruntate şi se aşează la birou cu un aer absent.

— Kyle tocmai a împlinit treizeci de ani şi, de fapt, nu-şi doreşte să se afle aici.

— Îmi închipui că e greu să agăţi femei prin baruri spunându-le „Vrei să tăiem împreună nişte cadavre pe cinste?”, spuse Michelle.

— Cred că visul lui Kyle e să facă parte dintr-o formaţie rock celebră în toată lumea, zise Sylvia.

— Corect, se poate lua de mână cu încă douăzeci de milioane de indivizi, făcu King. Trebuie să treacă peste asta. Eu am făcut-o când aveam şaptesprezece ani.

Sylvia îşi aruncă ochii pe nişte hârtii de pe biroul ei, le semnă, închise dosarul, îşi întinse braţele şi căscă.

— Scuzaţi-mă. A trecut ceva timp de când n-am mai făcut trei autopsii la rând într-un interval atât de scurt şi mai e şi epidemia de gripă de primăvară. Asta făceam alături. Scutură din cap, obosită. Sună oarecum schizofrenic. Acum mă uit în gâtul unei femei de cincizeci de ani, iar în momentul următor tai în bucăţi nişte indivizi ca să aflu cum au fost ucişi. Uneori trec luni de zile fără să pun piciorul în morgă. Dar nu şi în ultima vreme.

— Sylvia, trebuie să fii un om deosebit ca să poţi face aşa ceva, remarcă King.

— Nu doream să pescuiesc un compliment, relatam doar nişte fapte, dar îţi mulţumesc.

Se întoarse către Williams, care pălea văzând cu ochii. Tonul pe care i se adresă nu era unul plin de lapte şi miere.

— Presupun că ţi-ai revenit după prima autopsie.

— Cred că da, în ceea ce priveşte capul, dar de stomac nu sunt sigur.

— Chiar speram că o să asişti la autopsiile lui Canney şi Pembroke. De obicei, prezenţa celui care conduce investigaţiile prinde foarte bine, adăugă, pe un ton mustrător, care nu lăsa dubii asupra punctului ei de vedere.

Williams căpătă un aer jalnic.

— Aveam de gând să o fac, dar am fost chemat în altă parte.

— Cu siguranţă. Sylvia se uită la King şi la Michelle cu o expresie brusc înăspritǎ. Aveţi amândoi stomacuri puternice?

Cei doi schimbară o privire. King răspunse pentru amândoi:

— Suficient de puternice.

— Todd, ai vreo obiecţie ca ei să vadă cadavrele? îl întrebă Sylvia pe Williams. Desigur, vreau ca şi tu şi cel puţin încă unul dintre oamenii tăi să fiţi de faţă. Unui juriu i s-ar putea părea ciudat dacă niciun reprezentant al poliţiei nu ar vedea corpurile neînsufleţite, măcar *după* autopsie.

William se posomorî, apoi păru să poarte o luptă cu sine însuşi, în cele din urmă, ridică din umeri.

— Ce naiba, să mergem.

Capitolul 10

Sala de autopsie semăna cu biroul Sylviei, dar îi lipseau acele tuşe calde, feminine. Totul era din inox şi domnea o ordine desăvârşită. Într-o parte a încăperii, se aflau două posturi de lucru cu birouri încorporate, iar în cealaltă două mese pentru autopsie din inox, cu orificii de scurgere, rezervoare de apă cu furtunuri, o mică masă pentru disecţie, un vas pentru organele interne şi tăvi cu instrumente chirurgicale. Cei patru se opriră în vestiar şi îşi puseră combinezoane, mânuşi şi măşti înainte de a intra. Păreau desprinşi dintr-un film cu buget redus despre bioterorism.

Când Sylvia o luă înainte ca să vorbească cu Kyle, Michelle îi şopti lui King:

— Acum înţeleg de ce aţi fost prieteni. Aveţi amândoi gena super mutantă a acurateţei. Nu-ţi face griji, am auzit că se caută un tratament.

— Nu-ţi face prea multe speranţe, şuieră el, prin mască. Nu trec niciodată în partea întunecată.

— Vă arăt întâi cadavrul neidentificat, spuse Sylvia, revenind alături de ei.

O uşă largă de inox se deschise şi, când Kyle îşi făcu apariţia împingând o targă pe care se afla femeia moartă, acoperită cu un cearşaf, un val de aer îngheţat năvăli din camera de refrigerare.

Michelle fu cuprinsă de un tremur scăpat de sub control.

— Te simţi bine? o întrebă King.

— Sigur că da, îi răspunse, printre dinţii care îi clănţăneau. Dar tu?

— Am fost student la medicină înainte de a mă duce la drept. Şi am lucrat la morga din Richmond mai mult de o vară. Am văzut o grămadă de cadavre.

— Medicină?

— Am crezut că asta o să mă ajute să agăţ fetele. Ştiu, ştiu, dar atunci eram tânăr şi prost.

Kyle ieşi. Înainte de a îndepărta cearşaful, Sylvia se uită

la Williams, de data asta cu o expresie mai blândă.

— Şerifule, fă exact ce ţi-am spus prima dată şi o să te simţi bine. Ai văzut deja ce era mai rău. Îţi promit că n-o să mai ai nicio surpriză.

El aprobă dând din cap, îşi trase în sus pantalonii şi păru să-şi ţină respiraţia şi să se roage să vină o calamitate naturală ca să poată fugi de acolo.

Sylvia îndepărtă cearşaful şi toţi priviră într-acolo.

O incizie în formă de Y unea pieptul femeii cu pubisul şi lăsa impresia că acelui trup i s-ar fi desfăcut un fermoar. Organele femeii fuseseră scoase, cântărite şi analizate, apoi, fără prea multă ceremonie, puse într-un sac, alături de muşchi şi de ţesuturi, şi îndesate înapoi, în cavitatea corpului. Incizia care deschisese ţeasta nu sărea în ochi din unghiul din care priveau ei şi capul atârna, ca al unei marionete ale cărei fire de susţinere fuseseră înlăturate.

— Incizia intermastoidiană duce întotdeauna la deschiderea ochilor, comentă sec King.

— Sunt impresionată, Sean, zise Sylvia, holbându-se la el.

Williams arăta de parcă ar fi vrut să-l sugrume pe King, dacă ar fi avut destulă putere ca să o facă.

În încăperea aceea mică, mirosul cadavrului era intens. Michelle dădu să îşi acopere gura şi nasul, deşi purta mască. Sylvia se grăbi să o oprească.

— Camera asta e foarte murdară, Michelle; sunt microbi peste tot, aşa că nu îţi atinge faţa cu mâinile. Şi, dacă încerci să opreşti mirosul aşa, nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile. În cazul mirosurilor atât de neplăcute, simţurile amorţesc în circa două minute. Continuă doar să respiri.

Se uită la Williams, care, plin de încredere, respira adânc şi repede şi îşi apăsa cu o mână stomacul, de parcă ar fi încercat să păstreze conţinutul acestuia acolo unde se afla.

— La locul crimei, ofiţerii tăi se tot îndepărtau ca să respire aer proaspăt şi apoi se întorceau. Şi tot ce reuşeau să facă astfel era să-i dea simţului mirosului ocazia de a-şi

reveni.

— Ştiu, spuse Williams, printre gâfâieli. Uniformele lor sunt pline de urme de vomă. Am dat gata bugetul pentru spălătorie pe o lună.

Şeriful se înverzea pe nesimţite, dar se străduia, vitejeşte, să rămână în picioare.

Michelle se simţea respirând rapid şi intermitent. Aşa cum spusese Sylvia, simţul mirosului începea să-i dispară. Se mai uită o dată la cadavru.

— Nu văd nicio rană evidentă. A fost strangulată? întrebă.

Sylvia clătină din cap.

— Asta am verificat mai întâi. Am folosit lumina polarizată ca să caut urmele de legături sau strangulări, pentru că niciuna nu apărea în lumina normală. Am crezut că ar fi putut fi vorba de hemoragii în muşchii gâtului, dar nu am găsit niciuna. Nu erau fracturate nici osul hioid, nici cartilajele tiroidei sau cel cricoid. Uneori se întâmplă asta în cazul strangulărilor. Privi în jos, către femeie. Am făcut şi o expertiză a molestării sexuale. A ieşit negativă. Oricine ar fi ucis-o, nu a violat-o şi nu a agresat-o din punct de vedere sexual. Din cauza ordinii în care se face de obicei autopsia, nu am descoperit cauza morţii decât la sfârşit. Până atunci a continuat să rămână o enigmă. Îi aruncă lui Williams o uitătură tăioasă. Când tu, Todd, deja plecaseşi.

Williams o privi neajutorat.

— Ce naiba, doctore, fac tot ce pot, OK? Ia-mă mai uşor.

— Nu ne ţine în suspans, Sylvia. Cum a murit? exclamă King. Şi explică-ne pe limba prostului, dacă se poate.

Sylvia luă o baghetă lungă de metal şi deschise gura femeii.

— S-a folosit un revolver de calibrul douăzeci şi doi, introdus în gura ei. Unghiul din care s-a tras a fost de şaptezeci şi cinci de grade. Glonţul s-a oprit în creierul ei mijlociu. Am observat că avea pe dinţi nişte reziduuri ciudate. Nu proveneau de la descărcarea armei; dacă ar fi fost aşa, mi-aş fi dat seama cum a murit. Criminalul

trebuie să-i fi curăţat dinţii şi gura cu un fluid, ca să elimine dovada. Rana din interiorul gurii s-a închis din cauza gazelor fierbinţi emise când s-a descărcat arma, care, efectiv, au cauterizat-o. Oricum, glonţul a apărut la examinarea cu raze X. Facem întotdeauna o radiografie înainte de incizie, dar acum am avut probleme la developarea filmului, aşa că am început autopsia. Odată ce am deschis-o, urmele rănii şi glonţul au ieşit la iveală. Şi, când am obţinut rezultatul radiografiei, glonţul era acolo, pe film.

— Un pistol în gură nu este o metodă clasică de sinucidere? întrebă Michelle.

— Nu pentru femei, replică Sylvia. Este clasicul Marte contra Venus, testosteron contra estrogen. Bărbaţii se sinucid împuşcându-se sau spânzurându-se. Femeile preferă să se otrăvească, să ia o supradoză de medicamente, să-şi taie venele sau să-şi pună capul într-o pungă de plastic. În plus, nu avea pe mâini niciun fel de urme de praf de puşcă.

King căzu pe gânduri.

— Ucigaşul trebuie să fi ştiut că, în cele din urmă, cauza morţii avea să fie descoperită, deşi s-a străduit să o ascundă.

— Încă o chestie interesantă, spuse Sylvia. Femeia *nu* a fost ucisă în pădure. A fost omorâtă în altă parte, în interiorul unei clădiri, şi trupul i-a fost dus după aceea în pădure. Cel mai probabil cu o maşină, fiind împachetat în plastic.

— Cum poţi să fii atât de sigură? vru King să afle.

— După cum ştiţi, *rigor mortis* este un proces chimic, care are loc după moarte. Începe cu muşchii mici ai maxilarelor şi ai gâtului şi coboară către grupele de muşchi mai mari, ai trunchiului şi ai extremităţilor şi, de obicei, se instalează complet după şase până la douăsprezece ore. Am spus „de obicei”, pentru că există diverse excepţii de la regulă. Tipul corpului şi condiţiile de mediu pot influenţa durata. O persoană obeză s-ar putea să

nu înţepenească după moarte şi, în timp ce frigul nu permite declanşarea procesului, căldura o accelerează. Rigiditatea se menţine de la treizeci de ore până la trei zile, apoi dispare în aceeaşi ordine în care a apărut.

— OK, şi ce ne spun toate astea? se interesă Michelle.

— Foarte multe. Necunoscuta noastră era o femeie tânără, bine dezvoltată şi bine hrănită, dar nu supraponderală. În cazul ei, *rigor mortis* trebuie să se fi încadrat în parametrii normali, în absenţa unor factori ambientali ieşiţi din comun. În noaptea dinainte de a fi fost găsită, temperatura exterioară a scăzut până spre patru grade, ceea ce ar fi trebuit să împiedice cumva progresul acestui fenomen. Ei bine, când am examinat-o la locul unde a fost găsită, *rigor mortis* îşi încheiase ciclul şi trupul nu mai opunea nicio rezistenţă. Asta înseamnă că era moartă de cel mult trei zile şi de cel puţin treizeci de ore. Dată fiind dispariţia rigidităţii, în ciuda vremii răcoroase, înclin mai degrabă să cred că era moartă de trei zile atunci când a fost descoperită.

— Dar ai spus că *rigor mortis* nu se încadrează în limite precise. Poate că a mai fost ceva, un alt factor care a influenţat-o, sugeră Michelle.

— Am mai făcut şi un alt gen de verificare. Când am examinat-o în pădure, i se schimbase deja culoarea şi se umflase din cauza gazului degajat de bacteriile care devorează corpul. Şi pielea era băşicată, iar fluidele din corp i se scurgeau prin toate orificiile. Asta nu se întâmplă aproape niciodată la mai puţin de trei zile după moarte. Făcu o pauză. Şi, dacă ar fi zăcut în pădurea aia măcar treizeci de ore, ca să nu mai vorbesc de trei zile, ar fi fost năpădită de insecte într-un mod mult mai dramatic decât cel în care era. Mă aşteptam să fie acoperită de muşte albastre şi verzi, care nu trăiesc decât în afara clădirilor. Muştele se năpustesc aproape imediat asupra cadavrelor şi îşi depun ouăle. În una sau două zile, ouăle eclozează şi ciclul continuă. Când i-am examinat gura, nasul şi ochii, am găsit larve de muşte, dar toate s-au dovedit a fi muşte

de *casă.* Cele de exterior încă nu ieşiseră din ouă. Pe de altă parte, şi gândacii de cimitir, necrofagi, ar fi trebuit să viermuiască prin cadavru la vremea când l-am găsit. Nimic nu poate opri insectele să-şi vadă de treabă. Şi, ceea ce pune capac la toate, după trei zile în pădure, animalele sălbatice ar fi trebuit să-l găsească şi să smulgă bucăţi mari din extremităţi. Şi nu-i lipsesc decât nişte degete.

Întoarse leşul pe o parte şi le arătă petele de un roşu purpuriu de pe partea din faţă, unde se adunase sângele după moarte.

— Am mai avut încă o posibilitate să-mi verific teoria despre mutarea cadavrului. Amplasarea părţilor livide mi-a spus tot ce trebuia să ştiu. Aşa cum vedeţi, lividitatea lasă impresia existenţei unor contuzii, datorită nuanţelor ei întunecate. Totuşi, aici se pot observa şi petele de pe partea frontală a torsului, de pe coapse şi din partea de jos a picioarelor. Porţiunile de carne albă pe care le vedeţi pe abdomen, în partea de jos a pieptului şi în unele părţi ale picioarelor sunt în zonele în care corpul s-a sprijinit de ceva tare şi procesul de schimbare a culorii a fost împiedicat din cauza presiunii rezultate.

Răsuci corpul astfel încât ceilalţi să-i poată vedea spatele.

— Uitaţi-vă, nu apare nicio astfel de zonă decolorată pe partea din spate a trunchiului şi a picioarelor. Concluzia: a fost ucisă şi lăsată să zacă cu faţa în jos, apoi a început procesul de aglomerare a sângelui. De obicei, lividitatea apare cam la o oră după moarte şi este completă după trei sau patru ore. Dacă leşul este mutat în următoarele alte trei sau patru ore, în unele zone petele iniţiale pot să dispară, şi să apară altele, deoarece sângele se adună din nou. Dar nu apar alte zone livide atunci când poziţia se schimbă la douăsprezece ore după moarte, pentru că atunci sângele nu se mai scurge.

Reaşeză corpul pe spate cu delicateţe.

— Părerea mea este că a fost ucisă într-o încăpere sau, poate, într-o maşină, cu o împuşcătură în cap. Cred că

trupul i-a rămas undeva, în interior, cel puţin douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore, după care a fost dus acolo unde a fost descoperit. Nu putea fi în pădure de mai mult de zece sau douăsprezece ore.

— Dar transportul cu maşina? Şi plasticul? întrebă King.

— Ce era să facă, s-o care în braţe pe şosea? replică Sylvia. Şi nici eu, nici poliţia nu am găsit nicio fibră din îmbrăcămintea ei şi nici, aşa cum ne-am fi aşteptat, urme ale unei carpete dintr-o maşină sau dintr-un portbagaj de maşină. Nici pe cadavru nu am găsit aşa ceva. Plasticul e cel care nu lasă niciun fel de reziduuri.

— Eu am găsit corpul cam pe la două şi jumătate după amiaza, spuse Michelle. Băieţii trebuie să fi dat peste el cu câteva minute înainte.

— Dacă facem un calcul, luând în considerare cele douăsprezece ore în care spui că a stat afară, atunci înseamnă că acest cadavru nu a fost adus acolo mai devreme de două-trei dimineaţa, spuse King.

Williams stătuse deoparte în tot timpul discuţiei, dar acum făcu un pas înainte.

— Bună treabă, Sylvia. Wrightsburg e norocos fiindcă te numeri printre locuitorii lui, declară el.

Ea primi lauda cu un zâmbet subţire.

— O autopsie nu poate arăta cine a comis crima decât dacă ucigaşul lasă urme de spermă, salivă sau urină, pe care să le analizăm. Altfel nu ne spune decât cum şi ce. Sylvia îşi privi însemnările şi continuă: Aşa cum ziceam, nu există nicio dovadă a unui viol, nicio leziune e rectului sau a vaginului şi ea nu a născut niciun copil. Apreciez că avea în jur de douăzeci şi cinci de ani şi starea ei de sănătate era bună. A fost o femeie bine-făcută, de un metru şaizeci şi cinci înălţime. A avut implanturi la sâni şi colagen injectat în buze. Şi avea şi apendicele scos. O să aflăm mai multe peste două săptămâni, când o să primesc rezultatele examenului toxicologic. Sylvia arătă către stomacul despicat al femeii. Todd, avea ombilicul străpuns, probabil ca să-şi poată pună un inel, dar nu am găsit niciunul. Poate

că asta o să te ajute să o identifici.

— Mulţumesc. Am să verific.

— Singurul semn particular util pe care l-am găsit a fost ăsta. Luă o lupă, îndepărtă cearşaful de pe partea de jos a cadavrului, îi susţinu unul dintre picioare şi poziţiona lupa asupra unei pete aflate înspre interior, foarte aproape de încheietura femeii. E cam dificil de observat, din cauza schimbării accentuate a culorii corpului, dar aici este tatuată o pisică.

Michelle privi tatuajul felinei, observă cât de aproape era de organele genitale ale femeii şi se îndreptă brusc.

— Pur şi simplu, nu vreau să mă gândesc la ceea ce sugerează asta.

— Să fiu al dracului, făcu Williams, înroşindu-se.

— Ştiu, nu e tocmai o dovadă de bună cuviinţă, nu-i aşa? spuse Sylvia.

Şi îşi înălţă privirea când Kyle intră în încăpere.

— Doctore, e un alt poliţai afară, vrea să vorbească cu şeriful de aici.

— Poliţai? Vocea ei sună destul de strident. Încearcă să spui *ofiţer* de poliţie.

— Corect, acel *ofiţer* de poliţie vrea să-l vadă pe şef.

— Nu-l poţi invita să vină aici?

Pe chipul tânărului se prelinse un zâmbet maliţios.

— Ăsta a fost primul lucru pe care l-am făcut, dar *ofiţerul* de poliţie a refuzat, fără să dea nicio explicaţie. Totuşi, dacă mă gândesc bine, a părut să se înverzească când i-am sugerat asta.

— Mă duc eu până afară, spuse Williams, şi se grăbi să iasă, Kyle urmându-l îndeaproape.

Williams se reîntoarse după cinci minute, însoţit de un poliţist de stradă în uniformă, pe care îl prezentă drept ofiţerul Dan Clancy. Williams părea copleşit.

— S-ar putea să o fi identificat pe fată, datorită portretului pe care l-am pus în circulaţie, spuse, şi vocea îi tremură uşor când toţi îl priviră cu ochii măriţi. Se pare că a lucrat, pentru scurt timp, la Afrodiziac.

— La Afrodiziac? exclamă King.

Williams confirmă dând din cap.

— Ca dansatoare exotică. Numele ei de scenă era Tawny Blaze[4]. Mda, nu avea prea multă imaginaţie. De fapt, o chema Rhonda Tyler. Se uită la hârtia pe care o ţinea în mână. Tyler a lucrat acolo o vreme şi a plecat când i-a expirat contractul.

— Persoana care a recunoscut portretul nu ar putea veni aici ca să facă o identificare valabilă? întrebă Sylvia. Deşi, având în vedere starea în care este cadavrul, nu sunt sigură că aşa ceva e posibil. Dar dacă…

— Nu e nevoie de asta, Sylvia, o întrerupse Williams.

— De ce nu? insistă ea.

Williams păru stânjenit.

— Ni s-a spus că avea un semn distinctiv.

Michelle înţelese imediat.

— Un tatuaj reprezentând o pisică lângă…

Williams rămase cu gura căscată chiar şi când încuviinţă înclinând capul.

— Cine este cel care a oferit informaţia? întrebă King.

— Şefa de la Afrodiziac. Lulu Oxley.

De data asta, King rămase cu gura căscată.

— Lulu Oxley! Lulu Oxley a lui Junior Deaver?

— Câte Lulu Oxley cunoşti, Sean? întrebă Williams.

— Şi eu o cunosc, spuse Sylvia. Mergeam amândouă la acelaşi ginecolog.

— Asta nu e tot, rosti Williams. Avem un mesaj de la *Wrightsburg Gazette.* Au primit o scrisoare.

— Ce fel de scrisoare? întrebă Michelle, agitată.

— O scrisoare cifrată, replică Todd Williams, devenind foarte palid. Cu semnul de pe Zodiac pe plic.

[4] Straşnica Vâlvătaie.

Capitolul 11

King îl însoţi pe Williams la sediul poliţiei ca să vadă scrisoarea, în timp de Michelle rămase cu Sylvia şi cu ajutorul de şerif Clancy ca să treacă în revistă rezultatele autopsiilor deja efectuate asupra lui Canney şi Pembroke.

Când se aflau în drum către sediu, King îl sună pe Bill Jenkins, un vechi prieten de-al său din San Francisco. Când îi spuse ce dorea, acesta fu surprins, aşa cum era de aşteptat.

— Pentru ce ai nevoie de aşa ceva? întrebă Jenkins.

King îi aruncă o privire lui Williams, apoi spuse:

— Pentru un curs de criminalistică. Predau la liceul public.

— A, OK, zise Jenkins. După vâlva pe care tu şi partenera ta aţi stârnit-o anul trecut, credeam că sunteţi din nou implicaţi în ceva similar.

— Nu, Wrightsburg a redevenit un orăşel sudist liniştit şi adormit.

— Dacă o să te hotărăşti vreodată să reînnoieşti marele succes, să-mi dai un telefon.

— Cât de curând poţi face rost de ceea ce te-am rugat?

— E ziua ta norocoasă. Săptămâna asta facem o trecere specială în revistă a criminalilor în serie celebri. Te rezolv în treizeci de minute. Dă-mi un număr de fax şi o carte de credit, spuse, râzând pe înfundate.

King îi ceru lui Williams numărul de fax al sediului poliţiei şi i-l dădu prietenului său.

— Cum se face că o poţi găsi aşa repede? îl întrebă pe Jenkins.

— Ai sunat exact la ţanc. Am făcut o curăţenie a biroului care a durat foarte mult timp şi chiar săptămâna trecută am trimis dosarul ăsta la arhivă. Copiile notiţelor învăţătorului sunt chiar aici. Tocmai le-am răsfoit acum două nopţi, de dragul vremurilor trecute. Asta am să-ţi trimit, cheia cu care a reuşit să descifreze scrisorile codificate.

King îi mulţumi şi închise.

Odată ajunşi la sediul poliţiei, Williams, urmat de King, intră cu paşi mari înăuntru.

Fie că îşi depăşea sau nu atribuţiile profesionale, William revenise pe teritoriul lui şi avea de gând să se poarte ca atare. Strigă după ajutorul de şerif care îl anunţase despre scrisoarea cifrată şi luă şi un flacon de Advil de la secretara sa. King şi ofiţerul se adunară în biroul lui Williams, unde şeriful se instalase la biroul său şi înghiţise trei pilule de Advil folosindu-şi doar propria salivă.

— Te rog, spune-mi că aţi verificat dacă pe astea există amprente, spuse, înainte de a lua foaia de hârtie şi plicul de la ajutorul său.

Verificaseră, îi spuse acesta.

— Asta cu toate că Virgil Dyles, proprietarul ziarului, a crezut mai întâi că e vorba de o glumă când a găsit scrisoarea în corespondenţă. Nu am fi aflat nimic despre ea dacă o prietenă de-a mea, care e reporter acolo, nu mi-ar fi telefonat ca să-mi spună. M-am dus întins să o iau, dar pentru mine e într-o păsărească sadea.

— Adică Virgil a dat-o din mână în mână prin afurisitul ăla de birou? ţipă Williams.

— Ceva de genul ăsta, răspunse ajutorul de şerif, agitându-se. Probabil au atins-o destul de multe mâini. I-am cerut prietenei mele de la ziar să păstreze tăcerea, dar cred că s-ar putea să le fi spus câtorva persoane că îşi închipuie că e o treabă serioasă.

Mâna mare a lui Williams lovi suprafaţa biroului atât de tare, încât King şi ajutorul de şerif săriră ca arşi.

— Fir-ar al dracului! Toată povestea scapă de sub control. Cum mă-sa o să reuşim să păstrăm secretul, dacă nu-i putem controla nici măcar pe locuitorii din Wrightsburg?

— Hai să ne uităm la mesaj, spuse King. O să ne facem griji din cauza presei mai târziu.

Peste umărul lui Williams, privi plicul pe care îl examina

omul legii. Fusese expediat cu patru zile înainte, timbrul poştal era local şi fusese aplicat cu foarte mare grijă. Adresa era scrisă cu majuscule şi scrisoarea îi era adresată lui Virgil Dyles, de la *Wrightsburg Gazette.* În colţul din dreapta jos al plicului, erau un cerc şi o cruce. Iar adresa expeditorului nu era menţionată.

— Aici nu avem mare lucru, spuse Williams în timp ce despăturea mesajul. Poate că există specialişti care pot spune cum a scris literele, cum a lipit timbrul şi alte chestii de genul asta, dar e al naibii de sigur ca eu nu o pot face.

Mesajul era scris cu cerneală neagră, cu majuscule, şi era structurat pe coloane aranjate cu grijă şi pe orizontală şi pe verticală.

— Petele sunt de la ninhidrină, explică ajutorul de şerif. Ştiţi, o folosesc ca să afume scrisoarea şi să poată descoperiri amprentele.

— Mulţumesc. Una ca asta n-ar fi trebuit să mi se întâmple niciodată, spuse Williams, morocănos.

Tot textul era codificat. Unele caractere erau litere; altele păreau mai degrabă simboluri. Pentru câteva minute, Williams le privi cu luare aminte. În cele din urmă renunţă, oftând.

— Nu se întâmplă să ştii să descifrezi coduri, nu-i aşa? îl întrebă pe King.

Chiar în clipa aceea, ajutorul de şerif Rogers – care lucrase sub ordinele lui King când acesta fusese poliţist cu jumătate de normă în Wrightsburg – bătu la uşă şi intră, ţinând în mână câteva hârtii.

— Tocmai am primit faxul ăsta, pentru Sean.

King luă foile.

— Acum ştiu, îi spuse el lui Williams.

Puse scrisoarea şi faxul pe o măsuţă dintr-un colţ, se aşeză şi începu să lucreze. După zece minute, îşi ridică ochii. Nu era deloc bine, gândi. De fapt, era chiar mai rău decât dacă prin zonă s-ar fi învârtit un imitator al ucigaşului Zodiac.

— Ai descifrat-o? dori să afle Williams.

King dădu din cap.

— Am ceva experienţă în ceea ce priveşte criptogramele, din anii petrecuţi în Serviciul Secret. Dar mi-am reamintit că un învăţător din Salinas a spart codul scrisorilor Zodiac din San Francisco. Am un prieten care cunoaşte foarte bine cazul ăsta. M-am gândit că ar putea avea acces la însemnările învăţătorului. Asta mi-a trimis prin fax, cheia cifrului. Cu ea, a fost destul de simplu.

— Deci, ce spune? întrebă William înghiţind în sec, nervos.

King îşi verifică notiţele.

— Are greşeli de ortografie, de gramatică şi de sintaxă; cred că sunt intenţionate. Aşa făcea şi adevăratul Zodiac.

Ajutorul de şerif Rogers se uită la Williams.

— Zodiac? Ce dracu mai e şi asta?

— Un ucigaş în serie din California, îi explică Williams. Măcelărea oameni pe vremea când noi încă nu ne născusem. Nu a fost prins niciodată.

În ochii albaştri ai lui Rogers licări panica.

King începu să citească:

— „La vremea asta, voi găsiţi fata. E hăcuită toată, dar nu-s eu ăla de-a făcut-o. Aţi tăiat-o ca să găsiţi dovezi. Da' nu-s. Credeţi-mă. Ceasul nu minte. Ea a fost numero uno. Dar alte numere o să mai fie. O grămadă. Încă ceva. Eu nu-s, repet, nu-s Zodiac. Şi nici a doua ori a treia lui întrupare. Sunt eu. N-are să vă fie moale, să ştiţi. Când termin, o să vreţi să fi fost Zodiac."

— Deci ăsta este sfârşitul, spuse Williams, pe îndelete.

— De fapt, mă tem că e doar începutul, ripostă King.

Capitolul 12

Ajutorul de şerif Clancy era înalt şi bine făcut şi se străduia din greu să nu pară speriat în timp ce se uita ţintă, stând între Sylvia şi Michelle.

— Eşti sigur că o să te descurci? îl întrebă Sylvia, după ce îl privi cu atenţie. Nu vreau să leşini aici.

— Mă simt foarte bine, doctore, replică el, vitejeşte.

— Ai mai văzut vreodată un cadavru după autopsie? se interesă Sylvia.

— Bineînţeles, răspunse el, tăios.

— În capul ăstora s-a tras cu o carabină, zise Sylvia, uitându-se şi la Michelle.

Ea respiră adânc.

— Sunt gata.

— Face parte din meseria noastră, spuse Clancy, străduindu-se să inspire încredere. De fapt, luna viitoare şeriful Williams mă trimite la Şcoala de Experţi Criminalişti.

— E un program important, o să ai foarte multe de învăţat. Ceea ce ai să vezi acum nu trebuie să-şi schimbe hotărârea de a te duce.

Sylvia se îndreptă către o uşă de inox.

— Asta e ceea ce numim, în mod neoficial, camera groazei. Este pentru corpuri care au suferit traume extrem de serioase: incendii, explozii, şedere îndelungată în apă. Sau răni de carabină în cap, adăugă, accentuând.

Apăsă un buton aflat pe perete şi uşa se deschise. Intră, şi reveni peste câteva clipe împingând o targă pe care se afla un cadavru. O duse până în zona postului ei de lucru şi aprinse luminile de examinare.

Clancy tuşi şi îşi puse mâna peste masca de pe faţă. Sylvia se grăbi să-i ţină şi lui prelegerea despre atrofierea mirosului. El îşi lăsă mâna în jos, în silă, dar păru să se clatine puţin pe picioare. Sylvia îi arătă un scaun. Mişcarea nu-i scăpă lui Michelle, dar Clancy nu o observă. În tăcere, cele două femei schimbară o privire.

— Acesta este Steve Canney.

Când Sylvia descoperi cadavrul, mâna lui Michelle se întinse către scaunul pe care îl împinse în spatele ajutorului de şerif exact la timp cât să-l prindă când se lăsă brusc pe spate, se înecă şi leşină.

În scaunul acela cu rotile, îl traseră într-un colţ mai îndepărtat al încăperii, unde Sylvia deschise cu o lovitură un tub de amoniac şi i-l puse în dreptul nărilor. El îşi reveni, tresări şi îşi scuturǎ capul; arăta îngrozitor.

— Dacă ţi-e rău, alături este o cameră în care te poţi odihni, îi spuse ea, arătând în direcţia respectivă.

Tânărul se înroşi.

— Îmi pare rău, doctore. Îmi pare rău cu adevărat.

— Ofiţer Clancy, nu are de ce să-ţi pară rău. E o privelişte oribilă. Prima dată când am văzut aşa ceva, am reacţionat la fel ca tine.

El o privi surprins:

— Chiar aşa?

— Da, îl asigură ea, chiar aşa. Am un raport scris, pe care ţi-l pot arăta. Dacă vrei să pleci, o poţi face. Dacă o să vrei să ni te alături după ce îţi revii, o să fii binevenit. Eşti binevenit şi dacă preferi să rămâi acum.

Ajutorul de şerif Clancy alese ultima variantă însă, imediat ce ele îi întoarseră spatele, se sprijini de birou, cu faţa în mâini.

Sylvia şi Michelle reveniră lângă cadavrul lui Steve Canney.

— Chiar ai leşinat prima dată? întrebă Michelle, cu voce scăzută.

— Sigur că nu, dar de ce să îl fac să se simtă şi mai prost? Bărbaţii leşină aproape întotdeauna. Cu atât mai repede, cu cât sunt mai voinici.

Sylvia îi arătă diverse zone ale rănilor lui Canney cu o baghetă din inox.

— Aşa cum vezi, partea superioară a creierului a fost aproape spulberată, ceea nu e de mirare, fiind vorba de o rană provocată de o carabină.

Lăsă jos bagheta şi faţa i se înnegură.

— Tatăl lui Canney a venit să-l vadă. L-am sfătuit să nu o facă, pentru că rănile sunt groaznice, dar el a insistat. Asta e partea cea mai dură a acestei meserii. A reuşit să-l identifice, într-o oarecare măsură, după un semn din naştere şi după o cicatrice de la genunchi, rămasă de la o rană căpătată la fotbal. Am obţinut o identificare precisă datorită radiografiilor dentare şi amprentelor.

Sylvia respiră adânc.

— Mi s-a rupt inima de mila lui, deşi a suportat totul mai degrabă cu stoicism. N-am avut niciodată copii, dar îmi pot imagina cum este când trebuie să vii într-un loc ca ăsta şi să… Vocea i se frânse.

Michelle păstră tăcerea câteva momente, apoi întrebă:

— Şi mama lui Canney?

— A murit acum mai mulţi ani. Bănuiesc că a fost o binecuvântare a sorţii.

Sylvia reluă examinarea.

— În cazul rănilor provocate de o carabină, e complicat să determini unghiul din care s-a tras. Cel mai sigur procedeu este să tragi cu aceeaşi muniţie, cu exact acelaşi tip de armă şi cu acelaşi amortizor de recul. Noi, aici, nu ne putem permite luxul ăsta, dar se poate observa că rana cauzată de pătrunderea încărcăturii nu are marginile zdrenţuite şi nu există leziuni adiacente. Aşa că distanţa dintre gura ţevii şi victimă trebuie să fi fost mai mică de şaizeci de centimetri.

Acoperi ceea ce mai rămăsese din capul lui Canney cu o bucată de pânză.

— Ştii ce fel de muniţie s-a folosit?

— O, da. Totul a rămas în rană. Şi alicele erau tot acolo. De asta împuşcătura a fost atât de devastatoare. Toată energia cinetică s-a dezvoltat în interior. Sylvia îşi consultă însemnările. A fost o armă de calibrul doisprezece, cu o încărcătură de nouă alice duble, producţie Federal.

— Şi Pembroke a fost ucisă în acelaşi mod?

— A fost împuşcată în spate. Rănile au ucis-o pe loc, dar

nu au fost atât de devastatoare. Şi în piele i-au pătruns o grămadă de cioburi de sticlă, provenite din parbrizul distrus. Concluzia: ucigaşul a tras primul foc prin parbriz. Judecând numai după răni, s-ar putea crede că distanţa dintre armă şi victimă a fost mult mai mare. Totuşi, părerea mea este că ţeava carabinei era lângă parbriz atunci când s-a tras, sau la o distanţă de circa nouăzeci de centimetri de Pembroke. Rana de intrare din spatele ei are margini zdrenţuite caracteristice, şi apar leziuni adiacente, provocate de alicele care s-au desprins de grosul celorlalte. Din cauză că alicele au trecut prin sticlă se creează impresia că împuşcătura a venit de la o distanţă mai mare decât în realitate.

— Şi crezi că era cu spatele către parbriz?

— Victimele făceau sex, spuse Sylvia. În vaginul ei sunt reziduuri de spermicid de pe prezervativul lui Canney. Probabil era deasupra lui Canney, cu faţa către el şi cu spatele spre parbriz când a fost ucisă. E o poziţie naturală când e vorba de un act sexual în spaţiul îngust al maşinii. Altfel, şi Canney ar fi fost ucis tot de prima împuşcătură.

— Eşti sigură că n-a fost aşa?

— S-a tras de două ori. Numărul alicelor pe care le-am găsit demonstrează asta. În fiecare cadavru există câte nouă alice. Morţi simetrice, adăugă, sec.

— Presupun că nu a fost găsit niciun tub de cartuş.

Sylvia clătină din cap.

— Sau le-a adunat ucigaşul, sau arma nu era automată şi tuburile trebuiau extrase manual.

— Îmi închipui că, de vreme ce ţeava armei nu era ghintuită, n-o să avem posibilitatea să facem o expertiză balistică dacă o să găsim o armă suspectă.

— Uneori, la capătul ţevii carabinei, există asperităţi care zgârie tubul de plastic care conţine alicele. Aşa s-a întâmplat în cazul ăsta. Nu sunt expertă în balistică, dar poliţia va avea cu ce să facă tot felul de comparaţii, dacă va găsi vreodată carabina. Tot pentru analiza balistică poate fi folosit şi glonţul din cadavrul Rhondei Tyler.

— Ne-am întrebat dacă împuşcătura care l-a ucis pe Canney ar fi putut să-i oprească ceasul, indicându-ne astfel ora crimei.

— Nu. Ceasul i-a fost pus după ce a murit. S-a oprit pentru că i s-a scos cheiţa. Am observat asta la locul crimei. Am găsit sfărâmături de sticlă înfipte în încheietura mâinii lui stângi, acolo unde ar fi trebuit să se afle ceasul.

— Ai idee de ce i-o fi fost pus ceasul după moarte?

— Poate drept carte de vizită? Am observat că era fixat la ora trei. Al lui Pembroke arăta ora două. Asta ar putea şi să confirme ordinea în care au murit.

— Şi necunoscuta care s-a dovedit a fi Rhonda Tyler avea un ceas care nu îi aparţinea şi care fusese fixat la ora unu. Şi era un Zodiac.

Sylvia îi aruncă o privire.

— Şi acum avem şi o scrisoare în stilul Zodiac.

— Şi trei oameni ucişi.

— Deci următorul ceas va fi fixat la ora patru, indicând o a patra victimă?

— Dacă va exista încă una, spuse Michelle.

— Nu prea există dubii în privinţa asta. Prima victimă a fost o dansatoare exotică. Însă următoarele două au fost doi puşti de aici, care făceau sex într-o maşină. De obicei, odată ce încep să ucidă, criminalii în serie preferă un anumit segment al populaţiei. Tipul ăsta ne-a demonstrat deja că a schimbat vechea regulă a jocului. Sylvia făcu o pauză înainte de a adăuga, cu voce scăzută: Aşa că adevărata întrebare este: cine va fi următoarea victimă?

Capitolul 13

Broscuţa VW de culoare albastru deschis trecu fără grabă şi se opri la intersecţie. Şoferul se uită la clădirea de cărămidă, cu un singur etaj, care adăpostea sediul poliţiei. Până la ora aceea primiseră probabil scrisoarea. Şi probabil că îi descifraseră şi conţinutul. Avusese grijă ca asta să nu fie o treabă prea complicată. Greul avea să vină mai târziu, când se vor strădui să-l oprească. „Încercaţi imposibilul, domnilor poliţişti."

Pe urmă vor chema o unitate de criminalişti a poliţiei federale. Vor căuta să ţină totul sub tăcere, pentru ca populaţia să nu intre în panică. Fără îndoială, mult lăudatului VICAP i se va cere să acorde asistenţă pentru întocmirea unui profil. Se va lua legătura cu personalităţi importante, pentru ca problema să fie rezolvată fără întârziere, iar profilul unui asasin, profilul lui, va fi realizat de urgenţă.

„Bineînţeles, se vor înşela întru totul."

Ceva mai devreme, trecuse pe lângă morgă, unde pletele roşcate ale medicului legist atârnau probabil deasupra celor trei cadavre atât de diferite, dar care aveau, totuşi, unele lucruri în comun. Indiciile găsite trebuie să fi fost extrem de puţine. Ştiuse ce urme să şteargă, pentru că ştia ce căutau ei, dar nimeni nu e infailibil şi medicina judiciară putea deduce multe pornind de la reziduuri microscopice. Ea descoperise probabil nişte lucruri şi trăsese, probabil, nişte concluzii corecte, dar în punctele cheie nu puteau exista decât goluri. Nu avea cum să-l prindă pe picior greşit.

În timp ce traversa intersecţia, câţiva poliţişti ieşiră în fugă din clădire, se urcară în maşinile lor de patrulare şi demarară în trombă. Alergau, probabil, urmărind piste irelevante şi irosindu-şi energia şi timpul, ceea ce nu era deloc surprinzător, dacă lua în considerare carenţele lui Todd Williams, şeful lor. Totuşi, Sylvia Diaz era, în domeniul ei, un specialist de prima mână. La un moment

dat, când crimele aveau să se înmulţească, era posibil ca FBI-ul să fie chemat pentru a prelua investigaţiile. Era o provocare pe care el unul o gusta cu adevărat.

Conduse până într-o altă intersecţie, se întinse până la cutia poştală şi lăsă să cadă înăuntru o scrisoare înainte de a accelera din nou. Când vor primi următorul lui mesaj, în care le explica circumstanţele în care muriseră Canney şi Pembroke, poliţiştii vor înţelege că luptau ca să-şi apere propriile lor vieţi.

King o luă pe Michelle de la morgă şi o puse la curent cu amănuntele legate de scrisoarea tip Zodiac. Pe de altă parte, ea îi relată rezultatele autopsiilor lui Pembroke şi Canney. Din păcate, expunerea detaliilor nu avu darul să le spulbere nedumeririle.

— Deci ucigaşul vrea să ne fie limpede că el *nu* este Zodiac, deşi pare să-l imite într-o oarecare măsură în ceea ce priveşte uciderea Rhondei Taylor, spuse ea. Ce înţelegi din asta?

King îşi clătină capul.

— Se pare că aceste crime sunt doar salva de deschidere.

— Crezi că o să apară încă o scrisoare?

— Da, şi încă repede. Şi, cu toate că Todd nu este convins de asta, sunt sigur că o să fie vorba de Canney şi de Pembroke. El are de gând să discute cu Lulu Oxley şi să obţină mai multe informaţii despre Rhonda Tyler.

Michelle îşi aţinti privirile asupra parbrizului.

— Şi noi cu ce începem?

— Cu familia Battle. Am sunat şi am stabilit o întâlnire. Îi azvârli lui Michelle o privire fugară. Avem de făcut o treabă pentru care suntem plătiţi, nu-ţi aminteşti? Tăcu o vreme, apoi adăugă: Astăzi am trecut deja prin multe. Eşti sigură că vrei să dai piept şi cu asta?

— După tot ce-am văzut, cât de răi pot fi aceşti Battle?

— S-ar putea să fii surprinsă.

Capitolul 14

Reşedinţa familiei Battle se afla pe culmea unui deal impunător. Era o clădire cu mai multe corpuri, cu trei etaje, construită din cărămidă, piatră şi şindrilă, înconjurată de hectare de iarbă de culoarea smaraldului, din care, ici-colo, se înălţau copaci bătrâni. Valora bani grei, cu toate că grămezile de bani gheaţă din care fusese clădită nu erau îngreunate decât de trecerea câtorva decenii. King şi Michelle se opriră în faţa unor porţi masive, din fier forjat. Alături de aleea asfaltată, se afla o cabină telefonică, fixată de un mic stâlp negru. King lăsă în jos geamul maşinii şi apăsă butonul alb din cabină. Imediat, o voce îi răspunse şi, un minut mai târziu, porţile culisară, deschizându-se, iar King demară, trecând printre ele.

— Bine ai venit la Casa Battle, spuse el.

— Aşa o numesc ei?

— Nu, asta numesc eu o glumă.

— Zici că o cunoşti pe Remmy Battle?

— În măsura în care presupun că o cunoaşte toată lumea. Şi, de vreo câteva ori, am jucat golf cu Bobby. E un tip sociabil şi dominator, dar mingiile lui sunt imbatabile şi are un comportament dezgustător când se întâmplă să intri în conflict cu el. Remmy e genul care nu cedează decât câte un vârf de unghie şi numai în condiţiile impuse de ea. Şi, dacă o scoţi pe ea din sărite, numai un urolog şi un set complet de miracole te mai repun pe picioare.

— Cum s-a pricopsit cu un nume ca Remmy?

— E un diminutiv de la Remington. Din câte am auzit eu, se pare că, pentru taică-su, asta era marca favorită de carabină. Toţi cei care o cunosc sunt de părere că numele i se potriveşte.

— Cine şi-ar fi putut închipui că, într-un oraş atât de mic, trăiesc atât de multe persoane interesante? Michelle cuprinse cu privirea clădirea impresionată care le apăruse înainte. Uau, e o locuinţă fantastică.

— Da, în ceea ce priveşte exteriorul. O să te las să-ţi spui părerea şi despre interior.

Bătură la uşa din faţă şi, aproape imediat, le deschise un bărbat solid, musculos, de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu pulover galben, tricotat, o cămaşă albă, o cravată simplă şi pantaloni negri. Se prezentă spunându-le că se numea Mason. Şi îi informă că doamna Battle avea câteva lucruri de pus la punct, şi urma să-i întâlnească, în scurt timp, pe terasa din spate.

După ce Mason îi lăsă să intre, Michelle privi în jur, studiind acel interior care îţi tăia răsuflarea. Nu se îndoia că toate cele pe care le vedea erau foarte scumpe. Cu toate acestea, totul era impregnat de o modestie care o surprinse.

— Sean, interiorul este superb, şopti.

— Nu vorbeam despre *acest* interior, ripostă el, murmurând. Mă refeream la cei care îi respiră aerul.

Odată ajunşi pe terasa din spate, dădură cu ochii de o masă pe care se aflau atât ceai fierbinte cât şi ceai rece, aperitive şi băuturi. Mason îi turnă fiecăruia băutura preferată, apoi plecă, închizând, în linişte, uşile cu geam în urma lui. Temperatura era în jur de şaptezeci de grade, căldura soarelui era plăcută şi, ca urmare a ploilor abia încheiate, aerul era umed şi cald.

Michelle sorbi din ceaiul ei cu gheaţă.

— Mason e un fel de majordom?

— Da, e alături de ei dintotdeauna. Iar acum este considerat mai mult decât un majordom.

— Atunci, le e confident? Asta ar putea fi folositor pentru cercetările noastre.

— Probabil le e prea devotat pentru asta, îi răspunse King. Pe de altă parte, niciodată nu poţi şti care sunt limitele loialităţii dacă nu întrebi şi se recomandă să poţi oferi ceva care s-o înlocuiască.

Auzind un zgomot de apă, se apropiară amândoi de balustrada de fier care înconjura parţial terasa şi cercetară cu privirea zona superbă din spatele casei.

Pe aria extinsă destinată distracţiilor pe care o aveau în faţa ochilor se aflau o foişor de piatră, o piscină în care o duzină de adulţi s-ar fi putut lăfăi în voie, o zonă acoperită în care se putea prânzi şi un bazin imens, de formă ovală, construit din cărămizi şi dale de piatră.

— Întotdeauna m-am întrebat cum trăiesc de fapt bogătaşii, spuse Michelle.

— Exact ca noi ceilalţi, cu excepţia faptului că o duc cu mult mai bine.

Din apa de un albastru limpede, şi evident încălzită, a bazinului, tocmai ieşea o femeie tânără, într-un slip tanga care o punea în valoare. Părul îi era lung şi blond, avea cam un metru şaptezeci, şi rotunjimile şi sânii ei atrăgeau privirile. Muşchii picioarelor, ai braţelor şi ai umerilor erau bine conturaţi şi un inel prins de ombilic îi împodobea stomacul plat. Când se aplecă să ia un prosop, putură să observe că avea un tatuaj mare pe una din fesele parţial expuse privirii.

— Ce reprezintă tatuajul de pe fund? întrebă Michelle.

— E numele ei, răspunse King. Savannah. O privi pe tânăra care se ştergea cu prosopul. E uluitor modul în care pot scrie pe piele, şi cu litere cursive pe deasupra.

— Poţi să vezi asta de aici? întrebă Michelle, înălţându-şi sprâncenele.

— Nu, am văzut tatuajul mai demult. La o petrecere în piscină, se grăbi să adauge.

— Aha. Şi-a scris numele pe fund. La ce bun, ce, aşa bărbaţii nu o uită?

— Mă străduiesc din greu să nu mă gândesc care a fost motivul.

Savannah îşi ridică privirea, îi zări şi le făcu semn cu mâna. Îşi trase pe ea o rochie transparentă, îşi lăsă picioarele să alunece în nişte papuci şi urcă scările de cărămidă, îndreptându-se către ei.

Când ajunse sus, îl îmbrăţişă pe King ca şi cum ar fi ţinut neapărat să-şi implânte în pieptul lui sânii voluminoşi. Privite de aproape, trăsăturile ei nu erau la fel

de desăvârşite ca rotunjimile trupului, nasul, bărbia şi maxilarele aveau contururi un pic prea ascuţite şi neregulate, dar asta însemna să cauţi nod în papură, decise Michelle. Savannah Battle era o femeie foarte frumoasă.

Savannah îl măsură pe King cu priviri admirative.

— Fără glumă, Sean King, de fiecare dată când te văd arăţi mai bine decât înainte. Ei, cum se poate considera că asta e corect? Noi, femeile, continuăm să îmbătrânim, spuse, în acel stil tărăgănat al sudiştilor, care i se păru lui Michelle extrem de afectat.

— Ei bine, e sigur că tu nu trebuie să-şi faci griji pentru asta, replică ea, întinzându-i mâna. Eu sunt Michelle Maxwell.

— O, eşti o dulce, zise Savannah, pe un ton care nu era dulce de loc.

— Felicitări pentru absolvire, rosti King. Colegiul William and Mary, corect?

— Tata a vrut întotdeauna să merg la facultate şi am făcut-o, deşi nu aş putea spune că mi-a plăcut. Se aşeză şi îşi şterse alene picioarele bine proporţionate, gest pe care Michelle îl consideră menit să îl seducă pe King. Apoi începu să înfulece sanvişurile micuţe.

— Ce facultate ai absolvit? întrebă Michelle, gândindu-se că tânăra îşi obţinuse probabil diploma fie ca şefă a majoretelor, fie ca organizatoare a petrecerilor, sau poate că avea ambele calificări.

— Inginerie chimică, veni replica ei surprinzătoare şi mormăită. Se părea că nimeni nu o învăţase pe biata fată să nu vorbească cu gura plină. Ingineria l-a îmbogăţit pe tata şi presupun că trebuie să-i calc pe urme.

— Ne pare rău pentru ceea ce am auzit că i s-a întâmplat lui Bobby, zise King, cu voce scăzută.

— E rezistent; o să scape şi din asta, spuse ea, plină de încredere.

— Se vorbeşte că s-ar putea să începi să trăieşti pe cont propriu, rosti King.

Chipul ei se întunecă.

— Mă aştept ca oamenii să se distreze încercând să ghicească ce am de gând să fac. Fundaţia Păpuşica Battle, adăugă, cu amărăciune.

— N-a vrut să spun aşa ceva, Savannah, zise King, cu blândeţe.

Ea îi respinse scuzele cu o lovitură de carate dată în aer.

— M-am izbit de asta de când mă ştiu, n-are cum să înceteze acum, nu-i aşa? Am propria mea metodă de a-mi croi singură un drum în viaţă, deşi nu e întotdeauna uşor să faci aşa ceva când ai părinţi ca ai mei. Dar vreau să realizez eu însămi ceva. Nu vreau să trec prin viaţă cumpărându-mi fericirea cu cartea de credit.

Pe măsură ce asculta, Michelle realiza că părerea ei despre tânăra femeie se schimba în bine.

Savannah se lovi cu palma peste gură şi spuse:

— Ştiu de ce aţi venit. E vorba de Junior Deaver, corect? Nu-mi pot imagina de ce a făcut ceva atât de stupid. Cum adică, mama ar fi trebuit să privească în altă parte în timp ce el pleca cu verigheta ei? Asta nu se poate.

— Poate că n-a făcut-o el, zise King.

— Sunt sigură că el a făcut-o, ripostă ea, ştergându-şi părul ud. După câte am auzit, a lăsat în urmă atât de multe dovezi, încât ar fi fost acelaşi lucru dacă s-ar fi aşezat pe podea şi ar fi aşteptat să vină poliţia să-l aresteze. Îşi îndesă în gură încă un sandviş şi îşi umplu mâna cu felioare crocante de cartofi.

— Nu te mai îndopa ca un porc nenorocit, Savannah, spuse o voce tăioasă. Şi, în timp ce faci asta, încearcă să stai ca o doamnă, dacă se întâmplă să ai idee care e sensul acestui concept.

Savannah, care stătea pe scaun gârbovită şi crăcănată, ca o curvă la pândă, se îndreptă imediat şi îşi trase rochia peste genunchi.

Remington Battle păşi pe terasă tot atât de plină se sine ca o legendă de pe Broadway, convinsă de puterea ei de a domina asistenţa fără niciun efort.

Era îmbrăcată impecabil, cu o fustă plisată, de un alb strălucitor, care cobora cu câţiva centimetri sub genunchi. Purta pantofi de lac cu tocuri joase, eleganţi, deşi conservatori. Bluza de un albastru rece era parţial acoperită de un pulover alb, drapat în jurul umerilor. Era mai înaltă decât fiica ei – având cam înălţimea lui Michelle – şi părul ei vopsit castaniu era aranjat de o mână expertă, aşa cum îi era şi machiajul. Avea trăsături puternice, într-adevăr, şi în mod evident prea autoritare. Michelle bănui că, în tinereţe, Remmy fusese, probabil, chiar mai frumoasă decât fiica ei. Acum, la şaizeci de ani trecuţi, era încă o femeie prezentabilă. Cu toate acestea, ochii ei erau cei care captau şi reţineau atenţia: în parte de vultur, în parte de uliu, şi la fel de intimidanţi ca iadul.

Remmy dădu mâna cu King, apoi îi fu prezentată lui Michelle. Cea din urmă se simţi inspectată de privirea ei aspră şi bănui că Remmy Battle o învinovăţea pentru îmbrăcămintea ei neglijentă, pentru inexistenţa machiajului şi pentru părul răvăşit de vânt. Dar nu avu prea mult timp în care să mediteze asupra acestui aspect, pentru că Remmy îşi abătu încă o dată atenţia asupra fiicei sale.

— Pe vremea mea, nu obişnuiam să ne întâmpinăm oaspeţii fiind dezbrăcaţi, rosti, cu răceală.

— Înotam, mamă. Nu obişnuiesc să înot în rochia de seară de la primul bal, i-o întoarse Savannah, dar îşi duse mâna la gură, mestecându-şi, nervoasă, o unghie.

Remmy o ţintui cu o privire atât de pătrunzătoare, încât, în cele din urmă, Savannah înhăţă încă un sandvish, îşi umplu mâna cu cartofi crocanţi, se înroşi, bombăni, ca pentru sine, ceva ce lui Michelle i se păru destul de apropiat de „căţea bătrână”, şi plecă furioasă, papucii care i se loveau de pavajul de cărămidă părând să reprezinte tot atâtea semne de exclamare.

Remmy Battle se aşeză acum şi îşi întoarse toată atenţia asupra lui King şi Michelle.

Amândoi traseră aer adânc în piept când ea îi sfredeli cu

privirea. Michelle îşi însuşi astfel primele noţiuni despre Casa Battle. Acum înţelegea exact la ce se referise King când pomenise despre „interior”.

Capitolul 15

— Trebuie să vă cer scuze în numele lui Savannah, spuse Remmy. O iubesc, dar uneori mi-e greu să cred că suntem înrudite prin sânge, sau, la drept vorbind, prin orice altceva.

— E OK, doamnă Battle, zise Michelle, e doar o puştoaică. Toţi cei de vârsta ei fac lucruri nebuneşti.

— Nu e un copil, scrâşni Remmy. Are douăzeci şi doi de ani! Este absolventa uneia dintre cele mai cunoscute universităţi de pe Coasta de Est. Cu inele în buric şi tatuaje pe fund. N-am trimis-o pe fata asta la facultate ca să aibă unde să-şi piardă afurisita aia de minte!

Michelle se uită la King, cerându-i ajutor.

— A, Remmy, ne pare foarte rău pentru ceea ce am auzit că s-a întâmplat cu Bobby. Ce mai face? se interesă King.

— Starea lui continuă să fie critică, răspunse Remmy, pe acelaşi ton strident, dar apoi îşi duse mâna la fruntea ridată şi spuse, cu voce mai reţinută: Scuzaţi-mă. Stau aici şi mă plâng de Savannah, dar nici eu nu sunt ceea ce s-ar numi ospitalitatea în persoană. Numai că s-au întâmplat atâtea în ultima vreme. Făcu o pauză şi adăugă, încet: Bobby a fost mai tot timpul în comă şi neisprăviţii de doctori nu ştiau când, sau dacă, o să iasă din ea. Dar apoi a ieşit. Au putut chiar să-l deconecteze de la aparatura de reanimare. Acum două nopţi a rostit primele cuvinte.

— Asta trebuie să fie încurajator, spuse King.

— Aşa s-ar părea, nu? Numai că era incoerent. Bolborosea tot felul de nume şi nimic din ce spunea nu avea sens. Ce naiba, nici măcar nu se ştie dacă a intrat din nou în comă sau nu.

— Presupun că doctorilor le e greu să-şi dea seama.

— La cât îi plătesc, ar trebui să meargă pe apă şi aibă o linie telefonică directă cu Dumnezeu, replică ea, cu amărăciune.

— *Noi* te-am putea ajuta cu ceva?

— În momentul ăsta, nu ar strica o rugăciune sau două.

Mason îşi făcu apariţia aducând cafea pe o tavă. Turnă o ceaşcă pentru Remmy şi le oferi câte una lui Michelle şi King – care îl refuzară – înainte de a dispărea din nou.

— Nimic nu e mai reconfortant decât o ceaşcă cu cafea băută după amiază. Remmy sorbi îndelung şi se lăsă pe spate în scaun. Harry Carrick e un avocat al naibii de subtil şi Junior e norocos fiindcă îl apără el. Se opri, mai luă o gură de cafea şi adăugă: Dar Junior a făcut-o. Ştiu asta, aşa cum aş fi ştiut-o dacă aş fi văzut totul cu ochii mei.

— Tocmai asta e problema, Remmy, se repezi King. Nu l-ai văzut. Nu l-a văzut nimeni.

Ea îi înlătură observaţia într-un mod care îi aminti lui Michelle gestul tăios făcut mai devreme de Savannah.

— Dovezile sunt covârşitoare.

— Aşa e, chiar *prea* covârşitoare. I s-ar fi putut face o înscenare.

Remmy îl privi pe King de parcă acesta i s-ar fi adresat într-un grai nepământean.

— Ce om în toate minţile ar vrea să-i facă o înscenare cuiva ca Junior Deaver?

— Acela, oricine ar fi el, care a intrat într-adevăr în casa voastră prin efracţie şi a furat toate acele bunuri, ripostă King. Şi chiar îl vezi pe Junior dosind obligaţiuni la purtător şi bijuterii sofisticate?

— Nu ştia ce era înăuntru. Şi a luat şi bani gheaţă. Nu trebuie să fii Einstein ca să-i cheltuieşti pe ăştia, poţi să spui că nu-i aşa? replică ea.

— Tot ce vrem este să aruncăm o privire la faţa locului şi să discutăm cu câţiva oameni. Şi, chiar dacă noi lucrăm pentru Harry şi Junior, presupun că şi tu vrei să fie prins vinovatul.

Remmy zâmbi, dar în ochii ei sticlea o ameninţare.

— Presupunerea e corectă, domnule King, numai că vinovatul a fost prins deja. Pe neaşteptate, începu să zbiere, împroşcând cuvintele ca o mitralieră de calibrul cincizeci: Şi dacă ticălosul ăla idiot mi-ar spune unde

dracu’ mi-e verigheta, l-aş putea convinge pe procuror să renunţe la acuzaţii! Ar fi bine să vă întoarceţi la Harry şi să-i transmiteţi asta! Şi pe urmă poate terminăm cu tot rahatul ăsta!

Michelle observă că, atunci când era furioasă, stilul sudist, tărăgănat, de a vorbi al femeii devenea mult mai accentuat, dar că, aşa cum nu se întâmpla la fiica ei, nu exista nicio umbră de afectare. Îşi lăsă jos ceaiul cu gheaţă, pentru că, atunci când Remmy izbucnise, fusese gata să-l scape din mână. Şi, pe tăcute, îi mulţumi lui Dumnezeu pentru ca Remington Battle nu era mama *ei.*

Netulburat, King replică cu voce calmă:

— Bună remarcă, Remmy. Dar acum putem arunca o privire?

Remmy îl privi îndelung. Buzele i se contorsionară, ca şi cum ar fi încercat să-şi stăpânească mânia. Pentru o clipă, Michelle se gândi că urma să-şi azvârle cafeaua reconfortantă în capul lui King. „Poate ar trebui să treci la cafea decofeinizată“, i se adresă Michelle, în gând.

În cele din urmă, Remmy se ridică de pe scaun şi le făcu semn să o urmeze.

— Vă conduc chiar eu, ce dracu.

Capitolul 16

Remmy Battle îi conduse pe King şi pe Michelle înăuntru şi apoi, pe scara principală, până la etajul al treilea. Casa părea să fi fost mărită de-a lungul timpului, observă Michelle, noi aripi pornind din corpul central, mai vechi.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Remmy spuse:

— Casa asta a fost în construcţie vreme de decenii. Mulţi dintre prietenii noştri au reşedinţe superbe în toate colţurile lumii, dar Bobby nu şi-a dorit-o niciodată decât pe asta. E construită într-un potpuriu de stiluri şi unele holuri se termină cu un perete, dar mie – se opri şi se corectă imediat – nouă ne place aşa cum e.

Ajunseră în faţa unei uşi pe care Remmy le-o deschise, lăsându-i să între.

Încăperea era mare, frumos mobilată, zugrăvită în culori plăcute, şi avea un şir de ferestre. Una dintre acestea părea să fie nouă.

Remmy le-o arătă.

— Pe acolo a intrat. Poliţia susţine că a folosit o rangă. Până la urmă, mi-au spus că pot să repar stricăciunile.

Privirea lui King zăbovi asupra ramei crăpate a unei picturi plasate pe una din noptiere. Geamul fusese împins către exterior. O luă în mână.

— Ce s-a întâmplat cu asta?

Remmy se încruntă.

— Era pe o măsuţă aflată lângă fereastră. S-a spart când a intrat Junior pe acolo. Încă n-am reuşit s-o dau la reparat.

În interiorul ramei stricate, King şi Michelle văzură desenul unui băieţandru. Era sfâşiat exact pe mijloc.

— Cine este? se interesă King.

— E portretul lui Bobby Jr. N-am să-l iert niciodată pe Junior pentru că l-a distrus.

King lăsă din mână pictura.

— Am înţeles bine că în dulapul tău era un fel de sertar secret?

Remmy dădu din cap şi-i făcu semn să o urmeze. Dulapul era plin de compartimente riguros proiectate şi hainele, poşetele, pantofii, pălăriile şi celelalte accesorii vestimentare erau aşezate într-o ordine desăvârşită.

King privi cu sinceră admiraţie lucrurile minuţios aranjate. Şi el îşi ţinea lucrurile într-o ordine perfectă, ceea ce Michelle ştia foarte bine. Ea îi observă expresia de totală încântare şi, când Remmy se uita în altă parte, îl bătu uşurel pe braţ şi mimă un tremur orgasmic, ca şi savurarea ţigării de după o partidă de sex.

— Unde se afla sertarul ascuns, dacă nu te deranjează întrebarea? spuse King, după ce îi aruncă partenerei sale o privire încruntată.

Remmy trase puţin unul dintre sertare, şi apoi apăsă pe partea frontală a unei piese de lemn aflate chiar sub el. Aceasta se ridică, dând la iveală un mic spaţiu, lat de vreo patruzeci şi cinci de centimetri şi adânc de şaizeci.

— O faţadă falsă, explică Remmy. Pare să fie vorba de lemn masiv, dar, când tragi sertarul de deasupra, este armată o pârghie existentă în faţada falsă. Când apeşi în colţul din dreapta sus al acesteia, acţionezi asupra pârghiei şi ascunzătoarea se deschide.

King examină mecanismul cu atenţie.

— Foarte ingenios.

— Întotdeauna mi-am dorit un dulap cu sertar secret, spuse Remmy. Încă de când eram doar o fetiţă.

— Dar cel care v-a jefuit nu ştia cum să-l deschidă, nu? spuse Michelle.

— Junior Deaver nu ştia cum să-l deschidă, o corectă ea. Aproape toate sertarele de aici au fost făcute praf. Reparaţia m-a costat bani frumoşi. O să menţionez aspectul la procesul lui Junior de la curtea civilă. Fiţi siguri de asta şi spuneţi-o şi lui Harry.

— Dar cum se face că, în afară de dumneavoastră, mai ştia şi altcineva de existenţa ascunzătorii secrete? vru să afle Michelle.

— De-a lungul anilor, s-ar putea să fi scăpat câte o vorbă

despre asta. Nu mi-am făcut probleme, pentru că avem ceea ce eu, cel puţin, credeam că este un sistem de alarmă de prima mână.

— Şi atunci era în funcţiune? întrebă King.

— Da, numai că nu există detectoare de mişcare la etajul al treilea, şi nici ferestrele de aici nu sunt supravegheate. Sistemul a fost instalat cu ani în urmă, după ce aproape că s-a întâmplat o tragedie. Presupun că atunci teoria a fost că bărbaţii de calitatea a doua nu se aventurează până la etajul al treilea, adăugă, cu dezgust.

— Ce tragedie era să se întâmple? întrebă King.

Remmy se întoarse către el.

— Fiul meu Eddie a fost răpit.

— N-am auzit niciodată despre asta, zise el.

— S-a întâmplat acum mai bine de douăzeci de ani, când el era încă la facultate.

— Dar, evident, totul s-a sfârşit cu bine, zise King.

— Da, mulţumesc lui Dumnezeu. Nici măcar n-a fost nevoie să plătim recompensa de cinci milioane de dolari.

— De ce? întrebă Michelle.

— FBI-ul a dat de urma răpitorului şi l-a ucis într-un schimb de focuri. De fapt, Chip Bailey, agentul FBI care l-a salvat pe Eddie şi l-a împuşcat pe răpitor, locuieşte în apropiere. Încă mai lucrează pentru FBI, în Charlottesville.

— Aşadar, atunci când a avut loc spargerea, aici nu era nimeni? spuse King.

Remmy se aşează pe marginea patului lat, cu baldachin, bătând darabana, cu degetele ei lungi şi subţiri, pe unul din picioarele sculptate ale acestuia.

— Savannah nu se întorsese de la facultate. A terminat astă iarnă, dar s-a hotărât să mai rămână, să se distreze după absolvire. Cu siguranţă, se poate spune că fetiţa mea se dă în vânt după distracţii. Eddie şi Dorothea ieşiseră în oraş. Mason, ajutorul nostru în gospodărie, şi Sally, fata care se ocupă de grajduri, locuiesc în casa care se află departe, pe terenul din spate. Oricum, ei nu puteau observa nimic. Ferestrele mele dau către o zonă izolată.

— Deci staţi singură în toată casa? întrebă Michelle.

— Împreună cu Bobby! făcu ea, sfidătoare. Copii noştri sunt mari. Ne-am făcut mai mult decât datoria oferindu-le prietenilor şi rudelor un loc în care să stea. De-a lungul anilor, casa asta mare a fost, aproape întotdeauna, plină. Acum este doar căminul nostru.

— Dar, în noaptea jafului, casa *era* goală, spuse King. Am înţeles bine că erai la spital, cu Bobby?

— Aşa e, eram la spitalul din Wrightsburg.

— Dar ni s-a relatat că v-aţi întors aici abia în jurul orei cinci dimineaţa, zise Michelle. Orele de vizită mi se par destul de înaintate.

— Am dormit acolo, într-o cameră pe care spitalul mi-a pus-o la dispoziţie, pe acelaşi hol cu salonul lui Bobby, îi explică Remmy.

— Foarte frumos din partea lor, comentă Michelle.

— Draga mea, numele noastre sunt trecute pe clădirea aia, spuse Remmy, cu falsă politeţe. Şi adăugă, cu voce mult mai tăioasă: Cinstit vorbind, pentru cincisprezece milioane de dolari, era cazul să facă măcar atâta lucru.

— Oh, făcu Michelle, prosteşte.

— Poliţia mi-a spus că toate indiciile, inclusiv amprentele, conduc către Junior.

— Dar el lucra aici, spuse King. Asta poate explica amprenta.

— Au găsit-o în exteriorul unuia din geamurile ferestrei forţate. L-am angajat pe Junior ca să lucreze în interiorul dormitorului, nu în afara blestematei ăleia de ferestre.

— Şi am înţeles că au fost furate şi lucruri din dulapul lui Bobby.

— A fost spart şi s-a pătruns înăuntru.

— Şi ce lipseşte? întrebă Michelle.

— Vino, poţi să vezi cu ochii tăi.

Îi conduse afară din dormitorul ei şi către capătul holului, unde deschise o altă uşă. Se pomeniră într-o cameră care duhnea a ţigară şi a fum de pipă. Michelle observă că era o începere excesiv de masculină. Deasupra

căminului era agăţat un suport pentru carabine, deşi în el nu se afla nicio armă. Pe un alt perete erau fixate două săbii vechi. Erau puse una de-a curmezişul celeilalte, formând un X amplu. Existau şi câteva picturi în ulei, înfăţişând nişte cai superbi. Într-un colţ era un suport de care atârnau câteva pipe destul de uzate. În alt colţ, erau un birou de campanie şi un scaun. Patul era îngust şi pe noptiera de lângă el se aflau o grămadă de reviste de pescuit, de vânătoare şi ştiinţifice. Un perete întreg era acoperit de fotografiile lui Bobby Battle. Era un bărbat înalt, cu pieptul vânjos, păr ondulat şi trăsături ca de piatră. Cele mai multe dintre fotografii erau făcute fie la pescuit, fie la vânătoare, dar exista una în care sărea dintr-un avion şi o alta în care pilota un elicopter. Remmy îşi flutură mâna în faţa nasului.

— Îmi cer scuze pentru miros. Am aerisit timp de două zile, dar încă persistă. Probabil că s-a impregnat în covoare şi în mobilă. Bobby se dă în vânt după pipele sale şi după ţigări.

În timp ce Michelle inspecta din priviri bârlogul lui Robert E. Lee Battle, imaginile acestuia păreau să se desprindă din fotografii, plutind către ea: un bărbat voinic ca un urs, care trăise luptându-se cu viaţa şi nu luase prizonieri. Faptul că un astfel de om zăcea acum în comă, cu perspectiva sumbră de a nu-şi mai reveni niciodată, o făcea să se simtă deprimată, deşi nu îl întâlnise niciodată şi era dezgustată de reputaţia lui de fustangiu.

Michelle arătă către câteva fotografii în care Battle era înconjurat de grupuri mari de oameni.

— Cine sunt toţi aceştia?

— Unii dintre angajaţii lui Bobby. A fost un inginer transformat în om de afaceri. Are peste o sută de brevete de invenţie. Uitându-te în camera asta, ai putea crede că soţul meu s-a distrat tot timpul şi nu a muncit de loc, dar, mai presus de orice altceva, Bobby este un om care a muncit din greu. Lucrurile pe care le-a inventat sunt cele care l-au umplut de bani.

— Când v-aţi cunoscut? întrebă Michelle. Şi se grăbi să adauge: Ştiu că este o întrebare personală, dar pare un bărbat atât de fascinant.

În ciuda aşteptărilor, Remmy nu putu să nu zâmbească.

— Acum patruzeci şi cinci de ani, a intrat în magazinul de confecţii al tatălui meu, din Birmingham, Alabama, şi a declarat că mă văzuse cu mai multe ocazii, că eram cel mai frumos lucru pe care îşi odihnise vreodată ochii şi că avea de gând să se însoare cu mine. Şi vroia doar ca tatăl meu să ştie asta, deşi spunea că nu venise să-i ceară încuviinţarea, aşa cum era, şi cum încă mai este obiceiul, pe acolo. Spunea că singura persoană pe care dorea să o convingă de bunele sale intenţii eram eu. Ei bine, m-a convins. Aveam doar optsprezece ani şi nu ştiam mare lucru despre viaţă, dar nimeni nu mi-a impus ce să fac. Dar, până la urmă, el m-a cucerit.

— Exact ca un vârtej, spuse King.

— Era cu zece ani mai vârstnic decât mine. Când ne-am căsătorit, nu făcuse cine ştie ce avere, dar avea inteligenţa şi energia necesare. Era deosebit. Şi, cu toate acestea, mă dorea pe *mine.*

Rostise ultimele cuvinte cu o neaşteptată modestie.

— Ei, nu se poate spune că nu meritai osteneala, spuse King, cu sinceritate.

— Presupun că mă număr printre puţinii oameni care au avut curaj să-l înfrunte. Ei, ca toţi ceilalţi, am avut şi noi suişuri şi coborâşuri, adăugă Remmy, cu voce scăzută.

Apoi deschise o uşă şi le făcu semn să intre.

— Dulapul lui Bobby.

Spaţiul era mai mic decât cel ocupat de dulapul soţiei sale, dar compartimentarea era mai sofisticată.

Remmy împinse deoparte nişte pantaloni care atârnau de o bară şi le arătă partea laterală a unui compartiment, unde o tăblie de lemn fusese sfărâmată.

— Acolo este un locaş secret, cam de acelaşi dimensiuni cu cel din camera mea. Unul din sertarele acestui compartiment adânc nu ajunge până la fund, înţelegeţi.

Este o soluţie ingenioasă, pentru că, din faţă, nu-ţi dai seama cât de lungi sunt sertarele. Şi nu poţi vedea mica gaură de cheie din partea laterală dacă nu ştii unde să o cauţi. Eu am intrat aici de un milion de ori. Şi nu am observat-o niciodată.

King îi aruncă o privire fugară.

— Adică nu ştiai că Bobby avea un sertar secret?

Remmy arăta ca o femeie care înţelesese mult prea târziu că dezvăluise mult prea multe.

— Nu, nu ştiam, spuse.

— Ce s-a furat?

— Ce importanţă are? scrâşni ea. Ştiu ce s-a furat de la mine.

— Remmy, vrei să spui că nu ştii ce ţinea Bobby aici înăuntru? întrebă King.

Pentru o lungă clipă, ea păstră tăcerea. Şi, când răspunse, o făcu pe un ton abătut.

— Nu, nu ştiam.

Capitolul 17

— OK, zise Michelle după ce părăsiră casa. Un psihiatru ar putea scrie o carte întreagă despre relaţia dintre Savannah şi Remmy.

— Faptul că nu ştie ce era în sertarul secret al lui Bobby o scoate pe femeia asta din minţi al dracului de rău, spuse King, aruncând o privire îndărăt, către vilă.

— Şi numai dulapul ei era spart în întregime, nu şi al lui Bobby. Asta e foarte important.

— Corect. Spărgătorul ştia unde se află ascunzătoarea secretă a lui Bobby, dar nu avea cheia.

Înainte de a părăsi casa, stătuseră de vorbă cu Mason şi cu celelalte persoane care se ocupau de gospodărie. Între răspunsurile lor exista o concordanţă incredibilă: în noaptea jafului, erau cu toţii în casa din spate, nu văzuseră şi nu auziseră nimic.

King şi Michelle se urcaseră în maşină, dar, în loc să plece, King îşi încadrase Lexus-ul pe drumul asfaltat care ducea către partea din spate a proprietăţii.

— Unde mergem? întrebă Michelle.

— Am cunoscut-o anul trecut pe Sally Wainwright, femeia care se ocupă de grajduri, la un eveniment hipic. Mergem s-o întrebăm dacă ea a văzut sau a auzit ceva în noaptea aia.

Sally avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, era atrăgătoare, minionă, dar cu o constituţie robustă, cu părul lung şi castaniu strâns într-o coadă de cal. Când apăru maşina în care se aflau King şi Michelle, tocmai curăţa un grajd. Îşi şterse transpiraţia de pe faţă cu o bucată de pânză şi se apropie de automobil.

— Probabil nu-ţi aminteşti de mine, începu King. Am petrecut o zi împreună, anul trecut, la Charlottesville, la spectacolul de dresaj organizat în scopuri caritabile.

Pe faţa lui Sally se aşternu un zâmbet larg.

— Bineînţeles că-mi amintesc de tine, Sean. Se uită spre Michelle. Tu şi doamna Maxwell sunteţi deja faimoşi.

— Sau cu o faimă proastă, ripostă King. Îşi îndreptă privirile asupra grajdurilor şi a cailor, şi întrebă: Deci mulţi din familia Battle încă mai călăresc?

— Dorothea n-a făcut-o niciodată. Eddie o face, câte puţin. S-a implicat în repunerile în scenă ale Războiului Civil, aşa că trebuie să se mai urce în şa din când în când.

— Te ocupi şi tu cu aşa ceva? întrebă Michelle.

Sally râse.

— Eu sunt din Arizona. Pot să nu mă prea sinchisesc de Războiul Civil.

— Văd că Savannah e acasă. Ea obişnuia să călărească la concursuri, nu-i aşa?

O expresie uşor iritată se aşternu, în treacăt, pe faţa lui Sally.

— Da, obişnuia.

King rămase în expectativă, vrând să vadă dacă Sally urma să explice cumva comentariul ei făcut în doi peri.

— E o călăreaţă foarte bună. Nu e la fel de îndemânatică când e vorba să cureţe grajdurile, să ţesale caii şi să aibă de-a face cu oameni care nu au crescut mâncând cu linguri de argint.

Sally tăcu brusc, speriată, gândindu-se că o luase gura pe dinainte.

— Nu-ţi face griji, Sally, spuse King, încurajator. Ştiu exact ce ai vrut să spui.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Doamna Battle călăreşte?

— Sunt aici de cinci ani şi, în tot timpul ăsta, nu s-a urcat în şa nici măcar o singură dată. Sally se sprijini de grebla pentru bălegar. V-am văzut îndreptându-vă către vilă. Faceţi doar o vizită?

King îi povesti de ce se aflau acolo şi chipul lui Sally se înnegură când aruncă o privire îngrijorată în direcţia clădirii principale a reşedinţei.

— Nu ştiu nimic despre asta, spuse.

— Presupun că ai stat în casa în care locuieşti, împreună cu Mason şi cu ceilalţi în tot acel timp.

— Chiar aşa, zise ea. Mă culc devreme. Trebuie să mă trezesc imediat ce se crapă de ziuă.

— Nu mă-ndoiesc. Ei bine, dacă ţi se întâmplă să afli ceva, să mă anunţi.

Îi întinse una din cărţile lui de vizită. Ea nici măcar nu o privi.

— Nu ştiu nimic, Sean, chiar nu ştiu.

— OK. L-ai văzut vreodată pe Junior Deaver prin împrejurimi?

Ea ezită, apoi spuse:

— De vreo două ori. Când lucra aici.

— Ai stat vreodată de vorbă cu el?

— Poate o dată, răspunse ea, evaziv.

— OK, Sally, îţi dorim o zi bună.

Demarară. În oglinda retrovizoare, King zări o Sally foarte agitată.

— Ne ascunde ceva, zise Michelle.

— Aşa e, răspunse King.

— Şi acum, încotro?

King îi arătă o casă mare, aflată de partea cealaltă a gardului din scânduri.

— Trebuie să mai vorbim cu încă doi Battle şi pe urmă putem considera ziua încheiată, rosti.

Capitolul 18

— Deci aşa arată o clădire în care se ţineau trăsurile, spuse Michelle după ce coborî din maşina lui King, uitându-se la construcţia de cărămidă care se întindea pe vreo 450 de metri pătraţi. Mi le-am imaginat, întotdeauna, mult mai mari, adăugă, cu sarcasm.

— Presupun că depinde de dimensiunile atelajelor.

King se uită la un break Volvo argintiu, ultimul model, parcat în curte.

— Asta e maşina lui Eddie.

— Lasă-mă să ghicesc, eşti clarvăzător?

— Nu, dar văd, în spate, o uniformă de soldat confederat şi şevaletul unui pictor.

Eddie Battle fu cel care le deschise uşa şi îi pofti înăuntru. Era un bărbat voinic, având cel puţin un metru nouăzeci şi peste o sută de kilograme de muşchi. Avea părul rebel, des şi negru, ochii uimitor de albaştri şi trăsături puternice, marcate de trecerea vremii. Michelle observă că moştenise părul tatălui său iar ochii şi gura erau ai mamei. Totuşi, nu avea nimic din asprimea şi din rezerva ei glacială. Mai mult decât atât, manierele lui copilăreşti erau agreabile. Îi amintea de un surfer chipeş, ceva mai bătrân, din California.

Le strânse mâinile şi îi pofti să ia loc în camera de zi. Antebraţele lui cu muşchi puternici şi vene groase erau pătate de culori şi purta ceea ce păreau să fie cizme de cavalerie, în care îşi vârâse blugii decoloraţi. Cămaşa sa albă de lucru avea mai multe găuri şi numeroşi stropi de culoare. Şi era şi nebărbierit. Părea să fie opusul fiului unui om bogat.

Chicoti când observă că Michelle se uita lung la încălţările lui.

— Am fost ucis săptămâna trecută, în timpul unui atac prost condus asupra poziţiilor fortificate unioniste din Maryland. Am vrut să mor cu cizmele în picioare şi nu sunt în stare să-mi mobilizez forţele ca să mi le scot. Mă tem că

biata Dorothea e din ce în ce mai supărată pe mine.

Michelle zâmbi şi King spuse:

— Te întrebi probabil de ce suntem aici.

— Nicidecum. Mama a telefonat acum câteva minute. M-a pus la curent. Mă tem că nu vă pot spune prea multe. Noi eram plecaţi când a avut loc spargerea aia. Dorothea era la Richmond, la o convenţie Realtor. Iar eu m-am luptat cu înverşunare, vreme de două zile, într-o reconstituire, la Appomattox, şi pe urmă m-am urcat în maşină şi m-am dus întins până în Tennessee, ca să pot vedea Smoky Mountains în lumina zorilor. Pictam un peisaj, explică.

— Pare să fi fost destul de obositor, zise Michelle.

— Nu tocmai. Eu călăresc, o fac pe soldatul şi mă refugiez în pictură. Sunt un puşti care nu a fost niciodată nevoit să se maturizeze. Presupun că părinţii mei suferă când văd ce s-a ales de mine, dar sunt un artist bun, deşi nu am să fiu niciodată un artist mare. Iar în weekenduri mă joc de-a războiul. Sunt privilegiat şi norocos şi ştiu asta. De aceea, încerc să fiu modest şi să-mi fac o autocritică aspră. De fapt, am o grămadă motive, şi pentru una şi pentru alta. Zâmbi din nou, arătându-şi dinţii, atât de perfecţi ca formă şi culoare încât Michelle conchise că erau îmbrăcaţi cu toţii.

— Fără îndoială, eşti sincer în ceea ce te priveşte, îi spuse.

— Păi, sunt fiul unor oameni fabulos de bogaţi, n-am fost niciodată nevoit să muncesc ca să-mi câştig existenţa. Nu-mi dau aere şi, când fac ceva, mă străduiesc s-o fac cât mai bine. Totuşi, ştiu că nu sunteţi aici ca să discutăm despre asta. Aşa că, daţi-i drumul, întrebaţi-mă.

— L-ai văzut vreodată pe Junior Deaver prin împrejurimi? se interesă King.

— Bineînţeles, a făcut o grămadă de treburi pentru părinţii mei. A lucrat şi pentru mine şi Dorothea, şi n-am avut, niciodată, nici cel mai mic necaz din pricina lui. De asta nu înţeleg treaba cu jaful. Făcea bani buni de pe urma familiei noastre, dar poate că nu destul de mulţi. Am auzit

că există foarte multe dovezi care fac legătura între Junior şi furt.

— Poate chiar prea multe, răspunse King.

Eddie îl privi cu un aer meditativ.

— Înţeleg ce vrei să spui. Cred că am tratat treaba asta cu prea puţină atenţie. În ultima vreme, am fost foarte preocupaţi de alte probleme de familie.

— Aşa e. Ne pare rău pentru ceea ce am auzit că i s-a întâmplat tatălui tău.

— E ciudat. Întotdeauna am crezut că o să trăiască mai mult decât noi toţi. Şi, ţineţi minte ce vă spun, încă s-ar putea să fie aşa. Omul ăsta cade întotdeauna în picioare.

După un moment de tăcere, King spuse:

— Întrebarea care urmează s-ar putea să pară un pic cam jenantă, dar sunt nevoit să o pun.

— Păi, am impresia că întreaga situaţie este un pic cam jenantă, aşa că dă-i drumul.

— După cum se pare, în dulapul tatălui tău exista un sertar secret, al cărui conţinut a fost furat. Mama ta nu ştia de el, aşa că nu ştie nici ce ar fi putut fi înăuntru. Ştii ceva despre toate astea?

— Nu. După câte ştiam eu, părinţii mei nu au niciun fel de secrete unul faţă de altul.

— Şi, totuşi, au dormitoare separate? interveni Michelle, pe neaşteptate.

Zâmbetul care lumina faţa lui Eddie se stinse.

— Asta-i treaba lor. Nu înseamnă că nu dorm împreună sau că nu se iubesc. Tata fumează şi vrea ca dormitorul lui să arate într-un anumit fel. Mama se sufocă din cauza fumului de ţigară şi îi place ca lucrurile ei să fie aranjate în alt fel. Au o casă mare şi pot face în ea tot ce le trăsneşte prin cap.

— Ţi-am spus că e o întrebare jenantă, se scuză King.

Eddie părea gata să se răstească la ei din nou, dar reuşi să se controleze.

— Nu ştiu nimic despre niciun sertar secret de-al tatei. Dar nu sunt confidentul lui.

— Dar are un asemenea confident? Poate Savannah?

— Savannah? Nu, eu aş şterge-o pe surioara mea de pe lista presupuselor surse de informaţii interne.

— Presupun că din cauză că a lipsit de acasă, fiind la facultate, sugeră Michelle.

— Ea lipseşte mereu de acasă şi asta a început cu mult timp înainte de a merge la facultate.

— Înţeleg că voi doi nu sunteţi prea apropiaţi, spuse Michelle.

Eddie ridică din umeri.

— Zău că nu e vina nimănui. Am aproape de două ori vârsta ei şi nu avem nimic în comun. *Eu* eram la facultate când s-a născut ea.

— Mama ta ne-a vorbit despre ceea ce ţi s-a întâmplat atunci, zise King.

— Adevărul e că nu-mi amintesc prea multe despre asta, spuse Eddie, pronunţând cuvintele cu încetineală. Nu l-am văzut pe cel care m-a răpit decât atunci când mi-au arătat cadavrul lui. Respiră adânc. Am fost foarte, foarte norocos. Mama şi tata au fost atât de fericiţi când m-au văzut acasă, încât au conceput-o pe Savannah. Sau cel puţin asta e anecdota oficială a familiei.

— Mama ta spune că, de atunci, Chip Bailey vă e prieten bun.

— Mi-a salvat viaţa. Există vreun mod în care poţi să răsplăteşti aşa ceva?

King aruncă o privire către Michelle.

— Înţeleg ce vrei să spui.

Auziră zgomotul unei maşini, care frână imediat lângă uşa din faţă.

— Trebuie să fie Dorothea. Nu-i place să piardă timpul, zise Eddie.

Uitându-se pe fereastră, Michelle văzu un Beemer mare şi negru.

Femeia care coborî din maşină era îmbrăcată cu o fustă neagră, scurtă şi strâmtă, cu pantofi şi cu ciorapi negri, iar culoarea părului ei ondulat se asorta cu acest ansamblu.

Îşi scoase ochelarii de soare, blagoslovi automobilul lui King cu o privire tăioasă şi se îndreptă către uşă.

Dorothea intră în încăpere într-un mod care i se păru lui Michelle o imitaţie palidă – deşi era vorba de o apariţie în negru – a stilului lui Remmy Battle. Pe urmă se întrebă dacă femeia mai tânără îşi imita în mod conştient soacra în această privinţă. Atât de suplă pe cât o cereau canoanele modei, cu şolduri arcuite, cu fund rotund şi ferm şi picioare zvelte şi sexy, femeia avea un piept disproporţionat de amplu, care indica, fără dubiu, o intervenţie profesionistă. Pentru chipul ei, gura era puţin cam prea mare, iar pentru tenul ei palid, rujul era un pic cam prea roşu. Ochii ei verzi erau lipsiţi de strălucire, dar plini de agerime.

După încheierea schimbului de saluturi şi a prezentărilor, Dorothea scoase o ţigară pe care o aprinse în timp ce Eddie îi explica de ce veniseră King şi Michelle.

— Mi-e teamă că nu te pot ajuta, Sean, spuse Dorothea, focalizându-şi întreaga atenţie asupra lui King şi părând să-şi fi propus să o ignore pe Michelle. Nu eram în oraş când s-a întâmplat.

— Grozav. Fie toată lumea era plecată, fie niciunul din cei care erau aici nu a observat nimic, zise Michelle, provocând-o în mod intenţionat.

Ochii de un verde tern se întoarseră încet către ea.

— Îmi pare rău că familia şi angajaţii nu şi-au redactat rapoartele referitoare la activităţile criminale ale lui Junior Deaver, rosti, pe un ton glacial şi condescendent.

Dacă ar fi închis ochii, Michelle ar fi putut jura că vorbise Remmy Battle. Înainte de a-i putea riposta, Dorothea i se adresă din nou lui King:

— Cred că eşti pe o pistă falsă.

— Încerc doar să mă asigur că un om nevinovat nu este trimis la închisoare.

— Încă o dată, sunt de părere că îţi pierzi timpul.

King se ridică.

— Ei bine, este sigur că n-o să-l mai răpesc pe al vostru,

spuse, pe un ton vesel.

După ce ieşiră, Michelle şi King auziră în urmă glasuri ridicate.

Michelle îşi privi partenerul.

— Fac pariu că reuniunile familiei Battle sunt adevărate scandaluri.

— Sper că n-o să am niciodată ocazia să mă conving.

— Aşadar, acum putem considera ziua încheiată? întrebă Michelle.

— Nu, am minţit. Urmează Lulu Oxley, răspunse King.

Capitolul 19

King şi Michelle se opriră lângă o rulotă având de două ori lăţimea standard, fixată definitiv pe un bloc de zgură aflat la capătul unui drum prunduit. Cablurile electrice şi telefonice întinse către ea păreau să-i fie singura legătură cu lumea. Pinii crescuţi la întâmplare şi laurii de munte, sălbatici şi piperniciţi, formau fundalul dezolant al căminului modest în care locuiau Junior Davies şi Lulu Oxley. În faţa rulotei stătea, ca o santinelă de două parale, un Ford foarte vechi, ruginit, cu o capotă crăpată, de vinilin, cu o scrumieră plină de mucuri de ţigară, cu o sticlă goală de Beefeater pe locul din faţă şi cu număr de înmatriculare murdar, din Virginia de Vest.

Totuşi, când coborâră din Lexus, Michelle observă ghivecele cu flori de la ferestrele rulotei şi mai multe vase pline cu flori strălucitoare de primăvară aşezate pe treptele de lemn care duceau către uşa din faţă. Rulota însăşi părea veche, dar exteriorul era curat şi bine întreţinut.

King îşi ridică ochii spre cer.

— După ce te uiţi?

— După tornade. Singura data când m-a prins una, eram într-o rulotă în Kansas. În toată zona, nu a fost deranjat nici măcar un fir de iarbă, dar vârtejul ăla a săltat rulota şi a dus-o undeva, în Missouri. Din fericire, am ieşit înainte să înceapă călătoria. Dar tipul pe care îl interogam în legătură cu o bancnotă falsificată a preferat să rămână înăuntru. L-au găsit într-un lan de porumb, la şaisprezece kilometri depărtare.

King nu se îndreptă către uşa din faţă; în loc de asta, ocoli rulota, ajungând în partea ei laterală. Chiar în spate, la vreo cincisprezece metri distanţă, se afla o baracă mare, de lemn, înconjurată din trei părţi de copaci înfrunziţi. Nu avea uşă şi putură vedea pereţii plini de unelte agăţate şi compresorul de aer de pe podea. Când se apropiară de construcţie, un câine neîngrijit, căruia îi puteai număra

coastele, se târî afară din baracă, îi văzu şi începu să latre, arătându-şi colţii îngălbeniţi. Din fericire, părea să fie legat de un stâlp bine fixat.

— OK, am studiat suficient de mult împrejurimile, declară King.

În timp ce Michelle urca scările rulotei, o femeie voinică apăru în spatele perdelei uşii.

Părul femeii era voluminos şi negru, cu şuviţe argintii. Rochia ei părea să fie un sandviş din scânduri purpurii, lipite peste trupul ei imens, pătrăţos, iar faţa îi era alcătuită din obraji păstoşi, trei bărbii, buze subţiri şi ochi mijiţi. Pielea îi era palidă şi, practic, fără riduri. Făcând abstracţie de culoarea părului, ar fi fost greu să-i ghiceşti vârsta exactă.

— Doamna Oxley? se interesă King, întinzându-i mâna.

Ea îl lăsă cu mâna întinsă.

— Cine naiba vrea să ştie?

— Sunt Sean King, iar ea este Michelle Maxwell. Am fost angajaţi de Harry Carrick ca să întreprindem o investigaţie în interesul soţului dumneavoastră.

— Asta chiar că ar fi o ispravă, ţinând cont să soţul meu e mort de ani de zile, veni replica ei neaşteptată. Probabil că o căutaţi pe fiica mea, Lulu. Eu sunt Priscilla.

— Scuză-mă, Priscilla, spuse King, schimbând o privire cu Michelle.

— S-a dus să-l aducă. Pe Junior, de el vorbesc.

Priscilla sorbi o înghiţitură din ceaşca cu sigla Disney World pe care o ţinea în mână.

— Credeam că e la închisoare, zise Michelle.

Femeia îşi roti privirea, oprindu-şi-o asupra ei.

— A fost. Pentru asta-i făcută *cauţiunea,* drăguţă. Am venit tocmai din Virginia de Vest ca să dau o mână de ajutor, să stau cu copiii până iese Junior din încurcătura asta. Dacă o putea. Scutură din capul ei imens. Furt de la oameni bogaţi. Nu s-a pomenit tâmpenie mai mare, da' Junior a fost un tâmpit toată viaţa lui.

— Ştii cumva când se întorc? întrebă King.

— Iau copiii de la şcoală, aşa că nu poa’ să mai dureze mult. Priscilla îi privi cu neîncredere. Da’, de fapt, de ce aţi venit încoace?

— Am fost angajaţi de avocatul lui Junior ca să găsim dovezi în favoarea nevinovăţiei lui.

— Ei bine, o să aveţi cam mult de furcă.

— Adică dumneata crezi că e vinovat? spuse Michelle, sprijinindu-se se balustradă.

Priscilla o privi fără să-şi ascundă dezgustul.

— A mai făcut rahaturi din astea şi înainte.

— Ei, poate că de data asta n-a făcut-o el, interveni King.

— Da, şi poate că eu port măsura patruş’ patru şi am o emisiune la televizor.

— Dacă se întorc repede, n-am putea intra să-i aşteptăm?

Priscilla ridică pistolul pe care îl ţinea în cealaltă mână. Nu-l zăriseră, fiindcă fusese ascuns într-o cută a şoldului ei cărnos.

— Lui Lulu nu-i place când primesc pe cineva înăuntru. Şi n-am de unde să ştiu dacă sunteţi cine spuneţi. Îşi îndreptă arma către King. Acu’ n-am de gând să te împuşc, pen’ că eşti băiat simpatic, da’ fii al dracului de sigur că o s-o fac şi că n-o s-o uit nici pe micuţa ta prietenă sfrijită, dacă o să încercaţi să faceţi vreo prostie.

King îşi ridică mâinile, sugerând o capitulare.

— Nu-ţi facem probleme, Priscilla. Şi adăugă, după o pauză: Ai un pistol clasa-ntâi. Un H&K de nouă milimetri, nu-i aşa?

— Să fiu a dracului dacă ştiu, a fost al lu’ bărbatu-meu, zise Priscilla. Da’ fii sigur că mă pricep să trag cu el.

— O să facem o plimbare prin împrejurimi şi o să-i aşteptăm, spuse King, coborând scările şi trăgând-o pe Michelle după el.

— Aşa să faceţi. Numa’ să nu-mi furaţi Mercedes-ul ăla de colo, făcu Priscilla în timp ce închidea uşa.

— Prietenă sfrijită? zise Michelle. Mi-ar plăcea să-i vâr pistolul ăla exact în…

King o luă de umeri şi o îndepărtă de rulotă.

— Să fim calmi şi să ne jucăm de-a detectivii altă dată.

În timp ce mergeau în direcţia opusă rulotei, King se aplecă, luă o piatră şi o azvârli într-o râpă.

— De ce crezi că Remmy a lăsat aşa gaura din dulapul lui Bobby? A angajat pe cineva ca să-l repare pe al ei. De ce nu l-a reparat tot atunci şi pe al lui?

— Poate că e supărată pe el şi nu vrea să se amestece în treaba asta.

— Şi crezi că e supărată pentru că nu a ştiut de existenţa sertarului secret sau pentru că nu ştie ce era în el?

— Dacă tot am ajuns aici, şi pe mine mă obsedează ceva, spuse Michelle. De ce era *verigheta* ei în sertarul ăla? Ne-a tot spus ce bărbat grozav este soţul ei, aşa că de ce nu îşi purta inelul de la cununie? Nu poate fi din cauza sertarului secret. Nu a aflat de el decât după ce i-au fost furate verigheta şi celelalte lucruri.

— Poate că îl suspecta pe Bobby că îi ascunde ceva sau poate că aveau probleme. Aşa cum a spus Harry, Bobby călca strâmb. Sau poate că ea ne-a minţit.

Lui Michelle îi veni brusc o idee.

— Crezi că Junior a fost angajat de altcineva ca să dea spargerea şi să fure ce era în sertarul secret al lui Bobby?

— Cine altcineva, în afară de Bobby, ar mai fi putut şti de existenţa lui?

— Cel care l-a construit.

King încuviinţă dând din cap.

— Şi care ar fi putut presupune că acolo erau păstrate lucruri de valoare. De fapt, ar putea fi aceeaşi persoană care a construit şi ascunzătoarea lui Remmy. Bobby l-ar fi putut angaja şi pentru treaba asta, fără să se ostenească să-i spună soţiei sale.

— Păi, spuse Michelle, cred că putem elimina ipoteza că Remmy l-ar fi angajat pe Junior ca să pătrundă în casă şi să fure ceea ce era în sertarul bărbatului ei. Dacă ştia unde este, putea să facă asta singură.

— Dacă ştia. Dar poate că n-a ştiut, sau n-a putut s-o descopere singură, şi l-a angajat pe Junior ca să afle asta pentru ea şi ca să facă să pară totul o spargere.

— Dar, dacă l-ar fi angajat ea, nu ar fi chemat nicidecum poliţia.

King scutură din cap.

— Ba da, dacă Junior a înşelat-o şi a furat lucrurile ei în timp ce căuta ascunzătoarea secretă a lui Bobby. Şi poate că Junior nu spune încă totul pentru că vrea să vadă cum ies cărţile.

— De ce am început deodată să mă gândesc că ăsta e un caz cu mult mai complicat decât crede toată lumea?

— N-am zis niciodată că ar fi simplu.

Se întoarseră amândoi în direcţia furgonetei care tocmai se oprea lângă rulotă.

King aruncă o privire fugară către ocupanţii vehiculului, apoi se uită la Michelle.

— Se pare că Lulu a scos-o la capăt cu cauţiunea. Cel de pe scaunul pasagerului e Junior Deaver. Să vedem dacă putem scoate adevărul de la el.

— După cum au mers lucrurile până acum, nu e cazul să te bazezi pe asta. Se pare că răspunsurile sincere s-au epuizat pe aici.

Capitolul 20

Junior Deaver *arăta* ca un om care trăieşte din truda mâinilor sale. Pantalonii şi tricoul îi erau împestriţaţi cu pete de vopsea şi păreau să fie permanent acoperiţi de praf de tencuială. Avea peste un metru nouăzeci şi braţele îi erau groase şi puternice, arse zdravăn de soare şi acoperite de numeroase cicatrice şi zgârieturi şi, după numărătoarea lui Michelle, de cel puţin cinci tatuaje care abordau o diversitate de subiecte, de la maică-sa până la Lulu şi la Harley-Davidson. Avea părul castaniu şi rar şi îl purta lung şi strâns, la spate, într-o coadă de cal care, din nefericire, îi scotea în evidenţă firele cărunte şi chelia incipientă. Bărbia îi era ascunsă sub o mică ţăcălie sârmoasă şi pe obrajii lui de Moş Crăciun se întinseseră favoriţi stufoşi. Cu o tandreţe de care Michelle nu l-ar fi crezut în stare, îşi ridică în braţe cel mai mic copil, o fetiţă de şase ani, cu ochi frumoşi, căprui şi blânzi şi cu codiţe subţirele, pe care o scoase din furgonetă.

Lulu Oxley era suplă şi purta un costum negru, aparent subţire, potrivit pentru o femeie de afaceri, şi tocuri joase. Părul ei castaniu era strâns, de degete experte, într-un coc sofisticat şi purta ochelari şic, cu rame subţiri, aurite. Într-o mână ţinea o servietă iar în cealaltă mânuţa unui băieţel care părea să aibă vreo opt ani. Al treilea copil, o fată cam de doisprezece ani, îi urma cărând un ghiozdan imens. Toţi copiii purtau uniforma uneia din şcolile catolice locale.

King se apropie şi îi întinse mâna lui Junior.

— Junior, sunt Sean King. Harry Carrick ne-a angajat ca să acţionăm în numele tău.

Junior trase cu ochiul la Lulu, care dădu din cap, a aprobare, şi abia apoi luă, în silă, mâna lui King şi o strânse. Michelle îl văzu trăgându-se înapoi înainte ca uriaşul să-i dea drumul.

— Ea este asociata mea, Michelle Maxwell.

Lulu îi studie pe amândoi cu foarte mare atenţie.

— Harry mi-a spus că o să veniţi. Abia l-am scos pe

Junior de acolo şi nu vreau să se întoarcă înapoi.

— Nu intru înapoi, mârâi Junior. Pen' că n-am făcut nimic rău.

Când spuse asta, fetiţa din braţele lui începu să plângă pe tăcute.

— Ei, na, făcu el. Mary Margaret, acu' nu mai plânge. Tata nu pleacă nicăieri, decât acas'.

Fetiţa continuă să suspine.

— Mamă, strigă Lulu, vino şi ia copiii, auzi?

Priscilla apăru în cadrul uşii, fără armă, şi îi goni pe copiii mai mari înăuntru, înainte de a întinde mâinile ca să o ia în braţe pe fetiţa plângăcioasă.

Apoi îl aruncă lui Junior o privire grăbită:

— Ei, văd că, în vremurile astea, îi lasă pe toţi să scape din închisoare.

— Mamă, exclamă Lulu, cu voce ascuţită, acum du-te înăuntru şi ai grijă de copii.

Priscilla o lăsă jos pe Mary Margaret şi fetiţa fugi în rulotă. Cu o mişcare a capului, Priscilla îi arătă pe King şi Michelle.

— Tipul de vorbeşte frumos şi puicuţa lui s-au foit pe aici şi au pus o droaie de întrebări. Cică lucrează pentru Junior. Eu zic să le tragi câte-un glonţ pe lângă ureche şi să le spui să se cărăbănească.

Când auzi cuvântul „puicuţă", King prinse instinctiv mâna lui Michelle, ca s-o împiedice să o sugrume pe femeia mai bătrână.

— Doamnă Oxley, zise el. Aşa cum am spus, suntem aici în interesul lui Junior. Deja am fost să discutăm cu Remmy Battle.

— O-la-la, spuse Priscilla Oxley, şi îşi încheie vorbele pufnind. Şi cum se simte regina astăzi?

— O cunoşti? întrebă King.

— Am lucrat la Greenbrier Resort, în vestul Virginiei. Ea şi familia ei veneau acolo cu regularitate.

— Şi ea era… pretenţioasă? se interesă King.

— Era o durere nobilă în fundul meu gras, declară

Priscilla. Şi dacă Junior a fost atât de tâmpit încât să fure de la o scorpie ca ea, atunci îşi merită soarta, oricare ar fi aia.

Lulu îşi îndreptă arătătorul către ea:

— Mamă, noi avem nişte lucruri de discutat cu oamenii ăştia. Se uită în sus, către uşa din faţă a rulotei, de unde Mary Margaret asculta tremurând de spaimă. Lucruri pe care nu trebuie să le audă copiii.

— Nu-ţi face griji din pricina asta, drăguţă, zise Priscilla. Le-nşir io toate defectele tatălui lor. O să-mi ia numa' vreo două luni.

— Ei, mamă, nu te apuca să faci una ca asta, spuse Junior, studiindu-şi labele picioarelor. Era cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt decât Priscilla Oxley, deşi, în ceea ce priveşte greutatea nu o depăşea cu atât de mult, dar atât lui King cât şi lui Michelle le era limpede că, în ciuda acestui fapt, soacră-sa îl teroriza.

— Nu-mi spune tu mie Mamă. Io şi Lulu am făcut atâtea pentru tine şi uite cum ne răsplăteşti. Băgându-te în bucluc ori chiar ajungând pe scaunul electric!

La auzul acestor vorbe, lacrimile lui Mary Margaret se transformară în urlete cu gura până la urechi, iar Lulu trecu brusc la acţiune.

— Scuzaţi-mă, li se adresă, politicoasă dar hotărâtă, lui King şi Michelle.

Urcă treptele, o înşfăcă pe maică-sa de rochie şi le trase în rulotă pe femeia masivă şi pe Mary Margaret. Din spatele uşii închise, se auziră ţipete înăbuşite şi voci furioase, apoi se aşternu tăcerea. Câteva secunde mai târziu, Lulu reapăru şi trase uşa după sine.

— Când bea, mama o ia uneori razna. Îmi cer scuze pentru ea.

— Nu prea mă place, preciză Junior, cu totul de prisos.

— Ce-ar fi să stăm acolo? spuse Lulu, arătând o masă veche de picnic aflată în dreapta rulotei.

După ce se aşezară, King le povesti celor doi despre vizita la familia Battle.

— Asta e problema, spuse Lulu, arătând către baraca cea mare din spatele rulotei. I-am spus lui Junior de un milion de ori să pună o uşă la chestia aia şi să o încuie.

— Vechea poveste, zise el, cu sfială. Tot lucrând pe la casele ălorlalţi, io pentru a mea n-am timp niciodată.

— Dar treaba e, continuă Lulu, că oricine poate să intre.

— Nu şi dacă e bătrânu' Luther acolo, făcu Junior, arătând cu capul către câinele care ieşise din nou din baracă şi, văzându-şi stăpânii, lătra fericit.

— Luther! exclamă Lulu, cu scepticism. Sigur că latră, dar nu muşcă şi se rostogoleşte ca un copilaş când îi aduce cineva de mâncare. Se întoarse către King şi Michelle. Are prieteni care vin tot timpul să împrumute unelte. Când nu suntem aici, ne lasă bileţele ca să ne spună că au de gând să ne aducă lucrurile înapoi şi uneori uită să o facă. Şi e al dracu' de sigur că Luther nu l-a oprit pe nici unu' din ei, niciodată.

— O să aducă o juma' de duzină de cutii de bere ca mulţumire, sări repede Junior. Îmi sunt prieteni buni.

— Ţi-or fi prieteni, da' nu ştiu cât de *buni,* se aprinse Lulu. Unu' din ei s-ar putea să te fi aranjat.

— Nu, iubito, niciunu' nu mi-ar face mie una ca asta.

— Dar nu trebuie decât să scoatem în evidenţă suspiciunile pe care le avem, interveni King. Şi, dacă juriul o să vadă în asta o alternativă, totul o să fie în avantajul tău.

— Are dreptate, Junior, zise nevasta acestuia.

— Da's prietenii mei. Io n-am de gând să-i bag în bucluc. Ştiu că ei nu mi-ar face rău. Ce dracu', ei n-avea cum să dea spargerea la Battle acasă. Şi, vă spun io, ei n-are de ce să se pună împotriva lu' doamna Battle, asta-i al dracu' de sigur. Io n-am fost la facultate, da-s destul de deştept ca să nu iau blestemata aia de verighetă a cucoanei. Fir-ar să fie, cine are nevoie de tot necazu' ăsta?

— Nu trebuie să faci nimic împotriva prietenilor tăi, sublinie King. Dă-ne doar numele şi adresele lor, iar noi o să-i verificăm cu foarte mare discreţie. Probabil că au toţi

alibiuri solide şi o să putem trece mai departe. Dar uite ce e, Junior, prieteni sau nu, până când nu găsim un alt suspect posibil, dovezile împotriva ta sunt destul de convingătoare.

— Fă cum spun ei, Junior, zise soţia lui. Vrei să ajungi din nou la închisoare?

— Sigur că nu, iubito.

— Atunci ce-ai de gând? îl privi, rămânând în expectativă.

Fără nicio tragere de inimă, Junior le dădu numele şi adresele.

— Acum, Junior, spuse King, cu delicateţe, trebuie să fii sincer cu mine. Noi lucrăm pentru avocatul tău, aşa că tot ce ai să ne spui este confidenţial, nu mai ajunge şi la urechile altora. Făcu o pauză, ca să-şi lege cuvintele cu grijă. Ai vreo legătură cu spargerea aia? Nu vreau să spun că ai făcut-o tu, dar nu i-ai ajutat cumva pe alţii să o facă, poate chiar fără să-ţi dai seama?

Junior se ridică, strângându-şi pumnii uriaşi.

— Măi, găozarule, ce ţi-aş mai stâlci mutra aia! răcni.

Michelle se ridică pe jumătate, cu mâna alunecându-i către tocul pistolului, dar King îi făcu semn să stea liniştită.

— Junior, spuse el, calm, prietena mea, aici de faţă, a fost atletă, a participat la olimpiade, are mai multe centuri negre şi ne-ar putea face zob pe amândoi folosindu-şi doar picioarele. Pe deasupra, are în toc un pistol de nouă milimetri armat şi asigurat şi-ţi poate vârî un glonţ între ochi, de la cinşpe metri, cât ai clipi. Iar eu am avut o zi lungă şi sunt obosit. Aşa că stai jos şi încearcă să-ţi foloseşti creierul până nu păţeşti ceva!

Junior se uită surprins la Michelle, care îi susţinu privirea fără să aibă pe chip nicio umbră de îngrijorare sau de teamă. Se aşeză, dar ochii continuară să i se tot întoarcă spre ea în timp ce King îi vorbea:

— Nu vrem să avem surprize pe traseu. Aşa că, dacă este ceva ce nu ne-ai spus, nouă sau lui Harry, trebuie să

îndrepţi lucrurile chiar acum.

După un moment ce nu se mai sfârşea, Junior clătină din cap.

— V-am spus adevăru’. N-am făcut-o io, şi nu ştiu cine a făcut-o. Şi acu’ mă duc să-mi văd copiii.

Se ridică şi se îndreptă, călcând apăsat, către rulotă.

Capitolul 21

Când King şi Michelle porniră către maşina lor, Lulu îi însoţi.

— Junior e un om bun, le spuse. Iubeşte copiii şi pe mine. Munceşte din greu, dar ştie că acum a dat de necaz şi că e înjunghiat pe la spate. Oftă prelung. Lucrurile mergeau bine, poate chiar prea bine. Slujba mea e grozavă şi Junior avea de lucru mai mult decât poate face. Ne construim o casă nouă şi copiii se descurcă foarte bine la şcoală. Mda, poate că toate mergeau prea bine.

— Ţi-ai păstrat numele de fată? zise Michelle.

— Nu am fraţi, replică Lulu. Surorile mele au luat numele bărbaţilor lor. Am vrut doar să mai existe un Oxley, măcar atât cât trăiesc eu.

— Lucrezi la Afrodiziac, nu-i aşa? o întrebă King.

Ea păru uşor surprinsă.

— Chiar aşa, cum de-aţi ştiut? Zâmbi deodată. Nu-mi spuneţi că aţi fost acolo.

King îi întoarse zâmbetul.

— O singură dată. Cu mulţi ani în urmă.

— Când m-am angajat, localul era mai degrabă bordel decât orice altceva. Atunci i se spunea Love Shack[5], ştiţi, după cântecul lui B-52. Dar eu am văzut că se putea face mai mult decât atât. De-a lungul anilor, l-am transformat într-un club drăguţ. OK, mai avem încă dansatoare şi tot restul, dar asta numai într-o secţiune, în partea originală a clădirii. Şi Junior a muncit mult la noua construcţie. Ar trebui să vedeţi ce e acum acolo, coloanele de lemn, lambriuri din imitaţie de lemn, draperii şi tapet. Avem un restaurant într-adevăr frumos, cu feţe de masă din olandă şi cu porţelanuri, o sală de biliard şi o încăpere pentru jocuri de cărţi, cinematograf şi un bar de categoria întâi, cu un loc special ventilat, aşa că bărbaţii pot să fumeze trabucuri. Şi abia am înfiinţat un club pentru oamenii de

[5] Coliba Iubirii.

afaceri din zonă. Ştiţi, un loc în care să vii şi să intri în reţea. Avem acces la Internet şi un centru de afaceri. Şi profit cu aproape optzeci şi şase de procente mai mult decât anul trecut, care a fost cel mai bun an din ultimii zece. Şi am insistat să-i schimbăm numele în ceva mai…

— Şic? întrebă Michelle.

— Da, spuse Lulu. Sunt proprietara unei părţi din local, aşa că asta o să fie pensia mea şi a lui Junior la bătrâneţe. Vreau să fie cât mai profitabil cu putinţă. Am preţurile actualizate, un nivel acceptabil al datoriilor şi un aflux de bani gheaţă fără concurenţă, iar publicul nostru ţintă e o mină de aur: bărbaţi cu venituri mari, cărora nu le pasă cât cheltuiesc. Ar trebui să ne vedeţi nivelul EBITDA[6] în comparaţie cu ceea ce era.

— Vorbeşti exact ca o femeie de afaceri, remarcă Michelle.

— N-am fost aşa de la început. Nici măcar nu am terminat liceul. Tata a făcut un anevrism când eu aveam doar şaişpe ani. Am renunţat la şcoală ca să ajut la îngrijirea lui. Presupun că nu am fost o infirmieră prea bună, pentru că el a murit. Dar pe urmă m-am măritat cu Junior, m-am întors la liceu şi mi-am luat diploma de absolvire şi am făcut cursuri de iniţiere în afaceri la liceul public. Am început să lucrez la Love Shack cu jumătate de normă. Eram chelneriţă, se grăbi să adauge. Nu arăt destul de bine ca să fiu dansatoare. Am muncit pentru cariera mea, m-am deprins cu afacerile şi am ajuns unde sunt.

— Şi una dintre dansatoarele voastre tocmai a fost ucisă, spuse King.

Lulu înmărmuri.

— Cum aţi aflat asta?

— Suntem un fel de consultanţi neoficiali ai şerifului Williams, o lămuri King.

---

[6] Earnings before interest, tax, depreciation and amortization – venituri înainte de scăderea dobânzilor, taxelor, pierderilor şi amortizărilor.

— Era una din fostele noastre dansatoare, îl corectă Lulu.

— O cunoşteai? întrebă Michelle.

— Nu tocmai. Avem o mulţime de dansatoare care vin şi pleacă. Unele stau foarte puţin, ăsta-i specificul meseriei. Şi avem reguli foarte stricte. Nu permitem nimic altceva în afară de dans. Nu vrem să rămânem fără autorizaţia de funcţionare fiindcă una din fete vrea să facă rost de bani desfăcându-şi picioarele.

— Rhonda Tyler făcea aşa ceva? De asta a plecat? se interesă Michelle.

— Am spus deja toate astea la poliţie. Sunt cumva obligată să vi le povestesc şi vouă?

— Nu, nicidecum, zise King.

— Foarte bine, pen' că am destule pe cap şi fără să mă întreb de ce o fată oarecare s-a lăsat ucisă.

— Mă îndoiesc că ea a vrut să se întâmple asta, spuse Michelle.

— Draga mea, ripostă Lulu, lucrez în branşa asta de prea multă vreme şi am văzut destule pentru ca nimic, dar absolut nimic, să nu mă mai mire.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, făcu King.

Când plecară, Lulu se uită după maşina lor şi apoi intră în rulotă.

Michelle îi urmări mişcările în oglinda laterală.

— Spune că, de fapt, nu o cunoştea pe femeie, dar a fost în stare să o identifice după un portret robot şi ştia despre tatuajul ei de la încheietura coapsei? Să fim serioşi, aici ceva nu se potriveşte.

— S-ar putea, zise King.

— Şi, chiar dacă Junior s-ar putea să fie prea tâmpit ca să ştie ce să facă cu obligaţiunile la purtător şi cu bijuteriile, cred că nevastă-sa e destul de descurcăreaţă ca să le vândă şi să scoată un câştig frumuşel.

— Dacă se dovedeşte că ai dreptate, atunci clientul nostru e vinovat.

Michelle ridică din umeri.

— Uneori, asta-i treaba cu spargerile. Şi acum ce facem?

— Încercăm să dăm de urma celui care a montat sertarele secrete din dulapurile familiei Battle. Verificăm alibiurile prietenilor lui Junior şi îl punem pe Harry la curent cu ceea ce am făcut până acum.

— Şi aşteptăm să se întâmple următoarea crimă, oftă Michelle.

Capitolul 22

Diane Hinson plecă de la firma de avocatură la care lucra, situată în centrul oraşului, pe la şapte seara, aşa cum făcea aproape întotdeauna. Se urcă în automobilul ei Chrysler Sebring, ultimul model, şi demară. Se opri la un restaurant ca să-şi cumpere o cină la pachet şi conduse mai departe, către porţile care străjuiau cartierul ei, deschise din interior de un paznic vârstnic – care nu era înarmat şi ar fi putut fi înfrânt cu uşurinţă de doi băieţi voinici de doisprezece ani –, şi se îndreptă spre clădirea în care locuia, plasată la capătul unei străzi în formă de pipă.

În anul acela, lui Hinson îi mersese bine. Abia ajunsă partener la firma de avocatură Goodrich, Browder and Knight, a doua ca mărime din Wrightsburg, întâlnise în sfârşit bărbatul despre care credea că ar fi putut fi cel sortit, un contabil de un metru nouăzeci cu patru ani mai tânăr decât ea, căruia îi plăceau sporturile nautice extreme şi care o putea înfrânge, din când în când, pe terenul de tenis. Simţea că el s-ar fi putut hotărî oricând să o ceară în căsătorie şi ea i-ar fi spus „da“ fără să stea pe gânduri. Totodată, adusese firmei un nou client, ale cărui facturi de şase cifre vor duce la o mărire considerabilă a veniturilor ei personale. Se gândea să se mute în propria ei casă. Dacă ar fi făcut-o, având o verighetă pe deget şi un soţ alături de care să îmbătrânească, avocata de treizeci şi trei de ani şi-ar fi văzut un vis împlinit.

Îşi parcă maşina în garaj şi intră. Îşi puse cina în cuptorul cu microunde, îşi schimbă hainele cu unele potrivite pentru jogging şi ieşi. Se întoarse după ce alergase cinci kilometri în ceva mai mult de douăzeci de minute, fiind doar puţin transpirată, dar gâfâind. În facultate fusese o alergătoare destul de bună pe distanţe medii, era o jucătoare pasionată de tenis şi se păstrase în formă de-a lungul anilor.

Făcu un duş, luă cina, prinse un spectacol TV pe care îl aşteptase cu nerăbdare şi primi un telefon de la iubitul ei

contabil, care era la Huston, unde făcea auditul unui client. După câteva promisiuni incitante ale unei memorabile partide de sex la întoarcerea lui acasă, închise telefonul, se uită la ultimele ştiri, observă că era aproape miezul nopţii şi închise televizorul. Se dezbrăcă în baie, îşi trase pe ea tricoul lung pe care îl ţinea agăţat de uşă şi se îndreptă către pat.

Simţi o prezenţă în spatele ei, dar, înainte să apuce să ţipe, o mână înmănuşată i se închise în jurul gâtului, tăindu-i respiraţia şi sugrumându-i vocea. Un braţ puternic îi înconjură trupul, ţintuindu-i ambele braţe de coapse. Năucită, se pomeni întinsă cu faţa la podea, incapabilă să se mişte sau să ţipe, pentru că în gură i se pusese un căluş şi mâinile îi erau legate la spate cu firul de telefon.

În calitate de avocat penalist, ea apărase acuzaţi de viol şi scosese basma curată câţiva bărbaţi care ar fi trebuit să ajungă la închisoare. Din punct de vedere profesional, considerase cazurile acelea nişte victorii. Zăcând pe podea cu faţa în jos şi cu o greutate zdrobitoare asupră-i, împietri la gândul că urma să fie violată. Sufocată de spaimă, ştia că, în orice moment, chiloţii puteau să-i fie traşi în jos şi violul umilitor şi dureros putea să înceapă. Cu o teamă dezgustătoare, îşi propuse să nu se împotrivească, să-l lase să facă ce va vrea, sperând ca astfel să supravieţuiască. Nu-i văzuse chipul. Nu ar fi putut să-l identifice. El n-ar fi trebuit să aibă niciun motiv ca s-o ucidă.

— Te rog, nu-mi face rău, încercă să spună, prin căluş.

Rugămintea ei se irosi, nebăgată în seamă.

Cuţitul i se afundă în spate, atingându-i partea stângă a inimii, fu scos şi implântat din nou, făcând o tăietură de cinci centimetri în plămânul ei stâng şi retezându-i aorta când fu tras afară. Când se termină totul, o duzină de răni îi împestriţau spatele. Însă Diane Hinson murise în urma celei de a patra.

Omul cu glugă neagră se aplecă asupra ei, având grijă să nu calce în balta de sânge care se forma pe podea, şi o întoarse cu faţa în sus. Îi ridică tricoul, scoase din buzunar

un stilou Sharpie şi schiţă un simbol pe pântecul ei plat. Trasă acelaşi simbol pe peretele din spatele patului. Îl desenă foarte mare, pentru că nu dorea să-l treacă nimeni cu vederea. Poliţiştii puteau fi tare imbecili.

Se întoarse lângă cadavru, îi desfăcu de la gleznă, cu grijă, brăţara pe care o admirase în parcarea magazinului universal şi şi-o puse în buzunar.

Lăsă cuţitul alături de femeia moartă. Obiectul nu putea să-l încrimineze. Îl luase din sertarul din bucătărie, mai devreme, când intrase în casă. Stătuse ascuns în spatele tufişurilor din zona întunecoasă de lângă uşa garajului, aşteptând ca ea să se întoarcă acasă. Când deschisese garajul, o aşteptase să coboare din maşină şi să se ducă în casă. Mulţi oameni îşi închid uşa garajului când se îndreaptă spre interiorul locuinţei, folosind telecomanda de lângă uşa către interiorul casei. Ea nu avusese cum să-l vadă strecurându-se înăuntru.

Îi dezlegă mâinile şi îi sprijini braţul de sertarul pe jumătate deschis al biroului. La magazin observase că ea purta ceas, aşa că nu se ostenise să aducă unul. Fixă limbile ceasului după placul său şi îi scoase cheiţa, făcându-l să încremenească la cifra de pe cadran. Nu rosti nicio rugăciune deasupra trupului. Totuşi, mormăi ceva despre o lecţie dată celor care nu-şi păstrau chitanţele de la bancomat.

Cercetă camera în mod sistematic, căutând orice ar fi putut reprezenta o dovadă a prezenţei sale, dar nu găsi nimic. De amprente ale degetelor şi palmelor nici măcar nu putea fi vorba. Nu numai că purta mânuşi, dar îşi şi lipise bucăţi de postav de vârfurile degetelor şi de palme. Trase afară din buzunarul hainei sale un mic aspirator de mână şi îl plimbă peste podea şi sub pat, unde stătuse ascuns. Făcu acelaşi lucru în dulapul de haine care fusese prima lui ascunzătoare, apoi pe scări şi, în sfârşit, în garaj.

Apoi îşi scoase gluga, îşi puse în grabă o barbă şi o pălărie şi ieşi pe uşa din spate. Se strecură până la automobilul său, pe care îl parcase pe o stradă laterală, în

afara cartierului cu porţi şi paznic bătrân şi neînarmat. VW-ul demară. Conduse repede, dar fără să depăşească viteza legală. Mai avea de scris încă o scrisoare. Şi ştia exact ce intenţiona să spună.

Capitolul 23

Pe iahtul de doisprezece metri tras la docul său, Sean King se trezi devreme. Ambarcaţiunea închiriată era căminul lui, cel puţin până când avea să termine construcţia noii sale case, menită să o înlocuiască pe aceea care dispăruse într-un crater făcut de mâna omului. Îşi puse un costum de scafandru, respiră adânc şi sări în apă cu capul înainte. După ce înotă energic câteva sute de metri, se întoarse la iaht şi se îmbarcă pe caiacul său Loon pentru o călătorie de trei kilometri. Firea energică a partenerei sale îl influenţa – era nevoit să o recunoască, chiar dacă nu-i făcea plăcere.

În timp ce vâslea gândindu-se la asta, îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de ea. Faptul nu îl surprinse – nici măcar la ora aceea matinală. Se întrebase adesea dacă ea dormea vreodată. Oare nu era, de fapt, vreun vampir, unul care se întâmplase să fie imun la lumina soarelui?

Michelle era în barca ei, vâslind cu o îndemânare, o vigoare şi un zel la care King putea doar să viseze. Înainta atât de repede, încât oricine nu o cunoştea ar fi putut crede că ambarcaţiunea ei se deplasa datorită unui motor.

O strigă, şi vorbele lui se înălţară deasupra apei liniştite.

— Bem o cafea sau vrei să ajungi până în Atlantic în dimineaţa asta?

Ea îi zâmbi, îşi flutură mâna şi se întoarse.

Îşi aduseră ambarcaţiunile la docul lui şi le ancorară.

Pe iaht, King pregăti cafeaua, în timp ce Michelle scoase un baton energizant din rucsacul ei şi începu să-l devoreze. Îşi roti privirea prin cabina foarte frumos aranjată.

— Ştii, iahtul ăsta aproape că e mai mare decât cabana mea, observă, între două îmbucături.

— Şi e cu mult mai ordonat, ştiu, spuse el, turnând suc şi cafea.

De la întâlnirea lor cu Lulu şi Junior trecuseră două zile. Îi povestiseră totul lui Harry, care păruse mulţumit de progresele lor şi, la rândul lui, îi informase că tribunalul îl

pusese sub acuzare pe clientul său, ceea ce era de aşteptat. Ei dăduseră de urma celui care montase sertarele secrete din dulapurile familiei Battle. Era bătrân, pensionar şi părea să nu aibă niciun motiv imaginabil pentru care să dea o spargere în casa foştilor săi clienţi. Avuseseră impresia că se aflau într-o fundătură, până când King îşi întrebase interlocutorul când îi ceruse Robert Battle să instaleze sertarul său secret.

Întrebarea păruse să-l pună pe bătrân în încurcătură.

— Nu-mi place când trebuie să păstrez secrete, spusese. Doamna Battle e o doamnă foarte distinsă, nu ştiu pe nimeni mai distins.

— Aşadar, domnul Battle nu a vrut ca ea să ştie despre ascunzătoare? întrebase Michelle, când bătrânul păruse că nu mai avea de gând să continue.

— Lucram pe furiş, când şi când, dacă ea nu era acolo Nu-mi plăcea asta, nu, domnule, spusese, evitând să răspundă direct la întrebare.

— Aveţi vreo idee de ce dorea domnul Battle să instaleze sertarul acela? se interesase King.

— Nu am întrebat, pentru că nu era treaba mea, zisese celălalt, cu îndărătnicie.

— Cam în ce perioadă se întâmpla asta? întrebase Michelle.

Bătrânul avusese nevoie de un minut de gândire.

— Trebuie să fi fost acum vreo cinci ani. Pusesem sertarul doamnei Battle cu câţiva ani înainte.

King căzuse un moment pe gânduri.

— Dar domnul Battle ştia despre sertarul soţiei sale?

— Nu ştiu dacă da sau nu. Aud că el e pe moarte.

— Cu un om ca el, nu se ştie niciodată, ripostase King.

Verificaseră alibiurile prietenilor lui Junior. La ora respectivă, bărbaţii aceia fie beau într-un bar, fie dormeau acasă, lângă nevestele lor. Desigur, era posibil ca respectivele doamne să mintă, dar ar fi putut fi foarte dificil să le infirmi mărturiile fără a face o grămadă de cercetări şi, în toate cazurile, King simţea că li se spusese

adevărul. În orice caz, niciunul dintre prietenii lui Junior nu părea nici pe departe în stare să ducă la bun sfârşit o astfel de spargere şi să îl încrimineze pe Junior într-un mod atât de iscusit. Talentele lor păreau să se rezume la a bate cuie, a bea bere şi a se culca cu femeile.

— Ai de gând să locuieşti pe iahtul ăsta atâta vreme cât va dura reconstruirea casei? se interesă Michelle.

— Nu prea am de ales.

— Cabana mea are un dormitor în plus.

— Mulţumesc, dar nu cred că gena mea responsabilă cu ordinea şi curăţenia ar supravieţui.

— Mă pot descurca şi mai bine.

— Mai bine! Ultima dată când am fost acolo aveai în sufragerie de toate, începând cu schiurile de apă şi terminând cu grămada de pistoale de pe masa pentru jucat cărţi, iar în bucătărie era o piramidă de rufe murdare şi erau vase nespălate pe un scaun din camera de primire. Ai servit cina pe farfurii de hârtie puse pe *o scândură* sprijinită pe două scaune – a fost o premieră pentru mine, te asigur.

— Ei, spuse ea pe tonul unui om care suferă, credeam că o să apreciezi că am gătit pentru tine. Ai idee câte cutii de conserve a trebuit să deschid?

— Sunt sigur că a fost un adevărat chin.

Era pe punctul de a mai adăuga ceva, când celularul lui sună. Era Todd Williams. Conversaţia fu scurtă, dar, atunci când închise, King era foarte răvăşit.

— Încă o crimă? întrebă Michelle, lăsându-şi jos cana de cafea şi întorcându-şi privirea spre el.

— Da.

— Cine e victima?

— O persoană pe care se întâmplă să o cunosc, spuse el.

Capitolul 24

Uciderea brutală a Dianei Hinson nu picase bine în cartierul select, cu porţi de acces şi presupus a fi un loc sigur. La sosirea lui King şi Michelle, un grup de oameni nu prea numeroşi, dar gălăgioşi, împresuraseră câţiva bărbaţi în costume, care reprezentau administraţia zonei. În mijlocul celor asediaţi se afla şi un paznic vârstnic, care părea atât de înnebunit încât era gata să plângă.

Maşinile poliţiei şi alte vehicule destinate rezolvării problemelor critice erau aliniate de-a lungul drumului în formă de pipă către casa lui Hinson şi o barieră din bandă galbenă fusese întinsă de poliţie de-a lungul fâşiei de iarbă din faţa acesteia, deşi nu erau prea mulţi cei care doreau să arunce o privire. Ofiţeri fără uniforme intrau şi ieşeau pe uşa din faţă şi prin garaj. King opri maşina şi el şi Michelle coborâră.

De pe veranda din faţă, şeriful Williams le făcu semn, fluturându-şi mâna. Se grăbiră să ajungă la el şi intrară toţi trei înăuntru.

Deşi aşa ceva n-ar fi părut posibil, Todd Williams arăta încă şi mai jalnic decât la morgă. Gravitatea situaţiei părea să-l trimită în fundul pământului.

— Fi-ar al dracului! zise. Nu ştiu ce am făcut ca să merit asta.

— A fost deja identificată drept Hinson? întrebă King.

— Da, ea este. De ce, o cunoşteai?

— E un oraş mic, amândoi eram avocaţi.

— O cunoşteai bine?

— Nu destul de bine pentru ca asta să ajute cu ceva investigaţiile. Cine a găsit-o?

— Ar fi trebuit să ajungă la lucru astăzi dimineaţă devreme, ca să pregătească o depoziţie sau cam aşa ceva. Fiindcă n-a apărut, colegii de la firmă au sunat-o acasă şi pe celular. N-a răspuns. Atunci au trimis pe cineva aici. Maşina era în garaj, dar n-a răspuns nimeni când a sunat la uşă. S-au speriat şi au chemat poliţia. Williams îşi

scutură capul. E acelaşi tip care i-a aranjat pe Tyler, Pembroke şi Canney, nu am niciun dubiu în privinţa asta.

Michelle îi sesiză tonul confidenţial al vocii.

— Ai primit vreo scrisoare despre cei doi elevi de liceu?

Williams dădu din cap, încuviinţând, apoi scoase din buzunar o hârtie pe care i-o întinse.

— Uite o fotocopie. Nenorociţii ăia de la ziar au ţinut-o acolo fiindcă îi era adresată lui Virgil şi el lipsea din oraş. Se pare că nici unuia nu i-a dat prin gând să o deschidă. Şi pretind că sunt reporteri! Vai de capul lor!

— E scrisă în acelaşi cod ca şi prima? întrebă King.

— Da de unde, am primit-o exact aşa cum o vedeţi. Şi pe plic nu era niciun simbol.

— Deci aşa se duce pe apa sâmbetei teoria despre Zodiac, făcu King. Apoi privi către Michelle. Ce scrie?

Ea îşi plimbă ochii asupra scrisorii şi începu să citească:

— „OK, a mai picat unul şi urmează alţii. V-am spus de prima dată că nu eram omul Z. Dar probabil credeţi că a crăpat de mâna lui Z. Mai gândiţi-vă. Am aruncat acolo zgarda de câine pentru că nu câinele m-a împins la asta. Nici măcar n-am câine. Am vrut să fac totul singur. Şi nu, eu nu sunt nici el. Pe data viitoare şi nu-i mult până atunci. Nu SOS.”

Îşi înălţă către King privirea surprinsă:

— Zgardă de câine? Şi câinele m-a împins la asta?

— Michelle, îţi trădezi vârsta sau lacunele, ripostă King. „SOS şi câinele m-a împins la asta.” Este vorba de Son of Sam[7], David Berkowitz, criminalul din New York-ul anilor 1970. Era supranumit criminalul de pe aleea îndrăgostiţilor, pentru că unele din victimele lui erau cupluri de tineri, ucişi în maşinile lor.

— Cupluri de tineri, ca Pembroke şi Canney, spuse Michelle.

Williams încuviinţă.

— Berkowitz susţinea că vecinul lui era un fel de demon, care îi poruncea să ucidă prin intermediul câinelui lui. O

[7] Fiul lui Sam.

grămadă de rahaturi, bineînţeles.

— Dar omul nostru ştie exact ce face, zise King. Chiar el spune asta.

— Dar eu nu înţeleg un lucru, interveni Michelle. De ce ucide în stilul unor criminali de demult, aşa cum ar face un imitator, şi trimite pe urmă scrisori prin care ne lămureşte că n-are nicio legătură cu ei. Vreau să spun că imitaţia este cel mai sincer mod de a flata. Nu-i aşa?

— Cine ştie? zise Williams. Oricum el i-a ucis pe cei doi puştani.

King se uită lung la şerif, şi apoi la scrisoare.

— Staţi puţin. El nu spune asta. El spune „a mai picat unul”.

— Nu despica firul în patru când e vorba de modul în care se exprimă un psihopat, suspină Williams. Îi socoteşte la grămadă, asta-i tot.

— Mai uită-te o dată în scrisoare; foloseşte singularul: „a crăpat”, nu „au crăpat“.

Williams îşi zgârie obrazul.

— Ei, poate că a uitat să pomenească şi de celălalt şi a încheiat scrisoarea. Explicaţia chiar ar putea fi atât de simplă.

— Dar dacă a făcut-o intenţionat, despre care din cei doi vorbeşte? întrebă Michelle.

Williams oftă adânc şi le arătă scările.

— Ei bine, intraţi să vedeţi ce e aici. Deşi nu cred că o să ne ajute să ne lămurim. Şi nu am nevoie de nicio afurisită de scrisoare care să-mi spună pe cine *nu* încearcă să imite de data asta.

Urcară scările şi intrară în dormitor. Diane Hinson rămăsese acolo unde fusese ucisă. Prin încăpere forfoteau tehnicieni criminalişti, ofiţeri de poliţie, bărbaţi în uniforma FBI-ului şi investigatori specializaţi în omucideri din Poliţia Statului Virginia, care se străduiau să nu modifice nimic la locul crimei şi să adune şi cele mai mărunte indicii utile. Cercetările lor păreau complet dezorganizate, dar şi dovezile care să fie de folos păreau

să fie foarte greu de găsit.

King o zări, într-un colţ, pe Sylvia Diaz, absorbită de discuţia pe care o purta cu un tip scund, îmbrăcat cu un costum care nu-i venea bine. Ea îşi ridică ochii, îi adresă un zâmbet vlăguit, apoi îi întoarse spatele. Când privirea îi căzu pe simbolul de pe perete, King se trase brusc înapoi.

Era o stea cu cinci colţuri, desenată de-a-ndoaselea.

— Da, exact asta am făcut şi eu.

Se întoarse şi îl văzu pe Williams, care îl privea ţintă. Comandantul poliţiei se aplecă şi ridică cămaşa lui Hinson.

— E şi aici.

Se uitară amândoi cu atenţie la desenul de pe pântecul femeii.

Şi Michelle văzuse simbolul de pe perete.

— E o pentagramă inversată, rosti. Respiră adânc şi îi privi pe King şi pe Williams. Pe asta o ştiu şi eu. Richard Ramirez, nu-i aşa?

— Vânătorul Nocturn, încuviinţă King. Care, dacă nu mă înşel, este plasat, pe şoseaua morţii, la aproape cinci mii de kilometri de aici. El a desenat pentagrame inversate pe unele din victimele sale şi cel puţin pe pereţii din dormitorul uneia dintre ele, exact ca aici.

Williams o întoarse pe Hinson pe o parte şi se uitară cu toţii la numeroasele urme însângerate de cuţit de pe spatele ei.

— Sylvia spune că a fost imobilizată cu faţa în jos, înjunghiată şi pe urmă, probabil, răsucită pe spate, cu mâna sprijinită de sertarul biroului.

Omul legii întinse victima aşa cum o găsise, fără să dea semne că ar fi fost pe punctul să rămână fără micul dejun. Se părea că rezistenţa lui Williams la scenele de coşmar devenise mult mai mare.

— Ceva indicii? se interesă Michelle.

— Ucigaşul a folosit un cuţit din bucătăria ei ca să o înjunghie şi un cablu de la unul din telefoanele ei ca să o lege. La încheieturile mâinilor ei sunt semne care dovedesc asta. Dar a desfăcut legăturile ca să-i poată fixa

braţul în sus. Sunt o grămadă de amprente pe aici, dar chiar m-ar mira ca ticălosul să nu fi purtat mânuşi.

— Şi suntem siguri că e vorba de un bărbat?

— Nu există niciun semn de luptă. A fost învinsă foarte repede. Şi, chiar dacă o femeie ar fi făcut asta, probabil ameninţând-o cu o armă, ar fi fost destul de riscant să o lege. Hinson ar fi putut să inverseze situaţia. Era într-o formă fizică excelentă.

King părea nedumerit.

— Şi nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic? Aici locuinţele sunt una lângă cealaltă. Cineva trebuia să vadă sau să audă ceva.

— Bineînţeles că facem cercetări în privinţa asta, dar e prea devreme ca să ne pronunţăm. Ceea ce ştim e că locuinţa din dreapta este de vânzare şi nu stă nimeni acolo.

— Când a fost ucisă? întrebă Michelle.

— Asta va trebui s-o întrebaţi pe Sylvia, după ce scapă de tipul de la FBI.

King aruncă din nou o privire în direcţia Sylviei.

— Tipul se ocupă de VICAP?

— Ca să vă spun adevărul adevărat, nu sunt sigur. E atât de multă lume aici încât nu mai ştiu ce învârteşte fiecare.

— Todd, zise King, ai grijă să nu spui asta când e prin apropiere un avocat al apărării.

— A, da, înţeleg, făcu Williams, după un moment de derută.

Apoi examinară ceasul de la mâna moartei.

— E fixat la ora patru, spuse Williams, cu un aer jalnic.

King se aplecă ca să vadă mai bine.

— Nu, nu este.

— Cum? exclamă Williams.

— Arată ora patru *şi* un minut.

Williams îngenunche lângă el.

— Ei, haide, Sean, cred că, în împrejurările astea, abaterea e neglijabilă.

— Todd, până acum, tipul a făcut totul cu foarte mare

precizie.

Williams nu păru convins.

— Tocmai omorâse o femeie şi intenţiona să o şteargă cât mai repede cu putinţă. Şi probabil că făcea totul pe întuneric. Spre deosebire de celelalte cazuri, în zonă se puteau afla o mulţime de martori potenţiali. Probabil că, din cauza grabei, nu a observat că a greşit cu un minut.

— Poate, ripostă King, la fel de puţin convins. Dar un criminal care e suficient de prevăzător ca să nu lase în urma lui niciun indiciu incriminator nu pare a fi genul care să scrie „a crăpat” când vrea să spună „au crăpat“, sau care să fixeze un ceas la patru şi un minut când vrea să-l pună la patru fix.

— Bine, dar de ce ar fi vrut să-l facă patru şi un minut? întrebă Michelle.

La asta, King nu găsi niciun răspuns. Privi îndelung la femeia moartă, în timp ce Williams plecase să verifice altceva în încăpere.

Michelle îi puse mâna pe umăr.

— Îmi pare rău, Sean, am uitat că o cunoşteai.

— Era o femeie de treabă şi o avocată pricepută. Şi e al dracului de sigur că nu merita una ca asta – de fapt, nimănui n-ar trebui să i se întâmple.

Când, în drum spre uşă, trecură pe lângă Sylvia, ea îi opri. Bărbatul în costum se alăturase unui alt grup care se aplecase asupra cadavrului. Era puţin mai scund decât King, dar ceva mai îndesat şi mai bine legat. Haina părea gata să-i crape pe umeri. Avea părul rar, castaniu şi uşor încărunţit, urechi ca nişte conopide şi un nas turtit, de boxer, între ochii căprui, strălucitori.

— Ei bine, spuse Sylvia, am ajuns la numărul patru şi numărătoarea continuă. Vânătorul Nocturn. Cine şi-ar fi închipuit? adăugă, clătinând din cap.

— Cine e tipul cu care stăteai de vorbă? o întrebă King.

— Un agent FBI. Chip Bailey, din Charlottesville.

— Chip Bailey? articulă King, pe îndelete.

— Îl cunoşti? se interesă Sylvia.

— Nu, dar aş vrea să-l cunosc.

— Pot aranja asta. Dar ceva mai târziu, bineînţeles. Acum toţi sunt foarte ocupaţi.

— Minunat. King făcu o pauză înainte de a adăuga: Ai observat la ce oră e fixat ceasul?

Sylvia dădu din cap.

— La patru şi un minut. Ca al lui Pembroke.

— Cum? exclamară King şi Michelle, într-un glas.

— Ceasul lui Pembroke arăta ora două şi un minut. Nu v-am spus asta?

— Nu, zise Michelle, şi nici Todd n-a făcut-o. El pare să fie de părere că diferenţa e prea mică ca să aibă vreo semnificaţie.

— Tu ce crezi? o întrebă King.

— Cred că e important. Dar înţelesul îmi scapă.

— Ţi-a mai sărit şi altceva în ochi? vru să ştie King.

— I-am făcut o examinare rectală, bineînţeles, după ce am verificat dacă a fost agresată sexual. Rezultatul e negativ. A murit acum opt sau nouă ore. Are *douăsprezece* răni provocate prin înjunghiere.

Michelle sesiză intonaţia Sylviei.

— Adică mai multe decât era nevoie ca să o ucidă.

— Da. Asta trădează furia, spuse Sylvia. Nu are răni pe mâini şi pe braţe, ceea ce ar fi dovedit că s-a apărat. Este evident că a fost luată prin surprindere şi copleşită prin forţă.

Îşi ridică geanta şi făcu semn din cap către uşă.

— Mă duc înapoi, la cabinet. Am pacienţi de consultat şi pe urmă trebuie să-i fac autopsia lui Hinson.

— Plecăm şi noi odată cu tine, spuse King.

Ieşiră afară, în aerul proaspăt pe care soarele îl încălzea cu repeziciune.

— Chiar urmăream să te întreb, cum merge ancheta legată de Junior Deaver?

King o privi surprins.

— De unde ştii despre asta?

— M-am întâlnit cu Harry Carrick la băcănie. I-am spus

că voi doi cercetaţi toate crimele astea iar el mi-a povestit că v-a angajat. Totuşi, nu pot să cred că Junior Deaver a făcut aşa ceva. A lucrat câte ceva şi la mine acasă. A fost întotdeauna politicos şi se lucra uşor cu el, deşi are o fire mai grosolană.

— Am stat de vorbă cu Remmy, cu Eddie, cu Dorothea, cu Savannah şi cu personalul care se ocupă de întreţinerea casei.

— Şi sunt sigură că n-aţi făcut cine ştie ce progrese, comentă Sylvia.

— Remmy e într-adevăr distrusă din cauza lui Bobby, spuse King.

— Am auzit că se simte foarte rău.

— Ei, există speranţe, zise Michelle. Şi-a recăpătat de curând cunoştinţa şi chiar a vorbit, dar se pare că bate câmpii. Nu e prea coerent, înşiră tot felul de nume şi altele de genul ăsta. Totuşi, presupun că e vorba de un progres.

— Atacurile astea cerebrale sunt imprevizibile, spuse Sylvia. Tocmai când ai impresia că cineva şi-a revenit, se poate întâmpla să moară subit, şi viceversa.

King clătină din cap.

— Ei, pentru binele lui Remmy, să sperăm că o să supravieţuiască. O privi pe Sylvia. Ne ţii la curent cu tot ce descoperi în legătură cu Hinson?

— Todd mi-a spus să o fac şi el e şeful. Cel puţin până când ancheta o să fie preluată de FBI sau de poliţia statală.

— Crezi că e posibil să se întâmple asta? întrebă Michelle.

— Pentru a-l prinde pe maniacul ăsta, cred chiar că ar fi un pas înainte, răspunse Sylvia, cu fermitate.

Capitolul 25

Cele patru crime în serie din Wrightsburg deveniră obiectul ştirilor naţionale ale după amiezii, fiind preluate şi de cele de seară. Cei mai mulţi dintre locuitorii orăşelului stăteau cu ochii la ecranele televizoarelor în timp ce personalităţi importante explicau, cu un aer sumbru, unde se afla micul orăşel din Virginia şi cum fusese răvăşit de o serie de crime violente şi aparent întâmplătoare. Autorităţile locale şi cele federale se aflau la faţa locului şi crainicii televiziunii afirmau, plini de optimism, că ucigaşul avea să fie prins în curând. Era omis faptul că niciunul dintre cei implicaţi în investigaţii nu credea că această posibilitate era de domeniul realităţii.

Ca şi concetăţenii lor, King şi Michelle stăteau în faţa televizorului din biroul celui dintâi, privind şi ascultând reportajele care arătau în ce abator se transformase micuţa lor localitate.

— Rahat! exclamă King, când existenţa celor două scrisori trimise de criminal la Wrightsburg Gazette fu adusă la cunoştinţa întregii naţiuni.

Michelle dădu din cap, plină de înţelegere.

— Crezi că ucigaşul urmăreşte emisiunea?

— Sigur că da, mârâi King. Notorietatea e inclusă în toată tărăşenia asta.

— Eşti într-adevăr de părere că omorurile au fost făcute la întâmplare?

— Nu există niciun fel de legătură evidentă între oricare dintre victime. King amuţi pentru o clipă. Cu excepţia referirii la o singură persoană în scrisoarea despre Canney şi Pembroke. Întrebarea e care este aceea.

— Nu reuşesc să te urmăresc.

El o privi.

— De exemplu, dacă Pembroke era ţinta vizată şi Canney s-a întâmplat doar să fie acolo în momentul respectiv, asta înseamnă că *exista* un motiv pentru care Pembroke trebuia să moară. Aşadar, dacă ea trebuia să

moară dintr-un anumit motiv, atunci poate că şi ceilalţi au murit tot din anumite motive. Şi poate că între aceste motive există o legătură.

— Şi ceasurile?

— Evident, reprezintă semnătura individului, dar ar putea însemna mai mult decât atât.

— Să sperăm că Sylvia ne va da în curând nişte răspunsuri.

King îşi privi ceasul.

— Sunt invitat la o cină la care trebuie să ajung.

— Unde?

— La Sage Gentleman[8], cu oameni din toate colţurile oraşului. Vrei să vii şi tu?

— Nicidecum. Şi eu am ceva de făcut.

— O întâlnire? zâmbi King.

— Da, cu instructorul meu de kickbox. Avem de gând să asudăm şi să scoatem o grămadă de gemete fără să ne dezbrăcăm.

Se îndreptară în direcţii diferite. În automobilul ei Toyota Sequoia, pe care, în onoarea lui Moby Dick, creatura imaginată de Melville, îl numise Balena, Michelle depăşi, aşa cum obişnuia, viteza legală cu o medie de treizeci de kilometri pe oră. Trecu de ultima intersecţie puţin populată cu vreo treizeci de secunde înainte de a ajunge la drumul pietruit care şerpuia prin pădure către cabana ei. Imediat ce părăsi intersecţia, se iviră luminile VW-ului albastru. Şoferul schimbă viteza, vira la dreapta şi începu să o urmărească.

Încetini în timp ce ea intra pe drumul pietruit şi privi praful răscolit şi sfărâmăturile de piatră azvârlite de roţile maşinii ei, pe care o scăpă repede din vedere, pierzând-o în întunericul care se îndesea. Trebuia să mai înainteze patru sute de metri şi apoi să o ia către stânga, ştia asta pentru că mai fusese acolo, sus, când Michelle lipsea de acasă. Pe o rază de opt sute de metri nu se mai afla nicio altă locuinţă. În spate era lacul, unde, la un mic doc

[8] Gentlemanul înţelept.

plutitor, ea îşi ţinea o barcă cu vâsle, un caiac şi un scuter Sea-Doo. Cabana avea în jur de o sută cincizeci de metri pătraţi şi fusese proiectată într-un stil care excludea pereţii despărţitori. Constatase că locuia singură, fără să aibă nici măcar un câine care să-i ţină companie şi care să o apere. Oricum, era o fostă agentă federală cu abilităţi speciale; o persoană care nu trebuia subestimată. Înaintă ceva mai departe pe drumul principal, îşi parcă maşina pe un petec de pământ afânat din spatele unei perdele de copaci şi o porni pe jos către cabană.

Odată ajuns, văzu că Sequoia era parcată pe aleea circulară din faţa uşii din faţă. Înăuntru, luminile erau aprinse. Îşi luă binoclul şi, prin el, îşi plimbă privirea pe toată faţada. Nici urmă de Michelle. La adăpostul copacilor, îşi croi drum către partea din spate a casei. Acolo, lumina era aprinsă într-una din camerele de la etaj. Presupuse că era dormitorul ei. De-a latul ferestrei era întins un cearşaf, dar reuşi, de două ori, să-i desluşească silueta. Mişcările ei erau clare; se dezbrăca. Îşi lăsă jos binoclul în timp ce ea făcea asta. Michelle ieşi după câteva minute, îmbrăcată în haine sport, sări în camioneta ei şi demară învârtejind praful.

Ocoli cabana şi reveni în faţă exact când luminile din spate ale maşinii, care clipiseră către el mai devreme, erau înghiţite de întuneric în vreme ce ea vira, dispărând din raza lui vizuală. Fără îndoială, se mişca repede, gândi. Privi uşa din faţă. Era încuiată, dar asta nu era o problemă. Nu exista niciun sistem de alarmă; verificase şi asta înainte. Scoase un şperaclu potrivit din setul pe care îl avea asupra lui.

După cele două minute în care reuşise să descuie, se afla în interior şi îl cerceta din priviri. În casă era o adevărată harababură; se minună de talentul femeii de a se descurca într-un asemenea haos. Îşi plasă aparatul în spatele unui teanc de cărţi şi de CD-uri pe care se aduna praful într-unul din colţurile camerei de primire. Era un emiţător de control, modulat în frecvenţă, cam de mărimea unei

monede de douăzeci şi cinci de cenţi. Legase un microfon la emiţător, ceea ce încălca legile Statelor Unite, pentru că astfel îl transforma într-un dispozitiv de supraveghere, dar lui puţin îi păsa că viola legea şi intimitatea. Se grăbi să urce la etaj, în dormitorul lui Michelle, unde îi examină cu grijă dulapul şi descoperi mai multe costume negre cu pantaloni, două bluze albe, un trio de pantofi scâlciaţi, cu toc, şi, de asemenea, o mulţime de blugi, de svetere de bumbac şi de haine de tăvăleală, pe lângă mai multe feluri de pantofi de sport.

Reveni la parter. Ea nu avea acolo o zonă care să treacă drept un birou obişnuit; totuşi, el trie grămada de scrisori împrăştiate la întâmplare pe masa din bucătărie. Nimic nu era neobişnuit, dacă abonamentele la *Shooting Magazine*[9] şi la *Iron Woman*[10] pot fi considerate ceva normal.

Se strecură afară. Mai avea de îndeplinit o singură sarcină. Pentru că instalase dispozitive de supraveghere în multe alte locuri, nu le putea urmări pe toate în acelaşi timp. De aceea, modificase emiţătorul astfel încât să poată fi conectat, fără fir, la un reportofon digital activat de voce, pe care îl ascundea acum în afara cabanei lui Michelle. Emiţătorul acoperea o rază de o sută de metri în interiorul clădirii, dar reportofonul avea un hard pe care se puteau stoca sute de ore de înregistrare. Se întoarse în interiorul casei, spuse câteva cuvinte şi se grăbi să verifice reportofonul. Vorbele lui fuseseră înregistrate. Se urcă în maşină şi plecă mulţumit. Supraveghea deja iahtul lui King, ca şi biroul şi telefoanele detectivilor particulari. Descoperise repede că Williams apelase la King şi Maxwell ca să se descurce cu investigaţia. Realiză câte foloase putea trage de pe urma acestui fapt. Acum, doi dintre oamenii care se străduiau să-l descopere aveau să-i destăinuiască, fără voia lor, cele mai noi informaţii. Aşa cum prevăzuse King, se uitase şi el la ştiri. Era cât se poate de conştient că o armată de oameni ai legii fusese

[9] Revista amatorilor de tir.

[10] Femeia de Fier.

adunată ca să-l captureze. Ei bine, una ca asta nu avea să se întâmple înainte de moartea lui. Şi avea să părăsească lumea luându-i cu sine pe cât mai mulţi dintre ceilalţi.

Capitolul 26

În noaptea aceea, la o oră târzie, Kyle Montgomery, asistentul Sylviei care se visa vedetă rock, coborî din Jeep-ul pe care îl parcase în faţa morgii. Purta o haină de culoare închisă, cu glugă, pe care era imprimat acronimul „UVA”, pantaloni mototoliţi, de stambă, şi pantofi uşori, fără şosete. Observă că şi automobilul Sylviei, un Audi bleumarin, decapotabil, era parcat în acelaşi loc. Se uită la ceas. Era aproape zece. De obicei, ea nu rămânea acolo până târziu, dar acum avea de disecat ultima victimă: o avocată, după cum îşi aduse aminte. De data asta, şefa lui nu îi ceruse ajutorul, decizie pentru care el îi era recunoscător. Totuşi, în noaptea aceea, ceea ce avea de gând să facă devenea riscant din cauza prezenţei ei, pentru că nu putea ştii exact unde se afla. Probabil era în morgă; însă, şi dacă ar fi fost în cabinetul medical şi l-ar fi descoperit, el ar fi putut găsi o scuză. Îşi introduse card-ul de acces în fanta de lângă uşa din faţă, auzi clic-ul încuietorii care se deschidea, şi pătrunse în cabinetul medical al Sylviei.

Erau aprinse numai luminile de control de mică intensitate. Dar locul îi era familiar şi îşi găsi cu uşurinţă drumul, oprindu-se doar când ajunse la biroul Sylviei. Lumina era aprinsă, dar înăuntru nu era nimeni.

Se strecură în zona în care păstrau medicamentele şi luă o serie de flacoane. Luă mai multe pilule, câte una din fiecare flacon, şi avu grijă să le separe, punându-le în punguţe pe care le etichetase mai înainte cu un marker negru. Mai târziu, urma să acceseze, clandestin, computerul, ca să-şi ascundă hoţia falsificând inventarul. Nu lua niciodată mai mult de câteva pastile, ca să-i fie uşor să-şi acopere urmele.

Era gata să plece, când îşi aminti că, în ziua aceea, îşi uitase mapa în dulapul său din morgă. Îşi puse pilulele în geanta pe care o purta în spate şi descuie, fără zgomot, uşa care despărţea cele două compartimente. Dacă avea să

o întâlnească pe Sylvia, îi putea spune adevărul: că îşi uitase mapa. Trecu pe lângă biroul ei din morgă. Era gol. Intră apoi în zona destinată sterilizării. Sala de autopsie se afla în partea cea mai îndepărtată a clădirii; probabil că Sylvia era acolo, ocupându-se de însoţitoarea ei tăcută. El nu avea ce căuta în partea aceea. Ascultă câteva secunde, încordându-se ca să audă zgomotul ferestrăului Stryker, apa curgând sau zăngănitul metalic al instrumentelor sterilizate, dar liniştea era deplină. Era oarecum deprimant, deşi o mare parte a celor petrecute în timpul unei autopsii presupuneau o astfel de tăcere. La urma urmelor, nimeni nu se aştepta ca morţii să înceapă să se plângă pentru că erau tăiaţi şi înţepaţi.

Totuşi auzi un sunet şi i se păru că venea din partea din spate a morgii. Şefa lui s-ar fi putut apropia. Îşi înhăţă repede mapa şi se retrase în umbră. Dintr-o dată, începuse să se teamă că, dacă ar fi dat peste el acolo, ar fi putut să îi pună întrebări incomode. Putea fi lipsită de menajamente şi grosolană. Dacă i-ar fi cerut să-şi deschidă geanta? Cu sângele zvâcnindu-i în urechi, se înghesui în nişa din perete. Îşi blestemă, în gând, lipsa de sânge rece. Se scurseră mai multe minute. În sfârşit, îşi luă inima-n dinţi şi reveni în lumina neîndestulătoare. Treizeci de secunde mai târziu, era în afara clădirii, conducându-şi maşina în josul drumului, şi medicamentele pe care i se ceruse să le fure erau în geanta lui, în siguranţă.

Când ajunse la destinaţie, parcarea era plină. Îşi strecură Jeep-ul între două SUV-uri masive, apoi intră în local.

La Afrodiziac, atmosfera era însufleţită şi activitatea în toi, nu exista absolut nicio masă neocupată şi niciun scaun liber la bar. Kyle îşi scoase legitimaţia şi i-o arătă namilei somnoroase de la intrarea încăperii în care se aflau dansatoarele şi îşi petrecu câteva minute admirându-le. Lipindu-se de barele de metal, fetele bine proporţionate şi îmbrăcate sumar făceau gesturi atât de obscene încât, văzându-le, sărmanele lor mame ar fi murit de ruşine –

după ce şi-ar fi strâns de gât fiicele destrăbălate, atât şi nimic mai mult. Kyle savură fiecare clipă.

Se uită la ceas şi îşi croi drum în susul scărilor, către al doilea etaj, apoi către capătul holului, unde o draperie groasă şi roşie închidea drumul. Dincolo de ea se afla un labirint de camere mici. Ciocăni la prima uşă într-un mod anume stabilit drept semnal de recunoaştere şi primi imediat permisiunea să între.

Închise uşa în urma lui şi aşteptă, nervos, stând în picioare, pentru că nu dorea să pătrundă mai adânc în acel spaţiu întunecos. Nu era prima dată când făcea asta, dar întotdeauna avea parte de porţia lui de risc şi de nesiguranţă.

— Le ai? întrebă femeia, cu o voce atât de scăzută încât el abia reuşi să o audă.

Dădu din cap.

— Chiar aici. Toate medicamentele pe care le-ai cerut.

Îşi vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase punguţele. Le ridică precum un băieţel care, plin de mândrie, îi arată mamei sale o pasăre moartă.

Ca întotdeauna, femeia era îmbrăcată cu o rochie lungă, cu falduri, şi avea capul înfăşurat într-o eşarfă. Ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari negri, deşi camera era sărăcăcios luminată. Era limpede că nu dorea să fie recunoscută. Kyle se întrebase adesea cine putea fi, dar niciodată nu reuşise să-şi facă destul curaj ca să-i adreseze ei întrebarea. Vocea i se părea familiară, dar nu reuşea să o identifice cu certitudine.

Într-o seară, găsise în jeep-ul său un bileţel prin care i se spunea să sune la numărul de telefon notat pe acea bucăţică de hârtie, dacă dorea să câştige nişte bani în plus. Ei, şi cine nu vrea să facă rost de mai mulţi bani gheaţă? Răspunsese afirmativ şi i se spusese că mica farmacie din cabinetul Sylviei putea deveni, pentru el, o sursă foarte profitabilă de venituri. Pe lista preferinţelor clientei sale se aflau analgezice puternice şi alte medicamente care puteau produce schimbări ale percepţiilor mentale.

Niciun fel de scrupule nu-l împiedicau pe Kyle să fie de acord să studieze propunerea, aşa că găsirea celei mai bune căi de acces către potenţiala mină de aur devenise tema lui de casă, iar concluzia fusese că se putea descurca. Şi înţelegerea era convenabilă, aşa că livrările începuseră şi veniturile lui Kyle crescuseră simţitor.

Rochia lungă nu ascundea întru totul formele atrăgătoare ale femeii din faţa lui. Misterul care îi înconjura, patul din colţul încăperii şi faptul că se aflau într-un club de striptease înfierbântau întotdeauna sângele lui Kyle. În una din fanteziile sale adesea repetate, Kyle intra în cameră păşind apăsat şi fiind mult mai vânjos şi mai viril decât în realitate. Îi întindea pastilele exact aşa cum făcea acum, dar, când ea venea să le ia, o înşfăca, o lua pe sus, râzând de împotrivirea ei firavă, şi o arunca pe pat, cu brutalitate. Apoi se prăvălea asupra ei şi se bucura de ea întreaga noapte, după bunul lui plac. Bestialitatea lui sexuală creştea odată cu fiecare dintre ţipetele ei istovite, până când, într-un târziu, ea îi striga, în ureche, că şi ea dorise să se întâmple astfel; că îl dorea pe *el,* că îl dorea atât de mult pe Vajnicul Kyle.

Chiar şi acum simţi o tresărire în pantaloni, în timp ce în cap i se derula, încă o dată, acelaşi scenariu plin de pofte. Se întrebă dacă ar fi putut avea vreodată îndrăzneala să-l transforme în faptă. Se îndoia. Era mult prea laş pentru asta. Ea puse banii pe masă, luă punguţele, apoi îl concedie cu un semn al mâinii.

El plecă imediat ce împături de două ori banii şi, cu un zâmbet larg, şi-i îndesă în buzunar.

Kyle avea să realizeze abia mai târziu că zărise ceva de o mare importanţă, mai ales din cauză că acel ceva nu avea niciun sens. L-ar fi putut face, eventual, să-şi pună o întrebare. O întrebare care, la un moment dat, l-ar fi făcut să treacă la acţiune. Dar acum singura întrebare pe care şi-o punea era cum să folosească banii pe care tocmai îi câştigase. Kyle Montgomery nu prea obişnuia să facă economii; era mult prea cheltuitor. Recompensa

neîntârziată devenise pentru el, într-o prea mare măsură, un mod de viaţă. Oare acum putea fi o chitară nouă? Sau un televizor nou, sau o combină CD-DVD pentru micul lui apartament? În momentul în care revenise în Jeep-ul lui şi demarase, chitara cea nouă avusese câştig de cauză. Avea să o comande a doua zi.

În urma lui, femeia rămasă în cameră încuie uşa, îşi desfăcu eşarfa şi îşi scoase ochelarii. Ieşi din pantofi şi din rochie, dându-şi la iveală camizolul de mătase de dedesubt. Studie etichetele de pe punguţe, luă una dintre pilule, o sfărâmă şi înghiţi pulberea cu un pahar cu apă, urmat de unul de gin Bombay Sapphire, sec.

Îşi puse nişte muzică, se întinse pe pat, îşi încrucişă braţele pe piept şi aşteptă ca puterea medicamentului să o trimită într-un alt loc, unde ar fi putut fi fericită, măcar pentru câteva minute prea scurte. Până a doua zi, când, vrând nevrând, adevărata ei viaţă avea să se întoarcă urlând.

Tremură, fu cuprinsă de spasme, gemu, apoi rămase liniştită; sudoarea îi ţâşnea prin toţi porii, ca şi cum ar fi atins cea mai înaltă culme, ca să se prăvălească apoi în cel mai adânc hău. În timpul unui spasm însoţit de fierbinţeală, îşi sfâşie camizolul îmbibat de transpiraţie, se lăsă să alunece pe podea, fiind doar în chiloţi şi respirând în rafale, cu sânii lovindu-se unul de altul, în timp ce ea se rostogolea încoace şi încolo în convulsiile generate de transa ei artificială. Sub stresul delicios al născocirilor ei ameţitoare, nervii i se încinseră, dar nu explodară.

Dar *era* fericită. Cel puţin până a doua zi.

Capitolul 27

Cina luată de King cu prietenii se încheie în jurul orei nouă şi jumătate şi el se hotărî să o sune pe Michelle, ca să vadă dacă o interesa, înainte de culcare, un păhărel la Sage Gentleman, unde ar fi putut să discute în continuare despre caz. Ea sosi după vreo zece minute. Când îşi făcu apariţia, King se amuză privind numeroasele capete ale bărbaţilor de la bar care se întoarseră la vederea brunetei înalte, remarcabile, purtând blugi, pulover cu guler colant, ghete şi un hanorac din dotarea Serviciului Secret, care se apropia de bar, călcând apăsat, cu aplomb. Se gândi la fanteziile pe care trebuia să le fi ţesut fiecare dintre ei. „Dacă ar şti ei că e înarmată, periculoasă şi al naibii de independentă!”

— Cum a fost cina? îl întrebă.

— Plicticoasă, aşa cum mă aşteptam. Dar kickboxul?

— Am nevoie de alt instructor.

— Ce s-a întâmplat cu cel pe care îl aveai?

— Nu e destul de competitiv.

Priviră în jur, căutând o masă liberă în zona barului. Michelle zări o figură familiară într-un ungher îndepărtat.

— Ăla nu e Eddie Battle?

Chiar în acel moment, Eddie îşi ridică privirea, îi văzu şi le făcu semn cu mâna.

Se aşezară la masa lui, pe care încă se mai aflau resturile cinei.

— Dorothea nu găteşte în seara asta? întrebă King, zâmbind.

— Se pare că e o presupunere corectă. De fapt, în căsnicia noastră, asta se întâmplă mai tot timpul. Oricât ar părea de ciudat, de obicei eu sunt cel care găteşte, adăugă Eddie, cu un zâmbet copilăresc.

— Iată un bărbat cu multe talente, spuse Michelle.

El era îmbrăcat cu pantaloni de catifea reiată şi cu un pulover negru, cu întăriturі maro la coate. Michelle privi în jos şi observă că purta pantofi mocasin.

— Văd că, până la urmă, ţi-ai scos cizmele de cavalerie.

— Nu fără efort. Picioarele se umflă când porţi aşa ceva.

— Când va fi următoarea reconstituire? se interesă King.

— În weekend-ul următor. Cel puţin vremea ţine cu noi. Uniformele alea de lână sunt într-adevăr aspre şi, atunci când e cald, asta te ucide. Însă mă gândesc să renunţ la treaba asta. Spatele meu e aproape distrus de atâta stat în şa.

— Ai vândut vreun tablou în ultima vreme? îl întrebă Michelle.

— Două, unui colecţionar din Pennsylvania care participă la repunerile în scenă. Doar că el luptă pentru Uniune, dar nu i-o iau în nume de rău. Şi, la urma urmelor, şi banii lui sunt buni.

— Aş vrea să-ţi văd odată lucrările, zise King – şi Michelle afirmă acelaşi lucru.

— Păi, le am pe toate în atelierul din spatele casei. Daţi-mi un telefon, oricând. Aş fi încântat să vi le arăt. Îi făcu semn chelnerului. Voi doi păreţi însetaţi şi, cum ar spune maică-mea, dai dovadă de proastă creştere dacă bei singur, chiar e al naibii de ruşinos.

În timp ce îşi aşteptau cocteilurile, Eddie spuse:

— Aşadar, aţi rezolvat cazul şi l-aţi scos pe Junior Deaver din belea? Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar bănuiesc că nu-mi puteţi spune. Într-un fel, suntem în tabere diferite.

— Treaba nu e tocmai uşoară, zise King. Vom mai vedea.

Băuturile comandate sosiră. King îşi gustă whisky-ul sec, apoi spuse:

— Ce mai face mama ta?

Eddie îşi privi ceasul.

— E la spital, deşi e aproape zece, aşa că, în curând, o vor da afară din camera tatei. Cu toate astea, va dormi, probabil, acolo. Aşa face de obicei.

— Cum se mai simte tatăl tău?

— În momentul de faţă, merge spre bine. Doctorii cred că ceea ce a fost mai rău a trecut.

— Asta-i o veste foarte bună, rosti Michelle.

Eddie sorbi o parte a băuturii sale.

— Trebuie să reuşească. Chiar trebuie. Îi privi pe amândoi. Nu ştiu dacă mama ar putea supravieţui după moartea lui. Şi, cu toate că moartea ne pândeşte pe toţi, eu, pur şi simplu, nu îl văd călătorind acum către asfinţit. Se uită în jos, stânjenit. Îmi cer scuze, am băut cam multe ginuri şi încep să debitez stereotipuri. Probabil de asta n-a fost niciodată o idee bună să bei de unul singur când ai probleme.

— Apropo de singurătate, unde e Dorothea? se interesă Michelle.

— La vreo întrunire, răspunse Eddie, obosit. Şi adăugă, cu duşmănie: Un agent de vânzări trebuie să rezolve toate prostiile astea. Dar nu mă pot certa cu succesul ei.

— Într-adevăr, Dorothea a avut succes, remarcă King, calm.

Eddie îşi înălţă paharul.

— Pentru Dorothea, cel mai priceput agent de vânzări din întreaga lume.

King şi Michelle se priviră, neliniştiţi.

Eddie continuă să bea.

— Treaba e că ea are lucrurile ei şi eu pe ale mele. Există aici un anumit simţ al echilibrului.

— Aveţi copii? întrebă Michelle.

— Dorothea nu şi-a dorit niciodată copii şi asta a orientat lucrurile pe un anumit făgaş. Ridică din umeri. Cine ştie, poate că nici eu nu i-am vrut. Probabil că aş fi fost un tată îngrozitor.

— Ţi-ai fi putut învăţa copiii să picteze, să călărească, ba poate că i-ai fi luat şi la reconstituiri, zise Michelle.

— Şi încă *ai putea* avea copii, adăugă King.

— Pentru asta, ar trebui să-mi găsesc altă nevastă, replică Eddie, cu un zâmbet resemnat, şi nu sunt sigur că am forţa necesară. Pe deasupra, nimeni nu se aşteaptă ca un Battle să divorţeze. Este scandalos. Ce dracu, chiar dacă Dorothea nu m-ar omorî, mama probabil ar face-o.

— Ei, doar este viaţa ta, comentă Michelle.

O privi în mod ciudat.

— Aşa se crede, nu? Îşi termină băutura, apoi spuse: Am auzit la ştiri că au chemat în ajutor artileria grea.

— Inclusiv pe vechiul tău prieten, Chip Bailey.

— Dacă n-ar fi fost el, eu n-aş fi stat acum aici.

— Nu mă-ndoiesc că părinţii tăi i-au fost într-adevăr recunoscători.

— O, da. Tata i-a oferit postul de şef al securităţii în una din companiile sale. Adică o grămadă de bani.

— Nu ştiam asta, zise King. Dar e evident că el nu a acceptat.

— Nu, cred că îi place să fie sticlete. Eddie îşi lovi lingura de furculiţă. Îmi amintesc că, atunci când eram copil, în zona asta nu erau decât dealuri şi pădure. Era minunat. Nu ne făceam niciodată griji pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Şi acum? întrebă Michele.

— Acum oamenii sunt ucişi în casele lor, aruncaţi în pădure, împuşcaţi în maşini. Dacă aş fi avut vreodată într-adevăr o familie, nu cred că mi-aş fi întemeiat-o aici.

— Bun, dar presupun că ai putea locui oriunde în altă parte, spuse King.

— Nu sunt sigur că asta ar face-o pe mama fericită.

— Încă o dată, Eddie, e viaţa ta, nu-i aşa? zise Michelle.

De data asta Eddie nu se osteni să-i răspundă.

Capitolul 28

În timp ce Kyle Montgomery îşi săvârşea hoţia, iar Eddie, King şi Michelle se aflau la bar, Bobby Battle zăcea în patul de spital, sub un păienjeniş de tuburi de perfuzie intravenoasă. Remmy Battle stătea alături de el, cu mâna strânsă în mâna lui încă palidă.

Ochii lui Remmy urmăreau şirul de monitoare care înfăţişau, în ritm alert, ancora firavă care îl mai lega pe soţul ei de viaţă. Pentru că avusese o uşoară recădere, fusese reconectat la aparatul pentru respiraţie artificială şi acesta emitea un sunet strident, enervant, ori de câte ori respiraţia lui Bobby se abătea de la ritmul normal. Şi respiraţia lui Remmy se accelera sau se liniştea, în mod neregulat, ţinând isonul piuiturilor acelei maşinării infernale.

O asistentă îşi făcu apariţia.

— Ei, doamnă Battle, e totul în ordine?

— Nu. Nu mă recunoaşte, o repezi ea. Nu recunoaşte pe nimeni.

— Dar doctorii spun că începe să-şi recapete puterile. Dar va fi nevoie de timp. Organele lui vitale funcţionează mai bine. Cu toate că a fost reconectat la aparat, lucrurile merg mai bine, credeţi-mă, chiar aşa e.

Tonul lui Remmy se schimbă.

— Îţi mulţumesc că-mi spui asta. Îţi mulţumesc sincer, draga mea.

Îşi coborî privirea asupra bărbatului voinic din pat.

Asistenta zâmbi, dar apoi păru stânjenită.

— Doamnă Battle, începu ea, pe tonul plin de respect rezervat, fără îndoială, puţinilor norocoşi ale căror nume erau inscripţionate pe clădire.

— Ştiu, spuse Remmy, cu voce scăzută.

— Vreţi să dormiţi aici în noaptea asta? o întrebă asistenta. Dacă da, spun să vi se pregătească patul.

— În noaptea asta, nu. Revin mâine dimineaţă. Dar îţi mulţumesc.

Remmy se ridică şi plecă. Asistenta ieşi din încăpere cu câteva minute mai târziu, după ce verifică în grabă starea bolnavului.

Battle era singurul pacient de pe acel coridor scurt, pe care, altminteri, se aflau mai ales depozite. Din cele zece paturi ale secţiei, celelalte fuseseră duse într-o zonă centrală, aflată vizavi de postul de lucru al asistentelor. Remmy Battle ceruse în mod special ca soţul ei să fie instalat în rezerva aceea, pentru că astfel se bucurau de mai multă intimitate. La capătul coridorului, exista şi o intrare de serviciu, ceea ce permitea ca, folosind un cod special de acces, ea să vină şi să plece fără să mai fie nevoită să treacă printr-un mare număr de încăperi, printre asistente şi printre priviri iscoditoare. Camera în care dormea ea uneori se afla, faţă de a soţului ei, în josul holului.

Era zece şi câteva minute, ora la care, şi în partea aceea izolată de restul spitalului, avea loc schimbul nocturn de tură. Asistenta care se ocupa de Battle trebuia să-şi petreacă următoarele patruzeci şi cinci de minute în încăperea rezervată personalului, împreună cu cea care urma să o înlocuiască, ca să treacă în revistă atât starea curentă a pacienţilor pe care îi supraveghea, cât şi medicamentele necesare şi recomandările medicului.

Fiecare rezervă din acea secţie era monitorizată de câte o cameră conectată la postul central de lucru al asistentelor. Monitoarele TV aflate acolo trebuiau permanent supravegheate, dar, în timpul schimbării personalului, această sarcină era neglijată vreo douăzeci de minute, pentru că asistentele, obosite şi solicitate până la limită, se străduiau să ducă la bun sfârşit o muncă de o oră într-o treime din acel timp. Dar aparatura de menţinere în viaţă a pacienţilor din fiecare rezervă era prevăzută cu dispozitive care dădeau alarma ori de câte ori avea loc o schimbare dramatică a stării acestora.

La scurt timp după plecarea lui Remmy, o altă persoană pătrunse înăuntru prin aceeaşi uşă de serviciu pe care ea

ieşise cu câteva minute mai devreme. Îmbrăcată cu combinezon de protecţie şi cu halat alb, de spital, şi cu partea de jos a feţei acoperită de o mască protectoare, aceasta trecu pe lângă uşa rezervei lui Bobby Battle, aruncă o privire şi văzu că pacientul era singur înăuntru. Cu altă privire, furişată în grabă după colţ, se convinse că staţia de la postul asistentelor nu era supravegheată. Intrusul intră în rezerva lui Battle şi închise uşa.

Fără să piardă timpul, modifică puţin poziţia camerei fixate pe peretele din faţa patului, astfel încât zona din stânga acestuia să nu mai poată fi monitorizată. Omul cu mască se îndreptă, grăbit, către stativul de care erau fixate medicamentele pentru perfuzie, scoase dintr-un buzunar al halatului o seringă hipodermică, înfipse acul într-una din pungile din care se alimentau tuburile şi goli în ea tot conţinutul seringii. Pe urmă se uită în treacăt la Battle, care zăcea cu o expresie împăcată aşternută pe chip, deşi avea un tub introdus în gâtlej. Intrusul îi luă mâna şi îi puse la încheietură un ceas pe care îl fixă la ora cinci. În cele din urmă, scoase din buzunar un alt obiect pe care i-l aşeză, cu grijă, pe piept.

Era doar o pană albă de pasăre.

Câteva minute mai târziu, omul ieşise deja pe uşa de serviciu, coborâse scările, se strecurase în parcare şi se urcase într-o maşină. Vehiculul se îndepărtă de spital în viteză.

Şoferul avea de scris şi de expediat o scrisoare.

La numai zece minute după plecarea maşinii, alarma unuia dintre aparatele din rezerva lui Bobby începu să sune, urmată de o alta. În câteva secunde, toate aparatele îşi lansară avertizările, unite într-un vacarm de rău augur.

Toate asistentele se năpustiră în rezervă. După încă un minut, un semnal de alertă fu transmis către tot personalul şi o echipă formată din cei mai buni medici năvăli în încăpere. Dar totul se dovedi zadarnic. La ora 10:23 P.M., Bobby Battle fu declarat mort.

Capitolul 29

La început se presupuse că Bobby Battle murise datorită complicaţiilor survenite în urma atacului suferit. Pana albă lăsată de ucigaş pe pieptul său căzuse când echipa de medici încerca să-l resusciteze. Mai târziu, unul din tehnicienii de la spital o observă şi o puse pe măsuţa de lângă patul mortului, probabil închipuindu-şi că provenea dintr-o pernă. Ceasul pus de criminal la încheietura mâinii lui Battle era acoperit de tuburile pentru perfuzii şi era ascuns şi de brăţara de identificare şi de brăţările pe care era înscrisă medicaţia lui Bobby. Îndurerată şi furioasă, Remmy Battle sosi şi plecă fără să observe nici ceasul, nici pana. Oamenii începură să se mire abia când o asistentă aduse pana în discuţie. Nu era dintr-o pernă de-a spitalului, pentru simplul motiv că acesta nu avea pernele umplute cu pene. În plus, schimbarea bruscă şi neaşteptată a stării lui Battle era ciudată şi ridica, cu siguranţă, multe semne de întrebare.

Totuşi, abia în jurul orei trei dimineaţa, când cadavrul lui Bobby era pe punctul de a fi dus la morga spitalului, ceasul de la mâna sa fu, în sfârşit, observat, ducând la o examinare mult mai atentă a mortului şi a pungilor cu medicamente pentru perfuzie. Atunci medicul care îl îngrijise văzu înţepătura prin care conţinutul seringii hipodermice pătrunsese în pungă.

— Sfinte Dumnezeule, fu tot ce reuşi să spună.

Todd Williams fu smuls din pat şi pe drum îi telefonă lui King, care, la rândul lui, o sună pe Michelle. Toţi trei ajunseră la spital aproape în acelaşi timp. Şi rămaseră surprinşi când îl văzură acolo pe Chip Bailey. Williams se grăbi să i-i prezinte agentului FBI pe King şi pe Michelle.

— Stau la un motel din localitate şi aveam staţia deschisă, le explică Bailey. Ce naiba, Todd, cred că ţi-ai chemat aici, la spital, toţi oamenii.

— E vorba de Bobby Battle, ripostă Williams. Unul din cetăţenii de frunte din zonă.

King completă, în gând, ceea ce şeriful nu rostise: „Şi acum toată furia văduvei o să se abată asupra noastră.”

Personalul spitalului îi conduse în rezerva lui Battle. Mortul zăcea acolo, fiind încă conectat la tuburile pentru perfuzie şi avându-l în gâtlej pe cel de la aparatura de respiraţie artificială, deşi toate instalaţiile destinate reanimării erau scoase din funcţiune, fiindcă nu mai era nevoie de piuiturile şi de semnalele lor digitale. Michelle se pomeni studiindu-l îndelung pe Battle, despre care auzise atât de multe, dar nu avusese ocazia să-l cunoască. Dintr-un anumit motiv, care nu era, pur şi simplu, modul în care murise, părea la fel de fascinant cum trebuie să fi fost pe când trăia.

Asistenta şefă şi medicul care îl tratase le relatară, pe scurt, tot ceea ce descoperiseră referitor la pană, la ceas şi la gaura din punga pentru perfuzie.

— Este extrem de neobişnuit, spuse doctorul, parcă făcând declaraţia anului.

— Suntem cât se poate de siguri că aşa ceva nu se întâmplă în fiecare seară, zise King.

Williams examină ceasul.

— Nu e un Zodiac, rosti, cu voce joasă, către Michelle şi King. Dar e fixat exact la ora cinci şi cheiţa e scoasă.

Când Todd Williams îi arătă pana de pasăre lui Chip Bailey, tulburarea acestuia fu uşor de observat, dar nu spuse nimic înainte ca doctorul şi asistenta să iasă din încăpere.

— Mary Martin Speck, zise, după ce rămaseră singuri. O asistentă. A fost supranumită Florence Nightinghell. Cucoana asta a ucis douăzeci şi trei de pacienţi, în şase state, într-un interval de zece ani. Acum îşi execută condamnarea pe viaţă într-un penitenciar din Georgia. Cartea ei de vizită era o pană albă de pasăre; pretindea că îndeplineşte lucrarea Domnului.

— Deci ne putem aştepta la o altă scrisoare, spuse King.

— Nici măcar n-am avut timp să o primim pe cea despre Hinson, se plânse Williams. De ce tocmai Bobby Battle? De

ce a vrut ucigaşul să îl adauge pe listă? A fost al naibii de riscant să vină aici, aşa cum a făcut-o.

Totuşi, aşa cum aflară după încă o discuţie cu asistenta şefă, să intri pe uşa se serviciu nu era chiar atât de complicat cum crezuseră la început. Cifrul era unul simplu, 4-3-2-1, şi nu mai fusese schimbat de ani de zile. Multe persoane din spital îl cunoşteau şi era foarte probabil să li-l fi spus şi altora.

— Aveţi cumva idee ce a fost introdus în punga pentru perfuzie?

— Cei de la laborator vor face analize şi vor evalua toxicitatea conţinutului, zise Williams. Din fericire, cineva a avut ochi ageri şi a observat urma înţepăturii din pungă, înainte ca totul să fie strâns şi aruncat.

— Unde e Sylvia? întrebă King.

Williams dădu din cap.

— E acasă, bolnavă ca un câine. A terminat cu Hinson azi-noapte, s-a ales cu vreun microb şi acum e la toaletă şi varsă. Sau cel puţin asta avea de gând să facă când am închis telefonul. O să vină aici când de repede o să poată.

— O să vină şi FBI-ul, interveni Bailey. Deja sunt cinci crime legate între ele sau cel puţin de cinci ştim noi. Trebuie să devenim o prezenţă activă, Todd. Îmi pare rău.

— Atunci poate vorbiţi *voi* cu Remmy. Când femeia aia o să afle ce s-a întâmplat, o să vrea să mă jupoaie de viu.

— N-aş face asta înainte de a primi o scrisoare de la ucigaş, spuse King. Existenţa ceasului şi a penei par să nu lase dubii asupra faptului că Bobby a fost o altă victimă, dar trebuie să fim absolut siguri înainte de a discuta problema asta spinoasă cu Remmy.

— Bine gândit, aprobă Bailey.

— Lipseşte vreun obiect din rezerva lui Bobby? se interesă Michelle. Tipul pe care îl căutăm a luat câte ceva de la toate celelalte victime.

— Asta nu o putem afla fără să stăm de vorbă cu Remmy, zise Williams. Acum aş vrea să stabilim filmul evenimentelor.

Ieşi pentru scurt timp şi se întoarse aducându-i din nou pe medic şi pe asistenta şefă.

— Ne puteţi relata, încă o dată, în ordine, tot ce s-a întâmplat? întrebă Williams.

— Desigur, domnule, răspunse asistenta. Doamna Battle a fost aici de la ora patru până în jurul orei zece. A stat tot timpul în rezervă. Domnul Battle era în viaţă şi starea lui era bună la zece şi câteva minute, când asistenta care se ocupă de el a făcut ultima verificare. În acest răstimp nu a avut niciun alt vizitator.

— Dar înainte de sosirea doamnei Battle? întrebă Michelle.

— Fiica lui, Savannah, a venit şi a stat aici o vreme, imediat după amiază. Pe urmă a venit şi Dorothea Battle, cam pe la două şi jumătate.

— Au intrat pe uşa de serviciu? vru să ştie Battle.

— Numai Savannah, Dorothea a venit prin faţă, răspunse asistenta.

— Trebuie să ştim exact între ce ore au avut loc aceste vizite, le spuse Williams.

— Foarte bine, o să le aflăm, zise doctorul, cu asprime. Acum pot să mă retrag? Am alţi pacienţi de care trebuie să mă ocup.

Cu siguranţă, tipul studiase procedura care se referea la bugetul lui şi la al spitalului, gândi King.

— Sper să aveţi mai mult noroc cu ei, ripostă Williams, care, evident, descifrase acelaşi mesaj în tonul doctorului.

După plecarea lui, şeriful continuă să îi pună întrebări asistentei.

— Aşadar, la ora zece şi zece, starea lui Battle s-a schimbat.

Ea dădu din cap.

— A intrat în stop cardiac. Semnalul vital dispăruse când a intrat asistenta. Echipa care se ocupă de urgenţe a încercat să-l resusciteze, dar nu a reuşit.

— Deci, spuse King, ucigaşul a acţionat în cele în jur de zece minute dintre verificarea făcută de asistenţă şi

intrarea în palier a semnalului, iar otrava, dacă de aşa ceva e vorba, şi-a făcut efectul.

— Aşa s-ar părea, aprobă Bailey.

— Am observat că în rezervă există o cameră video, zise King.

— Este câte una în fiecare rezervă. Aşa putem ţine toţi pacienţii sub observaţie de la postul nostru de lucru.

— Şi nimeni nu a văzut pe cineva intrând în încăpere după plecarea doamnei Battle?

Asistenta părea agitată.

— Uneori nu e nimeni la postul nostru de lucru.

— De exemplu, atunci când se face schimbul de tură? spuse King.

— Da. Dar, dacă nişte persoane au venit într-adevăr după plecarea doamnei Battle, trebuie să fi intrat pe intrarea de serviciu, altfel cineva le-ar fi văzut.

— Înţeleg, replică King.

— E nevoie de ceva curaj ca să faci asta cu atâta lume în preajmă, comentă Williams.

— Ei, dacă cineva îşi pune în gând să facă una ca asta, zise asistenta, atunci îşi alege un moment potrivit.

— Da, cu siguranţă, spuse King.

Când el şi Michelle părăseau spitalul, King se opri la postul de lucru al asistentelor.

— Pot să arunc o privire? o întrebă pe asistenta şefă.

Se duse în spatele pupitrului spaţios şi studie semnalele vitale care apăreau pe monitoare.

— Astea nu sunt înregistrate, nu-i aşa? întrebă.

— Nu. Nu e vorba de securitate, ci doar de starea de sănătate a pacienţilor.

— Ei, s-ar putea să vreţi să vă regândiţi strategia.

— Ce rost a avut asta? întrebă Michelle, după ce ieşiră din acea secţie a spitalului.

— Mi-a trecut prin cap că cineva familiarizat cu procedurile din spital, ar trebui să ştie şi de existenţa camerelor de luat vederi. Când ucizi pe cineva, nu vrei ca

momentul ăla să fie surprins de un sistem de supraveghere. Aşa ceva îţi pune beţe în roate când vrei să-ţi susţii apărarea. În toate celelalte rezerve, camera e poziţionată astfel încât să poată fi văzute, în întregime, şi patul, şi aparatura de pe ambele sale părţi. Pentru cea în care a stat Battle, imaginea era doar a patului şi a aparatelor din dreapta.

— Criminalul a mutat camera astfel încât fapta sa să nu poată fi observată dacă cineva s-ar fi uitat la monitoare, zise Michelle.

— Chiar aşa.

La ieşirea din spital, se întâlniră cu Harry Carrick. Cu toate că ora era foarte matinală, el era îmbrăcat impecabil, cu un sacou de tweed şi o cămaşă cu gulerul descheiat.

— Harry, ce-i cu tine aici? întrebă King.

— Eu şi Bobby Battle suntem prieteni vechi. În fine, eram. Şi eu sunt, totodată, şi consilierul juridic al spitalului. M-au chemat de acasă. Tocmai am terminat discuţia cu ei. E vorba de un conflict, sunt gata să o admit. Dar iată-vă şi pe voi. Aţi vorbit cu Remmy?

— Nu, ea a fost deja aici, şi a plecat înainte să ajungem noi.

— Am aflat câte ceva despre cele descoperite în rezerva lui Bobby, spuse Carrick. Presupun că e vorba de mai mult decât atât.

— Este. Dar încă nu ştim exact ce.

— Ei, nu vă reţin mult, dar trebuie să rediscutăm cât mai repede cazul lui Junior.

— Ce s-a întâmplat?

— Cele descoperite de voi până acum sunt lucruri pe care aveam nevoie să le ştiu, dar nu mă ajută în mod deosebit. Am încercat să aflu ce crede procurorul despre un târg referitor la un anumit tip de pledoarie şi n-am găsit înţelegere faţă de problemele mele. Remmy e hotărâtă să-l distrugă pe Junior. Era întoarsă pe dos şi înainte, iar acum, după moartea lui Bobby, nu cred că agresivitatea ei e în scădere.

— E probabil în creştere, zise Michelle.

— Probabil, rosti Carrick, posomorât. Ei, nu vă mai reţin. Anunţaţi-mă dacă aflaţi mai multe despre moartea lui Bobby.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă. Îl priviră urcându-se într-un British MG decapotabil, perfect recondiţionat, şi pierzându-se, în viteză, în strălucirea roşietică a soarelui care se înălţa.

Michelle se întoarse către King.

— Îmi pare sincer rău pentru Carrick. E prieten cu Battle şi cu toate astea îl reprezintă şi pe Junior Deaver, şi spitalul în care a murit Bobby.

King o aprobă dând din cap.

— Sunt sigur că spitalului din Wrightsburg o să i se intenteze un proces. E o ironie să ajungi să dai în judecată o instituţie pe a cărei clădire este inscripţionat numele tău.

— Nu cred că asta o să o împiedice în vreun fel pe Remmy Battle.

— Nici nu mă gândeam la aşa ceva. Se întinse şi căscă. Mă întreb dacă să mă duc la birou sau înapoi pe iaht, să mă culc.

— Eu mă duc la jogging, zise Michelle. Ce-ar fi să vii cu mine? Creierului îi priesc endorfinele.

— Jogging! Abia ai fost la kickbox! exclamă King.

— Sean, asta a fost ieri.

— Ştii, şi Dumnezeu şi-a luat o zi liberă.

— Dacă ar fi fost femeie, n-ar fi făcut-o.

— OK, m-ai convins.

Ea păru încântată.

— Ai să alergi cu mine?

— Nu, mă duc înapoi pe iaht să mă odihnesc. Ce a fost destul de bun pentru Dumnezeu, e destul de bun şi pentru mine.

Capitolul 30

La oficiul poştal se primiseră instrucţiuni stricte care specificau că orice scrisoare dubioasă cu destinaţia *Gazette* trebuia trimisă imediat la poliţie. Scrisoarea despre Hinson sosi în ziua următoare uciderii lui Bobby. Era foarte simplu formulată:

„Un avocat mai puţin, mare pagubă! Cred că de data asta ştiţi cine nu sunt. Pe curând.”

Între timp, Sylvia Diaz îşi revenise şi făcuse, în sfârşit, autopsia lui Robert Battle.

Pe moment, era în biroul ei, împreună cu King şi cu Michelle. Le povestea că atât şeriful Williams cât şi Chip Bailey asistaseră la autopsia lui Battle.

— Din nefericire, datorită numărului lor, cred că acum Todd e cât se poate de obişnuit cu autopsiile, comentă Sylvia.

— Aşadar, ce anume l-a ucis pe Bobby? întrebă King.

— O să ştiu sigur peste o săptămână sau două, când primesc rezultatul examenului toxicologic, dar se pare că cineva a injectat o cantitate mare de clorură de potasiu în punga cu perfuzia nutritivă. În mai puţin ce zece minute, aceasta putea să se infiltreze în soluţia TPN[11], să ajungă în tuburi şi apoi în organism. Imediat după aceea, inima trebuie să fi intrat în fibrilaţie ventriculară. Dată fiind starea lui de slăbiciune, măcar sfârşitul a fost rapid şi fără dureri.

— Toate astea sugerează existenţa unor cunoştinţe medicale, spuse King.

Sylvia se gândi un moment.

— E adevărat, clorura de potasiu e folosită adesea pentru a ucide. Totuşi, dacă persoana respectivă are într-adevăr experienţă medicală, a făcut treabă de mântuială.

— Cum adică?

— Lui Battle i se administra combinaţia standard de

[11] Total Parenteral Nutrition – alimentaţie intravenoasă.

substanţe: un anticoagulant pe bază de heparină, o soluţie salină cu zahăr, o soluţie nutritivă TPN, un antibiotic care să combată infecţia pulmonară dobândită ca urmare a conectării îndelungate la aparatura de respiraţie artificială şi un medicament cu dopamină pentru reglarea tensiunii arteriale.

— Bine, şi ce demonstrează asta? întrebă King.

— Păi, dacă individul nu ar fi injectat clorura de potasiu în punga cu TPN, ci direct în *tuburi,* ar fi obţinut acelaşi rezultat fatal, dar acţiunea lui nu ar fi fost detectabilă. Trebuie să reţineţi că soluţia TPN conţine clorură de potasiu, de aceea se găsea şi în combinaţia care i se administra lui Battle. Am putut să-mi dau seama că cineva a introdus mai multă clorură de potasiu doar comparând nivelul existent în punga respectivă cu cel dintr-o soluţie TPN normală. Concentraţia era de trei ori mai mare, adică mai mult decât suficientă ca să-l ucidă.

— Prin urmare, spui că, dacă acea clorură de potasiu ar fi fost injectată direct în tuburi şi nu în pungă, n-ai fi observat asta nicidecum?

— Da. În tuburi nu ar fi fost suficiente reziduuri ca să creeze suspiciuni. De fapt, suspiciunile ar fi apărut dacă nu ar fi existat urme de clorură de potasiu. Şi, cum vă spuneam, Battle avea deja clorură de potasiu în organism. Este absorbită în mod natural, de aceea confirmarea unei supradoze nu se poate obţine decât în urma autopsiei.

— În concluzie, persoana respectivă are ceva cunoştinţe medicale, dar nu e un expert? zise King.

— Sau, spuse Michelle, a vrut să se ştie că Battle a fost ucis. Ca şi cum ceasul şi pana n-ar fi fost de ajuns.

— Erau cât pe ce să nu fie, îi reaminti King. Pana căzuse pe jos, iar ceasul fusese acoperit de tuburile pentru transfuzie şi de alte chestii specifice spitalului.

— Totuşi, asta nu are sens, spuse Sylvia. Vreau să spun că, atunci când ucizi pe cineva, prima regulă este să te străduieşti să faci o crimă perfectă. Şi ce poate fi mai perfect decât să laşi impresia că nu a fost comisă nicio

crimă?

Michelle şi King dădură din cap, nereuşind să găsească nicio teorie care să explice comportarea ucigaşului.

Sylvia oftă.

— Nu vreau să spun că asta ar avea importanţă, dar la Battle am găsit urmele arteriosclerozei. Mai era şi o încreţitură neobişnuită pe suprafaţa aortei. Avea şi o mică tumoare pe plămânul drept, probabil începutul unui cancer pulmonar. Nu e de mirare pentru un fumător de vârsta lui.

— Ce ne poţi spune despre cauza morţii Dianei Hinson? întrebă King. Şi se grăbi să adauge: Deşi e destul de evidentă.

— A murit din cauza unei hemoragii interne masive, cauzate de numeroasele înjunghieri. I-au secţionat aorta şi i-au străpuns un ventricul al inimii şi plămânul stâng. Şi pentru ea totul trebuie să se fi terminat în două minute. Dar nu a fost chiar atât de nedureros ca în cazul lui Battle, adăugă.

— A fost violată sau agresată sexual? se interesă King.

— La autopsie nu am descoperit aşa ceva, dar aştept şi rezultatele de la laborator. Apropo, am auzit despre conexiunea cu Florence Nightinghell. Presupun că vom primi o scrisoare despre asta.

— Scrisoarea despre Hinson ne dădea de ştire că o să acţioneze în curând, şi chiar a făcut-o, spuse Michelle. Cel puţin e un om de cuvânt.

— Mai întâi o dansatoare exotică, apoi nişte elevi de liceu, pe urmă o avocată şi acum Bobby Battle, adăugă King.

— Totul e gândit astfel încât, de fiecare dată, să îşi asume un risc tot mai mare, comentă Sylvia.

— Trecerea de la o dansatoare exotică pe care trebuie s-o fi agăţat într-un bar, ca s-o împuşte apoi şi s-o lase în pădure, la otrăvirea unui om de afaceri extrem de bogat care e în comă într-un pat de spital nu prea are cine ştie ce sens, zise King. Nu vreau să fiu dur, dar mă întreb cum îşi alege tipul victimele: pleacă de la aventurile de o noapte,

sau de la poziţia socială?

— Cum spuneam mai devreme, individul nu operează după nişte tipare, făcu Sylvia, frecându-şi ochii injectaţi.

King o privi cu atenţie.

— Arăţi ca dracu', îi spuse, cu un zâmbet dezarmant. Ar trebui să dormi.

— Mulţumesc că ai observat. Asta încerc să fac de o săptămână.

— Unde e Kyle? întrebă Michelle. Nu poate prelua el ştafeta?

— Nu e patolog; nu poate face autopsiile. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, e bolnav şi stă pe tuşă. Eu am strâns în braţe WC-ul aproape toată noaptea trecută şi mă aşteaptă o droaie de pacienţi. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că există antibioticele.

— Ce părere ai de ideea ucigaşului de a se lua la întrecere cu Mary Martin Speck? vru să ştie Michelle.

— Te referi la faptul că ales o femeie şi nu un bărbat?

Michelle încuviinţă dând din cap.

— Ei, nu prea ştiu cum să interpretez asta, spuse Sylvia. O femeie l-ar fi putut ucide pe Battle. Nu e nevoie de forţă fizică ca să injectezi o soluţie dintr-o seringă într-o pungă pentru perfuzie. Totuşi, sunt gata să-mi pun în joc reputaţia afirmând că Rhonda Tyler şi Diane Hinson au fost ucise de un bărbat. O femeie n-ar fi putut să o care pe Tyler pe o distanţă atât de mare prin pădure, iar rănile de cuţit ale lui Hinson erau foarte adânci. A fost sau un bărbat, sau o femeie atât de puternică încât n-aş vrea să dau peste ea pe o alee întunecată.

— Aşadar, începu Michelle, fără grabă, este posibil să avem de-a face cu doi criminali, un bărbat şi o femeie.

— Nu neapărat. Singurele dovezi în acest sens sunt referirea făcută de Bailey la Speck şi pana de pasăre, argumentă King. Până nu primim scrisoarea, nu putem ştii dacă criminalul a imitat-o într-adevăr pe Speck. Pana ar putea simboliza altceva, ceva cu o semnificaţie deosebită pentru criminal.

— E adevărat, cedă Michelle.

Sylvia dădu din cap a aprobare.

King se uită la cele două femei.

— Aţi vrea să auziţi o presupunere absurdă?

— Eu da, răspunse prompt Michelle.

— Bobby Battle era un om foarte bogat. Mă întreb cine este beneficiarul testamentului lui.

După un lung moment de tăcere, Sylvia spuse:

— Vrei să spui că unul din membrii familiei l-a ucis pentru bani şi apoi a încercat să creeze impresia că e vorba de una din crimele în serie?

— Nu putea fi Eddie. A fost cu noi la Sage Gentleman până după ora unsprezece, zise Michelle.

— Aşa este, încuviinţă King. Dar Dorothea şi Savannah au fost la spital mai devreme. Însă nu puteau injecta otrava atunci, pentru că el ar fi murit cu mult timp înainte să apară Remmy. Să presupunem, totuşi, că una dintre ele a ascuns clorura de potasiu în încăpere în timpul vizitei pe care o făcuse mai devreme, în aceeaşi zi, s-a furişat înapoi după ce a văzut-o pe Remmy plecând, a săvârşit crima şi a fugit ca din puşcă.

— Eddie spunea că Dorothea era la o întrunire, îi aminti Michelle.

— Va trebui să verificăm asta.

— Ei da, câştigul financiar este mobilul multor crime, spuse Sylvia. S-ar putea să fii pe o pistă bună, Sean.

— Câtă vreme o urmăresc pe asta, ne mai putem gândi la încă ceva: Remmy a stat ore întregi în rezervă cu Battle. Cine spune că ea n-ar fi putut injecta otrava aia în punga pentru perfuzie înainte de plecare?

— Care ar putea fi presupusa motivaţie a lui Remmy? întrebă Sylvia. Ea e bogată.

— Dacă Bobby îşi reluase escapadele amoroase şi Remmy, pur şi simplu, nu mai putea suporta? S-ar putea să nu existe în toată lumea destui bani pentru a compensa asta.

— Asta-i altă poveste, evident. Dar ai dovezi în sensul

ăsta?

King se gândi la dulapul secret al lui Battle şi la faptul că Remmy nu-şi purta verigheta, dar hotărî să nu-i spună Sylviei toate astea.

— Nu spun că am dovezi. Eu nu fac altceva decât să lansez nişte supoziţii. Şi poate că, mai mult decât banii, desconsiderarea unei femei e cea mai veche motivaţie a crimelor. Ea ar fi putut pleca, având un alibi solid, lăsând pana şi ceasul ca indicii ale unei piste false. Obiceiurile ucigaşului în serie au fost descrise la ştiri, aşa că a avut de unde afla genul ăsta de amănunte.

— Dar însuşi faptul că a fost acolo o face suspectă, mai ales dacă ţinem cont de întârzierea cu care moare victima unei otrăviri, argumentă Sylvia. Ai putea ţine cont de faptul că, dacă ar fi avut de gând aşa ceva, s-ar fi furişat înăuntru altă dată, ar fi făcut-o şi ar fi plecat înainte să o vadă cineva. Aşa cum stau lucrurile acum, nu are niciun fel de alibi.

— Ei bine, zise Michelle, dacă eu aş fi persoana care l-a ucis pe Battle şi care încearcă să o pună în cârca criminalului în serie din vecini, aş avea mare grijă să privesc tot timpul în urmă.

— Ce vrei să spui? întrebă Sylvia.

— Dacă aş fi adevăratul ucigaş, aş fi foarte supărat din pricina asta.

— Încă nu te înţeleg, zise Sylvia.

— Hai să analizăm lucrurile. Crimele în serie au fost planificate şi executate cu meticulozitate. Avem scrisorile trimise de ucigaş după fiecare dintre ele, luând în râs poliţia. E limpede că tipul ăsta este un monstru chibzuit şi are în minte un plan important. Acum, dacă o altă persoană l-a omorât pe Bobby şi a încercat să dea vina pe criminalul în serie, monstrul chibzuit s-ar putea să considere asta o batjocorire a capodoperei sale. El o să vrea să se răzbune pe persoana care l-a ucis pe Battle.

— Aşadar, s-ar putea să avem un ucigaş care aleargă după un altul, spuse King.

— Întocmai, zise Michelle.

Capitolul 31

— Vă fac ajutori de şerif pe amândoi, spuse şeriful Williams, în timp ce-şi plimba ochii de la King la Michelle, în biroul lor, în ziua următoare. La rândul lor, îl priviră lung, evident nedumeriţi.

— Pardon? făcu King. Am fost cândva unul dintre ajutorii tăi de şerif. N-am niciun chef să mă reînrolez, Todd.

— Nu vă dau de ales. Am nevoie de voi!

— Sclavia a fost scoasă de mult în afara legii, ripostă King.

— Ce se întâmplă, Todd? întrebă Michelle.

— Federalii mă dau deoparte, asta se întâmplă.

— Dar *doreai* să te ajute, exclamă King.

— Da, dar nu urmăream să mi se ia cazul, chiar aici, în propriul meu oraş. Nu vreau ca oamenii să creadă că nu sunt în stare să-mi fac datoria. Bineînţeles că sunt de acord să colaborez cu federalii şi chiar să facem ancheta împreună. Dar să fiu al dracului dacă am să-i las să mă dea afară de la propriul meu festin criminalistic.

King dădu din cap, uluit.

— Todd, cred că ai asistat la prea multe autopsii. De ce nu-i laşi pe ei să se ocupe de asta? Au şi oameni, şi experienţă. Lasă-i să-şi bată ei capul.

— Ar mai fi ceva de spus şi despre mândrie, Sean, ripostă Williams, pe un ton ofensat. Şi voi doi aţi investit deja o grămadă de timp în asta. Aveţi teorii şi idei. Cine spune că, dacă lucrăm împreună, nu putem rezolva cazul mai repede decât atotputernicul FBI? Ce naiba, Chip Bailey deja se învârteşte pe aici de parcă ar fi stăpânul moşiei. Mă aştept să-mi spună să-i pregătesc cafeaua. Aş vrea s-o văd şi p-asta! L-aş împuşca pe nemernic. Îi privi rugător. Ei, haide, voi doi aveţi la fel de multă experienţă ca oricare dintre tipii ăştia. Ştiu că putem face faţă împreună. Şi, nu uitaţi, noi locuim aici, nu ei. Noi avem nevoie să facem din Wrightsburg un oraş la fel de sigur ca înainte. E căminul nostru. Toată lumea contează pe noi.

Michelle şi King schimbară o privire. Ea vorbi prima.

— Ei, e o propunere fascinantă.

— Aşa e şi delta-planorismul. Ceea ce nu înseamnă că îl şi practici, i-o întoarse King.

— Haide, Sean, cazul ăsta te intrigă şi pe tine, n-o poţi nega, sublinie ea. Te vei gândi la el indiferent dacă vei lucra sau nu la rezolvarea lui. Dacă am fi ajutori de şerif, am putea măcar să facem cercetări având un statut oficial. În felul ăsta am putea progresa mai rapid.

— Şi cum rămâne cu firma noastră de investigaţii?

— Puteţi să vă ocupaţi şi de ea, se grăbi Williams să răspundă. Eu nu vă cer să-mi acordaţi tot timpul vostru. Ceea ce intenţionez să fac este să vă dau posibilitatea să aveţi acces la orice. Nu o să fie nevoie să mă însoţiţi pretutindeni. Având insigna mea, o să puteţi merge singuri să discutaţi cu oamenii şi să vă vârâţi nasul peste tot. Am puterea asta. Pot face ajutor de şerif pe oricine îmi trăsneşte prin cap.

— Şi pe Bailey nu o să-l deranjeze asta? Hai, Todd, tu ştii mai bine că e aşa.

— Ce dacă o să capete şi el nişte întăriri? Nu o să vă poată contesta acreditarea. Trebuie doar să-l lăsaţi în seama mea. Îl pun la punct, chiar dacă va trebui să fac apel la guvernator.

— Ştiu şi eu, spuse King, totul s-ar putea transforma într-o cavalcadă de coşmar şi am trecut prin destule de genul ăsta când eram în Serviciul Secret.

În joacă, Michelle îl lovi cu pumnul în braţ.

— Haide, Sean, ce rău ne-ar putea face?

— Psihopatul ăsta ne-ar putea ucide! Fac pariu că asta ar fi rău.

Michelle se uită la Williams şi clipi.

— Eu accept.

Agitat, şeriful se uită la King.

— Sean?

Se scurseră câteva clipe lungi.

— S-a făcut, mormăi acesta, într-un târziu.

— Excelent, zise Williams, uşurat.

Scoase din buzunar două insigne argintii şi li le înmână după ce recită două fraze oficiale, punându-i să jure.

— OK, sunteţi, în mod oficial, ajutori de şerif. Acum uitaţi-vă la asta.

Scoase o bucată de hârtie şi le-o întinse. Ei o citiră în acelaşi timp.

— Scrisoarea de la ucigaşul lui Bobby, care ar fi putut fi un imitator al lui Mary Martin Speck, dar nu e, spuse Michelle, după ce aruncă o privire.

King citi scrisoarea cu voce tare.

— „A mai picat unul. Asta înseamnă cinci. De data asta a fost un barosan, dar mai urmează şi alţii. Nu-s Mary, nu-i nicio Florence Nightinghell aici. Pana n-a însemnat nimic mai mult, doar o pană pentru tipii de categoria pană, cum sunteţi voi toţi. Pe curând. Nu MMS.”

Dus pe gânduri, îşi ridică ochii.

— Era vreun simbol Zodiac pe plicul în care a venit scrisoarea asta?

— Nu, era curat. Ca şi cele ale scrisorilor Canney-Pembroke şi Hinson. Am verificat deja amprentele şi alte urme. Nu am găsit nimic.

— Scrisoarea susţine că Battle a fost victima numărul cinci, spuse King.

— Păi chiar *este* al cincilea, Sean, replică Williams.

— Dar în scrisoarea Pembroke-Canney era pomenit *un* singur puşti. Interpretând ad literam, ar însemna că Battle e victima numărul patru. Este o inconsecvenţă care, în acest moment, e inexplicabilă.

Williams se plezni peste coapsă.

— Vedeţi, de asta vă vroiam pe voi doi în echipă. Voi observaţi nişte lucruri şi deduceţi altele.

— Deducţiile noastre ar putea fi total eronate, îl contrazise King.

— Sau cât se poate de corecte, replică Williams. Trebuie să mai ştiţi încă ceva. Hinson purta o brăţară la gleznă, una de aur. Cadavrul nu o avea şi nu a fost găsită nicăieri,

în toată casa ei.

— Inelul lui Pembroke, medalionul cu Sfântul Christopher al lui Canney, probabil inelul din buricul lui Tyler şi acum brăţara de gleznă a lui Hinson, enumeră King.

— Poate că le vrea ca suveniruri, spuse Michelle, ca trofee dobândite în urma omorurilor.

— Poate. De la Bobby Battle lipseşte ceva?

— Nimic de care să ştim. Williams îl privi pe King cu atenţie. Aşadar, care este următoarea voastră mişcare?

King chibzui un moment, apoi spuse:

— E timpul să ne lămurim, o dată pentru totdeauna, dacă există vreo legătură între crime.

— Bine, Sean, dar ştim că au fost ucişi de aceeaşi persoană, zise Williams.

— Da, dar *nu ştim* asta, ripostă King, tăios. Oricum, nu asta doream să spun. Spuneam că trebuie să aflăm dacă există un fir care uneşte victimele, dacă există ceva care le leagă unele de altele.

— Păi, la crimele în serie nu se întâmplă aşa ceva, protestă Williams.

— Am putea avea de-a face cu o excepţie de la regulă, spuse King. Şi, de vreme ce facem asta, o să fim nevoiţi să ne întoarcem în gura lupului.

— Gura lupului, zise Michelle. Cum adică?

— Trebuie să mergem din nou la familia Battle, răspunse King.

— Cred că prefer, mai degrabă, să dau ochii cu Priscilla Oxley, spuse Michelle. Şi, dacă femeia aia îmi spune iarăşi puicuţă şi sfrijită, nu o să se petreacă lucruri plăcute.

— Şi ce te aştepţi, de fapt, să descoperi la Battle? îl întrebă Michelle pe King, după plecarea lui Williams.

— Cu puţin noroc, răspunsul la întrebarea noastră de ce nu poartă Remmy verigheta. Şi adevărul referitor la ceea ce se afla în sertarul secret al lui Bobby.

— Dar asta are legătură cu jaful, nu cu crimele.

— Corect, dacă nu ţinem cont că Battle ar fi putut ucis

din cauza celor aflate în sertarul lui secret. Şi chiar dacă a fost omorât de altcineva, trebuie să îl găsim pe ucigaş.

— OK, dar dacă l-a otrăvit unul din familie, atunci când mergem să-i interogăm în legătură cu jaful va trebui să aducem, la un moment dat, vorba şi despre crimă.

— Şi cu cât aflăm mai repede cine a făcut-o, cu atât e mai bine.

— Dar, dacă unul din ei e vinovatul, care e favoritul nostru? Eddie a fost cu noi, aşa că nu mai rămân decât soţia de fier, obrăznicătura de fiică şi nora cea cu limbă de viperă.

— Deocamdată m-aş opri aici cu raţionamentul. Însă, dacă moartea lui Battle a fost doar o imitaţie cu un mobil aparte, oricum nu vom ajunge la persoana care i-a omorât pe ceilalţi patru şi pe cei care vor urma.

— Aşadar, tu crezi că vor mai fi şi alte victime?

— Cine ştie? O bătu cu palma pe umăr. Tu fii cu băgare de seamă.

— Sean, doar ştii că pot să-mi port de grijă.

— Nu la asta mă referem. Vreau să fii pe-aproape, ca să mă aperi *pe mine.*

Capitolul 32

În întreaga zonă, uciderea lui Bobby Battle era pe prima pagină a ziarelor. Titlurile erau mult mai senzaţionale datorită faptului că moartea sa îi fusese atribuită criminalului în serie. Erau ascunse de ochii ziariştilor şi de public doar furturile obiectelor aflate asupra victimelor şi conţinutul exact al scrisorilor.

Locuitorii din Wrightsburg îşi zăvorau uşile, îşi curăţau armele, îşi reglau alarmele locuinţelor şi îşi ţineau sub strictă observaţie concetăţenii. Privirile lor erau grăitoare: dacă cineva ca Bobby Battle fusese ucis în mijlocul unui spitalul aglomerat, atunci nimeni nu mai era în siguranţă.

Iar presupunerea lor era, într-adevăr, corectă.

Grota era situată departe, în inima dealurilor cu pante domoale din estul oraşului Wrightsburg, de pe drumul către Charlottesville. Intrarea era mascată de pini prăbuşiţi, de frunze de iederă şi de neorânduiala pădurii, şi nicio urmă observabilă nu conducea într-acolo. Cavitatea din stâncă era suficient de mare ca să adăpostească mai multe familii de urşi negri, ceea ce se şi întâmplase în trecut. Însă acum avea un singur ocupant, care mergea în două picioare, deşi era tot un prădător.

Stătea pe gânduri la masa grosolan cioplită din mijlocul grotei. Aceasta fusese înzestrată cu provizii suficiente pentru a asigura supravieţuirea un timp îndelungat. Singura lumină era dată de o lanternă cu baterii. Bărbatul ridică gluga pe care o purtase când omorâse patru oameni. Mângâie materialul cu delicateţe. Un călău, asta era, atât şi nimic mai mult. Însă călăii duc la îndeplinire doar sentinţe stabilite în mod corect.

Îşi coborî privirea asupra ziarului. Bobby Battle se holba la el din fotografia cu granulaţie mare, făcută cu ani în urmă. Titlul era: „Omul de afaceri milionar şi filantrop, Robert E. Battle, ucis în spital, probabil de criminalul în serie.”

Criminalul în serie! Cele trei cuvinte i se înşurubară în

creier până ce făcu hârtia ghemotoc şi o azvârli. Turbat de furie, înşfăcă lanterna şi o izbi de perete, afundându-se în întuneric. Se ridică în picioare şi se învârti prin încăpere cu stângăcie, lovindu-se de obiecte, căzând, ridicându-se din nou şi bătând în pereţii murdari, de stâncă, cu pumnii săi puternici, până când aceştia îi amorţiră. Apoi, sleit, se prăbuşi pe podeaua rece a grotei.

Pe neaşteptate, urlă atât de tare încât avu senzaţia că inima era gata să-i pleznească. În cele din urmă, pielea i se broboni de sudoare, respiraţia îi deveni din ce în ce mai uniformă şi izbuti să se calmeze. Se târî până la un cufăr lipit de perete, îi găsi zăvorul, îl deschise şi scoase un felinar cu ulei. Căută în buzunar un chibrit, aprinse fitilul, înălţă felinarul, privi împrejur şi descoperi ziarul. Se aşeză iarăşi la masă şi citi cu atenţie articolul, străduindu-se să nu privească fotografia grăunţoasă a mortului.

Asta era o piedică – şi trebuia să recunoască că era una de mare importanţă –, dar viaţa era plină de dezamăgiri. Făcuse doar ceea ce făcea întotdeauna: transformase un obstacol într-un avantaj. Marele Bobby Battle o fi fost mort, dar mai erau încă multe de făcut. Mai erau şi alţi oameni care trebuiau ucişi – ba nu, *executaţi,* se grăbi să se corecteze.

Se uită lung la titlu sau, cel puţin, la ultima parte a acestuia. „Probabil de criminalul în serie.” Acest impostor îi furase trăsnetul în cel mai urât mod posibil. I-l furase şi apoi îl încriminase tot pe el. Într-un fel, nu putea să nu admire profesionalismul ticălosului. Să admire, da; să ierte, nu.

Scoase o coală de hârtie, pe care scrisese, codificat, numele victimelor sale, dintre care unele erau deja moarte, iar pe altele urma să le omoare. Luă un creion şi făcu un semn de întrebare pe ultimul rând al paginii. Trebuia să-l găsească pe impostor înaintea poliţiei şi trebuia să îl omoare. În numele Dreptăţii.

Capitolul 33

— Ce faci aici? întrebă Sylvia, după ce intră în biroul administrativ al cabinetului ei medical şi îl văzu pe Kyle aşezat în faţa computerului.

El se răsuci pe scaun.

— A, bună, doctore, nu te aşteptam atât de devreme.

— Aşa s-ar părea. Aşadar, ce anume spuneai că faci?

— Accesez Internetul.

— Ţi-am mai spus că nu poţi folosi computerul ăsta în interes personal.

— Nici n-o făceam. Aveam de gând să comand nişte combinezoane noi şi nişte măşti chirurgicale, care ne trebuie şi la morgă şi aici. Le-am găsit pe net la un preţ mult mai ieftin decât cel pe care ni-l cere furnizorul nostru obişnuit.

— Kyle, asta merge pentru cabinetul meu medical, dar morga este o unitate guvernamentală. Există nişte proceduri de aprovizionare şi încă unele foarte rigide. Nu poţi să comanzi ceva pe cont propriu şi apoi să capeţi un cec guvernamental cu care să plăteşti.

— Ce Dumnezeu, doctore, încercam doar să economisesc câţiva din dolarii noştri.

— Îţi apreciez iniţiativa. Dar îţi spuneam că trebuie să urmăm anumite căi.

— Uneori mă întreb ce rost are să mă agit. Birocraţia e în floare.

— Crezi că mie îmi place să am de-a face cu ea? Uite, trimite-mi un e-mail despre asta şi include preţurile comparative, iar eu am să-l introduc în sistem. Dacă afacerea e chiar atât de bună, o să o facem, şi aici, şi alături.

— OK, doctore, se însenină Kyle. E excelent aşa.

Ea îşi încrucişă braţele pe piept şi îl privi cu atenţie.

— Arăţi pe deplin refăcut după boală. Trebuie să fi fost un microb care dispare rapid.

— Chiar aşa. Dar ce puteţi spune despre

dumneavoastră? Vă simţiţi mai bine?

— Nu, spuse ea, fără menajamente. Dar n-am avut de ales, trebuia să vin.

— Ei, doctore, morţii n-au cum să ştie când întârziaţi.

— În morgile din toată ţara sunt stivuite cadavre şi, cu fiecare minut care trece, se deteriorează din ce în ce mai mult, aşa că se pierd dovezi esenţiale şi cresc dramatic şansele ca ucigaşii să scape nepedepsiţi. Nu vreau să se întâmple la fel şi aici.

— Înţeleg, doctore. Sunteţi cea mai bună.

— Îhî. Gata, termină aici. Trebuie să completăm rapoartele despre autopsiile lui Hinson şi Battle, şi avem o listă lungă de pacienţi programaţi pentru astăzi.

— S-a făcut.

După ce Sylvia ieşi, Kyle se grăbi să termine ceea ce făcea de fapt: modificarea inventarului farmaciei, ca să-şi acopere hoţia. Distrus, îşi aminti că trebuia să găsească pe Internet o ofertă de combinezoane pe care să i-o prezinte Sylviei. Învăţase un singur lucru despre ea: că nu uita niciodată nimic. Dacă el nu venea cu oferta, ea avea să-l întrebe şi să devină suspicioasă dacă nu primea un răspuns. El nu ar fi trebuit să ştie codurile care permiteau accesarea fişierelor farmaciei, dar le furase de la femeia care se ocupa de această operaţiune. Ea venea doar de trei ori pe săptămână, ceea ce îi oferea lui o grămadă de ocazii de a-şi ascunde urmele ori de câte ori făcea câte o „retragere” din farmacie.

Totuşi, Kyle o subestima pe Sylvia Diaz. Era deja suspicioasă în ceea ce îl privea. Şi, pe măsură ce trecea timpul, suspiciunile ei nu puteau decât să se accentueze.

Când se ridică ca să i se alăture, Kyle dădu cu ochii de ziarul care se afla pe biroul de lângă computer. Titlul pe care îl observă era cel care îl înfuriase pe omul din grotă: Battle ucis şi criminalul în serie învinuit de moartea lui. Citi repede toată povestea. Se petrecuse în noaptea în care el îi dusese medicamentele femeii de la Afrodiziac. De fapt, după relatarea din ziar, se întâmplase chiar în timp ce,

fiind în drum spre clubul pentru bărbaţi, el trecuse pe lângă spital. Îi trecu prin cap că, poate, trecuse chiar pe lângă asasin şi revelaţia asta îl făcu să nu-şi mai găsească locul pe scaun. Odată ce gândurile i se întoarseră la noaptea aceea, îşi aminti brusc ce anume văzuse. Şi, aşa cum fusese obişnuit dintotdeauna să procedeze, Kyle începu să se întrebe cum ar fi putut obţine *el însuşi* cele mai mari foloase de pe urma celor aflate.

Capitolul 34

Junior Deaver aruncă din camionetă o coală de ţigle bituminoase. Acestea aterizară cu o bufnitură care sparse liniştea dimineţii. Sări şi el jos şi contemplă casa pe care o construia pentru familia sa. Era asamblată în întregime şi fusese pus şi acoperişul, pe care urmau să fie aplicate în curând ţiglele. Cu toate acestea, construcţia mergea încet. Făcuse aproape toată munca singur şi, din când în când, rugase câte un prieten să-l ajute. Nu era o casă mare, dar era cu mult mai spaţioasă decât rulota dublă în care locuiau. Îşi luă din camionetă centura port-unelte, şi-o puse şi apoi se strădui să pornească compresorul pe benzină ce alimenta pistolul cu aer comprimat folosit pentru fixarea ţiglelor în cuie.

Abia apoi auzi paşii care se apropiau pe furiş. Se răsuci. Nu aştepta niciun musafir în locul acela izolat. În afară de soţia lui, nimeni nu ştia că era acolo. Şi nici măcar nu auzise vreo maşină oprindu-se.

Păli la vederea femeii.

Remmy Battle era îmbrăcată într-o haină lungă, de piele neagră, cu gulerul ridicat. Purta ochelari mari, de soare. Era încălţată cu cizme şi avea mânuşi, deşi vremea nu era răcoroasă.

— Doamna Battle? Ce e cu dumneavoastră aici?

Ea se opri cam la treizeci de centimetri de el.

— Vreau să discut cu tine, Junior. Între patru ochi.

— Cum de-aţi ştiut că sunt aici?

— Ştiu multe, Junior, mult mai multe decât îşi închipuie oamenii. De asta vreau să stau de vorbă cu tine.

Junior îşi înălţă mâinile.

— Uitaţi care-i treaba, am un avocat. Mai bine discutaţi cu el.

— *Am discutat* cu el. Acum vreau să discut cu tine.

O privi cu îngrijorare, apoi îşi roti ochii, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă ofiţeri de poliţie năpustindu-se să-l aresteze. Pe faţă i se aşternu o expresie plină de

încăpăţânare.

— Nu mi se pare că avem despre ce discuta. M-aţi vârât deja în închisoare.

— Dar ai ieşit de acolo, nu-i aşa?

— Ei, da, dar a trebuit să depunem o cauţiune. Şi aproape am ajuns la faliment. Nu câştigăm destui bani pentru aşa ceva.

— Ei, haide, Junior, soţia ta câştigă bani frumoşi la clubul ăla pentru bărbaţi. Soţul meu îl frecventa. Probabil că a strâns o mică avere numai după urma lui.

— Io nu ştiu nimic despre asta.

Ea se făcu că nu-l aude:

— *Răposatul* meu soţ.

— Am auzit, mârâi el, drept răspuns.

— A fost ucis, ştii, spuse ea, pe un ton ciudat de plat.

— Am auzit şi asta.

— Tu ieşi din închisoare şi el iese, mort, din scenă.

El o privi cu ochi măriţi.

— Ascultă, cucoană, nu poţi să-mi pui asta în cârcă.

— O, sunt singură că ai un alibi.

— Poţi să pui pariu că am.

— Bravo ţie, dar nu de asta am venit.

Se apropie şi mai mult de el şi îşi scoase ochelarii. Avea ochii roşii şi umflaţi.

— Atunci, de ce?

— Îl vreau înapoi, Junior. Îl vreau înapoi chiar acum.

— Ce naiba, doamnă Battle, nu v-am luat inelul de cununie.

— Nu dau nicio ceapă degerată pe nenorocitul ăla de inel. Vreau celelalte lucruri. Dă-mi-le înapoi. Dă-mi-le înapoi chiar acum.

Frustrat, el se lovi peste coapse.

— De câte ori trebuie să tot spun asta? N-am toate lucrurile alea, pentru că nu v-am spart io casa.

— Îţi plătesc cât vrei, insistă ea, ignorându-i tăgăduirea. Privi casa pe jumătate construită. Plătesc o echipă de prima mână care să vină aici şi să-ţi termine casa. Ţi-o fac

de două ori mai mare; îţi fac şi o afurisită de piscină, şi tot ce mai vrei. Se propti exact în faţă, încleştându-şi o mână de jacheta lui ponosită, de blugi. Vă dau tot ce vreţi, ţie şi lui Lulu. Dar, în schimb, vreau lucrurile alea înapoi. Dă-mi-le, şi toate acuzaţiile pică, şi te alegi cu o casă într-adevăr frumoasă. Şi poţi păstra nenorocitul ăla de inel.

— Doamnă Battle, io…

Îl plezni peste faţă, şi el amuţi, buimăcit. Ar fi ucis orice bărbat care i-ar fi făcut aşa ceva. Totuşi, nu ripostă în niciun fel.

— Dar, dacă nu mi le dai, o să te fac să-ţi doreşti douăzeci de ani de puşcărie. O să *cerşeşti* asta după ce termin cu tine. Cunosc nişte tipi, Junior, să nu crezi că nu-i aşa. Vor veni să te vadă. Şi n-o să uiţi vizita lor câte zile oi avea. Îşi luă mâna de pe jacheta lui. Îţi las ceva timp ca să te gândeşti la asta, dar nu prea mult.

Se întoarse ca să plece, dar pe urmă privi din nou către el.

— Încă ceva, Junior. Dacă încerci să foloseşti, nu contează cum, vreo parte din ele sau dacă le arăţi oricui altcuiva, îţi fac eu însumi o vizită. Cu carabina de calibru doisprezece pe care mi-a dat-o tata chiar înainte de a muri. Şi-ţi zbor capul ăsta mare şi urât de pe umeri. Pricepi ce-ţi spun, fiule?

Rosti toate acestea pe un ton atât de calm şi, totodată, atât de rece, încât Junior îşi putu auzi fiecare bătaie a inimii sunându-i în urechi.

Remmy Battle nu părea să creadă că spusele ei aveau nevoie de un răspuns. Îşi puse ochelarii, îi întoarse spatele şi plecă la fel de discret precum venise.

Junior rămase locului, cu pântecul său mare tresăltând, şi o privi îndepărtându-se. În viaţa sa, se bătuse, prin baruri, cu bărbaţi foarte puternici, care căutau să-l rănească; şi chiar fusese înjunghiat de câteva ori. În timpul acelor incidente, îi fusese frică. Totuşi, nimic nu se compara cu teroarea pe care o simţea acum, când nu se îndoia că femeia aia nebună era în stare să facă tot ce

spusese.

Capitolul 35

În cursul aceleiaşi săptămâni, Chip Bailey de la FBI convocă o întrunire matinală a întregului personal aflat în slujba legii şi care era angrenat în căutarea ucigaşului sau ucigaşilor celor cinci persoane. Aceasta avu loc la sediul poliţiei din Wrightsburg şi King – care, împreună cu Michelle, cu Todd Williams şi cu tipii din poliţia Statului Virginia şi de la FBI, era în auditoriu – făcu în gând o remarcă răutăcioasă la adresa celor care conduceau acum ancheta. La urma urmelor, FBI-ul era gorila de patru sute de kile. Proasta sa dispoziţie ieşi destul de repede la iveală.

— Avem un profil, spuse Bailey, în timp ce asistentul său împărţea dosare tuturor celor aflaţi în jurul mesei.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, zise King. Persoană de sex masculin, de rasă caucaziană, între douăzeci şi patruzeci de ani, cel puţin absolvent de liceu şi, poate, a câtorva ani de facultate, cu coeficient de inteligenţă peste medie, dar având probleme când e vorba să-şi păstreze slujba; primul născut al unor părinţi din clasa muncitoare, traumă în copilărie, mamă dominantă, posibil copil nelegitim, interesat de constrângerile impuse de lege, singuratic, capricios, având de la o vârstă fragedă înclinaţii către sado-masochism, pornografie, voyeurism şi schingiuirea animalelor mici.

— Ai primit deja o copie a raportului? mârâi Bailey.

— Nu, dar întotdeauna se spun lucrurile astea sau altele, al dracului de asemănătoare.

— Din cauză că toţi criminalii în serie au aceste trăsături comune. Au fost clar stabilite, în decursul anilor, ripostă Bailey. De fapt, tot ce conţine acest profil a fost confirmat în timp. Din nefericire, experienţele de acest gen au fost numeroase. Peste trei sferturi din criminalii în serie din lume sunt în ţara noastră, şi au la activul lor comun, începând din 1977, peste o mie de crime, iar două treimi dintre victime au fost femei. Cât despre tipul ăsta, singurul

lucru interesant e că modul lui de operare pare când bine planificat, când dezorganizat. O victimă legată şi altele nu. Una mutată în altă parte, altele nu. Un cadavru ascuns în pădure, altele lăsate acolo unde au căzut. Arma lipseşte într-unul din cazuri, dar nu şi în celelalte. Profilul se bazează pe date solide, Sean.

— Probabil că cei mai mulţi se încadrează în profilul ăsta, dar nu toţi. Unora nu li se potriveşte în nicio privinţă.

— Şi crezi că avem de-a face cu unul care nu se încadrează? întrebă Williams.

— Gândiţi-vă puţin. Niciuna dintre victime nu a fost agresată sexual sau mutilată; în crimele în serie, componenta asta e prezentă aproape întotdeauna. Şi să luăm în considerare victimele alese. Cei mai mulţi criminali în serie nu sunt prea curajoşi. Şterpelesc doar fructele picate pe jos; copii, fugari, prostituate, homosexuali tineri şi bolnavii mintal.

— Una dintre victime *era* dansatoare exotică, şi poate că se şi prostitua uneori, sublinie Bailey. Alte două *erau* nişte puştani, elevi de liceu. Şi alta zăcea, în comă, într-un pat de spital. Astea, după părerea mea, sunt prăzi uşoare.

— Nu ştim dacă Rhonda Tyler era prostituată. Şi, chiar dacă era, a fost ucisă din cauza asta, sau din alt motiv? Iar Canney şi Pembroke *nu erau* fugari. Şi chiar crezi că un criminal de tip Ted Bundy s-ar furişa într-o cameră de spital ca să injecteze medicamente în punga pentru perfuzie a unui pacient bătrân, care a suferit un atac cerebral? Făcu o pauză, pentru ca spusele lui să se sedimenteze, apoi adăugă: Iar Bobby Battle era un om foarte bogat. S-ar putea să existe unii care doreau să-l ştie mort.

— Vrei să spui că sunt doi criminali? făcu Bailey.

— Vreau să spun că nu ştim asta, dar că e o posibilitate pe care nu o putem ignora, ripostă King.

Bailey rămase inflexibil.

— În domeniul ăsta, Sean, avem ceva mai multă experienţă decât tine şi, până când nu intervine ceva care

să mă facă să-mi schimb părerea, ăsta e profilul pe care îl folosim şi plecăm de la presupunerea că avem de-a face cu un singur criminal. Îl privi pe King cu atenţie şi arătă spre Michelle cu o mişcare a capului. Am înţeles că voi doi aţi fost făcuţi ajutori de şerif. N-am nimic împotrivă. De fapt, pentru mine, a avea încă doi specialişti experimentaţi care să se ocupe de rezolvarea cazului e o treabă bună.

„Dar”, spuse King, pentru sine.

— Dar, zise Bailey, am stabilit proceduri care reglementează modul de lucru. Avem nevoie de coordonare şi trebuie să ţinem unii pe alţi la curent. Trebuie să vorbim cu toţii aceeaşi limbă.

— Şi bineînţeles că Biroul va fi centru de coordonare, din toate punctele de vedere, spuse Williams, printre dinţi.

— Exact. Dacă apar piste promiţătoare, vreau să fiu informat de urgenţă. Apoi vom putea evalua cine e cel mai potrivit să le urmărească.

King şi Michelle schimbară priviri rapide. Era ca şi cum ar fi citit unul în mintea celuilalt. „În felul ăsta, Bailey şi Biroul pot trage toate sforile, pot face arestarea şi primesc toate laudele.”

— Apropo de piste, zise King, aveţi vreuna?

În scaunul său, Bailey se lăsă pe spate.

— E cam devreme pentru asta, dar acum, când avem atâţia oameni care investighează, ceva trebuie să apară.

— Ceva care să pornească de la ceasul Zodiac? întrebă Michelle.

— E o fundătură, spuse Bailey. Nu există nicio altă urmă relevantă la locurile crimelor sau pe cadavre. Am interogat toţi vecinii Dianei Hinson. Nimeni nu a văzut nimic. Am vorbit cu familiile şi cu colegii de liceu ai lui Canney şi Pembroke. Nu există niciun rival gelos care să aibă conştiinţa împovărată.

— Dar Rhonda Tyler? se interesă King. Care e povestea ei?

Bailey îşi răsfoi notiţele.

— În ciuda părerii tale, Sean, FBI-ul ştie cum să pună

faptele cap la cap, zise. S-a născut în Dublin, Ohio. A abandonat liceul şi plecat la L.A., ca să devină actriţă. După ce visul i s-a spulberat, a devenit dependentă de droguri, a luat-o către est, a fost închisă, pentru scurt timp, pentru două delicte minore, după care a pornit-o către sud. A fost dansatoare exotică vreo patru ani, într-un lanţ de localuri întins din Virginia până în Florida. Contractul ei la Afrodiziac a expirat cu aproximativ două săptămâni înainte de a fi ucisă.

— Unde locuia când a dispărut? întrebă Michelle.

— Nu se ştie sigur. La club există câteva camere pe care le folosesc fetele când lucrează acolo. Nu li se cere chirie şi li se dau trei mese pe zi, aşa că stripteuzele – pardon, dansatoarele exotice –, apreciază camerele alea. Am vorbit cu Lulu Oxley, directoarea clubului. A spus că Tyler a stat în una din camere, pentru un timp, imediat după angajare, dar apoi şi-a găsit o altă locuinţă.

— În timp ce încă lucra la club? întrebă King.

— Chiar aşa. De ce?

— Păi dansatoarele astea nu câştigă foarte mult, aşa că trebuie să le fie foarte greu să renunţe la camera şi la mâncarea gratuită. Avea în zonă ceva prieteni sau rude la care ar fi putut locui?

— Nu. Dar ne străduim să aflăm unde a stat în tot timpul ăsta.

— Treaba asta trebuie urmărită până la capăt, Chip, spuse King. Dacă şi-a găsit un tip care s-o întreţină cu puţin timp înainte de a fi omorâtă, trebuie să aflăm cine este. Pentru că e foarte posibil să fie chiar cel care i-a pus pistolul în gură şi i-a aruncat cadavrul la discreţia lupilor.

— Ciudat, la asta mă gândeam şi eu, făcu Bailey, fără să izbutească să-şi reţină un rânjet.

— Ai vorbit deja cu familia Battle? îl întrebă Williams.

— Am de gând să mă duc astăzi acolo, zise agentul FBI. Ţi-ar plăcea să mă însoţeşti?

— De ce nu-i iei pe King şi pe Michelle în locul meu?

— S-a făcut, spuse Bailey, ursuz.

După ce dezbătură şi celelalte obiective ale investigaţiei, întrunirea se întrerupse. În timp ce Bailey le dădea oamenilor săi ordine suplimentare, Williams îi luă deoparte pe King şi Michelle.

— OK, am avut dreptate. Federalii trag toate sforile şi se umplu de glorie.

— Poate că nu e aşa, Todd, zise Michelle. N-aş putea spune că nu sunt rezonabili. Şi este mult mai important să fie prins acest psihopat, indiferent cine o face.

— Ai dreptate. Totuşi, m-aş simţi mult mai bine dacă noi am fi cei care ar pune mâna pe el.

— O să mergem la Battle şi o să vedem ce putem afla. Dar nu te aştepta la miracole, Todd. Tipul ăsta ştie ce face.

— Cine, ucigaşul sau Bailey? făcu el, iritat.

Se îndreptară spre familia Battle în maşini separate, King şi Michelle în balenă şi Bailey în berlina imensă pusă la dispoziţia lui de birou.

— FBI-ul a avut întotdeauna maşini mai bune decât Serviciul Secret, zise King, cu ochii la automobilul lui Bailey.

— Mda, dar noi avem ambarcaţiuni mai bune.

— Asta din cauză că le-am şterpelit de la DEA, care le-a confiscat de la magnaţii sud-americani ai drogurilor.

— Bravo, faci ceea ce trebuie să faci. Îi aruncă o privire fugară. Apropo, ce muscă ţi-a intrat în nas la întrunire? Bailey a fost destul de cooperant până în dimineaţa asta. Te-ai purtat de parcă intenţionai să-l calci pe nervi.

— Uneori ăsta e sigurul mod în care poţi descoperi adevărata fire a oamenilor.

După ce porţile largi ale reşedinţei familiei Battle se închiseră zăngănind în urma lor, King spuse:

— Cea pentru care îmi fac griji e Savannah.

— Savannah? Domnişoara petrecăreaţă? De ce spui asta?

— Tu ai fost fetiţa tatei?

— Ei bine, da, şi cred că încă mai sunt.

— Ei bine, cine a fost fetiţa tatei, rămâne pentru

totdeauna fetiţa tatei. Şi tăticul lui Savannah nu mai e.

Capitolul 36

Când se opriră în parcarea reşedinţei, acolo erau deja mai multe maşini. Mason fu cel care le deschise uşa. Atât King cât şi Michelle observară acelaşi lucru în acelaşi timp. În vreme ce îl urmau înăuntru, ea se întoarse către King şi îi şopti:

— Nu-i aşa că Mason arată mai fericit?

— Nu, îi şopti şi el. Mai degrabă exultă.

Remmy îi primi în încăperea spaţioasă care era biblioteca. Se aşezară pe canapele largi, de piele, şi o priviră pe doamna casei lăfăindu-se în faţa lor, ca o regină în faţa curţii sale. Nu arăta ca o femeie al cărei soţ tocmai fusese ucis, gândi King. Cu toate că Remmy se purta arareori la fel ca ceilalţi oameni.

— Remmy, ştiu că e o zi grea pentru tine, începu Chip Bailey, pe un ton compătimitor, aşa cum se cuvenea.

— Încep să mă obişnuiesc, răspunse ea.

— Nu-o să-ţi răpim prea mult timp. Cred că îi cunoşti pe Sean şi pe Michelle.

— Da, ultima lor vizită a fost într-adevăr memorabilă.

King sesiză nuanţa tăioasă din vocea femeii. „Ce anume a fost memorabil?”

Bailey îşi drese glasul.

— Ai aflat că moartea lui Bobby nu s-a datorat unei cauze naturale?

— Sunteţi siguri de asta? Nu au fost nişte medicamente greşit administrate?

King se întrebă dacă cu cumva pusese întrebarea pentru că intenţiona să dea spitalul în judecată, dar hotărî repede că era vorba despre altceva. Numai că nu putea ghici despre ce anume.

— Nu, a fost o supradoză introdusă intenţionat. Efectul a fost destul de rapid. De fapt, oricine ar fi făcut-o, a intrat probabil în rezerva soţului tău la scurt timp după plecarea ta.

— Foarte scurt, completă King. Remmy, te-ai întâlnit cu

cineva în drum spre ieşire?

— Am ieşit pe uşa de serviciu, ca de obicei. Când am ajuns în parcare am văzut nişte oameni şi atât. Nu era nicio figură dubioasă sau altceva de acelaşi gen, dacă asta vrei să spui.

— Ai recunoscut pe cineva? se interesă Michelle.

— Nu.

— Şi cam pe la ce oră te-ai întors aici? întrebă Bailey.

Remmy îl străpunse cu privirea.

— Chip, să înţeleg că mi-ai pus întrebarea asta pentru că sunt suspectată că mi-am omorât soţul?

King rupse tăcerea jenantă care se lăsase.

— Remmy, întreprindem o anchetă. Agentul Bailey îşi face doar datoria.

— Dacă nu te superi, aş prefera să lămuresc asta singur, spuse Bailey, cu hotărâre.

„OK, gândi King, eu am încercat să mă port ca un prieten. De acum înainte te descurci singur, amice."

— Remmy, trebuie să stabilesc unde se afla toată lumea când a fost ucis Bobby. Dă-mi un răspuns, ca să putem trece mai departe.

În acel moment intră Mason, aducând o tavă cu cafele.

King observă că deja umpluse o ceaşcă, pe care i-o întinse lui Remmy.

— Îţi mulţumesc tare mult, Mason, spuse ea.

Mason zâmbi, se înclină pe jumătate în direcţia ei şi ieşi.

— Am plecat de la spital în jurul orei zece şi am condus până acasă, rosti Remmy.

— OK, spuse Bailey, după ce notă răspunsul ei. La ce oră ai ajuns aici?

— Pe la unsprezece, sau cam aşa ceva.

— Dar de la spital şi până la tine acasă nu faci mai mult de treizeci de minute, sublinie King.

— Am luat-o pe un drum ocolit. Aveam nevoie de aer; am mers încet, ca să am timp să mă gândesc.

— Poate confirma cineva ora la care ai ajuns acasă? o întrebă Bailey.

Remmy păru gata să se supere, dar răspunse:

— Mason încă nu se culcase şi mi-a deschis uşa. Sorbi îndelung din ceaşcă. Chiar înainte să apuc să mă dezbrac şi să intru în pat a sunat telefonul şi am aflat că soţul meu murise. Făcu o pauză, în care, după toate aparenţele, îşi studie adâncurile cafelei. L-am sunat pe Eddie, dar nu era acasă.

— De fapt, a stat cu noi la Sage Gentleman până după ora unsprezece, zise King. Cina acolo şi am băut un păhărel împreună.

La auzul acestei veşti, Remmy îşi înălţă sprânceana stângă.

— Dar Dorothea unde era?

— Eddie spunea că e la o întrunire, la Richmond.

Remmy râse zgomotos.

— Întrunire? E al dracului de sigur că se duce la o mulţime de chestii de-astea. Tăcu, apoi reluă, pe un ton mai calm: M-am dus glonţ înapoi, la spital, şi mi-am văzut soţul mort. Îi privi pe toţi, pe rând, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă îndrăzneşte cineva să pună la îndoială vreuna din vorbele ei. Aşa s-a încheiat cea mai lungă zi din viaţa mea.

— Lipsea ceva din lucrurile personale ale lui Bobby aflate la spital?

— Nu. Sunt foarte scrupuloasă în privinţa asta şi chiar le-am cerut celor de la spital să facă un inventar.

Bailey îşi drese glasul.

— Remmy, urmează o întrebare dificilă, dar te rog să încerci să răspunzi.

Ea păru să înţepenească.

— Ce mai e? spuse, pe un ton poruncitor.

Înainte de a deschide gura, Bailey îi aruncă lui King o privire de gheaţă.

— Deşi lasă impresia asta, celelalte crime s-ar putea să nu aibă legătură cu moartea lui Bobby. Este posibil ca el să fi fost ucis de altcineva.

Ea îşi lăsă jos ceaşca, se îndreptă şi îşi puse mâinile pe

genunchi.

— Şi care este întrebarea?

— Asta: ştii pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Bobby?

Ea păru dezamăgită şi se lăsă pe spate.

— Toţi oamenii au duşmani. Iar un om bogat, care a avut succes în viaţă, are mai mulţi decât majoritatea.

— Ai în vedere pe cineva anume?

— Nu, nu am.

— Remmy, încercăm doar să aflăm adevărul.

— Şi eu la fel, ripostă ea.

— Când spui „duşmani”, te referi la afaceri, sau la problemele personale? întrebă King.

De data asta, privirea femeii îl sfredeli pe el.

— Sunt sigură că nu pot preciza asta. Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă ocup de organizarea înmormântării, fiindcă am reuşit, în sfârşit, să iau trupul soţului meu din *locul* acela, zise ea, referindu-se, fără îndoială, la ruşinoasa profanare a rămăşiţelor pământeşti ale bărbatului ei săvârşită la morgă.

— Remmy, mai avem întrebări, spuse Bailey.

— Şi ştiţi unde mă găsiţi ca să mi le puneţi, replică ea.

— OK, dar va trebui să discutăm cu Savannah. E acasă?

Remmy, care se ridicase pe jumătate, înţepeni.

— De ce vreţi să vorbiţi cu ea?

— A fost la spital în ziua morţii lui Bobby.

— Şi ce-i cu asta?

— Asta o include printre cei cu care trebuie să stau de vorbă, spuse Bailey, cât se poate de hotărât. Remmy, ştii că am salvat viaţa fiului tău. Credeam că, plecând de la asta, ţi-ai putut da seama că ştiu ce fac.

King se aştepta ca aceste vorbe să declanşeze o izbucnire, dar ea spuse doar:

— S-ar putea să aveţi de aşteptat. Fiica mea n-a avut niciodată obiceiul să se trezească devreme.

Apoi ieşi din cameră.

King nu reuşi să se abţină şi întrebă:

— Aşadar, Chip, *nu* ignorăm ipoteza că ar putea exista doi criminali?

— Când investighez o omucidere, nu ignor nimic. Faptul că nu a dispărut nimic din rezerva lui Bobby diferă de tiparul celorlalte crime. Se uită la King şi la Michelle. Aşadar, ce părere aveţi voi doi?

— Eu cred că femeia asta are propriul ei plan şi că încearcă să obţină de la noi tot atâtea informaţii câte vrem să obţinem noi de la ca, răspunse prompt Michelle.

— Iar eu cred că a câştigat foarte uşor runda asta, zise King, privindu-l fix pe Bailey.

Capitolul 37

În dimineaţa în care avea loc interogatoriul familiei Battle, Kyle Montgomery era în apartamentul lui, ciupind corzile noii chitare pe care o cumpărase din profitul obţinut în urma vânzării medicamentelor. Zdrăngăni câteva acorduri şi cântă câteva cuvinte, aşa cum făcea de obicei când era foarte preocupat. În cele din urmă, aşeză chitara alături, îşi puse nişte mănuşi, luă un creion şi o coală de hârtie şi se instală la masa din bucătărie. Se gândi ce să scrie şi cum să scrie. După mai multe minute de meditaţie, începu să traseze majuscule de dimensiuni mari. Când ajunse la jumătatea colii, mototoli hârtia şi o aruncă. Mai făcu acelaşi lucru de încă două ori înainte de a se hotărî asupra formei finale, tocind un creion în timpul acestei activităţi.

Se relaxă şi parcurse de trei ori scrisoarea. Fără îndoială, avea să atragă atenţia persoanei respective; problema era că nu ştia dacă era într-adevăr în posesia unei informaţii care putea fi obiectul unui şantaj. Însă partea frumoasă era că, dacă persoana *era* vinovată, scrisoarea avea să-şi îndeplinească menirea. Iar următorul său mesaj avea să conţină o solicitare de bani, care urmau să-i fie trimişi pe o cale foarte sigură, la care urma să se gândească între timp. Se întrebă cât de mult trebuia să ceară şi, în cele din urmă, ajunse la concluzia că încă nu putea stabili acest lucru. Îşi privi noua chitară. O dobândise muncind doar o oră. O oră! În timp ce trudea ca un rob o zi întreagă pentru nişte mărunţiş! Ei bine, poate că nu avea să mai facă asta prea mult.

Puse scrisoarea într-un plic, scrise adresa, apoi se duse până la cutia poştală şi o lăsă să cadă înăuntru. Când uşa metalică a cutiei se închise zăngănind, Kyle se întrebă, preţ de o secundă plină de groază, dacă nu cumva tocmai făcuse o greşeală imensă. Totuşi, această temere îi dispăru repede. Fusese înlocuită de o emoţie mai puternică: lăcomia.

Aşteptară patruzeci şi cinci de minute şi Bailey era pe punctul de a ieşi din încăpere ca să caute pe cineva din personalul care se ocupa de gospodărie, când, în sfârşit, Savannah Battle intră în bibliotecă clătinându-se.

Spre deosebire de mamă, care fusese cioplită dintr-un sloi, fiica părea o fotografie în flăcări, gata să se onduleze şi să se dezintegreze.

— Bună, Savannah, spuse King. Ne cerem scuze fiindcă trebuie să te sâcâim acum.

Dacă le răspunsese ceva, nimeni nu reuşi să audă ce. Stătea pur şi simplu acolo, îmbrăcată cu pantaloni lăbărţaţi de trening şi cu un tricou cu sigla William and Mary, sub care nu-şi pusese sutien. Era desculţă şi cu părul încâlcit. Nasul şi obrajii îi erau atât de înroşiţi încât te făceau să îţi închipui că plonjase cu capul înainte într-un bazin cu ruj. Şi îşi rodea unghiile.

— Savannah, nu vrei să stai jos? o întrebă Bailey.

Femeia continuă să rămână locului, privind fix podeaua, cu degetul în gură. În cele din urmă, Michelle se ridică, o conduse până la canapea, turnă o ceaşcă de cafea şi i-o întinse.

— Bea-o, îi ceru, pe un ton hotărât.

Savannah prinse ceaşca cu ambele mâini şi luă o înghiţitură.

Urmă un interogatoriu dezamăgitor. Atunci când se întâmplă să le răspundă la întrebări, Savannah spunea ceva de nedesluşit. Când o rugau să repete, făcea acelaşi lucru. Fusese la spital, ca să-şi vadă tatăl, în jurul orei prânzului, în ziua morţii acestuia. Doar atât reuşiră să spicuiască, după numeroase încercări obositoare şi rateuri. Stătuse acolo cam treizeci de minute, nu văzuse pe nimeni şi plecase. În acel răstimp, tatăl ei nu fusese conştient. Nu se obosiră să o întrebe dacă avea vreun motiv să creadă că cineva ar fi vrut să-i ucidă tatăl. Pentru asta ar fi fost nevoie de un anumit nivel de acuitate mentală pe care ea pur şi simplu nu îl putea atinge în acel moment. Fusese

acasă în noaptea morţii lui Bobby Battle, dar nu era sigură că o văzuse cineva.

În timp ce ea ieşea încet din încăpere, Michele puse mâna pe braţul lui King:

— Ai avut dreptate. Fetiţa tatei e dată peste cap.

— Dar putem şti sigur din ce motiv?

Chip Bailey primi un telefon, ceea ce îl obligă să se grăbească să plece.

King şi Michelle îl urmară până la uşa din faţă, unde King spuse:

— Noi mai rămânem pe aici. Ştii, oarece îndatoriri de ajutor de şerif.

Bailey nu păru prea încântat, dar nu avea niciun motiv să se opună.

— Îţi face plăcere să-l provoci, nu-i aşa? întrebă Michelle, după plecarea acestuia.

— Culeg micile plăceri ale vieţii ori de câte ori pot să le găsesc.

Se întoarseră amândoi în bibliotecă, unde Mason aduna ceştile de cafea.

— Lasă-mă te ajut.

King se întinse şi împinse ceştile laolaltă, ocazie cu care răsturnă resturile de cafea dintr-una dintre ele.

— Îmi pare rău, spuse.

Adună lichidul vărsat cu un şerveţel.

— Mulţumesc, Sean, zise Mason în timp ce ridica tava.

Îl urmară în bucătăria imensă, care era înzestrată cu instrumente de tip profesional şi cu dispozitive ingenioase, care puteau ajuta un bucătar să transforme gătitul în artă.

King fluieră.

— Mă întrebam cum de reuşeşte familia Battle să dea mese extrem de rafinate, dar acum înţeleg.

Mason zâmbi.

— Înaltă clasă. Doamna Battle nu a fost de acord cu altceva.

King se aşează pe marginea unei mese.

— E bine că încă nu te culcaseşi în noaptea aceea, când

s-a întors Remmy acasă. Din cauza celor prin care a trecut şi tot restul.

— A fost greu pentru întreaga familie, spuse Mason.

— Cred şi eu. Aşadar, ea a ajuns aici pe la ora unsprezece?

— Exact. Îmi amintesc că mă uitam la ceas când i-am auzit maşina.

Michelle îi notă spusele şi King continuă.

— Erai încă în casă când a primit telefonul care o anunţa că Bobby murise?

El dădu din cap.

— Tocmai terminasem nişte treburi şi eram gata să plec, când a coborât scările în fugă. Era înnebunită, îmbrăcată doar pe jumătate şi vorbea fără şir. Am avut nevoie de un minut întreg ca să o calmez măcar atât cât să o pot înţelege.

— Spunea că l-a sunat pe Eddie ca să vină să o ia.

— Numai că nu l-a găsit acasă. Am vrut să o duc eu cu maşina la spital, dar mi-a spus să rămân aici, pentru cazul în care ar fi sunat cineva. A plecat după vreo zece minute. Când s-a întors, arăta ca o stafie, îi pierise lumina din priviri.

Mason se uită în jos, părând stânjenit de cuvintele pe care le alesese.

— Oricum, apoi s-a descoperit că a fost omorât. Acum, doamna Battle e o femeie puternică. Poate suporta foarte bine o lovitură. Dar două lovituri şi încă amândouă deodată, ei, asta-i altă poveste.

— Părea foarte calmă în dimineaţa asta, comentă Michelle.

— Este o fire rezistentă, spuse el, zbârlindu-se. Şi trebuie să fie puternică ca să-i susţină pe toţi ceilalţi.

— Da, Savannah pare depăşită de situaţie. Cred că ea şi tatăl ei erau într-adevăr foarte apropiaţi, zise Michelle.

Mason nu făcu niciun comentariu.

— Cu toate că ea nu a stat prea mult pe acasă în ultimii câţiva ani.

— Aproape deloc, spuse Mason. Dar sunt sigur că nu pot aprecia dacă asta e bine sau e rău.

„Ai făcut-o deja, Mason”, cugetă King.

— Se pare că Savannah era acasă în noaptea aceea. Mă surprinde că nu a mers ea la spital cu Remmy.

— Nu ştiu dacă era sau nu acasă. Dacă a fost, eu nu am văzut-o.

— Pot vorbi deschis, Mason? zise King.

Celălalt se întoarse către el, părând oarecum surprins.

— Cred că da.

— Moartea lui Bobby pare să nu aibă legătură ce celelalte crime.

— OK, rosti rar Mason.

— Aşa că, dacă a fost ucis de altcineva, trebuie să începem să căutăm motivele.

Mason rămase tăcut câteva secunde.

— Vreţi să spuneţi că a fost cineva din *familie?*

— Nu neapărat, dar posibilitatea asta nu poate fi ignorată. King îi aruncă celuilalt o privire pătrunzătoare. Tu eşti alături de ei de multă vreme. E uşor de observat că nu eşti doar un simplu angajat.

— Sunt alături de ei la bine şi la rău, zise Mason.

— Povesteşte-ne despre cele rele, spuse King.

— Uite ce e, dacă încerci să scoţi de la mine ceva care i-ar putea face rău doamnei Battle…

King îl întrerupse.

— Tot ce încerc să fac este să aflu adevărul, Mason.

— Ea nu ar fi făcut niciodată una ca asta, spuse el, tăios. Îl iubea pe domnul Battle.

— Totuşi, nu-şi purta verigheta.

Pe moment, Mason tresări, apoi zise:

— Cred că trebuia reparată. Nu dorea să rişte să o strice şi mai mult. E tot ce am putut afla despre asta.

„Bună replică”, aprecie King.

— Te-ai putea gândi la altcineva?

Mason căzu pe gânduri, apoi clătină din cap.

— Chiar că n-aş putea să spun. Adică nu ştiu nimic de

genul ăsta, se grăbi să adauge.

„E prima sau ultima variantă?” se întrebă King. Scoase o carte de vizită.

— Dacă îşi aminteşti ceva, dă-ne un telefon. Suntem cu mult mai de treabă decât FBI-ul, adăugă.

Mason îi conduse către ieşire. King se opri în faţa unei biblioteci în care erau multe fotografii. Una îi atrăsese privirea. I-o arătă lui Mason.

— Este Bobby Jr., fratele geamăn al lui Eddie. Poza a fost făcută când avea cam paisprezece ani. S-a născut cu câteva minute înainte; de aceea lui i-au spus junior.

— Nu se poate să fii la familia Battle chiar de atât de mult timp, zise Michelle.

— Nu. Au cumpărat proprietatea asta, au construit casa, au avut băieţii şi apoi le-a trebuit un ajutor. Am corespuns cererii şi de atunci sunt aici. Alţi angajaţi au venit şi au plecat, dar eu am fost tot timpul aici. Vocea i se stinse. Se întoarse brusc şi îi văzu pe King şi pe Michelle privindu-l ţintă. S-au purtat într-adevăr frumos cu mine. M-aş fi putut pensiona dacă aş fi vrut.

— Ai vreun plan în privinţa asta? îl întreba Michelle.

— Nu o pot părăsi pe doamna Battle tocmai acum, nu-i aşa?

— Sunt sigur că prezenţa ta înseamnă mult pentru ea, spuse King.

Michelle se uită la trăsăturile nefireşti ale tânărului din fotografie.

— Ce nu era în regulă cu Bobby Jr.?

— Era total retardat din punct de vedere mintal. Era într-o formă foarte proastă când am început să lucrez pentru ei. Apoi a făcut cancer şi a murit la scurt timp după ce împlinise optsprezece ani.

— Era fratele geamăn al lui Eddie, dar Eddie este perfect normal, zise King. Nu e ciudat?

— Ei, aşa s-a nimerit. Erau gemeni heterozigoţi.

— Cum se înţelegea Eddie cu fratele lui?

— Făcea orice pentru el. Nu s-ar fi putut purta mai

frumos. Cred că Eddie ştia că numai prin mila lui Dumnezeu nu era în locul lui.

— Dar Bobby Sr.?

— Domnul Battle era foarte ocupat în perioada aceea, călătorea peste tot. Nici măcar nu era aici când a murit Bobby Jr. Totuşi, nu mă îndoiesc că îl iubea pe băiat, se grăbi să adauge.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru Remmy când a fost răpit Eddie.

— Dacă nu ar fi fost agentul Bailey, şi-ar fi putut pierde amândoi fii.

— Noroc că el e din nou aici, spuse King.

Ieşiră din casă, dar, când Michelle se îndreptă către maşină, King o prinse de braţ.

— E o zi frumoasă. Am chef de o plimbare, zise, aruncându-i o privire.

— Încotro?

— O să vezi. Scoase din buzunar şerveţelul pe care îl folosise ca să şteargă cafeaua vărsată şi îl mirosi. Apoi zâmbi.

— Ce e? întrebă Michelle.

— Nu e o mare surpriză, dar lui Remmy îi place să pună puţin coniac în cafea.

Capitolul 38

King alesese ca loc de plimbare zona din spatele vilei. Se îndreptară către un loc din care puteau vedea fereastra dormitorului lui Remmy. King privi casa în care locuiau servitorii, apoi se uită din nou la fereastra stăpânei lor.

— Poate chiar stă cineva la pândă, spuse, ca într-o doară.

— E sigur că pe Mason îl leagă ceva de Remmy, zise Michelle. Poate că speră să devină noul stăpân al domeniului.

King se uită împrejur şi văzu o femeie mergând către grajduri.

— Să mergem să stăm la taifas cu caii.

Pe când se răsucea, îi atrase atenţia un chip aflat la una dintre ferestrele de la etajul al doilea.

Era Savannah, care îi privea cu atenţie. Însă dispăru atât de repede încât, pentru un moment, King se îndoi că fusese într-adevăr acolo. Şi totuşi fusese. Iar expresia de pe faţa ei era clară: era îngrozită.

La grajduri, o salutară amândoi pe Sally Wainwright. În ziua aceea, buna ei dispoziţie era absentă.

— Doamne, mă bate gândul să-mi dau demisia, spuse ea.

— Pentru că Battle a fost ucis? o întrebă King.

— El şi încă patru oameni, zise Sally, privind peste umăr, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie atacată. Când am venit aici, oraşul era frumos şi liniştit. Dar acum aş fi probabil mai în siguranţă în Orientul Mijlociu.

— Eu nu m-aş pripi, spuse Michelle. Probabil vei trăi ca să o regreţi.

— Vreau doar să trăiesc, ripostă Sally.

King o aprobă cu o înclinare a capului.

— Ei, atunci poate că ne ajuţi să găsim criminalul înainte de a da o nouă lovitură.

Sally păru şocată.

— Eu? Eu nu ştiu nimic.

— S-ar putea să ştii ceva important, numai că nu-ţi dai

seama ce anume este, zise King. De exemplu, îţi vine în minte cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Bobby Battle?

Ea clătină din cap – prea repede, după părerea lui King.

— Haide, Sally, orice ai spune rămâne între noi.

— Sean, chiar nu ştiu nimic.

El se hotărî să adopte altă tactică.

— De ce nu încerci să te gândeşti la nişte posibilităţi şi apoi să le alegi pe cele care par să te conducă undeva?

Ea îl privi cu neîncredere.

— Adică?

— Battle era un om bogat. Oamenii profită de pe urma morţii lui, corect?

— Păi cred că doamna Battle va primi aproape totul. Iar Savannah are dota ei. Nu cred că-i trebuie mai mulţi bani.

— Dar Eddie?

Sally privi în direcţia fostului garaj.

— Ăia nu par să tragă mâţa de coadă. Şi ştiu sigur că Dorothea Battle câştigă o grămadă de bani.

— De unde ştii asta? o întrebă Michelle.

— Manichiurista ei e prietena mea cea mai bună. Lui Dorothea îi place să se laude.

— Da, dar unii oameni nu se satură niciodată de bani, sugeră King.

— Pur şi simplu, nu cred că ăsta ar fi motivul, se încăpăţână ea.

— Dacă nu banii, atunci ce altceva? o privi el fix pe tânăra femeie. Presupun că eşti aici de prea puţin timp ca să ştii ceva despre numeroase adultere din trecutul lui Bobby.

— O, ştiu mai multe decât îţi închipui, o luă pe Sally gura pe dinainte. Adică…

Tăcu şi-şi coborî privirea spre cizmele ei murdare.

— E OK, Sally, spuse King, ascunzându-şi bucuria că ea muşcase atât de repede din momeală. Ştii cumva atât de multe pentru că Bobby ţi-a făcut avansuri?

Ea clătină din cap.

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Atunci, despre ce e vorba? insistă King. Ar putea fi foarte important, Sally.

Ea tăcu o vreme, apoi spuse:

— Atunci veniţi cu mine.

Trecură pe lângă grajduri şi pe lângă casa servitorilor şi o luară pe un drum pietruit, ajungând, în cele din urmă, la o clădire mare de cărămidă, cu două etaje şi cu opt uşi de garaj, din lemn, de modă veche. În faţă, era o pompă veche de benzină, cu un balon de sticlă în partea superioară.

— Este garajul particular al domnului Battle. Are, sau *avea,* o colecţie de maşini vechi. Presupun că acum sunt proprietatea doamnei Battle.

Scoase o cheie şi intrară.

Podeaua era acoperită cu dale albe şi negre, ca o tablă de şah. Pe rafturi erau trofee prăfuite, de la raliuri de demult. În faţa a şapte dintre uşi, stăteau, perfect aliniate una faţă de cealaltă, maşini de epocă, începând cu un Stutz Bearcat şi terminând cu un vehicul impozant cu capota de stofă şi cu o mască rotundă de care era fixată o plăcuţă ce îl eticheta drept un Franklin cu şase cilindri din 1906.

— Auzisem că Bobby colecţiona maşini vechi, dar nu ştiam că avea o colecţie atât de impresionantă, spuse King, după ce aruncase o privire împrejur.

— Mai are unele şi la etaj. Există un lift special care le duce în sus şi-n jos, zise Sally. Avea ca angajat permanent un mecanic care se ocupa de ele.

Se îndreptă către ultimul spaţiu şi se opri. King şi Michelle i se alăturară. Acolo nu era nicio maşină. O priviră întrebător.

Ea ezită un moment.

— Uite ce e, nu ştiţi asta de la mine.

Ei dădură din cap, în semn că erau de acord.

— Ei bine, a fost o maşină care stătea exact aici. Era imensă, ştiţi, un Rolls-Royce din ăla mare, ca în filmele vechi?

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Michelle.

Sally ezită din nou, parcă nereuşind să decidă dacă să le

spună sau nu.

— Sally, ai mers deja destul de departe, spuse King, simţindu-i nehotărârea.

— OK, sunt mai bine de trei ani de atunci. Era noaptea târziu şi m-am strecurat încoace doar ca să arunc o privire. N-ar fi trebuit să am o cheie, dar mecanicul care lucra aici mă plăcea şi îmi dăduse una. Eram înăuntru, uitându-mă pe acolo, când am auzit o maşină. Abia atunci am observat că una dintre maşini lipsea. Uşa a început să se deschidă şi am văzut farurile. M-am speriat de moarte şi am fost sigură că aveam să fiu concediată dacă mă găseau aici. Am luat-o la fugă şi m-am ascuns acolo. Arătă către stiva de canistre de ulei de o sută şaptezeci de litri aflată într-un colţ. Rolls-ul a intrat în garaj şi motorul s-a oprit. Domnul Battle a coborât şi arăta rău. Vreau să spun că arăta cât se poate de rău.

— Cum de ţi-ai putut da seama? Nu era întuneric? întrebă King.

— Uşile sunt conectate la un întrerupător automat. Noaptea, când se deschid uşile, aici înăuntru se aprinde lumina.

— Când spui că arăta rău, la ce te referi? întrebă Michelle. Era bolnav? Beat?

— Nu, era agitat, îngrijorat.

— Ai aflat vreodată despre ce era vorba? se interesă King.

— Nu. Oricum, arăta rău, aşa cum vă spuneam, dar a început dintr-odată să zâmbească şi apoi să râdă. Să râdă! Da, chiar asta a făcut, până când a apărut ea.

— Care ea, Remmy? zise King.

Sally încuviinţă dând din cap şi continuă, pe un ton confidenţial:

— Dacă ea ar fi avut un pistol, cred că domnul Battle ar fi fost mort de mult.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Michelle.

— Au început să se certe. Adică, la început, doar ea ţipa la el. Nu tot ce spunea avea sens. Însă, din câte am putut

să-mi dau seama, era vorba de o altă femeie.

— Ai avut impresia că Remmy ştia cine era femeia? se grăbi King să întrebe.

— Chiar dacă ştia, nu i-a pomenit deloc numele sau cel puţin eu nu l-am auzit, răspunse Sally.

— Şi ce-a făcut Bobby?

— A început să răcnească, spunând că nu o privea pe ea cu cine se culcă el.

— Şi când mă gândesc că începusem să-l admir pe omul ăsta, zise Michelle, dezgustată.

— Ei, şi a mai spus ceva, ce nu am să uit niciodată, zise Sally. Tăcu, respiră precipitat şi îi privi cu îngrijorare.

— Continuă, făcu King. Nu cred că acum ne-ar mai putea surprinde ceva.

— Domnul Battle a spus că nu era singurul din familie care punea în practică filosofia asta.

— De a se culca cu cine nimerea? întrebă King, şi ea confirmă dând din cap.

King şi Michelle schimbară o privire.

— Şi crezi că se referea la Remmy? întrebă ea.

— Eu am presupus că da. Dar doamna Battle părea întotdeauna atât de la locul ei şi…

— Şi de prevenitoare faţă de soţul ei, sugeră King.

— Da, chiar aşa.

— Personalităţile publice ne dezamăgesc adesea, comentă el.

— Şi Rolls-ul? întrebă Michelle.

— A dispărut în ziua următoare. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. A plecat şi Billy Edwards, mecanicul care se ocupa de maşini. De atunci, domnul Battle şi-a pierdut interesul faţă de colecţia de automobile. Din câte ştiu eu, n-a mai dat niciodată pe aici.

— Nu l-ai mai văzut pe acest Billy Edwards înainte de a pleca?

— Nu, a doua zi camera lui era goală. Şi nu ştiu cine a venit să ia maşina. Trebuie să se fi întâmplat chiar în noaptea aia, altfel cineva ar fi văzut când a fost dusă

altundeva.

— Îţi mulţumim, Sally, ne-ai fost de mare ajutor.

O părăsiră pe Sally şi porniră înapoi, către partea din faţă a vilei.

— Cam ce-ar trebui să înţelegem din toate astea? întrebă Michelle.

— Se ivesc o mulţime de întrebări. Cu cine se întâlnea Bobby atunci? Aluzia la culcatul la nimereală era îndreptată într-adevăr împotriva lui Remmy? Şi de ce s-au descotorosit de maşină? King căzu pe gânduri. Mă întreb dacă avem vreo şansă să dăm de acest Billy Edwards şi să-l întrebăm despre asta.

— Ce-ar fi să ne ducem direct la Remmy?

— O să vrea să ştie de unde am aflat totul. Şi e clar că Sally nu se pricepe să-şi ascundă sentimentele. O singură privire de-a lui Remmy o s-o facă să-şi piardă controlul. S-ar putea să fie nevoie să facem şi asta la un moment dat, dar, până una-alta, vom căuta în altă parte.

— Dăm peste tot mai multe întrebări şi peste niciun răspuns, spuse Michelle.

— Va veni vremea când lucrurile se vor schimba. Doar că răspunsurile pe care le vom găsi atunci s-ar putea să nu ne placă.

Capitolul 39

Dorothea şi Eddie Battle nu erau acasă, aşa că, în după-masa aceea, King şi Michelle se duseră la Afrodiziac, ca să vorbească cu Lulu Oxley despre Rhonda Tyler, dansatoarea exotică asasinată.

Când sosiră, parcarea era deja plină de maşinile celor sosiţi la prânz. Când trecură pe lângă una din zonele barului, văzură cu coada ochilor fetele aproape dezbrăcate care dansau şi bărbaţii care le priveau cu ochi cât cepele, fluierând.

— Pur şi simplu, nu-nţeleg ce le place aici, spuse Michelle.

— Nu s-ar putea spune că faci parte din publicul ţintă.

— Haida-de, doar nu vrei să spui că ţie îţi face plăcere să te uiţi la aşa ceva?

— Nu, dar mă tem că, printre cei de acelaşi sex cu mine, reprezint o minoritate. Zâmbi şi adăugă: Asta se asociază cu a fi inteligent, sofisticat şi sensibil.

Li se arătă drumul către biroul mic şi dezordonat al lui Lulu, unde o găsiră cufundată în muncă şi nu prea încântată de întrerupere.

— Le-am spus FBI-ului şi şerifului Williams tot ce ştiam, zise ea, în timp ce îşi aprindea bricheta şi trăgea un fum din ţigară.

— Ei, acum suntem ajutori de şerif, aşa că poţi să ne spui şi nouă, făcu King, cu voioşie, arătându-i insigna.

Ea oftă, mai trase un fum şi se lăsă pe spate în scaun.

— În caz că n-ai aflat, şeful serviciului public de sănătate a declarat că fumatul este într-adevăr dăunător, zise Michelle, agitându-şi mâna ca să îndepărteze fumul care-i venea în faţă.

— Şeful serviciului public de sănătate nu conduce un club pentru bărbaţi, ripostă Lulu.

— Am să respir cu plăcere fum la mâna a doua când timp o să ne povesteşti despre Rhonda Tyler, spuse King.

— OK, pentru a treia oară şi câte or mai fi, Rhonda

Tyler, cunoscută şi drept… cum dracu' era numele ei de scenă…

— Tawny Blaze, zise Michelle, îndatoritoare.

— Exact, ai memorie bună, făcu Lulu, privind-o cu atenţie. Oricum, a venit să lucreze aici cu contract. A locuit în una din camerele de la club, dar, cu puţin timp înainte să-i expire contractul, ne-a anunţat că şi-a găsit alt adăpost. A lucrat aici atât cât era prevăzut şi n-am mai văzut-o de atunci. Trebuia s-o fi angajat mai demult, s-a purtat ca o adevărată profesionistă şi nu ne-a creat niciodată probleme.

— A spus vreodată că ar fi avut prieteni sau rude prin împrejurimi?

— Mie nu mi-a spus. Dar, când ai o meserie ca a ei, rudelor le e ruşine cu tine.

— Ce crezi, se întâlnea cu vreun bărbat? sugeră Michelle.

Lulu scutură scrumul de ţigară într-o ceaşcă goală de cafea de unică folosinţă de pe birou.

— Nu cu unul despre care să ştiu eu.

— Există altcineva căruia i-ar fi putut face confidenţe? întrebă King.

— S-ar putea să fi vorbit cu unele dintre fete.

— Am putea discuta cu ele?

— Numai dacă reuşiţi să le treziţi. Cele care lucrează noaptea nu se dau jos din pat decât după-amiaza târziu. Iar cele din schimbul de la prânz sunt pe scenă acum.

— O să ne dăm toată silinţa, spuse King.

— Aşa să faceţi, vorbi din nou Lulu, privind-o cu atenţie pe Michelle.

În timp ce se îndreptau spre uşă, Michelle privi înapoi şi văzu mâna lui Lulu dispărând în sertarul biroului. Când o scoase afară, nu avea nimic în ea. Michelle îşi mută privirea în altă parte înainte ca cealaltă femeie să poată observa că o urmărea.

— Apropo, zise Lulu, am o informaţie care s-ar putea să vi se pară interesantă: Remmy cea cu nasul pe sus l-a

ameninţat pe Junior.

O privire ţintă în timp ce le relata întâlnirea dintre cei doi, inclusiv oferta lui Remmy de a-l plăti pe Junior dacă îi înapoia lucrurile furate.

— Aşadar, voia ceva care era în sertar şi puţin îi păsa de verigheta ei? întrebă King, derutat.

— După cum se pare, cucoana are ceva de ascuns.

— Unde e Junior astăzi?

— Are un contract la Lynchburg; n-o să reuşiţi să daţi de el. Dar deseară o să fie la casa pe care o construieşte pentru noi.

— Lasă-mă pe mine să mă orientez. Şi dă-mi numărul de celular al lui Junior. După ce ea făcu asta, King mai puse o întrebare: Bobby Battle a fost vreodată aici?

Lulu păru să se străduiască din răsputeri să nu-şi trădeze surprinderea.

— Cred că l-am văzut de vreo câteva ori.

— Recent?

— Ce înţelegi prin recent?

— În ultimii doi ani.

— N-aş putea spune exact.

„Sunt sigur că n-ai putea”, gândi King.

— Bine, îţi mulţumim încă o dată pentru ajutor.

— Am să vă arăt unde sunt camerele, se oferi Lulu.

Îi conduse la etaj şi le arătă coridorul închis de draperia roşie.

— Succes, le ură, pe un ton care sugera că era sinceră.

Când erau gata să de îndepărteze, Lulu o atinse pe Michelle pe braţ.

— Oh, aş putea să-ţi pun o întrebare?

— Noi ţi-am pus ţie destule, aşa că dă-i drumul.

— Te-ai gândit vreodată să dansezi la bară?

— Poftim?! făcu Michelle, vădit uluită.

— Adevărul e că eşti tipul pur american, fata-din-vecini, care-l are pe vino-ncoace. E ceva destul de rar în branşa asta. Eşti ceva mai slabă decât celelalte fete şi ai pieptul mai puţin amplu, dar nu cred că pe băieţi o să-i deranjeze

asta când or să vadă ce *ai într-adevăr* de arătat.

Michelle se înroşi.

— Cred că glumeşti!

— Salariul e mai bun decât îţi închipui şi poţi păstra toate bacşişurile pe care le primeşti. Şi poţi lucra în schimbul de noapte, ca să-ţi păstrezi şi slujba din timpul zilei. Legea statului interzice nuditatea totală în cluburile de striptease, aşa că poţi să nu-ţi scoţi slipul tanga. Dar sutienul trebuie scos, asta-i regula clubului. Nu arăţi ţâţele, nu capeţi paralele.

Michelle zâmbi subţire.

— Hai să spunem aşa: ziua în care o să mă vezi dansând la bară, numai în slip tanga, în faţa unei ciurde de idioţi beţi, e ziua în care se va prăbuşi cerul, zdrobindu-ne pe toţi.

— Ştiu şi eu, spuse King, care ascultase cu atenţie schimbul de replici. Aş da bacşiş cel puţin douăzeci de dolari ca să văd asta.

Capitolul 40

King şi Michelle merseră de-a lungul holului, se strecurară dincolo de draperia roşie, grea, şi începură să bată la uşi. Mai multe camere erau descuiate şi nelocuite. Din altele izvora fie un şuvoi de blesteme, fie mormăituri somnoroase. De câte ori o uşă era descuiată şi deschisă – întotdeauna de o femeie tânără, sumar îmbrăcată, cu o privire extrem de obosită – Michelle punea aceeaşi întrebare, în timp ce King îşi întorcea ochii.

„Nu o cunoşteam prea bine”, era refrenul obişnuit. Totuşi, când ajunseră la penultima cameră de pe coridor, o voce spuse:

— Intră.

Michelle intră. După două minute, când ieşi, părea cu adevărat şocată.

— Te simţi bine? o întrebă King.

— O femeie despuiată, de un metru optzeci trei, pe nume Heidi, tocmai mi-a făcut propuneri.

— Dacă vrei, eu pot să te aştept în maşină.

— Termină!

— Trebuie să fi fost acel vino-ncoace al tău.

Uşa ultimei camere fu deschisă de o femeie tânără care purta o rochie lungă, ce nu-i ascundea întru totul curbele ample şi pieptul proeminent. Părul vopsit blond îi era strâns în coadă de cal şi era desculţă. Sorbea dintr-o ceaşcă cu cafea. Se prezentă doar drept Pam şi, după ce îi spuseră ce doreau, în ciuda aşteptărilor, îi pofti înăuntru.

Se aşezară la o masă mică, în jurul căreia se aflau patru fotolii. Camera părea destul de confortabilă, totuşi King se pomeni uitându-se la patul cu aşternutul mototolit dintr-un colţ şi la lenjeria stivuită acolo. Se întoarse şi întâlni privirea severă a lui Michelle.

— Aşadar, o cunoşteai pe Rhonda? întrebă el.

— Da, domnule.

King o măsură cu privirea. Arăta atât de tânără, încât dacă ar fi văzut-o, pe jumătate goală, frecându-se de bară,

ar fi aruncat probabil o pătură peste ea şi l-ar fi chemat pe tatăl ei, să vină să o recupereze.

— Ai vorbit deja cu poliţia?

— Da, domnule, de fapt, cu FBI-ul. Sau cel puţin de acolo spuneau că sunt.

— Poţi să ne spui şi nouă ceea ce le-i spus lor?

— Da, domnule.

— Nu trebuie să-mi spui domnule, Pam. Eu sunt Sean şi ea e Michelle.

Pam îşi privi degetele butucănoase ale picioarelor, cu oja crăpată, şi îşi puse picioarele durdulii unul peste altul.

— Scuză-mă, Sean, cred că sunt cam nervoasă.

Michelle o bătu pe mână.

— N-ai de ce să fii.

— Mă gândesc la uciderea Rhondei şi la toate celelalte. Cred că ar fi putut fi oricare dintre noi, deşi Rhonda îşi asuma riscuri, aşa cum eu n-aş face niciodată.

— Ce fel de riscuri? întrebă King.

— Am lucrat împreună în aceleaşi cluburi. Ea pleca cu bărbaţi pe care nu-i cunoştea, dacă se purtau frumos cu ea. Eu lucrez doar de doi ani, dar ştiu că nu făcea bine. Însă ea se întorcea întotdeauna. Pam îşi şterse câteva lacrimi. Dar de data asta nu s-a mai întors.

— Ai cumva idee cu cine a plecat ultima dată? o întrebă Michelle.

— Nu. Aşa cum le-am povestit şi celorlalţi, uneori îmi spunea înainte de a pleca, alteori nu. De data asta nu mi-a spus.

Sorbi o înghiţitură de cafea şi îşi şterse buzele groase cu dosul unei mâini tremurânde. King observă că oja roşie de pe unghiile ei era ciobită.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Cu două săptămâni înainte să o găsească. Contractele noastre de aici se încheiaseră, dar eu am mai semnat pentru încă o lună. Îmi place aici. Salariul e bun şi suntem bine tratate. Nu sunt multe locurile în care îţi dau o cameră şi mâncare, şi tot restul.

— Şi bănuiesc că niciun client nu vine aici să vă sâcâie.

— Nu, domnule, nici vorbă, spuse ea. Sunt foarte scrupuloşi în privinţa asta.

— Ai văzut-o vreodată cu cineva, cu vreun bărbat pe care nu-l cunoşteai? Ţi-a povestit despre cineva cu care se întâlnea?

— Nu, nimic de genul ăsta. Îmi pare rău.

Îi întinse una din cărţile lui de vizită.

— Dacă îţi aminteşti ceva, dă-ne un telefon.

Cufundaţi în gânduri, King şi Michelle ieşiră, îndreptându-se spre camioneta ei.

King privi parcarea plină.

— E greu de crezut că oamenii îşi găsesc timp să vină aici în miezul zilei.

— Dacă-mi ceri părerea, îţi spun că e nebunie curată, spuse Michelle. Când se aşează la volan, încă mai era încruntată. Ştiai că trebuie să ai douăzeci şi unu de ani ca să te poţi uita la fetele care fac striptease, dar numai optsprezece ani ca *să fii* una dintre ele? Ce sens are asta?

King se aşează pe scaunul pasagerului.

— Indiscutabil, e ridicol şi degradant. De asta eşti atât de prost dispusă?

— Nu. *Celebrul* Afrodiziac a fost o adevărată pierdere de timp, ăsta e motivul.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Nu numai că ţi s-a oferit o slujbă de dansatoare la bară, ceea ce ţi-ar prinde bine când firma noastră trece prin inevitabilele perioade neproductive, dar s-ar putea şi să-ţi fi găsit o adevărată prietenă în persoana lui Heidi.

O secundă mai târziu, King îşi freca braţul, acolo unde ea îl lovise.

— Fir-ar să fie, chiar m-a durut, Michelle, se plânse.

— O să te doară şi mai tare dacă o s-o ţii tot aşa.

Capitolul 41

Junior Deaver ieşi din casa pe jumătate construită şi privi cerul întunecat. Era obosit, muncise toată ziua pentru alţii înainte de ajunge aici ca să bată în cuie ţiglele şi placajul. Terminase exact înainte de căderea nopţii, apoi mai lucrase ceva în interior. Erau cu toţii nerăbdători să scape de înghesuiala din rulotă.

Totuşi, gândul la procesul care îl aştepta era copleşitor. Lulu nu contenea să tot vorbească despre el. Îi tot spunea întruna că le putea surpa toate visurile. Dacă doamna Battle îi dădea în judecată? Totul s-ar fi sfârşit. Apoi ar fi început să vorbească soacră-sa şi, odată ce se pornea, Priscilla Oxley nu mai tăcea niciodată. De-a lungul vieţii, Junior avusese parte de multe perioade proaste. Dar cea de acum era cea mai cumplită.

Se gândi la oferta lui Remmy Battle. Măcar dacă ar fi avut ceva să-i dea. Faptul că nimeni nu părea să îl creadă îl călca pe nervi. Totuşi, fiindcă se adunaseră atâtea dovezi împotriva lui, putea înţelege de ce femeia credea că e vinovat.

În timp ce mesteca cu zgomot un sandviş şi sorbea din berea pe care o scosese din răcitor, se gândea la o serie de lucruri. Ar fi putut încheia toată povestea chiar atunci dacă ar fi vrut – trebuia doar să spună adevărul despre ceea ce făcuse în noaptea aia – dar prefera să meargă la închisoare. Pur şi simplu, nu-i putea face una ca asta lui Lulu. Era o chestie stupidă, într-adevăr stupidă. Dar acum nu mai era nimic de făcut.

Îşi termină sandvişul. Telefonul lui celular sună, anunţându-l că avea o groază de mesaje. Detesta blestemăţia aia; toată lumea dorea câte ceva tocmai atunci. Îşi verifică lista apelurilor. Unul îl surprinse: cel de la Sean King. „Mă întreb ce-o fi vrând”, gândi Junior. Ei bine, nu avea decât să aştepte.

Se întoarse înăuntru. Era aproape opt, exact ora la care putea considera ziua de muncă încheiată. Era în picioare

de la patru dimineaţa. Şi spatele îl omora după ce se tot urcase şi coborâse scara transportând ţiglele. Devenise prea bătrân pentru o astfel de muncă. Totuşi, trebuia să o facă până când avea să pice lat. Ce altceva se putea găsi pentru unul ca el?

Lovitura veni din spatele lui, aproape crăpându-i ţeasta şi făcându-l pe bărbatul uriaş să se cutremure. Junior îşi prinse capul în mâini, răsucindu-se în acelaşi timp. Prin sângele care îi curgea pe faţă văzu gluga neagră venind înspre el, cu lopata ridicată. Reuşi să pareze lovitura cu antebraţul, dar acesta fu sfărâmat. Căzu pe spate, urlând de durere. Zăcând pe podeaua rece de lemn, văzu lopata năpustindu-se din nou. Izbuti să-şi rotească piciorul drept, izbind laba piciorului celuilalt.

Omul căzu se prăbuşi, dar sări înapoi, în picioare. Junior stătea în fund, ţinându-se de braţul rupt. Cu pântecul voluminos tresăltându-i, continuă să-şi lovească atacatorul cu piciorul, încercând să-l ţină la distanţă în timp ce se încăierau. Sandvişul şi berea i se urcară în gât şi vomă pe podeaua de lemn. Reuşi să se ridice pe jumătate, dar o altă lovitură îl nimeri în spate, trântindu-l înapoi.

Junior Deaver avea peste un metru nouăzeci şi cântărea în jur de o sută douăzeci de kilograme. Ştia că, dacă ar fi reuşit să-şi lovească adversarul, mai puţin voinic, situaţia s-ar fi schimbat imediat. L-ar fi omorât pe nemernic. Ţinând cont de gravitatea rănilor căpătate, Junior aprecie că avea o singură şansă să facă asta. Fiindcă avusese parte de câteva bătăi prin baruri, adunase ceva experienţă care-i putea fi de folos. Se gândi să-şi păcălească atacatorul.

Se lăsă în genunchi, aproape atingând podeaua cu capul, ca şi cum ar fi fost neajutorat. Când văzu lopata ridicându-se, se aruncă înainte şi-l lovi pe celălalt exact în stomac, ceea ce îi propulsă pe amândoi în capătul opus al încăperii, unde se prăvăliră printr-un perete de scânduri.

Se izbiră amândoi de duşumea, despărţindu-se unul de celălalt. Junior încercă să-l reţină pe bărbatul de talie mai mică, dar durerile din braţ şi din umăr erau prea

puternice. Sângele îi pătrundea prin fisura din craniu, apăsându-i creierul şi făcând ca abilităţile lui motoare să se atenueze cu rapiditate. Junior se strădui să se ridice în picioare, dar celălalt fu mai iute. Se rostogoli într-o parte, luă o bucată dintr-una din scândurile rupte şi îl lovi pe Junior de mai multe ori cu ea în cap şi şuvoiul sângelui acestuia deveni mai bogat şi mai năvalnic; scândura se despică, dând la iveală cuie îndoite şi, în cele din urmă, crăpă în două. Junior gemu, se răsuci şi nu se mai ridică. Cu pântecul tresăltând şi cu sângele scurgându-i-se din numeroasele răni din ţeastă, zăcea întins, cu ochii închişi.

Bărbatul cu glugă se apropie cu precauţie, temându-se de un alt truc. Primul fusese o nenorocire pentru Junior şi pentru el însuşi, fiindcă îşi subestimase sarcina. Fusese sigur că o lovitură cu lopata în partea din spate a capului avea să-l doboare pe celălalt. Se calmă, îşi limpezi mintea, îşi spuse că trebuia să-şi termine treaba. „Aşa că, dă-i înainte.”

Deşi propriul său stomac se răzvrătise şi avea impresia că gâtlejul i se umpluse cu bumbac, iar năvala acidului lactic din muşchii săi îl năucea, îngenunche lângă Junior şi îşi scoase din buzunarul hainei o piesă rotunjită de lemn, înconjurată, de-a lungul, cu o frânghie. O trecu peste capul lui Junior, o potrivi în jurul gâtului lui gros şi începu să strângă până când îl auzi înecându-se. Continuă să răsucească sfoara cu hotărâre, apăsând cu aceeaşi putere. După câteva minute, pântecul uriaş mai tresări o dată, apoi nu se mai mişcă.

Bărbatul dădu drumul lemnului şi se aşeză pe vine. Îl supăra umărul, rănit în urma impactului cu Junior şi cu butoaiele. Dar se putea descurca în privinţa asta. Mai problematic era faptul că era posibil ca lupta să fi lăsat dovezi incriminatoare. Folosi lampa conectată la generatorul lui Junior ca să se examineze. Era plin de sângele celuilalt, de vomă şi de mucozităţi. Din fericire, îşi purta gluga şi avea mănuşi şi mâneci lungi, pentru că până şi cea mai mică urmă de ADN de pe un singur fir de păr

din capul sau de pe braţele lui l-ar fi putut arunca într-un coşmar judiciar.

Cercetă întâi toată zona, şi apoi trupul mortului, căutând orice l-ar fi putut aduce la bunul plac al Sylviei Diaz. Pierdu mult timp căutând sub unghiile lui Junior orice fărâmă organică trădătoare care ar fi putut ajunge acolo. În cele din urmă, convins că nu lăsase nicio urmă semnificativă la faţa locului, scoase din celălalt buzunar al hainei sale o mască de clovn pe care o aşeză lângă cadavru. Se mototolise când îl izbise Junior, dar, chiar şi aşa, ar fi fost greu ca poliţia să nu-i înţeleagă semnificaţia.

Verifică pulsul lui Junior ca să se asigure că nu mai exista, apoi şezu alături cinci minute, după care îl verifică din nou. Ştia foarte bine care erau modificările subtile ale corpului după moarte şi observă, satisfăcut, că apăreau toate. Omul sucombase. Apucă şi ridică cu băgare de seamă mâna stângă a lui Junior. Trase cheiţa ceasului şi îl fixă exact la ora cinci – aceeaşi oră la care impostorul fixase ceasul lui Bobby Battle. Le trimitea astfel un mesaj limpede atât poliţiei cât şi impostorului. Să ştie cu toţii cum stăteau lucrurile. În loc să proptească braţul lui Junior ca să stea în sus, luă un marker negru din centura lui cu unelte şi desenă pe podeaua furniruită o săgeată care conducea către ceas. În sfârşit, scoase catarama mare de la centura lui Junior, cu sigla NASCAR, şi şi-o puse în buzunar.

Sunetul îl sperie groaznic înainte de a pricepe ce se întâmplă. Suna telefonul lui Junior. Căzuse în timpul luptei. Se uită la ecran. Văzu că era un apel de acasă. Ei bine, putea să-l sune oricât. Junior n-avea să se mai întoarcă acolo niciodată.

Se ridică, simţind cum îi tremurau picioarele, privi în jos, mai întâi la omul cu dispozitivul de strangulat în jurul gâtului, apoi la masca de clovn care-i stătea alături şi gura i se destinse într-un zâmbet. „Încă o dată, în numele dreptăţii”, îşi spuse. Nu avea de gând să se roage deasupra trupului lui Junior. Închise comutatorul generatorului cu

baterii cu o lovitură de picior şi încăperea se scufundă în întuneric; cadavrul dispărând ca prin minune.

Următorul sunet pe care îl auzi îl zgudui până în adâncul inimii.

Era zgomotul unei maşini care se apropia. Se repezi spre decupajul destinat uneia dintre ferestrele din faţă. Farurile despicau întunericul, îndreptându-se direct către el.

Capitolul 42

King şi Michelle ieşiră din Lexus şi se uitară împrejur. Se duseseră până la iahtul lui King ca să schimbe maşinile, pentru că unul din farurile camionetei nu mai funcţiona. King scoase o lanternă, dar raza ei nu izbuti să spulbere întunericul decât într-o foarte mică măsură.

— Furgoneta lui e aici, spuse Michelle, când atinse partea laterală a benei uzate, ticsită cu unelte şi cu materiale de construcţie.

— Junior! strigă King. Sunt Sean King. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Michelle îşi făcu mâinile pâlnie în jurul gurii:

— Junior! Junior Deaver!

Se uitară unul la altul.

— Poate e în casă.

— De ce, ca să lucreze în beznă?

— Poate e la subsol şi nu putem vedea lumina de aici.

— OK, atunci presupun că trebuie să intrăm.

— Mai ai încă o lanternă în maşină?

— Nu, dar poate are Junior una în camionetă.

Căutară şi găsiră una pe podeaua cabinei. Cele două lumini gemene prinseră să se deplaseze în întuneric.

Intrară pe uşa din faţă şi rotiră ochii împrejur.

— Junior! strigă din nou King.

Măturară încăperea cu lumina lanternelor. Într-un colţ, o prelată de dimensiuni mari acoperea ceea ce părea a fi o grămadă de var. Împrejur erau împrăştiate scânduri şi alte materiale de construcţie, unelte, găleţi, saci cu ciment, o adevărată harababură.

— Hei, aici arată exact ca la tine acasă, zise King.

— Băiete, eşti în mare formă astăzi. Uite, scara care duce la subsol e aici.

Michelle strigă în josul scărilor. Nu primi niciun răspuns.

— Crezi că s-ar fi putut accidenta? spuse ea.

King privi împrejur.

— Încep să cred că aici se petrece ceva ciudat, zise, cu voce scăzută. Ce-ar fi să…?

Michelle îşi scosese deja pistolul. Coborâră scările cu prudenţă.

În colţul cel mai îndepărtat al subsolului se afla o stivă de lăzi. Se uitară în spatele ei. Nu era nimic. Instalaţia de ventilaţie şi de aer condiţionat era în colţul opus. Îşi aţintiră lanternele asupra acelei aglomerări de metal, dar nici acolo nu văzură nimic.

Dintr-un spaţiu în care lumina nu pătrunsese, aflat spatele conductelor groase pentru încălzire centrală, omul cu glugă îi privi urcând scările. Apoi se strecură încet afară din ascunzătoare.

Sus, King şi Michelle se uitară prin încăpere cu mai multă atenţie. Ea observă prima.

— O, nu! şuieră. Îl prinse pe King de mână şi îl trase către ea.

— Sânge, îi şopti la ureche, apoi îşi îndreptă lanterna către podea.

Stropii stacojii erau cât se poate de vizibili. Lumina lanternelor merse pe urma lor până le descoperi sursa: prelata.

Se strecurară către ea, având grijă să nu calce pe urmele de sânge. King îngenunche, ridică prelata şi văzură că sub ea era Junior. King se grăbi să-i caute pulsul, dar nu i-l găsi.

— Fir-ar să fie! E mort. Plimbă lumina lanternei în jurul lui. La dracu!

— Ce!

— Are un dispozitiv de strangulat în jurul gâtului.

— Nu-mi spune că…

King sălta mai tare prelata şi aţinti lumina lanternei asupra braţului mortului.

— Şi ceasul lui e fixat la ora cinci, iar pe duşumea e desenată o săgeată neagră care arată către el.

Michelle lumină faţa lui Junior.

— N-a murit de prea multă vreme, Sean.

— Ştiu, încă e cald, şi King îngheţă. Ce-a fost asta?

Michelle privi în spatele ei, trasând cu lanterna arcuri luminoase în beznă.

— Ce?

— Mi s-a părut că aud paşi.

— Eu n-am auzit nimic…

Îşi ţinu respiraţia când văzu că, pe capul lui King, apăruse punctul roşu al unei raze laser. Semnificaţia lui era cât se poate de clară pentru cineva care ştia atât de multe ca ea despre armele de foc.

— Sean, nu te mişca, zise, cu glasul răguşit. Eşti marcat cu roşu.

— Cum s…?

Apoi înţelese ce-i spunea ea. Marcarea ţintei cu raza laser putea fi urmată în orice moment de un glonţ care ar fi pătruns exact în punctul roşu: adică în creierul lui.

În timp ce ea îl privea, punctul roşu se deplasă încet către pistolul lui Michelle, zburând într-acolo ca o viespe ucigaşă, pregătită să înţepe. Şi mesajul ăsta îi era cât se poate de clar. Ezită, întrebându-se dacă să rişte sau nu, dacă să se întoarcă şi să tragă. Se uită la King. Bineînţeles că şi el urmărise deplasarea punctului şi, înţelegând că ea se gândea să încerce să o scoată la capăt cu o împuşcătură, clătină din cap, mimând un nu hotărât.

Fără nicio tragere de inimă, ea îşi puse arma pe podea, îndepărtând-o cu piciorul. Când punctul roşu îi apăru pe lanternă, o stinse şi o puse jos şi pe ea. King făcu acelaşi lucru. Punctul roşu apăru apoi pe pieptul ei şi i se plimbă în susul şi în josul trupului, într-un mod aparent sâcâitor, deşi persoana care mânuia laserul părea să o mângâie.

Michelle deveni din ce în ce mai nervoasă şi începu să socotească cât de departe ar fi trebuit să se arunce ca să-şi înşface arma. Preocupată să-şi calculeze şansele de a trage înaintea celuilalt, nu observă că punctul roşu dispăruse.

Când realiză în sfârşit asta, căută chipul lui King în întunericul de nepătruns.

— A plecat? şopti.

— Nu ştiu, veni şoapta lui de răspuns. Nu aud nimic.

N-ar fi putut spune acelaşi lucru cu câteva secunde mai târziu, când auziră împuşcăturile. Se aruncară amândoi la podea, Michelle târându-se cu disperare către zona în care credea că era pistolul ei. Doi centimetri, un sfert de metru. „Haide! Haide!” Când degetele ei se strânseră în jurul metalului, se opri şi ascultă.

— Sean, eşti teafăr?

Secundele se scurgeau fără să primească fără răspuns.

— Sean! şuieră, disperată, şi speranţele i se năruiră când el nu răspunse.

— N-am nimic, spuse el, într-un târziu.

— Fir-ar să fie, aproape mi-a stat inima din cauza ta. De ce n-ai zis nimic?

— Pentru că am căzut peste Junior, de-aia!

— Ahaaa…

— Da, ahaaa…

Mai aşteptară câteva minute. Apoi auziră, în depărtare, zgomotul unei maşini care pornea. Michelle sări în picioare, înşfăcă o lanternă şi se repezi afară, cu King pe urmele ei.

Se strecurară în Lexus.

— Sună la 911, zise King. Spune-le să blocheze drumurile dimprejur cât mai curând posibil. Şi apoi încearcă să dai de Todd.

Michelle pusese deja mâna pe telefon.

King răsuci cheia în contact şi maşina porni poticnindu-se. Mergea hurducându-se atât de tare încât Michelle scăpă telefonul din mână. El frână.

Se uitară unul la altul.

— Lua-l-ar dracu, a tras în cauciucuri, spuse King, nevenindu-i să creadă. Asta a fost cu împuşcăturile. Lasă-mă să văd dacă putem merge aşa.

După treizeci de metri, înţeleseră că, dacă mergeau cu mai mult de doi kilometri la oră, aveau toate şansele să rupă una din planetare.

Michelle sări din maşină şi aţinti lanterna asupra

cauciucurilor turtite, din faţă şi din spate, din partea aceea a maşinii. Alergă să se uite la furgoneta lui Junior. Şi acolo două cauciucuri fuseseră împuşcate. Michelle sună la 911, le dădu informaţiile, apoi îi telefonă lui Todd în timp ce King se lăsa să cadă în maşina lui.

Când termină, veni lângă el şi-i spuse:

— Todd şi oamenii lui sunt pe drum.

— E bine că am aflat asta, zise el, cu voce scăzută.

— Nu se ştie niciodată, Sean. S-ar putea să aibă noroc şi să-l prindă pe tip.

— Băieţilor buni nu li se întâmplă prea des să fie norocoşi.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi îşi întoarse privirea către casa pe jumătate construită.

Michelle plezni capota maşinii.

— Doamne, mă simt mai nepricepută decât toţi ageamii din lume fiindcă l-am lăsat pe individul ăla să ne ia prin surprindere. Nu pot să cred că am fost, probabil, la trei metri distanţă de maniacul ăsta. Trei metri! Şi a scăpat.

Tăcu, uitându-se în jos înainte de a-şi privi partenerul.

— OK, spune ceva, la ce te gândeşti?

El nu-i răspunse imediat. Când vorbi, vocea îi tremura uşor.

— Mă gândesc că, în seara asta, trei copilaşi şi-au pierdut tatăl şi o soţie şi-a pierdut soţul. Şi mă întreb când o să se termine toate astea.

— Nu înainte de a-l opri cineva.

King nu-şi luase deloc ochii de la casa neterminată.

— Ei bine, începând chiar de acum, asta-i slujba noastră de fiecare zi.

Capitolul 43

Aşa cum prezisese King, poliţia sosise prea târziu ca să-l mai prindă pe ucigaşul lui Junior. Vestea despre încă o crimă devenise publică, şi întreaga zonă fusese cuprinsă de o teamă nebună. Primarul din Wrightsburg, făcând o uluitoare demonstraţie de lipsă de încredere în Todd Williams şi în FBI, ceruse să fie chemată Garda Naţională şi să se instaureze legea marţială. Din fericire, nimeni nu dăduse atenţie cererii lui. Industria naţională a ştirilor descinsese în Wrightsburg şi în împrejurimi, dând dovadă de un imens apetit pentru amănunte, oricât ar fi fost de triviale şi de lipsite de importanţă pentru investigaţii. Imensele maşini ale trusturilor media, cu antenele întinse către cer, ca şi reporterii având în mână microfoane fără fir, deveniseră la fel de omniprezente ca mugurii îmbobociţi. Singurii localnici care se bucurau de situaţia creată erau patronii de restaurante şi de hoteluri şi maniacii amatori de conspiraţii, care puteau fi auziţi expunându-şi teoriile interminabile. Aproape toţi alegau după un sfert de oră de celebritate.

Potopul jurnalistic se revărsa peste Todd Williams, ca şi peste Chip Bailey. Nici King şi Michelle nu reuşiseră să scape total neatinşi de puhoi, privind exasperaţi cum amănuntele legate de trecuta lor activitate de investigatori erau extrase şi amestecate în relatarea evenimentelor curente.

Fuseseră chemate întăriri, atât din poliţia federală cât şi din cea statală, şi King se întreba dacă personalul suplimentar ajuta sau împiedica investigaţiile. A doua variantă părea să fie cea adevărată, fiindcă toată lumea îşi căuta o poziţie cât mai avantajoasă.

În sfârşit, apăru şi scrisoarea. Declara că asasinul lui Junior Deaver îl imita acum pe cel care era prinţul bufon al întunericului, cel puţin în lumea criminalilor în serie: John Wayne Gacy. „Şi aţi crezut că el omora doar bărbaţi tineri şi băieţandri, spunea mesajul, cu sarcasm. Aţi aflat acum

că nu-l deranjează să doboare şi bădărani mari şi graşi ca Junior Deaver.”

Erau, cu toţii, la o altă şedinţă matinală desfăşurată la sediul poliţiei. Sala mare de conferinţe fusese transformată într-un fel de cartier general de război, cu un noian de computere şi de telefoane la care se lucra, şapte zile pe săptămână, câte douăzeci şi patru de ore, cu grafice, hărţi, teancuri de dosare şi personal specializat care să epuizeze toate pistele, cu tone de cafea şi de gogoşi, şi fără niciun suspect vizibil.

— Gacy şi-a strangulat multe victime folosind această tehnică a legăturilor, explică Chip Bailey.

— Cu siguranţă, îţi cunoşti criminalii în serie, spuse Michelle.

— Ar trebui. Am petrecut ani de zile urmărindu-i.

— Şi, în închisoare, tipul ăsta mare şi vesel a început să picteze clovni, adăugă King, ceea ce ne lămureşte că masca a fost pusă pentru cazul în care nu ne-am fi putut da seama despre cine e vorba doar după dispozitivul călăului.

— Iar ceasul lui Junior era fixat, clar, la ora cinci, zise Michelle. Aşa că, fie criminalul în serie nu ştie să numere, fie cel care l-a ucis pe Bobby Battle e un impostor.

— Cred că putem deduce că există doi ucigaşi, încuviinţă Bailey. Deşi există, în paralel, şi posibilitatea ca unicul criminal să fi greşit numărătoarea dintr-un anumit motiv.

— Adică se străduieşte să obţină o condamnare pentru cinci crime în loc de una pentru şase? întrebă King. Nu ştiu cum o fi în alte părţi, dar în Virginia criminalii sunt executaţi *o singură dată.*

Williams gemu şi se întinse după Advil.

— Fir-ar să fie, iar a început să mă doară capul.

— Ai văzut testamentul lui Bobby Battle? întrebă Michelle.

Williams înghiţi pastilele şi răspunse afirmativ dând din cap.

— Cea mai mare parte a averii i-a rămas lui Remmy.

— Nu deţineau împreună proprietatea? se interesă King.

— Nu. O mare parte era doar pe numele lui Bobby, inclusiv toate brevetele lui de invenţie. Casa i-a rămas lui Remmy în mod automat şi ea avea o mare parte a proprietăţii pe numele ei.

— Ai spus cea mai mare parte a averii. Ce s-a întâmplat cu restul?

— Au fost nişte donaţii. Şi o fărâmă le-a revenit lui Eddie şi Dorothea. Nu destul de mare ca să ucizi pentru ea.

— Dar Savannah?

— Ea nu a primit nimic. Dar avea deja o dotă.

— Cu toate astea, să nu-i lase nimic a fost un fel de cruzime.

— Poate că nu erau chiar aşa de apropiaţi, spuse Bailey.

King îşi întoarse ochii spre el.

— Cât de bine cunoşti familia?

— Eddie şi cu mine ne întâlneam cu regularitate. Mergem la vânătoare împreună, şi am fost la câteva din repunerile lui în scenă. A fost la Quantico şi într-un turneu la academia FBI-lui. De fapt, şi Remmy şi Bobby au venit acolo cu ocazia asta, împreună cu Mason, majordomul. Deţin două dintre lucrările de artă ale lui Eddie. Dorothea m-a ajutat să-mi găsesc casa din Charlottesville. Am petrecut o după-amiază împreună cu ei după uciderea tatălui său. Pot să vă spun că asta l-a zdruncinat. De fapt, cred că era mai îngrijorat de efectul pe care l-a avut asupra mamei sale.

King aprobă dând din cap.

— Ei, el nu putea să-şi ucidă tatăl. Era cu noi atunci.

— Şi lupta în nişte reconstituiri când au fost ucişi Rhonda Tyler şi Pembroke şi Canney, spuse Bailey.

— Dar Dorothea? întrebă Michelle.

— Am verificat-o. Şi ea e curată.

— Şi în ceea ce priveşte răstimpul în care a murit Bobby Battle? întrebă King.

— Păi, ea spune că atunci era în maşină, în drum către Richmond, unde trebuia să ia parte la o întrunire în dimineaţa următoare.

— Singură?

— Da.

— Atunci nici ea nu are, de fapt, un alibi, spuse King. Fiindcă tot a veni vorba de Dorothea, o cunoşti bine?

— Cum spuneam, ea a fost intermediarul care m-a ajutat să-mi cumpăr casa. Dar nu cred că şi-a pierdut somnul din cauză că a murit Bobby.

— Au o căsătorie fericită? întrebă Michelle.

— Eddie o iubeşte, ştiu asta. Dar nu ştiu în ce măsură treaba e reciprocă. De fapt, între noi fie vorba, nu m-ar surprinde ca ea să fi călcat pe delături.

— Şi Savannah spunea că a fost acasă când a murit Bobby. Chiar a fost?

— Am cerut ajutorul angajaţilor în privinţa asta, dar toţi erau atunci în locuinţa lor, cu excepţia lui Mason, care nu-şi aminteşte s-o fi văzut. Şi ea nu era chiar în toate minţile când a discutat cu noi. Am de gând s-o mai interoghez o dată.

— Aşadar şi ea e încă suspectă. Dar ce părere ai despre Bobby şi Remmy? întrebă King.

— Ce-i cu ei?

— Dacă ţi-aş spune că am fost informaţi că, acum trei sau patru ani, s-au certat urât din cauză că Bobby se culca cu cine nimerea, ai fi surprins?

— Nu. Avea reputaţia asta. Unii cred că era de domeniul trecutului, dar lupul îşi schimbă arareori năravul.

— Ceea ce ar fi putut fi un motiv foarte bun ca ea să-şi ucidă soţul, spuse Michelle.

— E posibil, zise Bailey.

— Dar ce crezi despre Remmy? întrebă King.

— Ce să cred, că se culca şi ea cu cine nimerea?

King dădu din cap.

— Nu, niciodată, rosti apăsat Bailey.

— Mason pare să fie foarte preocupat de Remmy, zise King.

— Nu mă îndoiesc că e, dar nu face parte din lumea ei şi nici n-o să facă vreodată, dacă asta vrei să sugerezi.

Câteva clipe, King se uită fix la Bailey, apoi se hotărî să schimbe subiectul. Se întoarse către Williams:

— Sylvia a terminat autopsia lui Junior?

— Da, răspunse Williams, care-şi revenise suficient ca să fie în stare să devoreze o gogoaşă cu ciocolată şi două ceşti cu cafea. A murit datorită strangulării, deşi înainte fusese lovit în cap cu o lopată şi cu o bucată de lemn. Şi a fost al dracului de mult sânge.

— Ştim, spuse King, sec.

— Aşa e, zise şeriful. Oricum, Sylvia crede că, de data asta, tipul a lăsat ceva urme. Şi echipa de tehnicieni a descoperit nişte fibre care nu se potrivesc cu nimic din ceea ce purta Junior. Iar în apropiere am găsit fragmente de urme de cauciucuri. S-ar putea să fie ale maşinii cu care a plecat el de acolo.

— Mai bine comparaţi fibrele alea cu hainele mele, zise King. Am… am venit în contact cu Junior când au început împuşcăturile.

— Apropo de împuşcături, aţi scos gloanţele din cauciucuri? vru să ştie Michelle.

— Erau de calibrul patruzeci şi patru, spuse Williams. Fără nimic deosebit. Sperăm să găsim la un moment dat o armă cu care să vedem dacă se potrivesc.

— Tipul avea un dispozitiv de ochire cu laser, asta-i o chestie destul de deosebită, zise King.

— Şi lipseşte catarama de la centura lui Junior, comentă Williams.

— Încă un trofeu, spuse Michelle.

— Se pare că Junior s-a luptat din răsputeri, zise Bailey. Are pe mâini şi pe antebraţe o mulţime de răni pe care le-a căpătat apărându-se. Şi a fost dărâmat un perete de scânduri, probabil în timpul luptei.

— E clar că individul a început să facă greşeli, spuse Williams. Faptul că voi v-aţi nimerit acolo tocmai atunci i-a cam stricat planurile.

— Nu cred că am realizat cine ştie ce, replică Michelle, cu excepţia faptului că l-am lăsat să scape.

King studie din nou copia scrisorii.

— E prima dată când pomeneşte numele victimei, spuse.

— Am observat asta, zise Bailey.

— Ei, de ce ar face un criminal aşa ceva? se întrebă Williams.

— Se joacă cu noi. Vrea să ne zăpăcească.

— Cu ce scop? întrebă Michelle.

— Fiindcă totul face parte din ceva mult mai amplu, pe care nu reuşim să-l vedem acum, răspunse King.

— Şi care ce anume ar putea fi? făcu Bailey, cu scepticism.

— Când o să-mi dau seama, o să fii *al doilea* care va afla, spuse King, aruncându-i o privire plină de înţelesuri lui Williams. Cum a primit Lulu vestea, Todd? întrebă, pe un ton mai blând.

Williams se lăsă pe spate şi ridică din umeri.

— Nu a plâns de loc, dar pe urmă au apărut copiii. Şi maică-sa aia, o cucoană afurisită, care a devenit isterică, a început să zbiere cât o ţinea gura că ea îl iubea mult pe Junior şi că numai Dumnezeu ştie ce-or să se facă fără el. Până la urmă, Lulu a trebuit s-o scoată afară din cameră. Femeia aia e un adevărat scandal.

King şi Michelle schimbară o privire şi se mulţumiră să scuture din cap.

— Acum ajungem la partea interesantă, zise Williams. Ne-aţi povestit că Remmy l-a ameninţat pe Junior. Că dorea înapoi nişte lucruri pe care nu dorea ca Junior să i le arate altcuiva.

King încuviinţă dând din cap.

— Cel puţin aşa ne-a povestit Lulu că a zis Junior. Dar nu Remmy Battle l-a bătut pe Junior înainte de a-l strânge de gât până şi-a dat duhul.

— Dar Lulu zicea că Remmy i-a spus lui Junior că ştia ea nişte tipi.

King scutură din cap.

— Nu înţeleg ce interes ar fi avut Remmy să-l omoare, cel puţin nu acum. După spusele lui Lulu, urma să-i lase lui

Junior timp de gândire. Dacă e mort, nu prea-i mai poate spune unde sunt lucrurile care o interesează – deşi oricum n-ar fi putut s-o facă, fiindcă eu nu cred că el e cel care le-a luat.

— Dar, mort fiind, zise Bailey, nici nu le poate arăta altcuiva, indiferent unde or fi ele.

King nu păru convins.

— Remmy n-avea cum să fie sigură de asta. El ar fi putut face nişte aranjamente, pentru cazul în care păţea ceva.

— Aici ai dreptate, spuse Williams. Totuşi, vreau să mai verific ceva. Nu fiindcă aş fi nerăbdător să dau ochii cu Remmy.

— Păi, zise King, şi noi avem de vorbit cu nişte oameni şi de mers în nişte locuri.

— Unde şi cu cine? întrebă Bailey, tăios.

— E vorba de tatăl lui Canney şi de părinţii lui Janice Pembroke.

— Cu ei am discutat noi deja. Şi cu toţi cei care aveau vreo legătură cu Diane Hinson.

— Dar n-o să vă supăraţi dacă aruncăm şi noi o privire, replică Michelle.

— Daţi-i drumul, spuse Williams. Sunteţi pe deplin împuterniciţi să o faceţi.

— Numai să-mi raportaţi dacă descoperiţi ceva interesant, preciză Bailey.

— De-abia aştept s-o fac, murmură King.

Capitolul 44

Maşina în care se aflau King şi Michelle se îndreptă către biroul lor, unde mai aveau câte ceva de rezolvat înainte de a se întâlni cu părinţii lui Canney şi Pembroke. Acolo erau deja parcate break-ul Volvo argintiu şi BMW-ul seria opt.

— Eddie şi Dorothea, spuse Michelle, coborând din balena cu care veniseră.

Ca la un semn, uşile celorlalte două vehicule se deschiseră şi perechea apăru.

— Fiecare în altă maşină, comentă Michelle, cu voce scăzută.

— Şi poate că fiecare merge în altă direcţie.

Eddie era îmbrăcat cu pantaloni gri, cu cămaşă albă şi cu un sacou albastru, sport, şi avea în mână o servietă de piele. Atât chipul lui bronzat, cu trăsături puternice, purtând pecetea anilor, cât şi hainele cu aspect plăcut, îl făceau să arate foarte chipeş, remarcă Michelle, apreciind asta.

Dorothea era îmbrăcată în întregime în negru, ceea ce părea potrivit cu situaţia, dar King ştia că asta nu avea nicio legătură cu jelirea pierderii patriarhului familiei; ciorapii ajuraţi, tocurile cui şi decolteul adânc o dovedeau.

King descuie uşa clădirii şi intrară cu toţii înăuntru.

— Îmi pare sincer rău pentru tatăl tău, Eddie, zise el, după ce se aşezară.

Apoi privi spre Dorothea, dar nu spuse nimic, pentru că înfăţişarea femeii nu te invita să-i prezinţi condoleanţe.

— Încă nu-mi vine să cred, vorbi Eddie. Mama a fost acolo la zece şi la zece şi jumătate el era deja mort.

— Remmy ne-a povestit că n-a văzut pe nimeni când pleca, zise Michelle.

— Păi doar nu vă aşteptaţi ca persoana să ţopăie în faţa lui Remmy, strigând: „Acum am de gând să-ţi omor bărbatul”, spuse Dorothea, enervată.

— Îţi mulţumesc că ne-ai atras atenţia, Dorothea. Dacă

n-ai de spus nimic care să fie de folos, de ce nu te mulţumeşti să stai şi să te bosumfli?

„Bravo ţie, Eddie Battle”, gândi Michelle.

Dorothea păru gata să dea drumul unei replici la fel de nepoliticoase, dar reuşi să se abţină. Preferă să rămână cu braţele încrucişate, privind încruntată podeaua.

— Cu ce te putem ajuta, Eddie? întrebă King.

Celălalt scoase din servietă un ziar şi îi arătă un articol de pe prima pagină. King luă ziarul şi citi articolul odată cu Michelle, care privea peste umărul lui.

Când termină, King părea foarte tulburat.

— Cine naiba a lăsat să ajungă relatarea ameninţărilor lui Remmy către Junior la urechile ziariştilor?

— Poate Lulu, sugeră Michelle. Sau maică-sa, Priscilla. Pare să fie genul care se ocupă cu aşa ceva.

— Ca urmare, spuse Eddie, acum tot oraşul crede că mama poartă vina uciderii lui Junior.

— Dar *Gazette* a scris şi că moartea lui Junior a fost asociată cu crimele în serie, sublinie Michelle.

Eddie se lăsă să cadă într-un scaun.

— Asta nu contează. Oamenii îşi vor închipui că a plătit pe cineva ca să creeze impresia asta.

— Şi Remmy ce crede despre asta?

— Toată povestea o ucide.

— Dar nu neagă că l-a ameninţat pe Junior?

Eddie păru să se îngrijoreze.

— Nu vreau să facem exerciţii de semantică, Sean, dar, chiar dacă l-a ameninţat, nu are nicio legătură cu moartea lui.

— Nu pot controla gândurile oamenilor.

— Ştiu asta, dar mă gândeam, ei bine…

— Ce-ai vrea să facem noi, Eddie? îl întrebă Michelle, cu blândeţe.

— Da, ar fi frumos din partea ta să treci la subiect, spuse Dorothea. Am două case de prezentat în dimineaţa asta.

Eddie o ignoră şi spuse:

— N-aţi putea merge să mai vorbiţi o dată cu mama?

Ştiu că aţi venit, deunăzi, cu Chip, şi că ea, într-un fel, a întrerupt discuţia. Dar, dacă v-aţi duce din nou, v-ar primi. Acum are nevoie să stea de vorbă cu cineva.

— Mai precis, ce ne-ar putea spune? întrebă King.

— Nu sunt foarte sigur, admise Eddie. Dar cel puţin puteţi afla versiunea ei, în loc să rămâneţi cu porcăria din ziar.

— Sunt sigur că Chip şi oamenii lui vor face asta.

— Dar ea o să se simtă mai în largul ei dacă discută cu voi. Între noi fie vorba, Chip şi mama nu se înţeleg prea bine.

— Cu toate că el ţi-a salvat viaţa?

— Nu ştiu cum să vă explic. Ştiu doar că ăsta este adevărul.

— Dar el vorbeşte foarte frumos despre ea.

— Poate că nu m-am exprimat destul de limpede. *Mama* nu prea se sinchiseşte de el.

— Bine, o să stăm de vorbă cu ea. Dar îţi repet că nu pot împiedica oamenii să clevetească.

— Pentru că Eddie bate câmpii, se amestecă Dorothea, lăsaţi-mă să vă spun eu exact despre ce e vorba. Este absolut imposibil ca Remmy să aibă vreo legătură cu moartea acestui om. Şi, dacă aţi descoperi cine l-a ucis într-adevăr pe Junior, toate pălăvrăgelile ar înceta.

— Aşa e, spuse Eddie. Şi apoi poate că o să aflaţi cine l-a omorât şi pe tata.

— Aşadar, crezi că ar putea fi aceeaşi persoană? întrebă King.

— Junior a fost acuzat că a dat o spargere în casa părinţilor mei şi apoi, la foarte scurt timp unul după altul, el şi tatăl meu au fost ucişi. Asta e o coincidenţă prea mare.

— De fapt, a fost ideea *mea,* spuse Dorothea, cu mândrie. E şi motivul pentru care mă aflu aici. M-am gândit la asta azi-noapte. Dacă cineva foloseşte şirul ăsta de crime ca să mascheze uciderea lui Bobby şi a lui Junior? Dacă e aşa, trebuie să aibă o legătură cu ceea ce s-a furat.

— De fapt, este o ipoteză pe care o avem în vedere, admise King.

— Vezi! exclamă Dorothea, îndreptându-şi arătătorul către soţul ei. Ţi-am spus eu!

— Bine, Dorothea, bine, făcu Eddie. Aşadar, Sean, crezi că ar putea fi posibil?

— Orice este posibil, spuse King, evaziv. Mama ta va fi acasă astăzi?

— Da, dar mâine va fi înmormântarea. Vin o mulţime de oameni care vor să participe.

— Atunci o să vorbim cu ea după înmormântare. La ce oră se ţine slujba?

— La două. Slujba se face la Christ Church şi înmormântarea la Kensington. Dacă vreţi să luaţi parte sunteţi bineveniţi, desigur.

— Aşadar, aveţi nişte indicii, suspectaţi pe cineva? continuă Dorothea să se intereseze.

— E o investigaţie în curs de desfăşurare, Dorothea. Nu putem face comentarii, răspunse King.

— Eu credeam că, pentru că v-am ajutat, ne-aţi fi putut pune la curent cu nişte lucruri, zise ea, fără menajamente.

— Îmi pare rău, nu se procedează aşa. Dar, fiindcă tot eşti aici, trebuie să te întreb ceva. L-ai vizitat pe Bobby în după-amiaza zilei în care a fost ucis?

Cu chipul lipsit de orice expresie, Dorothea îl privi ţintă.

— Exact. Şi ce dacă?

— Ce scop a avut vizita ta?

— Era socrul meu. Doream să văd ce mai face. Nu era pentru prima dată, în plus am fost acolo cu mult înainte să fie ucis.

— Şi în noaptea aceea te-ai dus la Richmond. La ce oră ai ajuns acolo?

— Nu-mi amintesc. Era târziu. M-am culcat.

— La ce hotel?

— La Jefferson. Întotdeauna stau acolo.

— Nu mă-ndoiesc. Şi sunt sigur că ei ne pot spune ora exactă la care ai sosit.

— Unde naiba vreţi să ajungeţi? Am venit aici în dimineaţa asta ca să încerc să vă ajut, nu ca să mi se ia un interogatoriu.

— Şi eu încerc să *te* ajut. Dacă erai la un hotel aflat la o sută cincizeci de kilometri depărtare când socrul tău a fost ucis, ai un alibi de fier. Sunt sigur că FBI-ul a făcut deja verificările astea.

Pentru câteva momente, Dorothea se uită fix la King, apoi se ridică şi plecă furioasă. Eddie le mulţumi şi se grăbi să o urmeze. Stând la fereastră, King şi Michelle îi priviră îndreptându-se către maşini.

— Nu crezi că era la hotel la ora zece, nu-i aşa? spuse Michelle.

— Cred că a fost undeva, dar nu vrea ca soţul ei să afle unde. Şi sunt sigur că Bailey ştie deja asta, dar nu s-a ostenit să ne spună şi nouă. Şi a minţit cu neruşinare când a spus că mai fusese să-l vadă pe Bobby şi înainte. Am verificat la spital.

Michelle îl privi pe Eddie urcându-se în maşină.

— Mă întreb de ce un tip de treabă ca el a sfârşit însurându-se cu o vrăjitoare ca ea.

King se uită la ea zâmbind.

— Eşti pe cale să te îndrăgosteşti de Eddie Battle?

Michelle se îmbujoră.

— Fii serios, Sean.

— Ce planuri ai pentru mâine după-amiază?

— Poate o alergare.

— Se anulează. Mergem la nişte funeralii.

— De ce?

— E puţin cunoscut faptul că ucigaşii se duc adesea la funeraliile victimelor lor.

— Bine, dar la celelalte funeralii n-am fost.

— De fapt, n-au mai fost altele. Se pare că părinţii Rhondei Tyler n-au vrut să fie deranjaţi, aşa că a fost înmormântată lângă Lynchburg, într-un cimitir pentru săraci sau necunoscuţi. Am asistat la înmormântare. În afară de mine, acolo mai erau doar groparii.

— Mă surprinde că n-a venit nimeni de la Afrodiziac. Pam, de exemplu.

— Cred că, pur şi simplu, au vrut să uite că s-a întâmplat.

— Adică şi-au ascuns capul în nisip.

— Şi Steve Canney a fost incinerat fără nicio ceremonie.

— E destul de neobişnuit pentru o stea a fotbalului.

— Tatăl lui n-a văzut lucrurile în felul ăsta.

— Dar Pembroke? întrebă Michelle.

— Părinţii ei au fost atât de jenaţi de ceea ce se petrecea între ea şi Canney când a murit, încât au îngropat-o într-un loc secret, în afara oraşului.

— Şi Hinson?

— Părinţii ei i-au dus rămăşiţele înapoi la New York, acolo unde s-a născut.

— Ce-ţi spune vizita pe care ne-au făcut-o Eddie şi Dorothea? mai întrebă ea.

— Pe Eddie îl înţeleg. Probabil că l-a trimis maică-sa. Fiul ei ascultător şi loial e, pentru ea, unealta perfectă. Prezenţa Dorotheei a fost mult mai interesantă. A pretins că a venit să ne spună teoria ei despre criminal. De fapt, mă surprinde că s-a gândit atât de mult la asta. Cred că a venit mai ales ca să pescuiască informaţii.

— Poate că vrea să pună mâna pe o parte mai mare din avere. Deşi nu cred că are nevoie.

— Ba eu cred că s-ar putea să aibă.

— Ce vrei să spui? Nu e ea regina afacerilor imobiliare locale?

— Dorothea s-a băgat în nişte speculaţii imobiliare dubioase care tocmai s-au dus de râpă.

— Ai făcut nişte verificări?

— M-am săturat să-i tot las lui Chip Bailey întreaga distracţie.

— Şi nu i-ai spus asta?

— E de la FBI, poate afla şi singur.

— Prin urmare Dorothea are nevoie de bani şi încearcă să-i obţină intrând în graţiile lui Remmy.

— S-ar putea. Se uită la ceas. Am stabilit întâlniri cu Roger Canney şi cu părinţii lui Pembroke începând cam de acum într-o oră. După ce terminăm cu ei, s-ar putea să vrei să mergi la cumpărături.

— La cumpărături? De ce?

El o măsură cu privirea.

— Blugii şi hanoracul Serviciului Secret nu sunt chiar vestimentaţia potrivită pentru o ceremonie funerară.

Capitolul 45

Sylvia Diaz număra pilule. Le numărase o dată, apoi încă o dată. Luase la mână reţetele pe care le scrisese în ultimele trei săptămâni şi comparase numărul obţinut cu datele din inventarul farmaciei din perioada respectivă. În cele din urmă, se dusese la computer şi examinase cifrele din inventarul de acolo. Înregistrările din computer se potriveau cu ceea ce exista în farmacie, dar nu se împăcau cu ceea ce reieşea din reţete. Şi Sylvia avea încredere în reţetele ei. Era clar că rămâneau medicamente nejustificate. Îşi chemă administratoarea şi discută cu ea pe îndelete. Verificară înregistrările împreună. Apoi stătu de vorbă cu asistenta-farmacistă, cea care completa reţetele pacienţilor. După încheierea discuţiilor, Sylvia era convinsă că ştia care era problema.

Se întrebă îndelung cum să procedeze. Nu avea, efectiv, nicio dovadă, ci doar o serie de fapte neesenţiale. Începu prin a se întreba când ar fi putut fi săvârşit furtul, sau furturile. Exista o posibilitate de verificare. După orele de program, atât în morgă cât şi în cabinetul ei medical se putea intra doar folosind un card de acces. Sistemul implica şi existenţa unui jurnal electronic, din care ar fi putut afla cine şi când intrase în cele două localuri. Chemă compania de securitate, le dădu informaţiile necesare şi codul şi le spuse ce o interesa. În ultima lună, în afară de ea însăşi, o singură persoană intrase în cabinetul medical după terminarea programului: Kyle Montgomery. De fapt, Sylvia descoperi că el făcuse ultima vizită nocturnă în jurul orei zece, chiar în noaptea în care fusese omorât Bobby Battle.

Mama lui Janice Pembroke era mai bătrână decât se aşteptase King. Janice fusese mezina, cea mai mică dintre cei opt copii, îi explică doamna Pembroke. Ea avea patruzeci şi unu de ani când o născuse. Locuia, împreună cu soţul ei de-al doilea, tatăl vitreg al lui Janice, într-o casă

dărăpănată, din cărămidă roşie, cu un singur etaj, dintr-un cartier scăpătat. Janice fusese singurul copil rămas acasă. Tatăl ei vitreg era un bărbat scund, burtos, cu o faţă acră, cu o ţigară neaprinsă după ureche şi cu o bere în mână la ora nouă dimineaţa. După toate aparenţele, nu pleca devreme la lucru, dacă lucra cumva. Îi adresă lui Michelle un zâmbet lasciv şi nu-şi dezlipi privirea de ea după ce se aşezară în mijlocul dezordinii din camera de zi. Mama lui Janice era mărunţică şi părea istovită, lucru uşor de înţeles după ce crescuse opt copii şi pierduse unul într-un mod atât de înfiorător. Şi avea mai multe vânătăi pe braţe şi pe faţă.

— Am căzut pe scări, le explică, răspunzând întrebărilor lor.

Femeia vorbea despre fiica ei moartă poticnindu-se şi tamponându-şi adesea ochii cu un şerveţel. Nici măcar nu ştiuse că Janice se întâlnea cu Canney, le spuse ea.

— Depinde cum priveşti lucrurile, zise tatăl vitreg, cu asprime. Putoarea aia mică se culca cu cine nimerea şi asta a costat-o. Probabil credea că o să rămână borţoasă şi o să pună mâna pe un puşti bogat, cum era Canney. I-am spus că era un gunoi şi că niciun gunoi nu capătă, niciodată, altceva decât şi mai mult gunoi. Ei, şi ea l-a căpătat.

Îi aruncă lui King o privire triumfătoare.

Spre surprinderea lor, mama nu se ridică în apărarea fiicei sale moarte şi King conchise că vânătăile de pe faţă şi de pe braţe erau motivul.

Din câte ştiau ei, Janice nu avusese niciun duşman şi nu le venea în minte niciun motiv pentru care ar fi vrut cineva să o ucidă. Spuseseră acelaşi lucru poliţiei şi, apoi, FBI-ului.

— Şi sper că e ultima dată când trebuie să trecem prin asta, spuse tatăl vitreg. Dacă a umblat creanga şi a fost omorâtă e numai vina ei. Io n-am timp să vă tot repet la toţi aceleaşi chestii.

— A, vă reţinem de la ceva important? întrebă Michelle.

Poate de la o altă bere?

El îşi aprinse ţigara, trase un fum şi îi adresa un rânjet.

— Îmi place stilul tău, femeie.

— Apropo, unde eraţi în noaptea când a fost ucisă? îl întrebă Michelle, care făcea eforturi vizibile abţinându-se să nu-l schilodească.

Rânjetul lui dispăru.

— Asta ce dracu mai înseamnă?

— Înseamnă că vreau să ştiu unde eraţi când fiica dumneavoastră vitregă a fost ucisă.

— Deja le-am spus asta poliţailor.

— Perfect, şi noi suntem poliţai. Aşa că trebuie să ne spuneţi şi nouă.

— Ieşisem cu nişte prieteni.

— Prietenii ăştia au nume şi adrese?

Aveau, iar Michelle le notă în timp ce bărbatul o privea nervos.

— N-am nimic de-a face cu uciderea ei, spuse el, cu vehemenţă, după ce îi condusese până afară.

— Atunci n-aveţi de ce să vă faceţi griji, ripostă Michelle.

— Ai al dracului de multă dreptate, iubito.

Michelle se răsuci către el.

— Formula de adresare e ajutor de şerif Maxwell. Şi, în caz că nu ştiaţi, când îţi baţi nevasta săvârşeşti o infracţiune.

El fornăi.

— Nu ştiu despre ce dracu vorbeşti.

— Cred că ea s-ar putea să nu fie de aceeaşi părere, spuse Michelle, arătând cu o mişcare a capului către doamna Pembroke, care, înăuntru, se făcuse mică în spatele draperiilor printre care se uita.

El râse.

— Câinele ăla nu muşcă. Sunt rege în castelul meu. De ce nu treci odată ca să-ţi arăt cum e, obrăjori frumoşi?

Michelle se încordă ca un arc.

— Nu face asta, Michelle, o avertiză King, care o privea. Lasă-l în plata Domnului.

— Vezi-ţi de fundul tău, Sean.

Se îndreptă către tatăl vitreg şi îi vorbi răspicat, deşi cu voce scăzută:

— Ascultă, idiotule, ea nu trebuie să depună nicio plângere, nicăieri. Statul poate face asta în locul ei. Aşa că, atunci când mă întorc – şi o să mă întorc, fii sigur – dacă ea mai are doar un singur semn – doar unul! – fundul tău prăpădit ajunge la închisoare. După ce *te bat* până te scapi pe tine.

Bărbatului îi căzu ţigara din gură.

— Nu poţi face asta, eşti poliţai.

— O să spun că ai căzut pe scări.

Omul se uită la King.

— Tocmai m-a ameninţat, se plânse.

— N-am auzit nicio ameninţare, spuse King.

— Aşadar, aşa stau lucrurile, da? Ei, nu mă sperii eu de o târfă costelivă ca tine.

În curtea din faţa casei, un stâlp de lemn, înalt de un metru şi jumătate, susţinea un felinar de modă veche. Michelle se apropie de el şi, cu o lovitură laterală dată cu piciorul drept, îl frânse în două.

În timp ce se uita cu gura căscată la această demonstraţie distructivă, berea bărbatului se alătură ţigării care îi căzuse mai devreme.

— Pe curând, *obrăjori frumoşi,* zise Michelle, ducându-se către maşină.

King se aplecă, ridică o bucată din lemnul sfărâmat şi îi spuse omului năucit:

— Fir-ar să fie, îţi poţi închipui ce s-ar fi întâmplat dacă asta ar fi fost şira spinării cuiva?

Îi întinse patruzeci de dolari pentru reparaţii şi plecă.

În timp ce se urcau în maşină, spuse:

— Cred că tocmai şi-a udat pantalonii.

— O să dorm mai bine ştiind că el n-o să doarmă de loc.

— Vezi-ţi de fundul tău, Sean? spuse el, pe un ton aparent îndurerat.

— Iartă-mă, eram nervoasă. Nu poţi întotdeauna să

întorci şi celălalt obraz.

— De fapt, am fost foarte mândru de tine.

— Sigur. Dar nicio ameninţare de-a mea nu-i poate fi ei de folos. Nu se ştie niciodată ce poate face un tip de teapa ăstuia. Probabil că era mai bine să-mi ţin gura.

— Dar ai de gând să te duci să verifici ce se mai întâmplă, nu-i aşa?

— Poţi fi sigur de asta.

— Să mă anunţi când o să te hotărăşti s-o faci.

— De ce, ca să mă convingi să renunţ?

— Nu, ca să-l ţin pe nemernic cât îl baţi până îi iese rahatul pe nas.

Capitolul 46

Îi urmărise pe King şi pe Michelle până la locuinţa familiei Pembroke, şi acum le luase din nou urma în timp ce traversau oraşul către casa lui Roger Canney. În ziua aceea, nu conducea VW-ul albastru; se folosea de o camionetă veche. O pălărie de cowboy pătată de sudoare, ochelarii de soare, o barbă şi o mustaţă falsă, confecţionate de el însuşi, îi ofereau o deghizare satisfăcătoare. Perechea de investigatori începuse să devină o adevărată ameninţare şi el nu era hotărât cum să procedeze în privinţa lor. Pembroke nu putea să-i conducă nicăieri; la fel stăteau lucrurile cu moartea Dianei Hinson. Şi uciderea Rhondei Tyler ducea tot într-o fundătură. Cu Canney, însă, era altceva. Băiatul era cheia de boltă a întregului castel de cărţi de joc.

Nu avea timp să-l ucidă pe Roger Canney şi, oricum, asta ar fi trezit încă şi mai multe suspiciuni legate de motivul pentru care trebuise să moară vedeta echipei de fotbal a liceului. Nu putea decât să lase să se desfăşoare interogatoriul, să analizeze informaţiile care aveau să iasă la iveală şi să aleagă apoi cel mai potrivit mod de acţiune. Era favorizat de faptul că fusese prevăzător şi instalase microfoane secrete în casa lui Canney înainte de a-l ucide pe băiat. Tactica era baza, totul se rezuma la tactică.

Îşi frecă spatele, în locul în care şi-l stâlcise în timpul luptei cu Junior Deaver. Nu-şi mai putea permite încă o înfruntare ca aceea. O urmărise pe Michelle Maxwell rupând stâlpul în două cu o lovitură de picior dată fără niciun efort aparent. Era o femeie periculoasă. Şi, în felul lui, King era şi mai periculos. De fapt, Sean King era singura persoană de care se temea că ar fi putut fi învins. Trebuia să facă ceva în privinţa asta. Şi apoi s-ar fi putut să fie nevoit s-o omoare şi pe Maxwell. Nu vroia ca femeia aceea să-l hăituiască, încercând să răzbune moartea partenerului ei.

În timp ce maşina din faţa lui se oprea în capătul aleii ce

ducea către o casă mare de cărămidă, cu coloane, el coti pe o stradă laterală, parcă camioneta şi scoase perechea de căşti pe care o avusese ascunsă sub pălărie. Le cuplă la receptorul montat pe locul din faţă, găsi frecvenţa corectă a emiţătorului pe care îl montase în casa lui Canney, se lăsă pe spate şi aşteptă să înceapă spectacolul.

Capitolul 47

— Cu ce se ocupă Roger Canney? întrebă Michelle, rotindu-şi privirea prin acel interior impresionat.

O menajeră le deschisese uşa şi plecase să-l cheme pe stăpânul casei.

— Nu ştiu, dar, indiferent despre ce-o fi vorba, se descurcă foarte bine, îi răspunse King.

— Din ce cauză a murit soţia lui?

— Nu ştiu nici asta. Nu mă număr printre prietenii lor.

Michelle continuă să privească împrejur.

— Ştii ce nu văd pe aici?

King dădu din cap.

— Nu există nicio fotografie de familie.

— Ce concluzii tragi de aici?

— Fie au fost îndepărtate recent din cauza durerii copleşitoare a tatălui, fie nu au fost niciodată aici.

— Durere copleşitoare? În fond, şi-a îngropat singurul fiu sub zăbranicul uitării.

— Michelle, oamenii îşi manifestă emoţiile în mod diferit. De exemplu, când sunt nervoşi, unii rup stâlpii de lemn în două.

Roger apăru peste câteva minute. Era un bărbat înalt, colţuros, adus de umeri şi cu o mină ştearsă, nefericită. Le făcu semn să se aşeze pe canapeaua din camera de primire şi el se aşează vizavi de ei. Nu se obosi să-i privească în timp ce vorbea, preferind să-şi aţintească ochii asupra grinzilor tavanului.

— Nu-mi dau seama de ce este necesar încă un interogatoriu, începu el.

— Ştiu că e un moment extrem de dificil… spuse King.

Canney îl întrerupse.

— Bine, bine, să trecem peste asta.

Îi puseră întrebările standard, la care el răspunse cu monosilabe extrem de nefolositoare.

Dezamăgit, King întrebă:

— Cum, la şcoală nu avea niciun duşman de care să

ştiţi? Sau pe care să-l fi pomenit fiul dumneavoastră?

— Steve era foarte popular. Toată lumea îl iubea. Nu era în stare să facă rău nimănui.

Nu spuse asta pe tonul unui tată mândru, ci în mod batjocoritor. King şi Michelle schimbară o privire nedumerită.

— V-a spus vreodată că se întâlnea cu Janice Pembroke? îl întrebă Michelle.

— Steve nu-mi făcea confidenţe. Dacă puştiul umbla cu vreo târfuliţă, asta era treaba lui. Avea şaptesprezece ani şi hormoni dezlănţuiţi. Dar, dacă ar fi lăsat vreo fată gravidă, aş fi fost mai mult decât supărat.

— De cât timp a murit soţia dumneavoastră? întrebă Michelle.

Privirea lui Canney coborî din tavan, lăsându-se asupra ei.

— De ce are asta importanţă?

— Eram doar curioasă.

— Atunci limitaţi-vă curiozitatea la subiectul interogatoriului.

— OK, vă amintiţi de ceva pe care să vi-l fi spus Steve sau pe care să-l fi auzit din întâmplare, sau care să fi fost menţionat de prietenii lui, şi care să poată arunca ceva lumină asupra acestei crime? întrebă Michelle.

— Uitaţi ce e, v-am spus deja că nu eram prieteni. Locuiam în aceeaşi casă, atât şi nimic mai mult.

— Există vreun motiv pentru care dumneavoastră şi fiul dumneavoastră nu eraţi apropiaţi? se interesă King.

— Amândoi aveam motivele noastre, care nu au nicio legătură cu moartea lui.

— Mă tem că trebuie să decidem noi înşine asta. Aşa că, dacă ne-aţi răspunde la întrebare…

— Mă tem că trebuie să vă refuz, ripostă Canney, acru.

— Bine, decizia asta vă aparţine. Să recapitulăm ceea ce ne-aţi spus. Între dumneavoastră şi fiul dumneavoastră exista o relaţie care poate fi interpretată, în mod rezonabil, ca făţiş ostilă. Poate că eraţi supărat fiindcă se întâlnea cu

o târfuliţă, aşa cum aţi numit-o, şi vă temeaţi că ar fi trebuit, la un moment dat, să plătiţi o pensie alimentară. Pe urmă Steve şi această „târfuliţă” au murit împuşcaţi. Dumneavoastră aveţi o puşcă de vânătoare?

Canney se ridică în picioare şi obrajii lui palizi se îmbujorară.

— Ce naiba insinuaţi? Cum vă permiteţi?! Aţi răstălmăcit tot ce am spus.

King rămase impasibil.

— Nu. Am făcut doar acelaşi raţionament pe care l-ar face orice procuror competent. Ceea ce ne-aţi spus vă transformă într-un posibil suspect de uciderea fiului dumneavoastră. Sunt sigur că aţi fost întrebat unde eraţi când a fost omorât. Aş vrea să ne spuneţi asta şi nouă.

— Eram acasă, dormeam.

— Singur?

— Da!

— Aşadar, nu aveţi niciun alibi, conchise King. Ei bine – privi spre Michelle – să mergem să raportăm. Măcar am găsit încă o pistă pe care o poate urmări FBI-ul. Se uită din nou la Canney. Sunt sigur că Biroul va lua legătura cu dumneavoastră. Vă rog să nu vă faceţi niciun plan de a părăsi zona în viitorul apropiat. Şi dădu să se ridice.

— Staţi puţin, aşteptaţi măcar un amărât de minut. Nu am avut nimic de-a face cu uciderea lui Steve, zise Canney, din nou palid.

— Cu tot respectul, domnule Canney, n-am întâlnit niciodată un criminal care să spună altceva, replică King.

Canney stătea în picioare, încleştându-şi şi descleştându-şi mâinile, în timp ce King îl privea, aşteptând. În cele din urmă, Canney se reaşeză.

După un minut de tăcere, în care păru să-şi caute cele mai potrivite cuvinte, spuse:

— Steve era, pur şi simplu, copilul mamei sale. O adora, o idolatriza. Când a murit, el, într-un fel, m-a învinuit pe mine.

— Nu-mi amintesc din ce cauză a murit, zise King.

Nervos, Canney începuse să-şi frângă mâinile.

— A murit într-un accident de maşină, acum mai bine de trei ani. A ieşit de pe drum şi s-a prăbuşit într-o râpă. A murit pe loc.

— Şi cum a fost posibil ca fiul dumneavoastră să vă învinuiască pentru asta? vru să afle Michelle.

— De unde naiba să ştiu eu? răcni Canney, pe neaşteptate, apoi se linişti la fel de repede. Îmi cer scuze. După cum vă puteţi da seama, totul este foarte complicat.

Pentru un moment, nimeni nu spuse nimic.

— Se pare… se pare că a fost vorba de alcool, zise Canney, în cele din urmă, cu voce scăzută.

— Când a murit, soţia dumneavoastră era în stare de ebrietate?

— Da, după toate aparenţele. Am fost surprins, pentru că ea nu bea niciodată prea mult.

— Şi căsnicia dumneavoastră era fericită? întrebă Michelle.

— Era o căsnicie ca toate celelalte, spuse Canney, cu prudenţă.

— Ce înţelegeţi prin asta? insistă Michelle.

— Că avea suişuri şi coborâşuri.

În momentul acela intră menajera, care îl anunţă pe Canney că era chemat, la telefon. El îşi ceru scuze şi ieşi din cameră.

Michelle se întoarse spre partenerul ei.

— Ei, n-a prea fost aşa cum mă aşteptam. Crezi că are ceva de-a face cu moartea soţiei lui?

— Nu pot să trag concluzia acum.

— Cu siguranţă, ascunde ceva. Crezi că el şi-a ucis fiul?

— Fiu. E un cuvânt interesant.

Ea îl privi uimită.

— Ce vrei să spui?

— Numai că nu s-a referit deloc la el ca la fiul său. L-a numit doar Steve.

— Ai dreptate. Dar s-ar putea să fie, pur şi simplu, din cauză că Steve era aproape bărbat, şi relaţia lor *era*

tensionată.

— Nu. Cred că s-ar putea ca el să ne fi dat deja răspunsul.

— OK, Sean. Care a fost ăla?

— Ne explica de ce se înrăutăţise relaţia lor. A spus că Steve îl învinuia pe el pentru moartea mamei sale.

— Şi?

— Păi, înainte de asta a spus… King îşi scoase agenda şi citi din ea. A spus: Steve era, pur şi simplu, copilul mamei sale.

— Aşa e, asta însemnând că îşi iubea mama mai mult decât tatăl.

— Sau, în sens mai literal, că ea era mama lui…

King tăcu şi o privi pe Michelle.

În cele din urmă, ea înţelese.

— Şi Roger Canney *nu* era tatăl lui.

Afară, camioneta porni. Bărbatul auzise tot ce era necesar să audă. Era timpul să treacă la acţiune. Dar mai întâi trebuia să-şi facă un plan.

Capitolul 48

Kyle Montgomery nu primise încă niciun răspuns la scrisoarea de şantaj. Cu ceva timp în urmă, închiriase o căsuţă la post-restant şi la adresa aceea trebuia să sosească răspunsul. Scrisoarea lui era, desigur, anonimă. Mesajul ei ascundea – într-un mod foarte inteligent, după părerea lui – faptul că, în realitate, el nu ştia prea multe. Mizase pe existenţa unei conştiinţe vinovate care ar fi putut dezvălui ceva important, adică, în viziunea lui, ceva care să aibă o valoare materială. Totuşi, începea să se întrebe dacă nu cumva greşise. Ei, şi chiar dacă ar fi fost aşa, nu făcuse niciun rău. Sau cel puţin aşa vedea el lucrurile.

Se îndrepta către Afrodiziac, cu o altă livrare pentru „clienta" sa. Nu fusese nevoit să mai scoată alte medicamente din farmacie, fiindcă făcuse o treabă deşteaptă luând o cantitate mai mare ultima dată. Nu avea niciun motiv să-şi forţeze norocul.

Găsi un loc în parcarea aglomerată, apoi intră înăuntru. Nu observă maşina care se oprise în spatele lui. Pierdut în visurile despre banii gheaţă care îl aşteptau, Kyle nu avea habar că fusese urmărit chiar de când îşi părăsise apartamentul.

Intră şi, aşa cum îi era obiceiul, privi câteva minute dansatoarele la bară. Una anume era favorita lui, deşi ştia că nu avea nicio şansă în ceea ce o privea. Nu avea nici înfăţişarea şi, ceea ce era mai important, nici banii care ar fi făcut-o pe o astfel de fată să-i dea o atenţie specială.

Urcă la etaj şi dădu să treacă dincolo de draperia roşie când o femeie apăru alături de el. Arăta rău şi abia se ţinea pe picioare.

— Unde te duci? îl întrebă.

— Să vorbesc cu cineva, răspunse el, nervos. Sunt aşteptat.

— Adevărat? îngăimă femeia beată. Ai un act de identitate?

— Act? Pentru ce? Nici nu beau, nici nu mă uit la fete. Şi ce, arăt cumva ca şi cum aş fi minor? Sau nu eşti în stare să-mi vezi firele cărunte din barbă?

— Dac-o mai faci pe deşteptul cu mine, îţi zboară imediat fundul de aici.

— Staţi puţin, doamnă, e vreo problemă? întrebă Kyle, pe un ton mai politicos. Am mai fost aici şi altădată, adăugă.

— Ştiu c-ai mai fost, te-am văzut, zise femeia.

— Veniţi des pe aici? întrebă nervos Kyle. Îi trecuse deodată prin minte că nu era bine să aibă reputaţia unui obişnuit al casei.

— Vin în fiecare zi, răspunse Lulu Oxley. Îşi repezi mâna către draperia roşie. N-ai decât să te faci praf, isteţule.

Lulu coborî scările clătinându-se, în timp ce Kyle se grăbi să treacă dincolo de draperie.

Bătu la uşa obişnuită şi primi răspunsul obişnuit. Intră. Femeia era întinsă pe pat, acoperită cu o pătură. În încăpere era atât de întuneric, încât abia putea s-o zărească.

El ridică în sus punga.

— Ţi le-am adus.

Ea aruncă ceva către el. El întinse mâna, dar nu reuşi să prindă obiectul, care căzu pe podea. Îl ridică. Erau zece hârtii de o sută, rulate şi ţinute laolaltă de o bandă elastică. Puse punga pe masă şi rămase nemişcat, privind, plin de nervozitate, către femeie. După ce trecură câteva secunde fără ca ea să spună nimic, se întoarse şi o luă către uşă. Se opri când auzi scârţâind arcurile patului şi văzu luminile aprinzându-se. Privi înapoi, cu coada ochiului, şi o văzu venind înspre el. Purta eşarfă şi ochelarii negri şi era înfăşurată în pătură. Când ajunse mai aproape, observă că umerii îi erau dezgoliţi şi că era desculţă.

Când n-o mai despărţeau de el decât vreo treizeci de centimetri, lăsă pătura să cadă. Purta un port-jartier negru de dantelă, ciorapi lungi asortaţi, un sutien, şi nimic mai

mult. O privi cu respiraţia pe jumătate tăiată şi îşi simţi toţi muşchii încordându-se. Trupul ei era absolut înnebunitor, cu pântecul plat, cu şoldurile line, sânii împungând materialul negru şi subţire în care erau captivi. Simţea nevoia să sfâşie puţinele straie care o acopereau.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, care erau destul de transparente, ea îşi duse mâinile la spate, desfăcu catarama, şi sutienul îi căzu pe podea, dezvăluindu-i sânii eliberaţi.

Kyle gemu şi aproape căzu în genunchi. Trăia, fără îndoială, noaptea cea mare a vieţii lui. Ea se întinse ca şi cum ar fi vrut să-l atingă, dar apoi luă doar punga, ridică pătura şi se acoperi din nou.

Kyle păşi către ea.

— Nu trebuie să faci asta, iubito, spuse, pe cel mai calm ton de care era în stare. O să ne stea în cale.

Nu mai fusese niciodată atât de aproape de a avea o astfel e femeie. Primise o mie de dolari şi ea i se oferea drept bonus. Ce altceva îşi mai putea dori? Dădu să o ia în braţe, dar ea îl îmbrânci cu o forţă care îl surprinse.

El se înroşi, şi ea începu apoi să râdă.

Se întoarse lângă pat, lăsă din nou pătura să alunece pe podea, se lungi pe spate şi se încordă ca o pisică. Se întoarse, aşezându-se în patru labe, şi se întinse ca să pună punga pe noptieră. Se mişca cu o încetineală deliberată, care îi oferi lui ocazia să-i privească îndelung spatele dezgolit. Era atât de excitat, încât senzaţia devenise dureroasă.

Ea se rostogoli din nou pe spate, îşi ridică picioarele în aer, îşi scoase ciorapii făcându-i să alunece pe rând, pe îndelete, apoi îi făcu ghem şi îi azvârli către el. Pe urmă îl arătă cu degetul şi râse din nou. Kyle îşi simţi extremităţile golite de sângele care îi năvălea în cap.

— Târfă mică!

Fantezia lui era, în sfârşit, pe punctul de a se realiza şi, în acelaşi timp, ea avea să primească o lecţie. Se repezi către ea, dar se opri la fel de repede când un pistol şerpui

înspre el. Probabil fusese ascuns în aşternuturi.

— Ieşi afară.

Era prima oară când i se adresa pe un ton normal. Nu-i recunoscu vocea. Oricum, nu asta conta. Privirea îi era lipită de pistolul care se mişca în sus şi-n jos, ţintindu-i mai întâi capul şi apoi testiculele.

Kyle începu să meargă de-a-ndăratelea, ţinându-şi mâinile în faţă, ca şi cum ar crezut că putea devia glonţul.

— Hei, stai liniştită, cucoană, plec.

— Acum, spuse ea cu voce mai puternică. Se înfăşură în pătură şi se ridică în picioare, cu faţa către el, ţinând pistolul cu amândouă mâinile, ca şi cum ar fi ştiut foarte bine să-l folosească.

Kyle îşi ridică mâinile şi mai sus.

— Plec, plec! Fi-ar să fie!

Se întoarse spre uşă.

— Pune banii pe masă, spuse ea.

El se răsuci încet.

— Poftim?

— Pe masă, banii.

Ea arătă cu arma într-acolo.

— Ţi-am adus ce ai cerut. Asta costă *bani.*

Drept răspuns, ea lăsă pătura să mai cadă odată şi îşi plimbă mâna pe deasupra curbelor trupului aproape gol.

— Şi asta la fel, spuse, hotărâtă. Uită-te bine, băieţaş, fiindcă e ultima dată când îl vezi.

Insulta îl scoase din sărite.

— O mie de dolari? Pentru ce? Pentru un spectacol mizerabil? N-aş plăti o mie de dolari nici ca să ţi-o trag.

— Nicio sumă de bani n-ar fi suficientă ca să te las şi doar să mă atingi, zise ea, cu asprime.

— A, da? Ce să zic, grozavă cucerire mai eşti. O exhibiţionistă care trăieşte într-o cămăruţă dintr-un club de striptease? Ascunsă după o eşarfă şi după ochelarii ăia negri. Şi fâţâindu-ţi fundul gol în faţa mea ca să mă laşi baltă după aia. Cine dracu’ te crezi? Ai?

— Îmi faci scârbă. Cară-te.

— Ştii ceva? Nu cred că o să tragi cu pistolul ăla; nu aici, cu atâta lume-mprejur.

O privi triumfător. O privire care nu avu viaţă lungă.

Ea lovi cu degetul obiectul cilindric ataşat la ţeava pistolului.

— E un amortizor, spuse. Împuşcătura nu face absolut niciun zgomot. Ţinti din nou testiculele lui. Ţi-ar face plăcere o demonstraţie fulger?

— Nu, ţipă el, dând înapoi. Nu.

Lăsă banii să cadă pe masă, se întoarse şi ieşi în fugă din cameră, trântind uşa în urma lui.

Femeia o încuie, se întoarse în pat şi înghiţi mai multe pilule. Câteva minute mai târziu, gemea pe podea, din nou fericită.

***

De partea cealaltă a uşii femeii, Sylvia reuşi să se dea la o parte din drum exact înainte să iasă Kyle, alergând. Auzise totul. Grăbindu-se către ieşire, ajunse la timp ca să vadă prundişul împroşcat de cauciucurile Jeep-ului lui Kyle, care ieşea în viteză din parcare. Sylvia îşi scoase pălăria, lăsându-şi părul să-i alunece pe spate. Suspiciunile ei fuseseră confirmate. Kyle fura medicamente, pe care i le vindea apoi femeii din cameră. Sylvia se hotărî să aştepte în parcare, ca să vadă dacă ea avea să iasă.

Trecură ore întregi. Era dimineaţa devreme şi Sylvia privise cum mai bine de o sută de oameni, majoritatea bărbaţi, părăseau localul. Era gata să renunţe, când mai apăru cineva. Era o femeie, cu capul înfăşurat într-o eşarfă şi purtând ochelari de soare, deşi afară era întuneric. Nu părea prea sigură pe picioare, dar se urcă într-o maşină parcată în spatele clădirii şi demară. Sylvia nu o urmări, fiindcă ar fi fost prea uşor remarcată. Oricum, văzuse maşina cu care plecase femeia. Demară şi ea. În seara precedentă aflase răspunsul unor întrebări, dar unele şi mai supărătoare le luaseră locul.

Capitolul 49

Ziua înmormântării lui Robert E. Battle începuse sub un cer senin, care, în scurt timp, se înnourase. Când procesiunea ajunse la cimitir, cădea o ploaie liniştită, călduţă. Armata de oameni în negru se aşează în jurul gropii proaspăt săpate sub un imens cort alb.

King privi numeroasele chipuri pe care le ştia şi pe cele, la fel de multe, care nu-i erau cunoscute. Se spunea că, pe aeroporturile locale din Charlottesville şi Lynchburg, erau aliniate, aripă lângă aripă, aeronavele particulare ale prietenilor familiei Battle, care veniseră să-şi prezinte ultimul omagiu. Curiozitatea morbidă momise, probabil, ceva mai mult decât câţiva spectatori.

Michelle şedea alături de King. Şi chiar purta o rochie! King ştia că era mai bine să nu facă niciun comentariu. Încă îl mai durea braţul datorită ultimei vorbe de duh.

Familia Battle era în primul rând, cu Eddie şi Savannah stând de o parte şi de alta a mamei lor. Chip Bailey era lângă Eddie. Dorothea stătea la capătul rândului, cu braţele încrucişate. Mason stătea în picioare, deoparte, pe una dintre laturi, cu privirea lipită de voalul des care acoperea chipul lui Remmy. „Servitorul întotdeauna gata să-şi facă datoria”, gândi King.

De cealaltă parte a lui King şedea Harry Carrick. Era mai spilcuit ca niciodată, părul lui alb fiind scos şi mai frapant în evidenţă de contrastul cu costumul întunecat. Înainte de a se aşeza, sărutase în grabă obrazul lui Michelle şi strânsese mâna lui King.

— Ce aglomeraţie, îi şopti King.

Michelle se aplecă ca să audă.

— Bobby şi Remmy aveau o mulţime de prieteni şi de parteneri de afaceri. Dă-i deoparte pe curioşi şi pe cei veniţi pur şi simplu ca să se bucure de necazul altora şi rezultatul rămâne uimitor.

— Bănuiesc că putem considera închis cazul Junior Deaver, spuse King.

— Tehnic, da. Nu poţi judeca un mort pentru jaf. Ce sens ar avea?

— Tehnic, dar… zise King, privindu-şi prietenul cu atenţie.

— Dar, dacă presupunerea mea e corectă şi Junior era nevinovat, mi-ar plăcea totuşi să prind hoţul.

— Vrei să ne continuăm ancheta?

— Da, Sean, vreau. Mă gândesc la soţia şi la copii lui. De ce să crească ăia mici cu ideea că tatăl lor era un tâlhar, dacă nu e adevărat?

— De fapt, avem propriile noastre motive ca să nu abandonăm cercetările.

— Dacă mă gândesc cum a fost ucis Junior, vă înţeleg.

— Exact. Ce faci după înmormântare?

— Am fost invitat la familia Battle.

— Şi noi la fel. Poate găsim un colţişor liniştit, în care să discutăm despre tactică.

— Abia aştept.

Se lăsară pe spatele scaunelor şi îl ascultară pe preotul care începuse să vorbească despre mort, despre înviere şi despre viaţa veşnică. Ploaia continua să cadă, făcând ca după-amiaza aceea sumbră să pară şi mai deprimantă.

După ce interminabila predică ajunse, totuşi, la un sfârşit, preotul continuă să ofere alinare familiei. Privirea lui King se mută dincolo de grupul strâns lângă mormânt, trecând în zona înconjurătoare. Era aceeaşi tehnică pe care o folosea în Serviciul Secret, în timpul misiunilor de protecţie. Atunci încerca să descopere posibilii asasini, acum căuta pe cineva care ucisese deja.

King o observă când se ivi de după uşoara ridicătură a terenului din partea dreaptă.

Lulu Oxley era îmbrăcată în întregime în negru, dar, spre deosebire de Remmy Battle, nu purta niciun văl. Brusc, King înţelese: înmormântarea lui Junior avusese loc tot în ziua aceea. Şi în zonă nu exista decât un singur cimitir. În spatele lui Lulu, care se îndrepta către ei, apărură Priscilla Oxley şi cei trei copii ai familiei Deaver.

— Ah, ce rahat, le şopti King lui Harry şi Michelle. Michelle văzuse deja cine se apropia, dar Harry nu o observă până nu i-o arătă King.

— O, Doamne Sfinte, spuse, dându-se brusc înapoi.

Lulu se întoarse şi le făcu semn mamei sale şi copiilor să se oprească. Ei se supuseră imediat, iar ea continuă să înainteze. King, Michelle şi Harry se ridicară în acelaşi timp ca să-i taie calea. Între timp, o mai văzuseră şi alţii, fiindcă murmurul mulţimii se înteţi.

Ajunseră lângă ea când se afla cam la cincisprezece metri de familia Battle.

— Lulu, sigur nu vrei să faci asta, zise King.

— Cară-te naibii din calea mea! spuse Lulu cu o voce după care King îşi dădu seama că băuse.

Harry o luă de braţ.

— Lulu, ascultă-mă. Ascultă-mă acum!

— De ce dracu' aş face-o? Te-am ascultat înainte şi Junior e mort!

Lui King i se păru că ea era gata fie să se prăbuşească în orice moment, fie să scoată un pistol şi să înceapă să tragă în tot ce purta haine.

— N-o să iasă nimic bun dacă vii aici, continuă Harry. Chiar nimic. Şi doamna Battle e îndureratã.

— Ar trebui să putrezească în iad pentru ce a făcut!

Încercă să-şi smulgă braţul din strânsoarea lui Harry, dar bătrânul reuşi cumva să nu-i dea drumul.

Vocea lui era fermă şi calmă.

— Nu există nici cea mai mică dovadă că ea ar fi avut de-a face cu moartea lui Junior. De fapt, totul indică că a fost ucis de aceeaşi persoană care i-a omorât şi pe ceilalţi, inclusiv pe Bobby Battle. Bărbaţii voştri au fost ucişi, amândoi, de aceeaşi persoană.

— Atunci, nu ştiu, poate că a pus să-i fie omorât bărbatul. Dar ea l-a ameninţat pe Junior şi el e acum mort.

King se uită înapoi şi văzu că Remmy Battle îşi ridicase vălul şi îi privea ţintă. Apoi, cele mai urâte temeri ale lui King deveniră realitate. Remmy se duse la Mason, îi spuse

ceva arătând către ei, apoi începu să se apropie, ţinând în mână o umbrelă care s-o apere de ploaie.

— Of, e din ce în ce mai bine, bodogăni, ca pentru sine.

Toţi ceilalţi stăteau, urmărind scena cu privirea şi aşteptând ciocnirea dezastruoasă a celor două văduve.

Făcând paşi mari şi siguri, Remmy ajunse repede lângă ei. Imediat, King se aşeză între ea şi Lulu.

— Cară-te naibii din calea mea, Sean. Asta *nu* e treaba ta.

Accentul ei sudist nu fusese niciodată atât de pronunţat, cel puţin din câte îşi aducea King aminte. Privirea şi tonul ei nu admiteau nicio împotrivire şi, fără nicio tragere de inimă, King făcu ce-i spusese.

Următoarea barieră era Harry, dar expresia îndârjită de pe chipul lui Remmy fu suficientă pentru ca şi el să se dea deoparte. Convinsă că ar fi fost inutil, Michelle nici măcar nu încercă să o oprească.

Remmy era acum faţă în faţă cu Lulu, care, clătinându-se pe picioare, o privea ţintă, cu lacrimile curgându-i pe faţa schimonosită de o grimasă plină de ură.

— Vreau să vorbesc între patru ochi cu doamna Oxley, spuse Remmy, fără să se uite înapoi. Avem de discutat lucruri care ne privesc numai pe noi două.

— N-am nimic să-ţi spu… începu Lulu.

Remmy îşi înălţă mâna, iar King, care nu îi putea vedea trăsăturile, presupuse că expresia feţei ei fusese cea care o împiedicase pe de obicei îndărătnica Lulu să-şi lanseze şuvoiul de cuvinte.

— Vă rog să ne lăsaţi să stăm de vorbă, zise Remmy, pe un ton calm.

Cei trei se îndepărtară cu încetineală. King rămase în apropiere, pregătit să sară dacă femeile ar fi început să se încaiere.

Imediat, Remmy prinse cu fermitate braţul celeilalte. La început, Lulu i se împotrivi, dar Remmy se aplecă către ea, începând să-i vorbească repede, şi niciunul din cei care încercară să tragă cu urechea nu reuşi să audă ce spunea.

Trecură momente lungi şi King, uluit, văzu trăsăturile lui Lulu destinzându-se. Încă şi mai ciudat, după câteva momente de conversaţie, Lulu se întinse şi prinse braţul lui Remmy, ca să o sprijine. Cele două femei terminară de vorbit şi se îndreptară spre King.

— Familia Oxley este invitată la noi acasă, zise Remmy. Dar mai întâi vreau să-i aduc lui Junior ultimul meu omagiu.

În timp ce ele se îndepărtau, King observă că Mason îi recuperase pe Priscilla şi pe copii şi îi conducea către limuzina familiei Battle.

— În cei şaptezeci şi ceva de ani ai mei, nu am mai văzut niciodată ceva atât de straniu şi de inexplicabil, spuse Harry, uluit.

După ce cele două femei dispărură dincolo de mica denivelare, King le spuse însoţitorilor săi:

— Rămâneţi aici.

El porni, încet, pe urmele celor două.

Deasupra mormântului lui Junior nu era niciun cort şi, în toate privinţele, totul era mult mai umil decât ceremonia funebră a lui Bobby Battle. Era clasicul contrast dintre solduri şi articolele de lux, care punea în umbră faptul indiscutabil că amândoi bărbaţii erau morţi deopotrivă.

Singurii oameni dimprejur erau cei doi muncitori a căror sarcină era să coboare în groapă sicriul simplu, din lemn, şi să îl acopere cu aproape doi metri de pământ. Din spatele statuii bogat ornamentate, înfăţişând o mamă şi un copil, ce individualiza unul din mormintele de alături, King o privi pe Remmy vorbindu-le groparilor, care îşi înclinară respectuoşi capetele şi se traseră deoparte. Cele două femei îngenuncheară pe stratul de gazon artificial din faţa sicriului şi îşi împreunară mâinile pentru rugăciune. Rămaseră aşa câteva minute. Când se ridicară, Remmy se aplecă deasupra sicriului şi aşeză pe el un singur trandafir roşu. Lulu le făcu un semn din cap bărbaţilor, care reveniră după ce ele plecară braţ la braţ.

King se trase înapoi când trecură pe lângă

ascunzătoarea sa şi le privi dispărând după denivelare. El se întoarse la mormântul lui Junior. Groparii se îndreptau către camioneta lor, aflată în apropiere, probabil ca să îşi ia lopeţile. King se gândi că ar fi trebuit să-i aducă şi el lui Junior un ultim omagiu. Nu-l cunoscuse foarte bine, dar era evident că soţia şi copii îl iubeau foarte mult; orice bărbat ar fi trebuit să lase în urmă o astfel de moştenire. King văzuse, la înhumarea lui Bobby Battle, prea multe lacrimi care, totuşi, valorau mai puţin.

Era gata să se întoarcă, când se opri şi se ghemui din nou în spatele statuii. Cineva ţâşnise dintr-un pâlc de copaci din apropiere. Persoana mergea, grăbită, către mormânt, privind nervoasă împrejur. Mişcările ei furişe păreau pline de vinovăţie. King nu-şi putea da seama nici cine era, nici dacă era bărbat sau femeie, pentru că purta pantaloni, sacou şi o pălărie de cowboy trasă pe ochi.

Când îngenunche în faţa mormântului, King se strecură mai aproape, ca să o poată vedea mai bine. Apoi, când capul persoanei se înclină pentru rugăciune, pălăria căzu. După lungimea părului încâlcit, părea să fie o femeie. Totuşi, din unghiul acela, King nu-i putea zări faţa. Oare ar fi trebuit să se ducă să o privească în faţă? În felul ăsta s-ar fi dat şi el de gol. Se mai gândi puţin, se ascunse iarăşi în spatele imensei statui a mamei şi copilului, luă o pietricică, ţinti şi o azvârli către un alt monument funerar de mari dimensiuni, aflat la şase metri în dreapta sa, dar aproape de mormântul lui Junior. Rezultatul fu cel scontat.

La sunetul pietricelei lovind monumentul, femeia îşi ridică repede ochii, oferindu-şi întreaga faţă privirii lui King. Apoi îşi puse din nou pălăria şi fugi către adăpostul copacilor.

King nu avea niciun motiv s-o urmărească. O recunoscuse.

Totuşi, de ce se ruga Sally Wainwright, îngrijitoarea cailor familiei Battle, în faţa mormântului lui Junior Deaver?

Capitolul 50

Deşi atât de mare, Casa Battle era cât se poate de aglomerată. La parter fuseseră întinse mese lungi, acoperite feţe de masă din in, pline cu mâncare şi băutură. După ce îşi umplură farfuriile şi paharele, Harry îi conduse pe King şi Michelle într-un birou de la etajul al doilea, unde puteau sta de vorbă.

— Nu cred că o să ne deranjeze cineva aici, le explică. E destul de departe de mâncare şi, mai ales, de băutură. Am descoperit că, în prezenţa morţii, oamenii devin din cale afară de însetaţi.

King se uită un birou foarte vechi, rezemat de un perete. Pe el erau instrumente de scris de lux, coli de hârtie pentru corespondenţă purtând iniţialele *REB,* un tampon de piele pentru sugativă şi mai multe călimări de modă veche.

— Când e vorba de corespondenţă, Remmy ţine de vechea şcoală chiar în mai mare măsură decât mine, zise Harry, care îl urmărea pe King. Femeia asta nu are încredere în e-mail-uri şi nici măcar în scrisorile dactilografiate. Şi aşteaptă să primească misive de acelaşi fel cu cele pe care le trimite.

— Mă bucur că are timp să comunice în felul ăsta. Cred că e unul dintre privilegiile celor cu adevărat bogaţi. Le-am văzut pe Remmy şi pe Lulu trecând împreună când am ajuns aici, spuse King.

— Remmy mai are o cameră lângă dormitorul ei de la etajul al treilea, răspunse Harry. Mi-ar plăcea să fiu o muscă pe unul din pereţii de acolo.

— Nu-mi pot imagina ce i-a spus Remmy lui Lulu ca să o împace atât de brusc, zise Michelle. A fost un adevărat miracol, m-am simţit aproape ca şi cum aş fi văzut-o pe Fecioara Maria.

King luă o înghiţitură de vin şi zâmbi admirativ.

— Valandraud de St-Emilion; Remmy nu ţine ascunse toate lucrurile bune. Se uită la bărbatul mai vârstnic. Pot

încerca să ghicesc ce s-a petrecut între Remmy şi Lulu. Tu nu, Harry?

Harry îşi aranjă papionul şi îşi netezi părul înainte de a gusta din vin şi din pateul cu crab de pe farfuria pe care o ţinea pe genunchi.

— Eu cred că putem lua spusele lui Michelle în sens literal; cu alte cuvinte, chiar a făcut pace, din toate punctele de vedere.

— Mai exact, ce înţelegi prin asta? îl întrebă Michelle.

— Că i-a spus lui Lulu că nu crede că Junior a comis jaful şi că, aşa stând lucrurile, nu are de gând să ceară să i se înapoieze obiectele. Urmărirea judiciară fiind anulată datorită morţii lui Junior, cazul este închis în mod oficial.

— Sunt sigur că a adăugat că ea nu are nimic de-a face cu moartea lui Junior şi că e profund îndurerată fiindcă şi Lulu şi-a pierdut soţul, comentă King.

— Şi a mai spus, probabil, că va asigura mijloacele băneşti de care vor avea nevoie copiii familiei Oxley ca să meargă la facultate, adăugă Harry.

— Şi, poate, un ajutor financiar pentru Lulu, ca să termine casa aceea şi tot restul, mai spuse King. Îi oferise deja asta lui Junior când credea că el era autorul jafului. Probabil se simte vinovată pentru toate necazurile pe care li le-a făcut.

Uluită, Michelle îşi aţinti privirea asupra celor doi.

— Credeţi că i-a putut spune toate astea la cimitir, în câteva minute?

Harry îşi înălţă paharul de vin într-un fel de salut.

— Remmy nu e genul care stă cu mâinile-n sân. Poate că nu ia întotdeauna decizia corectă, dar toată lumea observă când trece ea la acţiune. Nu e ca o anumită femeie detectiv pe care o cunosc.

Remarca o făcu pe Michelle să zâmbească, dar redeveni imediat serioasă.

— Şi ce a determinat-o pe Remmy să-şi schimbe atitudinea?

— Aşa cum spuneam, ea ştie, sau măcar presupune, că

Junior nu e vinovat de jaf, zise King. În plus, Junior nu avea cum să-l fi ucis pe Bobby. Chiar dacă ar fi posedat cunoştinţele medicale necesare, pe care, însă, nu le avea, i-ar fi fost foarte greu ca el să treacă neobservat la spital. Şi avea un alibi pentru răstimpul în care a fost omorât Bobby, am verificat asta.

— Aşa că Remmy s-ar putea să creadă că există o legătură între uciderea soţului ei şi furtul lucrurilor din casă, spuse Michelle. Dacă Junior nu e vinovat de una dintre fapte, se poate să nu o fi săvârşit nici pe cealaltă.

— Exact, făcu Harry. Ceea ce dovedeşte că i s-a făcut o înscenare.

King îşi plimbă ochii de-a lungul pereţilor plini de cărţi, apoi aruncă o privire pe fereastră, în întunecimea după-amiezii. Ploaia se înteţise. Se uită la petele lăsate de stropi pe capotele maşinilor din parcarea din faţa casei.

— Când le-am urmărit pe Remmy şi pe Lulu la mormântul lui Junior, am mai văzut acolo încă o persoană îndurerată, zise. Una care m-a surprins peste măsură.

— Cine era? întrebară ceilalţi doi, într-un glas.

— Sally Wainwright.

— Fata de la grajduri? făcu Harry, surprins.

Michelle pocni din degete.

— Sean, mă gândesc la ziua în care am stat prima dată de vorbă cu Sally. Ai întrebat-o dacă îl cunoştea pe Junior. A spus că îl văzuse prin preajmă, dar ai observat cât de nervoasă şi de evazivă părea.

— E adevărat, spuse King.

— Aducea un ultim omagiu unui om pe care doar îl *văzuse prin preajmă?* întrebă Harry, dus pe gânduri.

— Am de gând să mai discut o dată cu domnişoara Sally, zise King.

Harry le făcu semn să se aşeze pe canapeaua de vizavi de şemineu, iar el rămase în faţa lor, în picioare.

— Ei, mi se pare foarte clar că înscenarea făcută lui Junior e opera cuiva care se pricepe la anchete judiciare.

— Aşadar, întrebă Michelle, ce avem de făcut în

continuare?

Amânând răspunsul, Harry îşi privi ceasul de buzunar, de modă veche, care atârna de un lănţişor de aur întins de-a curmezişul vestei sale.

— E un obiect superb, Harry, spuse Michelle.

— A fost al străbunicului meu. Pentru că eu nu am niciun fiu, îl păstrez la loc sigur pentru cel mai mare dintre nepoţii mei. Atinse preţiosul obiect cu degete pline de dragoste. În lumea noastră tumultoasă, e reconfortant să ştii că poţi afla orele zilei aşa cum se făcea acum o sută de ani. Închise cu zgomot capacul ceasului şi îi învălui într-o privire pătrunzătoare. Bun, zise, revenind la întrebarea lui Michelle. Până la ora asta, toţi cei de jos trebuie să fi golit cel puţin unul, ba poate şi două pahare. Aşa că propun să ne alăturăm mulţimii cherchelite, să privim şi să ascultăm. Nu este imposibil ca ucigaşul pe care îl căutăm să se afle în casă în acest moment. Poate că vom putea aduna măcar câteva informaţii care să împiedice săvârşirea altor crime.

Îşi suspendară întrunirea şi se strămutară la parter.

Capitolul 51

La parter, îi aşteptau mai multe grupuri ciudate. O putură vedea pe Savannah afară, pe veranda închisă cu geamuri din spatele casei, împreună cu cei doi copii Oxley mai mici. Părea să joace împreună cu ei un joc din care făceau parte şoaptele la ureche şi pantomima. Cea mai mare dintre fetele Oxley stătea într-un colţ, privindu-i fără să zâmbească.

— Şarade, conchise Michelle. Nu mi-aş fi închipuit că Savannah îşi poate propune să distreze nişte copii.

— Cred că, în multe privinţe, e mult mai tânără decât o crede lumea, spuse King.

Chip Bailey şi Dorothea discutau, cu voce scăzută, într-un colţ îndepărtat al camerei de primire. Eddie era în apropiere, părând absorbit de conversaţia cu Todd Williams, care nu fusese la înmormântare, dar nu avusese de gând să scape pomana mortului.

În timp ce priveau, Remmy şi Lulu coborâră scara braţ la braţ. Toate capetele se întoarseră către ele.

— De ce îmi aduce asta aminte de Lee şi Grant la Appomattox? şopti Harry.

Chip Bailey o părăsi imediat pe Dorothea şi se îndreptă către scări, să o întâmpine pe Remmy. Mason, care până atunci servise mâncarea, îl urmă, la o mică distanţă.

— Javrele dau târcoale şi fostul bărbat al casei abia a fost coborât în pământ, comentă Harry.

— Şi Chip Bailey? zise Michelle. Nu mă aşteptam la asta. Eddie spunea că mamei lui nu-i place individul.

— Să fii soţul întreţinut al unei femei foarte bogate e un premiu pentru care merită să faci efortul de a-i schimba părerea, comentă King, sec.

Oricum, după toate aparenţele, Remmy avea alte idei. Se strecură pe lângă amândoi bărbaţii, îndreptându-se către King şi grupul său.

Remmy dădu din cap către Harry, în timp ce se apropia de el.

— Harry, ştiu că tu şi Lulu vă cunoaşteţi, aşa că nu mai pierd vremea cu prezentările.

Când Remmy spuse asta, King crezu că desluşise în ochii ei un licăr şiret.

— Mă bucur că ai cunoscut-o şi *tu,* Remmy, ripostă Harry. Şi încă într-un mod care pare extrem de pozitiv.

— Să spunem că minţile noastre au reuşit să se întâlnească. Remmy o privi pe Lulu şi îi strânse mâna. Am fost proastă, şi oarbă, şi nedreaptă, şi i-am spus toate astea lui Lulu. Se uită în ochii celeilalte. Niciuna dintre noi nu-i poate aduce înapoi pe soţii noştri, dar îţi promit că tu şi copiii tăi frumoşi nu veţi duce lipsă de nimic atâta timp cât sunt eu prin preajmă.

— Apreciez asta, doamnă Battle, o apreciez într-adevăr.

După cum arăta şi după cum vorbea, Lulu părea acum lucidă.

— Ştiu că e aşa şi te rog să-mi spui Remmy. Se întoarse apoi către King şi Michelle. Sper că ancheta progresează, zise.

— În fiecare zi, răspunse King.

Ea îi aruncă o privire stranie, dar nu spuse nimic.

— Am vrea să mai trecem o dată pe aici ca să stăm de vorbă, zise King.

— Da, Eddie mi-a pomenit despre asta. Bun, eu nu plec nicăieri.

— Să nu laşi ziarele să te doboare, Remmy, spuse King.

— Ziarele? Dacă vreau să ştiu ce e cu mine, nu-i întreb pe străini, ci pe mine însămi.

Priscilla Oxley năvăli brusc înăuntru, jonglând cu o farfurie mare, umplută cu mâncare până la refuz, şi cu un pahar de vin.

— Scumpo, îi spuse lui Remmy, îţi mulţumesc foarte mult pentru toate. Ştii, eu i-am spus întotdeauna lui Lulu că eşti o sfântă. Da, iubito, chiar deunăzi ziceam că lumea ar fi minunată dacă pe pământ ar exista mai multe Remmy Battle.

— Mamă, te rog, începu Lulu, dar Priscilla se grăbi să

continue.

— Şi uite că tu şi Remmy v-aţi împrietenit, ne-ai adus în casa ta frumoasă şi ai spus că o să ai grijă de copii. Păi, când l-am pierdut pe bietul nostru Junior, nu ştiam cum o să se descurce fiica mea.

Pieptul ei mare tresăltă, şi vocea solemnă i se frânse. Ştia meserie, nu glumă, se gândi King.

— Mamă, am o slujbă, şi încă una bună. Copiii nu erau în pericol să moară de foame.

Dar Priscilla era prea pornită ca să poată fi contrazisă.

— Şi acum, când eu o să rămân să o ajut pe Lulu şi toate celelalte, când o să avem casa cea nouă terminată şi ajutorul tău permanent, ei, ştiu că totul o să meargă excelent. Două lacrimi gemene se prelinseră pe obrajii ei fleşcăiţi. Ca de la o mamă la alta, pot să-ţi spun ce uşurare a fost.

Puse punct vorbelor dând peste cap paharul de vin.

Pentru cineva atât de versat cum era King, momentul fusese penibil. Totuşi, gândi, pentru o astfel de performanţă interpretativă, femeia ar fi meritat să aibă propria ei emisiune televizată.

— Mă bucur că am putut să dau o mână de ajutor, Priscilla, spuse Remmy, politicoasă.

Priscilla o privi cu timiditate.

— Probabil că nu-ţi aminteşti, dar eu te-am servit la masă când obişnuiai să vii la Greenbrier, în Virginia de Vest.

— A, îmi aduc *foarte bine* aminte de tine, Priscilla.

Cealaltă îngheţă.

— O, da? Ei, îţi mulţumesc încă o dată.

Şi apoi plecă la fel de repede cum venise.

Eddie şi Bailey li se alăturară.

— A fost o slujbă frumoasă, Remmy, spuse Bailey.

— Reverendul Kelly face treabă bună, replică ea. Şi a avut multe lucruri frumoase despre care să vorbească. Viaţa lui Bobby a fost remarcabilă.

— Duminică am de gând să asist la una dintre

reconstituirile ale lui Eddie, zise Bailey.

— Despre care anume e vorba? întrebă Michelle.

— De bătălia de la Cedar Creek, de lângă Middleton, răspunse Eddie. Armata lui Phil Sheridan din Shenandoah împotriva armatei lui Jubal Early din Valley. De obicei o facem în octombrie, dar anul ăsta am mutat-o mai devreme.

Privi în jos, apoi către Michelle. Părea că ar fi vrut să spună ceva, dar nu o făcu.

— Nu a fost bătrânul Jubal singurul general confederat care nu a capitulat, în mod oficial, niciodată? spuse Harry.

— Ba da, răspunse Eddie. A sfârşit prin a deveni avocat în Rocky Mount, Virginia.

— Ei, cel puţin şi-a ales o meserie onorabilă după război, zise Harry.

— Cred că Eddie şi cu mine o să petrecem mult mai mult timp împreună, spuse Bailey.

King se gândi că nu ar fi putut fi mai explicit.

— Abia aştept, făcu Eddie, cu ceea ce părea a fi un entuziasm autentic.

„Ştii să minţi, Eddie”, gândi King.

Remmy se întinse şi luă mâna fiului ei.

— Ce mai faci?

— Sper că vor veni şi zile mai fericite, mamă.

— Poate că tu şi Dorothea ar trebui să plecaţi undeva, pur şi simplu ca să mai scăpaţi de aici.

— Mda, poate că o s-o facem, răspunse Eddie, fără nicio tragere de inimă.

King observă că micii Oxley intraseră înăuntru când îşi văzuseră mama. După ce Lulu li se alătură, King se scuză, se duse la bar, luă două pahare cu vin şi se îndreptă către veranda din spate, ca să vorbească cu Savannah cât mai era singură.

Tânăra stătea pe o canapea, privind ţintă zbuciumul flăcărilor din şemineul aflat într-un capăt al încăperii.

— Ai avut o zi lungă, Savannah, zise el, cu voce scăzută.

Ea tresări, îşi ridică ochii şi zâmbi când văzu cine îi

vorbise. El îi dădu unul dintre pahare şi se aşează lângă ea.

— Un pahar de Chateau Palmer poate face minuni pentru starea de spirit. E un vin franţuzesc excelent.

— „Palmer” nu prea sună franţuzeşte, spuse ea, fixând paharul ca şi cum ar fi putut întrezări ceva în adâncul lui.

— E numele unui general aflat sub comanda lui Wellington, care, pe la 1814, a ajuns cu armata la Bordeaux şi s-a stabilit acolo. A cumpărat apoi o proprietate care, mai târziu, a devenit cunoscută sub numele Chateau Palmer şi a început să se ocupe de producţia de vinuri, ceea ce dovedeşte că bobul de strugure, ca şi condeiul, e mai puternic decât sabia.

— Nu ştiu prea multe despre vinuri, zise ea. Mă pricep doar la whisky cu Coca-Cola.

— N-ai cum să dai greş când e vorba de whisky şi de cola, dar, dacă te interesează vinurile, mi-ar face plăcere să-ţi dau o mână de ajutor, cu toate că ai putea lua primele lecţii chiar din casa asta. Părinţii tăi au o pivniţă de vinuri cu zece mii de sticle. Era cât pe ce să leşin de invidie când am văzut-o prima oară. Luă o înghiţitură de vin şi urmări privirea ei pierdută asupra flăcărilor. Te-am văzut împreună cu copiii Oxley.

— Sunt nişte copii drăguţi, spuse ea încet, jucându-se cu şiragul de perle pe care îl purta. Cea mică, Mary Margaret, plângea când a ajuns aici, sărăcuţa. Simte lipsa tăticului ei. I-am adus pe toţi aici, afară. Mama şi doamna Oxley doreau să stea de vorbă.

— Se pare că au pus totul la punct.

— Eu chiar credeam că Junior o făcuse.

Pe neaşteptate, ochii i se umplură de lacrimi.

— Şi eu la fel, la început.

— Ştiu că nu v-am fost de prea mare ajutor zilele trecute.

— Eşti încă sub influenţa şocului. Oricând o să fii pregătită să stăm de vorbă, eu voi fi disponibil.

Ea încuviinţă, dând din cap absentă, în timp de degetele ei nervoase continuau să se joace cu perlele. El aşteptă ca

ea să spună ceva, dar asta nu se întâmplă. Nu făcea altceva decât să privească fix focul.

În cele din urmă, el se ridică.

— Dacă ai nevoie de ceva, de absolut orice, e suficient să-mi dai un telefon.

Ea îşi înălţă privirea şi îi luă mâna.

— Cum se face că nu eşti căsătorit?

La început, crezu că flirta cu el, apoi îşi dădu seama că vorbea serios.

— Am fost, cu mult timp în urmă, spuse, dar, pur şi simplu, nu a mers.

— Eu cred că unii oameni ar trebui să trăiască singuri.

— Dar nu crezi că tu eşti una dintre ei, nu-i aşa?

Ea scutură din cap.

— Nu. Dar cred că tata era.

Surprins, King se aşeză din nou.

— Ce te face să spui asta?

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, o auziră pe Remmy zicând:

— Savannah, sunt sigură că mulţi oameni ar dori să te vadă.

Se uitară amândoi în direcţia vocii şi o descoperiră stând în uşă şi cercetându-i cu privirea.

Ascultătoare, Savannah se ridică.

— Ne mai vedem, Sean.

Înainte de a se întoarce în cameră ca să i se alăture lui Michelle, ochii lui le urmăriră pe mamă şi pe fiică îndepărtându-se. Când Remmy şi Savannah reveniseră, Harry le ţinuse calea şi stătea de vorbă cu ele într-un colţ îndepărtat.

„Află cât de multe poţi, Harry, gândi King, pentru că eu am cam dat greş.”

— Ceva interesant? întrebă Michelle.

— Savannah e o femeie cu probleme. Ştie ceva, dar nu reuşesc să scot nimic de la ea.

— Foloseşte-ţi farmecul, Sean. I s-au aprins călcâiele după tine.

— Da, aşa crezi?
— *Te rog.* Bărbaţii sunt atât de orbi în privinţa asta!
— Dar aici ce s-a mai întâmplat?
— Am fost invitată la următoarea reconstituire a lui Eddie. Am să merg împreună cu Chip.
King îşi încrucişă braţele şi o făcu ochii mari.
— Serios?
Ea îi întoarse privirea, trecând în defensivă.
— Da, serios. De ce?
— *Femeile* sunt atât de oarbe în privinţa asta!
— Haide, Sean, doar e însurat!
— Da, este.

Capitolul 52

Michelle conducea maşina, în care se afla împreună cu Chip Bailey, către periferia oraşului Middleton, din Virginia. Era o dimineaţă răcoroasă, cu cerul cu desăvârşire senin, şi o adiere plăcută domolea căldura în creştere.

— E o zi făcută pentru luptă, spuse Bailey.

„Este vreo zi într-adevăr făcută pentru a ne măcelări unii pe alţii?”, gândi Michelle.

Bărbatul masiv sorbea din cafea şi mânca clefăind un sandviş cu ou de la McDonald’s. Michelle mesteca un baton energizant şi-şi agita sticla cu suc de portocale. Purta blugi, pantofi sport şi hanoracul ei de la Serviciul Secret. Bailey se îmbrăcase cu o uniformă kaki, cu un pulover şi se ascundea după nişte ochelarii de soare.

— Ai mai asistat vreodată la aşa ceva? o întrebă Bailey.

— Nu.

— E chiar foarte interesant. Au tot ce le trebuie, marşuri de infanterie, spitale demonstrative, fanfare, dansuri, chiar şi baluri mascate, ceaiuri de după-amiază, plimbări la lumina lumânărilor. Şarjele de cavalerie sunt într-adevăr ceva deosebit. Indivizii sunt foarte serioşi în privinţa asta. Or să fie câteva sute astăzi acolo, cu toate că, în timpul adevăratului război, armatele aveau zeci de mii de soldaţi. Totuşi, reuşesc să pună în scenă un spectacol de calitate.

— Cum de s-a apucat Eddie de aşa ceva? Nu pare genul de activitate care să atragă un artist sensibil.

— Cred că, la început, tatăl lui era cel interesat. Era pasionat de istorie şi chiar a contribuit financiar la unele repuneri în scenă.

— Eddie era foarte apropiat de tatăl lui?

— Cred că-şi dorea să fie. E unul din motivele pentru care s-a implicat în repunerile în scenă – sau cel puţin aşa am dedus, din informaţiile pe care le deţin. Dar Bobby Battle era un tip imprevizibil. Şi nu stătea prea mult pe acasă. Cred că prefera să facă ocolul pământului într-un

balon sau să construiască o fabrică în Asia, în loc să-şi crească copiii.

— Am înţeles că ţi-a oferit o slujbă după ce l-ai salvat pe Eddie.

Bailey păru surprins că ea ştia asta.

— Da, dar eu n-am fost interesat.

— Te deranjează dacă te întreb de ce?

— Nu-i cine ştie ce secret. Pur şi simplu, îmi plăcea să fiu agent FBI. Nu făceam parte din agenţie de foarte mult timp şi urmăream să-mi fac o carieră.

— Cum ai reuşit să rezolvi cazul?

— Am prins un pont şi l-am urmărit până la sursă. Eddie era la facultate pe atunci şi am făcut nişte săpături pe acolo. Am descoperit că un tip din acelaşi complex studenţesc era un delicvent care mai fusese condamnat.

— De ce nu locuia Eddie acasă? N-a învăţat la UVA?

— Nu, a fost la Virginia Tech, tocmai în Blacksburg, la câteva ore distanţă de aici. Oricum, a ieşit la iveală că tipul de care spuneam aflase cine era Eddie sau, mai corect, cine erau părinţii lui Eddie. Într-o noapte, Eddie s-a întors acasă târziu şi următorul lucru pe care şi-l aminteşte e că s-a pomenit, legat fedeleş, într-o baracă dintr-un loc uitat de Dumnezeu.

— Cum ai aflat despre baracă?

— Tipul o mai folosise şi înainte, pentru vânătoare. Nu vreau să spun că era un criminal feroce, dar era periculos. Familia Battle a plătit banii. Dar noi eram la pândă când a fost preluată suma.

— Stai puţin, credeam că familia nu a plătit răscumpărarea.

— Ba au plătit-o, dar au primit-o înapoi – ei, cel puţin o mare parte din ea.

— Nu reuşesc să te urmăresc.

— În cazul răpirilor, partea cea mai riscantă pentru criminal este primirea plăţii. Acum se face prin virament, prin diverse şarlatanii pe computer şi prin alte metode de acelaşi gen, dar încă mai este destul de complicat. Acum

douăzeci de ani însă era mult mai greu. Dar tipul ăla a crezut că găsise soluţia. A stabilit preluarea într-o duminică, la magazinul general, care era plin de lume. Probabil că studiase înainte locul, fiindcă ştia unde e ieşirea din spate. Imediat ce a luat geanta, a dispărut într-o mare de oameni.

— Atunci cum aţi reuşit să-l săltaţi?

— În geantă erau ascunse două emiţătoare. Dar ne-am închipuit că era posibil să se gândească la asta şi să arunce geanta, aşa că aveam emiţătoare în unele dintre banderolele cu care erau legaţi banii. Nu ne-am gândit că i-ar fi putut arunca şi pe ei. De fapt, chiar s-a descotorosit de geantă. Dar tot l-am putut urmări până la baracă.

— Dar a fost şi ăsta tot un risc, de ce nu l-aţi arestat la faţa locului?

— Cel mai mare risc era să nu-l mai găsim niciodată pe Eddie. Din câte ştiam despre trecutul lui, individul părea să fie un singuratic. Dacă Eddie trăia, şi asta era marea necunoscută, tipul urma probabil să se întoarcă ca să-l elibereze sau, mai degrabă, ca să-l ucidă.

— Şi atunci a avut loc schimbul de focuri?

— Probabil că ne reperase, fiindcă a deschis focul şi noi am ripostat. Aveam cu noi un ţintaş de elită şi răpitorul s-a ales cu un glonţ în cap.

— Spuneai că aţi recuperat cea mai mare parte a banilor?

Bailey râse.

— După ce ne-a reperat şi a deschis focul, idiotul ăla a ars cam cinci sute de mii dintr-un total de cinci milioane în soba pântecoasă pe care o avea în baracă. Presupun că s-a gândit că nu vroiam să punem mâna şi pe el *şi* pe bani.

— Noroc că nu l-aţi nimerit pe Eddie, spuse Michelle.

El o privi cu asprime.

— După război, mulţi viteji s-arată.

— N-am avut intenţia să critic ce-aţi făcut atunci. Şi eu am fost în situaţii de genul ăsta. Niciodată nu e uşor. Important e că Eddie trăieşte.

— Aşa am văzut şi eu lucrurile, întotdeauna. Arătă cu degetul înainte. Şi uite-l aici, în carne şi oase.

Părăsiră drumul principal, intrând într-o parcare plină de camionete, căruţe, rulote şi alte vehicule de vacanţă. Michelle îi făcu cu mâna lui Eddie, care era ocupat să-şi adune echipamentul laolaltă. Coborâră din maşină şi i se alăturară.

— Aşadar, cine eşti de data asta? îl întrebă Bailey.

Eddie râânji.

— Sunt un tip plin de talente, aşa că am mai multe roluri. La început sunt un maior din regimentul 52 Virginia, din brigada Virginia a divizionului generalului John Pegram. Apoi mă urc în şa în calitate de membru al batalionului 36 cavalerie al Virginiei, inclus în brigada lui Johnson din divizionul generalului Lomax. De fapt, fac parte dintr-o grămadă de unităţi; e întotdeauna nevoie de oameni. Ce naiba, am întărit rândurile armatelor confederate din Tennessee, Kentucky, Alabama şi chiar Texas. Am făcut-o pe artileristul, pe infanteristul, pe cavaleristul, ba o dată m-am urcat chiar şi într-un balon de observare. Ei, şi să nu-i spuneţi mamei, dar am îmbrăcat şi uniforma albastră a Uniunii cu o anumită ocazie.

— Se pare că eşti destul de implicat, spuse Michelle.

— Ei, e un spectacol deosebit. Există manuale care te învaţă să faci legătura dintre evenimente, să completezi un buget, să faci proiecte de marketing, de logistică, să găseşti sponsori, în fine, lucruri de genul ăsta.

Michelle arătă spre şirul de corturi.

— Ei cine sunt?

— Îşi spun vivandieri, răspunse Eddie. În timpul adevăratului Război civil, negustorii urmau armatele şi vindeau diverse obiecte. Vivandierii din zilele noastre comercializează suveniruri de epocă şi diverse bunuri protagoniştilor repunerilor în scenă şi publicului. Din punctul ăsta de vedere, protagoniştii se împart în mai multe categorii. Există cei numiţi vânători de calitate, care vor să fie siguri că uniformele lor sunt făcute din material

autentic, având aceeaşi calitate ca în timpul adevăratului război, şi de aici şi-au căpătat şi porecla. Faţa lui Eddie deveni inexpresivă. Li se mai spune nazişti înţepaţi. Bailey şi Michelle izbucniră în râs. La polul opus se află enervanţii; sunt cei care cutează să aibă poliester în ţesătura uniformelor şi să mănânce din vase de plastic în timpul reconstituirilor, deşi aşa ceva nici măcar nu se inventase în vremea războiului. Eu le spun *Julie* în loc de *Johnny* Rebs[12].

— Şi tu ce eşti, nazist sau Julie? îl întrebă Michelle.

El rânji.

— Sunt un hibrid. Marea majoritate a echipamentului meu e autentică, dar uneori sunt atras, deopotrivă, şi de plăcerile vieţii moderne. Îşi coborî vocea: Să nu spui nimănui că uniforma mea conţine ceva mătase artificială şi, Doamne fereşte de mai rău, lycra. Şi, dacă îmi găseşti punctul sensibil, nu voi nega că s-ar putea să fie câteva chestii de plastic printre efectele mele personale.

— Secretul tău e pe mâini bune.

— De fapt, astăzi am de gând să cumpăr câte ceva de la vivandieri. Toată lumea se echipează pentru repunerea în scenă a bătăliei de la Gettysburg, în Pennsylvania, în iulie. Şi apoi urmează campania din Spotsylvania, Virginia; marşul spre Atlanta şi lupta de la Franklin sunt în pregătire. Dar lupta de astăzi este foarte importantă. Unioniştii aveau cam cu o treime mai mulţi oameni decât rebelii, atât în infanterie, cât şi în cavalerie, şi aproape de două ori mai multe piese de artilerie, dar yankeii au avut de două ori mai mulţi morţi şi răniţi.

În timp ce îl ajuta să-şi aranjeze armele, gamela, sacul de dormit, Michelle privi toate activităţile care se desfăşurau împrejur.

— E ca la o filmare de mare amploare.

— Da, dar fără să primeşti un cec consistent la sfârşitul zilei.

— Nişte băieţaşi care nu se maturizează niciodată,

[12] Erou confederat.

replică Bailey, clătinând din cap şi rânjind. Doar jucăriile sunt mai mari şi mai elaborate.

— Dorothea nu a venit? întrebă Michelle.

Eddie ridică din umeri.

— Buna mea soţie ar accepta mai degrabă să i se smulgă părul fir cu fir, decât să vină să mă vadă jucându-mă de-a soldaţii.

Se auzi un sunet de trompetă.

— OK, tabăra e deschisă. Vor începe cu o scurtă lectură despre bătălie şi altele de felul ăsta, cu o defilare a infanteriei, cu ceva muzică, după care va defila şi cavaleria.

— Spuneai că o să călăreşti. Unde ţi-e bidiviul?

Eddie arătă către un trăpaş din Tennessee, înalt de un metru treizeci şi părând foarte vioi, care era priponit de o remorcă parcată alături de camioneta lui Eddie.

— El e Jonas, cel care mă duce-n şa. Sally îl îngrijeşte foarte bine, dar calul ăsta e dornic de mai multă activitate.

Se îndreptară către câmpul de luptă. Plină de admiraţie, Michelle îl urmări pe Eddie mai întâi mărşăluind cu infanteria, apoi făcându-l pe Jonas să execute nişte paşi foarte complicaţi în timpul defilării cavaleriei. Spectatorii fură rugaţi să părăsească câmpul înainte de a începe focul de baraj al artileriei. La prima salvă, Michelle îşi acoperi urechile.

Începerea primei zile a bătăliei fusese anunţată.

Eddie le arătă un loc de unde îl puteau privi „murind cu măreţie”. Le mai recomandă şi corturile spitalului.

— Hot dog şi bere rece. Niciun soldat din Războiul Civil nu a avut parte de aşa ceva, le spuse.

— Am auzit că filmează toate astea, zise Bailey.

— E adevărat. Filmează multe dintre ele. Pentru posteritate, adăugă Eddie, cu sarcasm.

— Presupun că toate puştile şi tunurile sunt încărcate cu muniţie oarbă, zise Michelle.

— A mea aşa e. Şi sper al dracului de tare că toată lumea se ţine de regula asta, zâmbi Eddie. Nu-ţi face

probleme, aici toţi suntem de aceeaşi părere. N-o să zboare niciun fel de glonţ primprejur.

Stând în picioare, îşi cumpăni tot echipamentul.

— Uneori mă întreb cum puteau oamenii ăia să umble, ca să nu mai vorbesc de luptă, cu toate astea pe ei. Ne vedem mai târziu. Uraţi-mi noroc.

— Noroc, spuse Michelle în timp ce el se îndepărta.

Capitolul 53

Mesajul aştepta pe Jeep-ul lui Kyle când el coborî din apartament. Desfăcu plicul şi, în timp ce citea conţinutul, pe faţă i se aşternu un zâmbet larg. Era de la clienta căreia îi furniza pilule, de la exhibiţionista zurlie îndrăgostită de armele silenţioase. Dorea să se întâlnească cu el noaptea târziu, la un motel din zonă. Îi scrisese chiar şi numărul camerei. Îşi cerea scuze pentru ceea ce făcuse şi intenţiona să îndrepte lucrurile. Îi promitea cinci mii de dolari şi, mult mai incitant, ceea ce se aşteptase să primească data trecută. Ea îl dorea, spunea scrisoarea. Îl dorea foarte mult. Îi oferea o experienţă pe care nu avea s-o uite toată viaţa. Şi mai indusese încă un stimulent: zece bancnote de o sută de dolari. Probabil erau aceleaşi bancnote la care îl silise să renunţe.

Îşi puse banii în buzunar, se urcă în Jeep şi cugetă. Planul lui de şantaj nu avusese succes; era evident că se înşelase în legătură cu cele văzute. Dar acum se ivise o nouă ocazie favorabilă şi oare ce ar fi avut de pierdut, când mia de dolari era deja în buzunarul lui? OK, probabil că ea nu juca cu toate cărţile pe faţă, dar nu şi-o mai imagina mânuind din nou o armă. De ce i-ar fi dat atât de mulţi bani dacă nu gândea ceea ce spusese? Trebuia să fie foarte precaut, ceea ce nu-l împiedică să considere că trăia, probabil, cea mai norocoasă zi a vieţii lui. Şi îşi spuse că avea să o trateze cu grosolănie, ca să-i plătească pentru că îl speriase atât de rău. Era sigur că ei îi plăceau grosolăniile. Ei bine, avea să-i dea târfei mai mult decât se aştepta ea. Vajnicul Kyle era gata de luptă.

***

Michelle şi Bailey urmăreau prin binocluri bătălia sau mai degrabă seria de încăierări care aveau loc în toată zona: atacuri şi contraatacuri şi lupte corp la corp care păreau incredibil de realiste. Michelle tresărea la fiecare bubuitură de tun, iar Bailey râdea.

— Ageamio, îi spuse, în glumă.

Coloanele de oameni în uniforme cenuşii sau maroniu-gălbui păreau să curgă pentru se lovi de zidul albastru al adversarilor. În ciuda fumului, a împuşcăturilor, a salvelor de tun, a ţipetelor, a amestecului de picioare grăbite şi a săbiilor care se loveau pretutindeni de alte săbii, Michelle îşi putu da cu uşurinţă seama că o luptă adevărată ar fi fost cu mult mai cumplită. Cel puţin niciun strop de sânge nu uda pământul şi nu erau niciun fel de mădulare împrăştiate împrejur; şi nu erau autentice nici suspinele care prevesteau icnetele de durere ale muribunzilor. Cea mai gravă rană pe care o observară era o gleznă luxată.

Michelle deveni foarte atentă când îl văzu pe Eddie ţâşnind din pădure împreună cu compania sa, slobozind faimosul strigăt al rebelilor. Oponenţii lor unionişti îi întâmpinară cu o grindină de gloanţe şi jumătate din bărbaţi se prăvăliră în praf, morţi sau pe moarte. Eddie nu fusese atins de prima salvă şi continua şarja alături de vreo duzină din oamenii lui. Sări peste parapetul de lemn şi se angajă într-o luptă înverşunată, corp la corp, cu trei soldaţi unionişti, doborând doi dintre ei sub privirile subjugate ale lui Michelle. Şi chiar îl ridică pe unul dintre bărbaţi şi-l aruncă într-un tufiş. În timp ce soldaţii cădeau în jurul lui, Eddie îşi trase sabia şi îl înfruntă, făcând uz de o serie de lovituri complicate de spadă, pe un căpitan unionist, pe care, în cele din urmă, îl străpunse.

Totul părea atât de real încât, atunci când Eddie se întoarse să caute un alt duşman şi un glonţ de carabină îl lovi exact în stomac, Michelle îşi simţi respiraţia accelerându-se. Când Eddie căzu la pământ, o cuprinse o dorinţă covârşitoare de a-şi scoate propria armă şi de a se năpusti să-l împuşte pe omul care tocmai îl omorâse pe Eddie.

Se întoarse şi îl surprinse pe Bailey uitându-se la ea.

— Ştiu cum e. Am simţit acelaşi lucru când l-a văzut prima dată pe Eddie făcând pe mortul.

Pentru câteva minute, niciunul dintre bărbaţi nu schiţă

absolut nicio mişcare şi Michelle simţi cum devenea din ce în ce mai agitată. Apoi Eddie se săltă, se aplecă ca să vorbească ceva cu cel căzut alături de el, apoi se ridică în picioare şi veni să li se alăture lui Michelle şi Bailey, care răsuflară uşuraţi.

Îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea asudată.

— A fost absolut uimitor, Eddie, spuse Michelle.

— Pe dracu', doamnă, trebuia să mă fi văzut la Gettysburg sau la Antietam. Ei, acolo am fost într-o formă excelentă.

„Arăţi excelent şi astăzi", gândi Michelle, dar apoi se opri, amintindu-şi dojana lui King: Eddie era însurat. Chiar dacă nevasta nu părea să se sinchisească prea mult de el, era totuşi însurat.

— De unde ştiţi cine moare şi cine nu? îl întrebă.

— Totul este foarte bine planificat dinainte. Cele mai multe repuneri în scenă se fac de vineri până duminică. Vineri oamenii încep să se adune şi generalii îi iau pe rând şi le spun de ce au nevoie, unde trebuie să se afle, cine moare şi cine nu. Foarte multe depind de modul în care se prezintă fiecare, şi cu ce – cai, tunuri, alte chestii de-astea. Aproape toţi cei de aici au experienţă, aşa că nu sunt prea multe de învăţat. Iar lupta este regizată ca un spectacol coregrafic, cel puţin în cea mai mare parte; dar rămâne întotdeauna şi ceva loc pentru improvizaţii. L-aţi văzut pe tipul pe care l-am ridicat şi l-am aruncat grămadă în tufiş? A fost o mică răzbunare din partea mea. La ultima bătălie, prăpăditul ăsta mic m-a pocnit în cap cu mânerul sabiei. A spus că a fost un accident. O săptămână întreagă am avut un cucui. Aşa că, *din întâmplare,* l-am ridicat şi eu şi l-am azvârlit în tufiş.

Ea privi către locul unde morţii încă nu se ridicaseră de la pământ.

— Există vreo regulă care spune cât de mult trebuie să rămâneţi căzuţi?

— Da, dar e foarte flexibilă. Uneori generalul ne spune dinainte că trebuie să aşteptăm până se termină bătălia.

Sau, dacă sunt cărăuşi de la ambulanţă care trebuie să apară, suntem scoşi de pe câmp în felul ăsta. Astăzi se filmează, totul e ceva mai complicat, dar camera a fost îndreptată spre o altă încăierare după ce am fost omorât, aşa că am trişat puţin şi am şters-o. Priveliştea e mult mai frumoasă aici, adăugă, cu un zâmbet timid.

— În comparaţie cu cadavrele? Nu cred că o să iau asta drept compliment, spuse Michelle, întorcându-i zâmbetul.

Mai târziu, îl priviră pe Eddie călărind, în timp ce-şi conducea oamenii la probele de îndemânare din liniile Uniunii. Călăreţii se iveau ca într-o străfulgerare, coborând şi urcând dealurile şi sărind peste obstacolele care le apăreau în cale.

Michelle se întoarse spre Bailey.

— Unde a învăţat să călărească aşa?

— O să fii surprinsă de cât de multe poate face omul ăsta. Ai văzut vreuna din picturile lui?

— Nu, dar chiar aş vrea să o fac.

După câtva timp, Eddie trecu călare pe lângă ei şi-i aruncă lui Michelle pălăria sa de cavalerist, împodobită cu o pană.

— Pentru ce e asta? întrebă ea, prinzând-o.

— N-am fost ucis. Probabil că eşti talismanul meu purtător de noroc, strigă el, înainte de a se îndepărta din nou.

Următoarele spectacole au fost un ceai pentru doamne şi o paradă de modă. Apoi urmă o lecţie de dans. Fiind partenerul lui Michelle, Eddie o ajută să înveţe paşii complicaţi ai unora dintre dansurile din vremea Războiului Civil. Pe urmă veni rândul unui bal oficial, organizat doar pentru protagoniştii reconstituirii, dar Eddie avea o rochie din epocă, despre care spuse că o cumpărase de o vivandieră şi pe care i-o dădu lui Michelle.

Ea o privi surprinsă.

— Ce-ar trebui să fac cu asta?

— Dar bine, mylady, ca să intrăm pe blat la bal trebuie să ai o vestimentaţie corespunzătoare. Vino, te poţi

schimba în camionetă. Eu o să stau de pază, pentru ca reputaţia ta să rămână neştirbită.

Eddie făcuse rost şi de un echipament pentru Bailey, dar agentul FBI îi anunţă că trebuia să plece.

— Atunci am s-o duc eu cu maşina până acasă, spuse Eddie. Oricum nu pot să rămân şi în a doua zi a bătăliei. Plec diseară.

Michelle părea cam stânjenită de tot aranjamentul, dar Eddie zise:

— Îţi promit că voi fi un gentleman desăvârşit. Şi nu uita că, drept însoţitor, îl avem pe Jonas în remorcă.

Îşi petrecură următoarele două ore dansând, mâncând şi bând.

În cele din urmă, Eddie se aşeză, cu pieptul lui puternic tresăltând, în vreme ce Michelle nu părea să-şi fi pierdut răsuflarea.

— OK, draga mea, s-ar putea spune că ai ceva suflu, trebuie s-o recunosc.

— Ei, eu n-am luptat în niciun război astăzi.

— Sunt frânt şi spatele mă ucide. Călăresc şi mă ocup de luptele astea de prea multă vreme. Eşti gata să consideri ziua încheiată?

— Sunt.

Înainte de a pleca, o fotografie, cu un polaroid, în rochia lungă de bal.

— Probabil că n-o să te mai văd niciodată îmbrăcată aşa, îi explică, aşa că aş vrea să am o dovadă.

Ea se schimbă în hainele obişnuite înainte de a porni către casă.

Pe drum stătură de vorbă, mai întâi despre bătălie şi despre reconstituiri, în general, apoi despre locul de baştină al lui Michelle şi despre familia ei.

— Cam mulţi fraţi, nu? spuse Eddie.

— Chiar prea mulţi, uneori. Am fost cea mai mică şi, cu toate că n-o s-o recunosc niciodată, tata a ţinut foarte mult la mine. Şi el şi toţi fraţii mei sunt poliţişti. Când m-am decis să intru şi eu în poliţie, niciunul nu a fost prea

încântat. Tata încă nu a reuşit să treacă cu totul peste asta.

— Eu am avut un frate, spuse el, încet. Îl chema Bobby. Eram gemeni.

— Ştiu, am auzit. Îmi pare rău.

— Era un copil bun. Chiar era. Era dulce, gata să facă orice pentru oricine, doar că era mereu pe jumătate absent. Eu îl iubeam, îl iubeam într-adevăr şi-mi lipseşte al dracului de mult.

— Nu mă-ndoiesc că pierderea lui a devastat întreaga familie.

— Da, cred că aşa a fost, zise el.

— Şi îmi închipui că tu şi Savannah nu aveţi multe în comun.

— Şi ea e un copil bun, chiar sclipitor, dar, într-un fel, a eşuat. Şi nici nu o pot condamna, uite-te şi la mine.

— Cred că, în ceea ce te priveşte, te-ai descurcat foarte bine.

El îşi întoarse ochii spre ea.

— Ăsta chiar că e un compliment când vine de la tine, o medaliată olimpică devenită agent în Serviciul Secret şi care acum e un detectiv clasa-ntâi. Ce părere ai despre colaborarea cu Sean?

— E grozav. Nu mi-aş fi putut dori un partener şi un mentor mai bun.

— E un tip inteligent. Dar, s-o recunoaştem: e norocos fiindcă lucrează *cu tine.*

Michelle privi pe geam, evident stânjenită.

— Nu glumesc, Michelle. Voi doi faceţi treabă bună împreună. E bine când ai parte de aşa ceva. Cred că sunt doar invidios.

Ea îl privi cu atenţie.

— Dacă eşti nefericit, poţi schimba asta, Eddie.

— Sunt nefericit din anumite puncte de vedere, spuse el. Dar să nu-ţi închipui că am curajul să fac o schimbare, una adevărată. Nu e vorba numai de Dorothea. Ea îşi vede de treburile ei şi eu de ale mele. Sunt multe căsătorii în care

lucrurile merg aşa şi asta nu mă deranjează. Dar o mai am şi pe mama. Presupunând că aş pleca de aici, ce s-ar întâmpla cu ea?

— Pare capabilă să-şi poarte singură de grijă.

— S-ar putea să ai o surpriză, mai ales acum, când toată lumea o arată cu degetul.

— Eu şi Sean avem de gând să discutăm cu ea, ca să trecem peste asta. Evident, orice ar fi fost ceea ce i-a spus lui Lulu, a avut efectul scontat. Dacă Lulu e convinsă că ea n-are nicio legătură cu uciderea lui Junior, toată lumea va începe să creadă acelaşi lucru.

— Nu e vorba doar de moartea lui Junior, ci şi de a tatei. Nu e un secret că mariajul lor a fost uneori agitat, aşa că unii bănuiesc că ea l-a omorât. Nu sunt sigur că se poate împăca cu asta.

— Înainte de a ne întâlni noi cu Remmy, poate ai vrea să încerci să afli de la ea ce anume s-a furat din dulapul ei.

El păru surprins.

— Credeam că au fost doar verigheta ei, nişte bani şi nişte mărunţişuri.

— Nu, a mai fost şi altceva. Ceva pe care doreşte cu atâta înverşunare să-l recapete, încât i-a oferit lui Junior o grămadă de bani în schimb.

Mâinile lui Eddie se încleştară de volan.

— Ce dracu’ ar putea fi?

— Sper că o să poţi afla. Dacă e să-i spună cuiva, atunci presupun că ţie îţi va spune.

— O să încerc, Michelle. O să-mi dau toată silinţa.

Opri maşina în faţa casei ei şi o conduse până la uşă.

— După ce vorbiţi cu mama, treceţi şi pe la mine, ca să vă arăt, ţie şi lui Sean, câteva dintre tablourile mele.

Chipul lui Michelle se lumină.

— Mi-ar plăcea asta, Eddie, şi încă foarte mult. Ei, îţi mulţumesc pentru seara asta minunată. De multă vreme nu m-am mai distrat atât de bine.

El făcu o plecăciune adâncă şi, când se îndreptă, îi întinse pălăria lui cu pană.

— Pentru dumneavoastră, mylady. Ce naiba, adăugă, în ultimii douăzeci de ani, nu m-am mai simţit niciodată aşa de bine.

Înţepeniră, stângaci, fără să se privească unul pe altul, preţ de un moment nesfârşit, apoi Eddie întinse mâna, pe care ea se grăbi să i-o strângă.

— Ei, noapte bună, spuse.

— Noapte bună, Eddie.

În timp ce el se îndepărta, ducându-şi calul în remorca ataşată camionetei, Michelle îl urmări cu privirea, plimbându-şi degetele pe pălăria lui de cavalerist.

Michelle nu îşi permisese prea des să se gândească la o relaţie pe termen lung cu un bărbat. Pe primul loc fusese dorinţa de ajunge campioană olimpică, apoi poliţist, pe urmă urmase un deceniu în care se străduise să-şi croiască drumul printre complicaţiile şi greutăţile cu care se confruntă un agent al Serviciului Secret. Acestea fuseseră perspectivele *ei,* ţelurile vieţii *ei,* şi reuşise să şi le atingă din plin. Acum, la treizeci şi doi de ani, după ce se stabilise într-un orăşel şi începuse o nouă carieră, în minte începeau să i se furişeze gânduri îndreptate şi spre altceva decât spre muncă, dincolo de urcuşul pe culmile realizărilor profesionale. Nu se imaginase niciodată în postura de mamă – deşi nu avea niciun motiv să creadă că nu ar fi fost o mamă bună –, dar se putea vedea pe sine însăşi ca soţie.

Privi lung vârtejurile de praf stârnite de camioneta lui Eddie, care dispăruse.

Şi, încă odată, avertismentul lui Sean îi răsună în urechi. Eddie *era* însurat, chiar dacă nu era fericit. Şi, pentru ea, asta însemna că totul se terminase.

Intră în casă şi îşi petrecu următoarea oră scoţându-şi toate nimicurile din valiza burduşită.

Capitolul 54

În timp ce Michelle asista la reconstituire, King, aflat pe locuinţa sa plutitoare, primi un telefon de la Sylvia Diaz.

— Ţi-am simţit lipsa la înmormântare şi la recepţie, spuse el.

— Păi, eu nu cunosc familia Battle şi, evident, nu am fost invitată la recepţie. Iar să vii neinvitat într-un asemenea caz nu pare să fie o idee strălucită.

— Ai scăpat câteva întâmplări interesante.

Îi povesti despre Remmy şi despre Lulu Oxley, dar nu-i spuse că o văzuse pe Sally Wainwright la mormântul lui Junior Deaver. În momentul acela, era cu atât mai bine cu cât erau mai puţini cei care ştiau asta, gândi.

— Trebuie să-ţi vorbesc. Eşti liber deseară, la cină? îl întrebă ea.

— Pari foarte încordată. Ceva nu merge bine?

— Sean, cred că ceva nu merge bine deloc.

În seara aceea, King se urcă în maşină şi se îndreptă spre periferia oraşului Charlottesville. Sylvia nu acceptase să se întâlnească în Wrightsburg. Răspunsul criptic pe care i-l dăduse ea îl umpluse pe King de curiozitate. După ce se aşezară într-un separeu din partea din fundul localului, el nu pierdu timpul.

— OK, ce s-a întâmplat?

Sylvia îi povesti despre Kyle, care fura medicamente din cabinet, şi despre femeia misterioasă pe care o văzuse la Afrodiziac.

Uimit, King se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu i-ai recunoscut vocea?

— Nu, prin uşă suna înăbuşit. Dar era evident că nici Kyle nu ştia cine e. Şi era înarmată, aşa că n-am vrut să-mi forţez norocul încercând să aflu mai mult.

— Da, ai făcut foarte bine. O mie de dolari doza de narcotice; asta ar trebui să excludă multe persoane de pe listă.

— Evident, e o femeie bogată sau una care are acces la

mulţi bani.

— Credeam că în camerele alea stau numai dansatoarele.

— Păi, nu pot fi sigură că *nu era* una dintre dansatoare, replică Sylvia. Din câte am auzit, i-a oferit un soi de spectacol de striptease şi el s-a înfuriat fiindcă finalul nu a fost un raport sexual. Îmi aduc foarte bine aminte cum zbiera la ea fiindcă îşi „fâţâise fundul gol” în faţa lui şi pe urmă nu-l lăsase să „i-o tragă”, sau altceva vulgar, de genul ăsta. Cu siguranţă, nu l-am văzut niciodată purtându-se aşa la serviciu, mulţumesc lui Dumnezeu.

— Despre ce fel de medicamente e vorba?

— Calmante, dar unele foarte puternice. Dacă nu respecţi intervalul la care trebuie luate sau iei prea multe o dată, poţi face un şoc sever sau, uneori, îţi poţi chiar pune viaţa în pericol.

— Şi ai văzut-o plecând?

— Cred că era ea, dar nu pot fi absolut sigură. Dacă nu m-am înşelat, a plecat într-un Mercedes-Benz decapotabil – ştii, unul din modele vechi, aproape o antichitate. N-am putut vedea plăcuţa de înmatriculare şi nu sunt sigură nici în privinţa culorii, dar era una întunecată, poate verde sau albastru închis. Aşa că, dacă ea era, cred că nu e una dintre dansatoare. Atunci ar fi trebuit să rămână la club.

— Totuşi, s-ar putea să reuşim să dăm de urma maşinii.

— Cum să procedez în ceea ce îl priveşte pe Kyle?

— Treaba pare să fie de competenţa poliţiei. Ai dovada şi ai fost martoră.

— Crezi că ar trebui să îi spun că am aflat toate astea?

— Nu! Nu putem ştii cum va reacţiona. Mâine o să vorbesc cu Todd şi o să văd ce părere are. Dar cel mai bine ar fi să începi să-ţi cauţi alt asistent.

Ea încuviinţă dând încet din cap.

— Cred că ar fi trebuit să prevăd asta. Kyle a umblat întotdeauna cu înşelătorii. L-am prins zilele trecute la computerul din biroul administratorei şi mi-a servit o poveste de două parale despre aprovizionare. Probabil

falsifica inventarul farmaciei chiar în prezenţa mea.

— E limpede că e un mincinos priceput şi, fiindcă nu pare să fie un tip violent, nu trebuie să-ţi faci griji decât în privinţa asta. Problema ta va fi prima de care am să mă ocup mâine dimineaţă.

Ea îi zâmbi.

— E bine să-ţi poarte cineva de grijă din când în când.

El îi întoarse zâmbetul şi se uită împrejur.

— Aici au o pivniţă de vinuri excelentă. Te superi dacă o să comand ceva extraordinar?

— Cum spuneam, e plăcut să-ţi poarte cineva de grijă.

— Dacă memoria mea nu mă face de ruşine, au un Chateau Ducru-Beaucaillou din 1982.

— Ducru-Beaucaillou? Franceza mea e puţin cam ruginită.

— Înseamnă „frumoasa pietricică”, spuse el, privind-o în ochi. Mi se pare potrivit.

Următoarele două ore se scurseră repede şi conversaţia se mută de la Kyle la lucruri mai personale.

— Eu şi George veneam aici în fiecare an, la aniversarea noastră, spuse Sylvia, privind prin fereastră luna plină care plutea în văzduh.

— E un loc potrivit pentru sărbătoriri, comentă King. De fapt, şi eu am adus-o aici pe Michelle când am înfiinţat agenţia.

— Zăceam în spital, atât de năucită de medicamente încât n-am aflat că fusese omorât decât după vreo două zile.

— De ce erai internată?

— Ruptura colonului în zona diverticulumului. George mă operase. Lucrurile s-au dovedit ceva mai complicate odată ce ajuns la zona respectivă şi, datorită anesteziei, mie mi-a scăzut foarte mult tensiunea arterială. Îmi cer scuze, nu e un subiect potrivit pentru o discuţie la masă.

— Trebuie să fie foarte stresant pentru un doctor să-şi opereze propria soţie.

— Genul ăsta de chirurgie era specialitatea lui. Cred că

a simţit, din instinct, că era vorba de ceva mai complicat decât indicau analizele şi a avut dreptate. George era de departe cel mai bun chirurg din regiune; de fapt, era printre cei mai buni din ţară. N-aş fi putut fi pe mâini mai sigure.

Pe neaşteptate, îşi tamponă ochii cu un şerveţel.

King se întinse şi îi luă mâna.

— Ştiu că a fost foarte dureros pentru tine, Sylvia. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin aşa ceva.

Ea respiră adânc şi îşi şterse ochii.

— Ar fi de aşteptat să reuşesc cândva să trec peste asta. Îmi tot spun că face parte din viaţă. De fapt, de câte ori fac autopsia unei victime asasinate, mă străduiesc să-mi repet asta. Moartea, uneori violentă, moartea nedreaptă, e o parte a vieţii. Dacă n-aş privi lucrurile din perspectiva asta, nu cred că aş putea să-mi fac meseria.

El ridică paharul către ea.

— Şi o faci extraordinar de bine.

— Mulţumesc. E plăcut când eşti apreciat.

Îl privi cu timiditate.

— Ce e? zise el.

— Mă întrebam de ce am pus capăt întâlnirilor noastre.

— Şi eu am început să mă întreb acelaşi lucru.

Ea îi atinse uşor mâna.

— Poate că ar trebui să facem ceva în privinţa asta.

— Poate că ar trebui, spuse King.

Capitolul 55

Kyle era furios. Ajunsese în faţa camerei de motel exact la ora stabilită, bătuse la uşă şi nu-i răspunsese nimeni. Aşteptase afară încă treizeci de minute, ca să vadă dacă ea avea să apară. Nu apăruse. Atunci se hotărâse să încerce să mai bată la uşă încă o dată. Poate că adormise. Poate că era drogată. Încercase să răsucească mânerul. Uşa era încuiată! Privi împrejur. În afară de maşina lui, în parcare mai erau doar două, şi amândouă erau departe de acea clădire a motelului. În timp ce se urca în Jeep, în parcare se mai opri o maşină. Kyle văzu coborând un bărbat fără vlagă şi o femeie micuţă, purtând o fustă minusculă şi clătinându-se, nesigură, pe tocuri de zece centimetri. Cei doi intrară într-una din camere fără să privească în direcţia lui. Kyle clătină din cap. Ei, bine că exista măcar un tip care primea ceva în noaptea aia. Demară.

Cât dură drumului înapoi, către apartamentul lui, îi veniră în minte diverse moduri în care ar fi putut da de urma femeii, ca să o pedepsească fără milă pentru acea ultimă înşelătorie. Mai presus de toate, era supărat pentru că ratase cei cinci mii de dolari promişi drept plată.

Opri la locul lui de parcare, trânti uşa Jeep-ului şi urcă treptele în grabă. Era trecut de ora unu dimineaţa şi nu obţinuse nimic în schimbul somnului pierdut. Dar putea să regleze conturile. Avea ceea ce dorea ea, mai multe medicamente. Rolurile trebuiau inversate. Trebuia să meargă la Afrodiziac. Dacă ea lucra acolo, avea să afle cine era. Dacă nu, avea să meargă în camera ei, să o înfrunte, să-şi simuleze retragerea şi apoi să aştepte ca ea să părăsească clubul. Pe urmă avea să o urmărească până acasă şi să-i descopere identitatea. Odată ce ar fi obţinut această informaţie, ar fi putut s-o strângă cu uşa. De vreme ce îşi putea permite să plătească o mie de dolari pentru nişte medicamente care valorau cincizeci, îşi putea permite să-i plătească şi tăcerea.

Când deschise uşa apartamentului, cea mai mare parte a

planului era gata. A doua zi avea să înceapă să-l pună în aplicare.

Se duse în dormitor şi vru să aprindă lumina. Numai că nu izbuti. Afurisitul de bec îi făcea din nou figura. Apoi observă o mişcare în pat. Era ea! Acolo, în apartamentul lui. Întinsă în patul lui, acoperită doar de un cearşaf. Chiar şi pe întuneric, putea recunoaşte eşarfa şi ochelarii pe care îi purta de obicei.

— Ce dracu' faci aici? Te-am aşteptat la motel aproape o oră.

Nu-i trecu prin cap şi să o întrebe cum aflase unde locuia el.

În loc de răspuns, ea se ridică şi lăsă cearşaful să îi alunece uşor de pe umeri, care erau goi. Lui i se înfierbântă sângele şi mânia i se spulberă cu repeziciune. Cu o mişcare provocatoare, ea trase cearşaful până deasupra coapselor, care erau tot goale. Kyle se simţi devenind tot mai excitat când îi făcu semn să vină în pat, alături de ea.

— Fără arme de data asta, OK? reuşi să îngaime.

Ea încuviinţă înclinându-şi capul, apoi arătă spre biroul de lângă perete. Kyle se duse până acolo şi văzu banii împrăştiaţi peste tot.

Când se întoarse, dădu de ea stând în picioare în faţa lui, abia acoperită de cearşaf. Îl atinse uşor cu mâna, făcându-i semn să se ducă către pat.

Se supuse zâmbind. Din spate, braţele ei îl încercuiră. Se răsuci cu faţa către ea şi cu spatele înspre pat.

Cearşaful căzu.

Braţul ei se înălţă şi Kyle încremeni. Ceea ce ţinea ea în mână arăta ca un pistol. Când trase, el îşi ridică palmele, ca şi cum ar fi vrut să oprească glonţul.

Săgeţile gemene, propulsate de aerul comprimat şi ataşate printr-un fir de patru metri şi jumătate la pistolul cu şocuri electrice Taser, pătrunseră prin cămaşa lui subţire. Scuturându-l cumplit, în piept îl izbiră mortal cincisprezece mii de volţi, care ar fi fost suficienţi ca să

doboare un înaintaş de o sută treizeci şi cinci de kilograme din Liga Naţională de Fotbal, nu doar tehnician sfrijit de la morgă. Suprasarcina îi covârşi sistemul nervos central şi el căzu pe spate în pat, unde se curbă într-o poziţie fetală când muşchii i se contractară.

Deşi ştia că avea să fie imobilizat o bună bucată de vreme, femeia se grăbi să se apropie de pat şi să scoată săgeţile. Apoi îşi puse pistolul Taser în geanta care se afla pe podea şi îşi trase în mâini o pereche de mănuşi. Pe urmă scoase o seringă.

Kyle privi înspăimântat cum ea îi răsuci braţul paralizat, îi suflecă mâneca, îi strânse antebraţul cu un garou ca să-i reliefeze venele, găsi una bună şi goli în ea conţinutul seringii. Apoi desfăcu repede garoul şi îl puse, împreună cu seringa, pe noptiera de alături.

Îl privi pe Kyle, care zăcea, contorsionat, în pat. Ceea ce îi injectase aproape că îşi făcuse efectul. El fu din nou scuturat de convulsii, dar asta nu era suficient. Luă perna, i-o puse pe faţă şi apăsă. Se opri după două minute. Dădu deoparte perna şi îl privi din nou. Îi căută pulsul şi nu i-l găsi. Kyle murise.

Cu toate că părea goală, purta, de fapt, chiloţi şi sutien. Scoase din geantă un trening, îl îmbrăcă repede, înşfăcă banii, căută în buzunarele lui Kyle şi găsi biletul pe care i-l scrisese. Îl îndesă în geantă, împreună cu cearşaful în care fusese înfăşurată. Se asigură că nu lăsa în urma ei nimic altceva decât seringa şi garoul şi părăsi clădirea.

În timp ce se îndepărta în grabă de apartamentul mortului, se simţi liniştită la gândul că avea acum o problemă mai puţin de rezolvat.

Capitolul 56

În dimineaţa următoare, King şi Michelle erau în maşină, ducându-se să stea de vorbă cu Remmy.

King îi relată lui Michelle discuţia pe care o avusese cu Sylvia.

— Am vorbit cu Todd ceva mai devreme. Are de gând să-l aresteze astăzi pe Kyle.

— Ai vreo idee legată de identitatea femeii misterioase?

— Cred că cel mai simplu e să mergem la club şi să întrebăm. Dacă este o obişnuită a casei sau dacă lucrează acolo, cineva trebuie să o cunoască.

În schimb, Michelle îi povesti lui King despre reconstituire.

— A fost extraordinar, sute de oameni se agitau tot timpul. Vreau să spun că era un haos total, era ca şi cum m-aş fi uitat la o bătălie reală. Eddie crede că ar putea difuza o parte din filmele pe care le-au făcut acolo la televiziunea publică locală, zise ea.

— De fapt, am asistat şi eu la vreo două chestii din astea. Fratele prietenei mele din vremea când lucram în Serviciul Secret era pasionat de ele. Avea un întreg muzeu cu lucruri memorabile, dar şi cu fleacuri, legate de Războiul Civil. Flinte, uniforme, săbii, chiar şi instrumente pentru amputări.

— Eddie face o treabă foarte bună. Omul ăsta are nişte talente uimitoare şi, cu toate astea, o părere foarte proastă despre el însuşi.

— Ei, tatăl lui era un tip căruia e greu să-i calci pe urme.

— Da, dar nu e ca şi cum nu ar fi realizat nimic toată viaţa. Şi, deşi nu pare sensibil, trebuia să-l fi auzit vorbind despre fratele lui geamăn. De fapt, în anumite privinţe, s-ar putea să fie cel mai strălucit membru al familiei.

King o privi cu un aer întrebător.

— Şi spuneai că te-a adus acasă cu maşina? Şi eraţi numai voi doi?

— Vrei să termini cu insinuările? Între noi nu s-a

întâmplat nimic, şi nici nu o să se întâmple.

— Mă bucur să aud asta, fiindcă ultimul lucru de care avem nevoie ar fi ca Dorothea sau, Doamne păzeşte, Remmy, să tragă cu puşca după noi, ripostă King.

Îl întâlniră pe Eddie la uşa din faţă a vilei.

— Mi-am petrecut ultima oră străduindu-mă s-o conving să-mi spună ce era în sertarul secret şi n-am aflat absolut nimic, le dădu el de ştire.

— Ei, dacă nu ţi-a spus ţie, nu cred că noi o să insistăm, zise King.

— Poate că, într-un fel, am pregătit-o sufleteşte. E pe terasa din spate şi vă aşteaptă. Cafeaua e fierbinte. Mason abia a adus-o, împreună cu nişte biscuiţi cu şuncă.

Eddie îi însoţi pe terasă. Remmy închise ceea ce părea să fie un jurnal intim, în care tocmai scria. Era un model învechit, având de-a curmezişul o cataramă cu lăcăţel. Remmy şi-l puse în buzunarul jachetei.

În vreme ce King o saluta pe Remmy, Eddie îi făcu semn lui Michelle să vină lângă el şi îi şopti:

— Când terminaţi aici, treci pe la atelierul meu. Se află în spatele casei noastre. Am ceva să-ţi arăt.

El plecă şi, când se întoarse, Michelle văzu privirea lui Remmy pironită asupra ei.

— Am înţeles că l-ai văzut pe Eddie jucându-se de-a soldaţii, rosti ea, fără grabă.

Michelle se aşeză alături de ei la masă. King turnă cafelele.

— E foarte priceput, cu siguranţă, remarcă Michelle. Nu ştiam că e atât de implicat.

— Eddie s-a băgat în asta numai pentru ca tatăl lui era interesat. Nu cred că, în realitate, îi pasă chiar atât de mult de toată povestea.

— Păi, mie mi s-a părut că-i plăcea totul foarte mult.

— Păi, aparenţele înşeală, nu-i aşa?

Cele două femei se fixară una pe alta un timp stânjenitor de lung. King le întrerupse.

— Săvârşeşti adevărate miracole, Remmy.

— La ce te referi?

— La transformarea lui Lulu din duşmancă în prietenă.

Mişcarea unduitoare a mâinii lui Remmy părea că vrea să-i împrăştie vorbele.

— Am greşit şi mi-am recunoscut greşeala. Nu transforma asta într-un gest sublim de mărinimie.

— Dar cum ai ajuns la concluzia că te-ai înşelat? întrebă Michelle, întinzându-se după un biscuit şi după cafea.

Remmy îşi ridică ceaşca şi sorbi o înghiţitură înainte de a răspunde:

— I-am făcut lui Junior o ofertă pe care nu o putea refuza. Dar a refuzat-o. Şi pe urmă a fost ucis. Nu e nevoie să fii proiectant de rachete ca să-ţi dai seama că e vorba despre altceva decât am crezut eu.

— Totuşi, Junior s-ar putea să fi fost amestecat. De fapt, e posibil să fi fost ucis din cauza asta.

Remmy îi aruncă o privire severă.

— Nu ţi-ai dat chiar tu toată silinţa să mă convingi că era nevinovat? Sau vorbesc cu un alt Sean King?

— Jucam rolul avocatului diavolului.

— Uitasem, eşti avocat. Aşa-mi amintesc de ce nu-mi place specia asta.

— Atunci mă bucur că m-am lăsat de meserie. N-aş fi vrut să te am drept duşman.

— Nu, n-ai fi vrut, zise ea, fără menajamente.

— Am înţeles că ţineai foarte mult să recapeţi nişte lucruri care îţi aparţineau şi că nu era vorba de bijuterii şi de bani.

— Sean, şi Eddie a făcut încercarea asta, când a fost aici, spuse Remmy. Şi, odată ce nu i-am spus lui, poţi să fii al dracului de sigur că nu o să vă spun nici vouă.

— E ceva chiar atât de compromiţător? întrebă King, foarte serios. Atât de compromiţător încât ai risca să fie ucişi şi mai mulţi oameni?

— Am motivele mele.

— Sper că sunt unele al naibii de întemeiate, dar părerea mea e că nu eşti numai egoistă, ci şi nesocotită.

— Nu sunt obişnuită să mi se vorbească aşa, spuse ea, pe un ton muşcător.

— Am tendinţa să-mi pierd bunele maniere când investighez o crimă. Şi sunt sigur că priorităţile mele sunt corecte, replică el, hotărât.

— Ceea ce era în dulapul meu nu are nimic de-a face cu moartea nimănui.

— S-ar putea ca soţul tău şi Junior să fi fost ucişi de aceeaşi persoană. Dacă e aşa, singura legătură pe care o văd între ei este jaful.

— Nu se poate, nu se poate, zise Remmy, cu îndărătnicie.

— Şi nu vrei să ne laşi pe noi să apreciem asta?

— Nu, nu vreau, spuse ea, cu fermitate.

— Bine, atunci să ne întoarcem la motivul venirii noastre aici. Eddie spunea că oamenii cred că s-ar putea ca tu să fi pus să fie omorâţi Junior şi Bobby. Spunea că asta îţi distruge viaţa.

— Eddie vorbeşte prea mult. Credeam că l-am învăţat că discreţia şi stoicismul sunt două dintre cele mai importante însuşiri pe care trebuie să le aibă un om.

— Dar nu sunt mai importante decât dragostea, spuse Michelle. Şi Eddie te iubeşte cu adevărat.

— Ştiu asta! mârâi Remmy.

— Dacă îşi face griji pentru tine, trebuie să aibă un motiv, insistă Michelle.

— Eddie îşi face prea multe griji pentru ce nu trebuie.

— Remmy, nu te putem ajuta dacă nu ai încredere în noi, zise King.

— Nu am spus niciodată că am nevoie de ajutorul vostru.

— OK, aşa e. Apropo, unde erai când a fost ucis Junior?

— Încă nu mi-a spus nimeni, cu exactitate, când a fost ucis.

După ce King îi dădu reperele orare, ea se gândi puţin.

— De fapt, eram aici, citeam în camera mea.

— Există cineva care poate confirma asta?

— Eu pot.

Mason stătea în pragul uşii.

— În noaptea aceea, am fost în casă până la ora zece. Doamna Battle nu a ieşit de loc din camera ei în timpul ăsta.

King îl privi îndelung.

— Mulţumesc, Mason.

După plecarea celuilalt, se întoarse către Remmy.

— E minunat când ai un ajutor priceput şi loial, nu-i aşa? Ultima întrebare: de ce verigheta ta era în dulap şi nu pe deget?

Remmy nu răspunse imediat. King o privi fix, aşteptând. Într-un târziu, ea spuse:

— Verigheta este simbolul dragostei şi al angajamentului.

— Da, rosti King, în expectativă.

— Spuneai că a fost ultima întrebare. Sunt sigură că ştiţi drumul către ieşire.

Afară, Michelle zise:

— King, doar ştii că pe Junior nu l-a ucis Remmy.

— E adevărat. L-am văzut pe Mason venind în curtea interioară. Am vrut să-l fac să ne spună unde a fost *el* în vremea aia.

— Asta a fost o chestie deşteaptă.

— Chiar mai deşteaptă decât pare, fiindcă el a zis că Remmy nu a ieşit deloc din camera ei.

— Ce vrei să spui?

— Că Mason nu are un alibi pentru intervalul de timp în care a fost ucis Junior.

— Chiar crezi că e unul dintre posibilii suspecţi?

— Sigur că este, Michelle. E mai vârstnic, dar e încă bine făcut şi destul de puternic ca să-l doboare pe Junior. Şi ai observat că ucigaşul nu ne-a vorbit de loc. Şi-a folosit doar dispozitivul de ochire cu laser ca să-şi comunice instrucţiunile.

— Fiindcă, dacă ar fi vorbit, i-am fi putut recunoaşte vocea?

— Exact. Şi Mason ne-a minţit în privinţa motivului

pentru care Remmy nu purta verigheta.

— Fiindcă veni vorba, impasibila doamnă Battle a fost cât se poate de sinceră când ne-a răspuns. Fără dragoste, fără angajamente, fără verighetă. Şi totuşi a rămas căsătorită cu tipul.

— Din nefericire, multe căsătorii sunt aşa. Cel puţin acum e liberă.

Ajunseră la maşina lui King.

— Am de gând să merg până la atelierul lui Eddie, zise Michelle.

— Eu am de gând să o găsesc pe Sally şi să văd dacă e ceva mai cooperantă decât patroana ei. Pe urmă vin şi eu la Eddie.

— Ce crezi că ar putea să-ţi spună Sally?

— M-am săturat să mă tot lovesc de stânci în cazul ăsta, zise el, mârâind. Aşa că ar face bine să-mi dea dracului o explicaţie *credibilă* pentru rugăciunea ei de la mormântul lui Junior.

— Sean King, ştiai că eşti foarte sexi când te înfurii?

— Mi s-a mai spus, răspunse el, plecând să o prindă la strâmtoare pe tânăra expertă în îngrijirea cailor.

Capitolul 57

King văzu un cal şi un călăreţ venind către el. Dar nu era Sally, ci Savannah, pe un cal mare, cu pete albe pe picioarele din faţă.

Se opri lângă el şi descălecă. Purta blugi, cizme de călărie şi o jachetă de catifea.

— E o zi frumoasă pentru călărie, spuse el.

— Pot înşeua un cal pentru tine.

— N-am mai călărit de mult.

— Ei, haide, asta e ca şi mersul pe bicicletă.

El îşi arătă haina şi pantalonii.

— Nu sunt îmbrăcat cum ar trebui pentru aşa ceva. Ce-ai zice de o amânare?

— OK, s-a făcut, spuse ea, evident îndoindu-se că asta avea să se întâmple vreodată.

— Nu te duc cu vorba, Savannah, vorbesc serios.

— OK. Ai venit ca să discuţi cu mama?

— Am făcut-o deja. Din păcate, a fost o întrevedere scurtă.

Savannah nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Şi eşti surprins?

— Nu, cred că sunt un optimist. Privi în jur. N-ai văzut-o pe Sally?

— E în grajdurile de acolo, zise Savannah, arătând peste umărul lui stâng. De ce?

— Întrebam doar.

Îl privi bănuitoare, dar apoi ridică din umeri.

— Îţi mulţumesc fiindcă ai petrecut ceva timp cu mine după înmormântare.

— Mi-a făcut plăcere. Ştiu cât de greu trebuie să-ţi fi fost.

— Şi o să-mi fie din ce în ce mai greu. Agentul ăla FBI a fost din nou pe aici.

— Chip Bailey? Ce vroia?

— Să ştie unde eram când a fost ucis tăticu.

— Asta e o întrebare standard. Şi ce i-ai răspuns?

— Că eram acasă, în camera mea. Nu m-a văzut nimeni, cel puţin nimeni de care să ştiu. Cred că adormisem, pentru că nu am auzit-o pe mama intrând. Nici măcar nu am aflat că tăticu murise până a doua zi dimineaţă.

— Mă surprinde că nu a venit să te ia cu ea când a primit telefonul.

— Dormitorul meu e la etajul doi, tocmai în celălalt capăt al casei faţă de al ei. Şi eu, ei bine, am ieşit în mai multe nopţi şi nu m-am întors până târziu. S-ar putea să fi crezut că eram plecată şi nu s-a obosit să verifice.

— Înţeleg. Nu vrei să te culci prea des la ore târzii; asta strică tenul.

— Dar îmi imaginez că pot s-o fac atâta vreme cât mă simt în stare. Îmi rămân o grămadă de ani în care să fiu obtuză şi plictisitoare.

— Nu cred că o să te descrie vreodată cineva în termenii ăştia. Ai luat vreo decizie pentru viitor?

— O mare companie petrochimică mi-a oferit o slujbă de inginer de exploatare. Postul e în străinătate. Încă nu m-am hotărât.

— Ei bine, o să fii, fără îndoială, cel mai frumos inginer de exploatare care a existat vreodată.

— Dacă continui să-mi vorbeşti aşa, o să cred că ai intenţii serioase în ceea ce mă priveşte.

— Nu cred că aş putea ţine pasul cu tine.

— S-ar putea să te surprinzi pe tine însuţi, domnule King.

Pe când ea se îndepărta, privirile lui King o urmăriră. Uitase de meseria ei: inginer chimist. Şi ea, ca şi mulţi alţi locuitori ai acelei case bizare, nu avea niciun alibi pentru timpul în care tatăl ei fusese ucis. Şi, totuşi, nu era vorba doar de o singură crimă şi de un singur criminal. Oare ce făcea celălalt ucigaş în momentul acela? Încerca să-şi mărească lista victimelor?

Pe Sally o găsi în grajd, curăţând bălegarul din boxe.

Ea se sprijini în lopată şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

— Văd că Savannah a început din nou să călărească.

Ea îşi privi lopata.

— Totuşi, n-o s-o vezi niciodată ocupându-se de treaba asta.

King se hotărî să treacă direct la subiect.

— Te-am văzut la înmormântare.

— Domnul Battle avea o mulţime de prieteni. Acolo era, cu siguranţă, o mare de oameni.

— Nu, mă refer la înmormântarea lui Junior Deaver.

Sally încremeni.

— Junior Deaver? zise, cu prudenţă.

— Dacă n-ai nicio soră geamănă, atunci chiar tu te rugai la mormântul lui.

Sally începu să cureţe din nou bălegarul, în timp de King o privea cu atenţie.

— Poţi să-mi spui mie sau FBI-ului, tu hotărăşti asta.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Sean. De ce să mă fi rugat la mormântul lui Junior Deaver? Aşa cum ţi-am spus, abia dacă îl cunoşteam.

— Asta am venit eu să te întreb, pentru că e limpede că, *sigur,* îl cunoşteai.

— Ei bine, te înşeli.

— Eşti sigură că vrei să procedezi în felul ăsta?

— Am o mulţime de treabă astăzi.

— Foarte bine, dacă asta e hotărârea ta. Ştii vreun avocat bun?

Sally se opri şi îl privi cu teamă.

— De ce aş avea nevoie de un avocat? N-am făcut nimic rău.

King îi luă lopata şi o aşează alături. Apoi se apropie şi o lipi pe Sally cu spatele de porţile unei boxe.

— Lasă-mă să-ţi explic cât de bine pot. Dacă deţii informaţii, fie despre uciderea lui Junior, fie despre jaf, şi le ascunzi în mod intenţionat autorităţilor, comiţi un delict care se pedepseşte cu închisoarea. Şi, dacă eşti acuzată de acest delict, o să ai nevoie de un avocat. Dacă nu ai unul, îţi pot recomanda mai mulţi avocaţi buni.

Sally arăta ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în

lacrimi în secunda următoare.

— Nu ştiu nimic, Sean, nimic! se tângui.

— Atunci nu ai absolut niciun motiv să-ţi faci griji. Dar, dacă mă minţi, poţi ajunge la închisoare. Îi înapoie lopata. Şi, cu toate că acolo n-au cai, au o grămadă de rahat. De provenienţă umană, adăugă.

Scoase una dintre cărţile lui de vizită şi o înfipse în banda de piele din interiorul pălăriei ei.

— Aşa că, sună-mă după ce o să te gândeşti bine şi o să înţelegi că am dreptate. Te pot ajuta.

În timp ce el se îndepărta, Sally scoase cartea de vizită şi o privi cu o expresie neajutorată.

Capitolul 58

Atelierul lui Eddie era un hambar modificat, cu două etaje, aflat în partea din spate a terenului pe care se afla fostul adăpost al trăsurilor. Michelle se duse la uşa din faţă şi strigă:

— Eddie?

În interior, spaţiul fusese modificat în mod substanţial. La etajul al doilea, ferestrele înşirate una lângă alta şi o lucarnă îi asigurau artistului lumina necesară; mese, şevalete, boluri cu pensule şi cu alte unelte erau aranjate cu grijă. De pereţi atârnau tablouri, mari şi mici, aflate în diverse etape ale execuţiei. Mirosurile de ulei şi de terebentină pluteau în aer, îngreunându-l. Scările urcau până la al doilea etaj, unde părea să existe o cameră mică, fără ferestre, cu o singură uşă.

— Eddie? strigă ea din nou, în timp ce studia unele din lucrările de către pereţi. Atât portretele, cât şi peisajele erau făcute cu o meticuloasă atenţie pentru detalii. Era acolo o scenă aproape terminată din Războiul Civil, care, cel puţin după părerea ei, care îşi recunoştea lipsa de experienţă, ar fi putut fi expusă într-un muzeu.

De peretele opus atârnau o serie de obiecte aranjate cu grijă şi etichetate. Toate păreau să fie legate de pasiunea lui Eddie pentru repunerile în scenă.

Michelle se întoarse când auzi un tropăit pe scări. Eddie purta o salopetă cu partea din faţă mânjită de vopsea albastră, iar părul lui ciufulit era fermecător. Ducea sub braţ ceva care părea să fie un mic tablou. Era acoperit cu o bucată de pânză.

— Hei, tocmai am terminat ceva, spuse el.

Michelle arătă către picturi.

— Nu sunt o cunoscătoare, dar nu mă aşteptam să văd lucrări de nivelul ăsta.

El îi respinse comentariul cu un semn al mâinii, dar un zâmbet trădător dezvălui cât de mult îi plăcuse.

— Cred că, din punct de vedere tehnic, mă aflu destul de

sus. Însă adevăraţii mari artişti au ceva – pe care nu ştiu dacă cineva îl poate măsura – care mie îmi lipseşte. Dar e OK. Eu sunt fericit cu ceea ce am, şi tot aşa sunt şi clienţii mei.

Aşeză tabloul pe care îl adusese pe un şevalet gol, dar nu-l descoperi.

— Ei, aţi avut noroc cu mama?

— Să încerci să o convingi pe mama ta să facă ce nu vrea e totuna cu a te strădui să urneşti un munte. Dar o să mai încercăm. Ce este asta?

Eddie se întoarse spre ea cu un zâmbet larg.

— OK, închide ochii.

— Ce?

— Doar închide ochii.

Michelle ezită înainte de a face ce îi ceruse.

— OK, acum deschide-i.

Îl ascultă şi se pomeni uitându-se la ea însăşi, sau cel puţin la versiunea ei aflată pe pânză, purtând rochia lungă de la reconstituire. Michelle se apropie de tablou şi îl studie cu atenţie înainte de a se întoarce, uimită, către Eddie.

— De asta am vrut să am fotografia ta, îi explică el.

— E frumos. Cum ai reuşit să-l faci atât de repede?

— Am lucrat toată noaptea. Când ai o motivaţie corespunzătoare, poţi realiza orice. Dar tabloul nu se ridică la înălţimea originalului, Michelle; chiar nu se ridică. Îl înfăşură cu hârtie maro şi bandă adezivă. Poţi să-l iei cu tine.

— Dar de ce m-ai pictat?

— Tu ai petrecut o zi întreagă privind cum mă jucam de-a soldaţii; măcar atât pot să fac şi eu.

— M-am uitat cu plăcere, nu a fost o corvoadă.

— Totuşi, apreciez asta.

Ea atinse tabloul ambalat.

— Iar eu apreciez asta.

Îl îmbrăţişă şi forţa cu care o strânse o surprinse; nu-l crezuse atât de puternic. Îl strânse şi ea. Pentru o lungă

clipă, trupurile lor rămaseră lipite unul de celălalt. El mirosea a vopsea, a transpiraţie şi a încă ceva, ceva excesiv de masculin. Mâinile ei alunecară uşor de-a lungul muşchilor spatelui şi umerilor lui. Nu se îndura să se desprindă de el, dar, într-un târziu, o făcu, ţinându-şi ochii plecaţi.

El îi luă bărbia în palmă şi i-o ridică.

— Ştii, îmi dau seama că totul e, probabil, puţin cam stânjenitor pentru tine. Dar nu încerc să te cuceresc. Când o să te trezeşti mâine dimineaţă nu o să găseşti o maşină nouă pe aleea din faţa casei. Dar…

— Eddie, începu ea, dar el o opri ridicându-şi mâna.

— Dar e plăcut să ai un prieten; asta doream să spun.

— Credeam că ai foarte mulţi, atât bărbaţi cât şi femei.

— De fapt, sunt, mai degrabă, un singuratic. Pictez şi lupt în bătălii simulate.

— Şi le faci foarte bine pe amândouă, zise ea.

— Da, aşa e, spuse o altă voce.

Se întoarseră şi îl văzură pe King intrând.

— Bună, Eddie, zise el.

Apoi se uită la tablourile de pe pereţi.

— Chiar ai un ochi formidabil.

— Eşti sigur că mama nu te-a plătit ca să spui asta?

King trecu în revistă şi peretele dedicat Războiului Civil.

— Interesantă colecţie.

— Una din puţinele mele pasiuni. Surâse către Michelle. Ştii, Sean, ne-ar prinde bine dacă te-am convinge să participi la reconstituiri. Parcă te şi văd pe un armăsar robust, şarjând drept în inima unui divizion unionist, dormind cu ţânţarii şi înfulecând pesmeţi până-ţi trosnesc fălcile.

King îi aruncă o privire lui Michelle şi zâmbi.

— Ziua în care o să mă vezi făcând asta e ziua în care se va prăbuşi cerul, zdrobindu-ne pe toţi, zise, parafrazând răspunsul ei la oferta lui Lulu de a deveni dansatoare la bară.

Eddie era pe punctul de a spune ceva, când sună

telefonul lui King. El răspunse, ascultă atent şi, când închise, trăsăturile îi erau cuprinse de îngrijorare.

— Era Sylvia. Kyle Montgomery a fost găsit mort.

— Ce? exclamă Michelle.

— Cine e Kyle Montgomery? întrebă Eddie, nedumerit.

— Asistentul Sylviei, răspunse Michelle. A fost ucis?

— Sylvia nu e sigură. Spune că pare să fie vorba de o supradoză de medicamente, dar nu e convinsă. Vrea să ne întâlnim în apartamentul lui Kyle. E şi Todd acolo.

Cei doi se grăbiră să plece.

— Eddie, o să-ţi dau un telefon. Mulţumesc, aruncă Michelle peste umăr.

În timp ce ei ieşeau, privirea lui Eddie căzu pe tabloul împachetat.

— Dar ţi-ai uitat portre…

Însă ei erau deja prea departe ca să-l mai poată auzi. Dezamăgit, ridică din umeri şi cără pachetul la etaj.

Capitolul 59

Când ajunseră în apartamentul lui Kyle, echipa judiciară tocmai îşi terminase treaba. El era încă pe pat, fixând cu ochii lipsiţi de viaţă tavanul micului apartament rece şi umed.

Sylvia îl privea, când King o atinse pe umăr. Se întoarse – cu ochii în lacrimi. Şi-i tamponă cu mâna şi se îndreptă, adoptând o postură mai profesională.

— E în ordine, Sylvia, spuse King. Nu eraţi prieteni foarte buni, dar ştiu că, totuşi, doare.

Ea îşi suflă nasul într-un şerveţel şi le făcu semn cu capul tehnicienilor care aşteptau.

— Îl puteţi lua.

Îl puseră pe Kyle într-un sac pentru cadavre şi îl scoaseră afară.

Todd Williams veni să li se alăture.

— Aşadar, a fost o supradoză de medicamente? întrebă Michelle. Nu avem de-a face cu o altă crimă în serie?

Şeriful clătină din cap.

— N-am găsit niciun ceas şi nicio zgardă de câine.

King se uită la Sylvia.

— Dar la telefon spuneai că nu eşti sigură în privinţa supradozei.

— Am găsit probe care dovedesc, cu certitudine, că asta a fost, spuse încet Sylvia.

— O seringă, un garou şi urma înţepăturii unui ac pe antebraţul lui, adăugă Williams.

— Trebuie să analizăm toate reziduurile din seringă ca să vedem ce substanţă era, zise Sylvia. Asta o să dureze câteva zile. O să fac un examen toxicologic al fluidelor din organism, dar nu vom afla rezultatele decât peste cel puţin două săptămâni.

— Dar nu o să poţi spune, în urma autopsiei, ce substanţă şi-a injectat? întrebă Williams.

— Şi da, şi nu. De exemplu, dacă a fost heroină, care este un depresiv respirator, ar putea exista nişte uşoare

congestii ale plămânilor şi ale mucusului spongios de pe căile respiratorii, dar acestea nu ar fi nici pe departe concludente. Adevărul e că, dacă a murit în urma unei supradoze, autopsia nu e suficientă pentru a identifica cu precizie despre ce anume a fost vorba. Pentru asta va trebui să ne bazăm pe rezultatele examenului toxicologic. Dacă a fost cocaină, raportul toxicologic o va evidenţia. Dacă a fost heroină, în corp se va găsi 6-monoacetilmorfina, un compus metabolic al acesteia. E o dovadă concludentă a unei supradoze de heroină.

— Poate că a fost un medicament din cabinetul tău.

— E posibil, dar dacă, în urma testului, în sângele sau în urina lui Kyle se va găsi 6-monoacetilmorfină, dar nu va fi semnalată prezenţa aspirinei sau a Tylenolului, asta va dovedi cu prisosinţă că substanţa pătrunsă în organismul lui nu este un narcotic pe bază de opiu.

— Tylenol sau aspirină? întrebă Williams.

— Da, pentru că prescripţia opiului se asociază în mod frecvent cu aceste medicamente. Ceea este exclus când e vorba de heroină, de cocaină sau de alte droguri.

— Cine l-a găsit? se interesă Michelle.

— Eu, spuse Todd. După ce mi-ai dat telefon în dimineaţa asta, m-am hotărât să mă ocup eu însumi de rezolvarea problemei. Am venit încoace împreună cu un ajutor de şerif. Am bătut la uşă. Nu a răspuns nimeni. Jeep-ul lui era parcat afară, aşa că ne-am imaginat că era aici. L-am sunat pe telefonul fix şi pe celular, dar tot nu am primit niciun răspuns. Nu aveam mandat ca să intrăm în apartament, dar devenisem destul de bănuitor, aşa că ne-am dus la portar şi l-am adus aici ca să deschidă. Atunci l-am găsit.

— Temperatura corpului şi stadiul în care a ajuns *rigor mortis* sugerează că e mort de mai puţin de douăsprezece ore, îşi dădu Sylvia cu părerea.

King se uită la ceas.

— Adică a murit imediat după miezul nopţii sau cam aşa ceva?

— Da.

— Şi nimeni nu a fost văzut intrând sau ieşind din apartament?

— Încă mai verificăm asta, zise Williams.

— OK, trebuie să o găsim urgent pe femeia misterioasă de la Afrodiziac, spuse King.

— Am să trec pe acolo astăzi, anunţă Williams.

— Ne-ar plăcea să mergem cu tine, Todd, zise King. Nu poţi să mai aştepţi vreo două ore şi să ne-ntâlnim acolo? Te sunăm noi.

— Presupun că nu e nimic rău în asta.

— Când ai de gând să faci autopsia, Sylvia? întrebă Michelle.

— Chiar acum. Mi-am anulat toate consultaţiile de astăzi.

— Acum, când Kyle a murit, nu poţi găsi pe cineva care să te ajute? spuse King. Ar putea trimite pe cineva din Richmond sau din Roanoke.

— Timpul e prea scurt, nu are cum să ajungă, zise Sylvia.

— Dar, dacă a murit din cauza unei supradoze, timpul n-ar trebui să conteze. Spuneai că n-o să primeşti confirmarea mai devreme de două săptămâni, interveni Williams.

— Dar ar putea exista şi alte probe, care se estompează chiar acum, în timp ce vorbim, spuse tăios Sylvia. După moarte, trupul ne vorbeşte, Todd, dar, cu cât aşteptăm mai mult, cu atât vocea lui devine mai nedesluşită.

— Bine, am să te ajut eu, zise Williams. Oricum trebuie să asist la autopsie. Asta a început să devină o rutină nenorocită.

Când dădeau să iasă, King o opri pe Sylvia.

— Te simţi bine?

Ea îl privi cu o expresie de suferinţă.

— Cred că e posibil să se fi sinucis.

— Sinucidere? De ce?

— Poate că bănuia că aflasem că fura medicamente.

— Da, dar sinuciderea e o soluţie prea drastică. Şi mi s-a părut că tipul era lipsit de şira spinării. Şi că nu era înclinat spre sinucidere.

— Laşii se sinucid, Sean. Nu îndrăznesc să înfrunte consecinţele acţiunilor lor.

— Ei, şi de ce te învinuieşti pentru asta?

— Dacă a fost sinucidere, nu pot vedea alt motiv în afară de bănuielile mele.

— Nu te porţi corect cu tine însăţi, Sylvia. Nu i-ai cerut tu să fure medicamente.

— Nu, dar…

— De ce nu faci autopsia înainte de a-ţi face reproşuri? Oricât de bine te-ai pricepe, fără asta nu poţi afla ce s-a întâmplat.

— Dar nici măcar autopsia nu-mi va spune dacă supradoza a fost accidentală sau intenţionată.

— Una peste alta, alegerea a fost a lui Kyle. Nu aveai niciun control asupra lui. Şi viaţa e plină de propriile noastre păcate, nu e nevoie să ne mai împovărăm şi cu ale altora.

Sylvia reuşi să schiţeze un zâmbet firav.

— Eşti un om foarte înţelept.

— Am avut ocazia să exersez. Am început prin a mă confrunta cu greşelile mele prosteşti.

— O să te sun după ce termin autopsia.

— Sper din tot sufletul să nu mai ai alta de făcut, pentru mult timp de acum înainte.

Când el vroia să se îndepărteze, ea zise:

— Noaptea trecută a fost cea mai distractivă de care am avut parte în ultimii ani.

— Şi eu pot spune acelaşi lucru.

După plecare, în maşină, Michelle se întoarse către el.

— Mă înşel eu, sau idila dintre tine şi Sylvia a reînceput să pâlpâie?

El îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic.

— Haide, Sean, nu-mi povesti din nou că-ţi sunt partener, nu psihanalist.

— De ce nu? Punctul ăsta de vedere e încă valabil.

Ea se lăsă pe spatele scaunului, cu înfrângerea zugrăvită pe chip.

— OK. Foarte bine.

— Oricum, de ce te interesează?

— Mă interesează fiindcă suntem în toiul unei anchete criminale complicate şi nu e momentul ca cel mai bun dintre detectivii care se ocupă de caz şi sclipitorul medic legist să fie distraşi de o poveste de dragoste.

— Dacă nu te-aş cunoaşte destul de bine, aş putea spune că eşti geloasă.

— O, nu!

— Am spus, dacă nu te-aş cunoaşte destul de bine. Şi, nu-ţi face probleme, în momentul ăsta, orice altceva în afară de caz trece pe locul doi. Făcu o pauză şi adăugă. Te-am văzut îmbrăţişându-l pe Eddie.

Ea îl privi supărată.

— Ne-ai spionat!

— Nu, în drum către uşă, am aruncat o privire pe fereastră, ca să văd dacă sunteţi acolo. Nu ştiam că voi tocmai vă străduiaţi să vă strecuraţi unul în trupul celuilalt.

— Eşti nedrept, Sean. Îi mulţumeam doar pentru un tablou pe care mi l-a făcut.

— O, a pictat un portret de-al tău? Asta face intenţiile lui cât se poate de clare.

— E nefericit.

— Şi nu e treaba ta să-l scapi de nefericire, i-o întoarse el. Aşa că, las-o baltă, Michelle. Ultimul lucru de care ai nevoie acum e să ţi se întunece judecata.

Michelle părea gata să riposteze, dar păstră tăcerea.

King continuă:

— E un tip atrăgător, simpatic şi de treabă care şi-a primit din plin porţia lui de tragedie şi, ceea ce pune capac la toate, viaţa lui conjugală e mizerabilă. Nu eşti prima femeie de pe pământ care vrea să ajute un bărbat ca el.

— Vorbeşti de parcă ai fi trecut prin chestii de genul

ăsta.

— Lumea e plină de *chestii* de genul ăsta. Şi niciunul din noi nu e imun faţă de ele.

— OK, OK, am înţeles mesajul. Unde mergem acum?

— Mergem să vorbim cu Roger Canney. Se pare că a intrat în posesia unei sume substanţiale de bani, chiar în jurul datei morţii soţiei sale. Provenienţa sumei e incertă.

— Interesant.

— Încă n-ai aflat partea cea mai interesantă. Răposata doamnă Canney avea o slujbă.

— Serios? Unde? întrebă Michelle.

— La întreprinderile Battle. Încerci să ghiceşti cine era şeful ei?

— Bobby Battle!

— Ai câştigat marele premiu.

Capitolul 60

Nimeni nu le răspunse când bătură la uşa locuinţei lui Canney.

— Ciudat, spuse King. Am dat telefon înainte. Mi-a spus că va fi acasă.

Michelle se duse să se uite pe fereastra garajului.

— Ei bine, sunt două maşini înăuntru, un Beemer mare şi un Range Rover. Nu cred că îşi plăteşte menajera suficient de bine ca să fie ale ei.

King puse mâna pe uşa din faţă, care se roti, deschizându-se. Michelle văzu ce se întâmplase, îşi scoase pistolul şi i se realătură lui King.

— Jur pe Dumnezeu, şopti ea, că, dacă este înăuntru, mort, cu o zgardă de câine în jurul gâtului şi purtând un ceas care arată ora şase, am să urlu vreme de o săptămână.

Intrară fără să facă niciun zgomot. Camera din faţă era goală. Cercetară fiecare cameră, înainte de a trece la următoarea.

Michelle auzi prima zgomotul, un fel de mormăit, care părea să vină din partea din spate a casei. Se năpustiră într-acolo şi priviră împrejur. Nu văzură pe nimeni, dar zgomotul se repetă, de data aceasta urmat de zăngănitul unui metal lovit de un altul.

Michelle arătă către uşa din capătul holului. King dădu din cap, se deplasă într-acolo, şi deschise uşa încet, împingând-o cu piciorul, în timp ce Michelle îl acoperea. King privi atent înăuntru, se încordă şi apoi se destinse. Deschise uşa şi îi făcu semn lui Michelle să i se alăture.

Canney stătea cu spatele la ei, cu căştile pe urechi, şi făcea genuflexiuni pe un aparat complex de gimnastică. King bătu în uşă şi el se întoarse brusc şi îşi smulse căştile.

— Ce dracu faceţi aici? întrebă.

— Am dat telefon în dimineaţa asta. Aţi spus că ora unu e foarte potrivită. E ora unu. Nu ne-a răspuns nimeni şi uşa s-a întâmplat să fie deschisă.

Canney se ridică, închise casetofonul şi se şterse cu un prosop.

— Îmi cer scuze. E ziua liberă a menajerei, şi eu cred că am pierdut noţiunea timpului.

— Li se întâmplă şi celor mai buni dintre noi, spuse King. Putem aştepta dacă vreţi să terminaţi.

— Nu, cred că atât îmi ajunge. Nu mi-am imaginat că o să-mi ia atât de mult timp. Să mergem să stăm afară. Am făcut nişte limonadă.

Ieşiră în curtea spaţioasă din spate, unde erau un jacuzzi, o piscină şi o construcţie în stilul unei cabane, totul amplasat într-o grădină sofisticată.

— Superb, comentă Michelle.

— Da, îmi place cum arată aici, în spate.

— Şi totul pare cât se poate de recent, zise King. Nu locuiţi de mult în casa asta, nu-i aşa? Cât să fie, trei ani sau cam aşa ceva?

Canney îl privi fix în timp ce el îşi bea limonada.

— Cum de-aţi aflat?

— Înregistrările publice sunt într-adevăr publice. Acum sunteţi pensionar. Aţi fost contabil?

— Mi-au ajuns cei douăzeci de ani în care mi-am făcut griji pentru banii altora.

— Ei, acum aveţi chiar dumneavoastră destui pentru care să vă faceţi griji. Presupun că un contabil e plătit mai bine decât credeam eu.

— Am făcut câteva investiţii bune de-a lungul anilor.

— Şi regretata dumneavoastră soţie a lucrat, la întreprinderile Battle. A fost secretara lui Bobby Battle, nu-i aşa? De fapt, lucra acolo când a murit în accidentul de maşină?

— Da. Ăsta nu e un secret.

— Nu v-am văzut la înmormântarea lui Battle.

— Pentru că nu am fost.

— Nu aţi păstrat legătura cu familia?

— Soţia mea a lucrat acolo, dar asta nu înseamnă că eram prieteni.

— Am dat peste o fotografie a soţiei dumneavoastră când făceam cercetările de rutină. Era o femeie foarte frumoasă. Chiar a câştigat câteva concursuri locale de frumuseţe.

— Da, Megan era deosebit de atrăgătoare. Această orientare a conversaţiei are vreun scop?

— Ideea este că am fost nevoit să caut fotografii ale soţiei dumneavoastră, pentru că în casă nu aveţi niciuna. Aşa cum nu le aveţi nici pe cele ale fiului dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi că nu le am acolo unde îmi primesc musafirii.

— Nu. Când nimeni nu a răspuns la uşa pe care am găsit-o deschisă, am crezut că ceva nu era în ordine, aşa că am intrat, pe rând, în toate camerele, inclusiv în dormitorul dumneavoastră. Nu există absolut nicio fotografie a familiei dumneavoastră.

Canney se ridică, scos din sărite.

— Cum vă permiteţi?

King rămase impasibil.

— Roger, am să-ţi vorbesc fără menajamente: ai dat de bani cu circa trei ani în urmă, de fapt, la scurt timp după moartea soţiei tale. Şi ai cumpărat casa asta. Până atunci erai un contabil oarecare, cu un salariu obişnuit, şi o duceai bine fiindcă şi soţia ta lucra. Astfel de oameni nu se pensionează pe neaşteptate, imediat *după* ce au pierdut venitul soţiei, şi nu-şi cumpără o proprietate de un milion de dolari.

— Avea o asigurare de viaţă.

— Cincizeci de mii de dolari. Am verificat şi asta.

— De fapt, ce vreţi să insinuaţi?

— Nu mă interesează insinuările. Îmi place mult mai mult adevărul.

— Întrevederea asta s-a terminat. Cred că ştiţi drumul către ieşire, de vreme ce mi-aţi percheziţionat deja casa.

King şi Michelle se ridicară.

— OK, putem să o rezolvăm pe calea neplăcută.

— Şi o puteţi face împreună cu Giles Kenney, avocatul

meu. O să vă toace bucăţele.

King zâmbi.

— Giles nu mă sperie. Îi fac fundul zob pe terenul de golf cel puţin o dată pe săptămână.

Capitolul 61

King şi Michelle se întâlniră cu Todd Williams şi cu doi dintre ajutorii lui de şerif la Afrodiziac şi, după foarte puţin timp, se aflau în biroul lui Lulu, întrebând-o despre ocupantele camerelor şi despre vizitele lui Kyle. La început, ea negă că ar fi ştiut ceva despre asta, dar, în cele din urmă, admise că îl văzuse, de curând, pe Kyle la club.

— Dar nu ştiu cine e femeia, spuse ea. Nu lucrează aici. De fapt, nu o cunosc.

— Vrei să spui că acum reprezinţi o instituţie filantropică şi îi primeşti gratis în camere pe drogaţii bogaţi? zise Williams, cu sarcasm.

— Nu ştiam că e vorba de aşa ceva. A plătit camera, cu bani gheaţă. Am crezut că n-are unde să stea.

— Venea aici în fiecare noapte?

— Nu se poate spune că am urmărit-o. Dacă nu vrei să intri în sălile de spectacol şi să vezi fetele care dansează la bară, nu-ţi cere nimeni actele de identitate. Avem aici şi restaurante, şi cafenele, şi un centru de afaceri. Oricine poate intra şi ieşi din oricare din locurile astea. Accesul publicului e permis, spuse ea, cu aprindere.

King clătină din cap.

— Haide, Lulu, vrei să spui că, atunci când femeia a venit prima oară aici, nu ai vorbit deloc cu ea? Cum dracu ai putut să ştii ce dorea?

— A lăsat banii şi un bilet în care spunea că vrea camera aia, doar pe aia anume.

— Şi tu ce-ai făcut? I-ai dat-o fără să-i pui nicio întrebare?

— E doar o cameră, Sean! Şi banii gheaţă sunt bani gheaţă. Nu părea că are de gând să o folosească pentru activităţi criminale. Venea doar noaptea. În timpul zilei, se făcea curat în cameră, ca în toate celelalte. Nu era niciodată nimic suspect. Ştiu că pare nefiresc şi admit că era ciudat. De fapt, când a început să vină aici, am stat cu ochi-n patru. Nu se auzeau niciodată zgomote sau altceva

de genul ăsta. Şi, cu excepţia acelui Kyle, nu o vizita nimeni.

— O vedeai venind şi plecând?

— Uneori. Dar purta întotdeauna o eşarfă, o haină lungă şi ochelari.

— Şi asta nu ţi-a stârnit suspiciunile? Nu ai încercat niciodată să afli cine era? Sau să aştepţi ca să o vezi plecând şi să-i iei cumva urma?

— Bineînţeles că au fost nişte suspiciuni, dar nu sunt genul care se amestecă în treburile altora. Deviza mea e: trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască. Dacă ea avea nevoie de o cameră şi nu vroia ca alţii să ştie cine era, cel puţin era dispusă să plătească bine pentru privilegiul ăsta. Aşa că, asta e. Eu nu-mi alung clienţii, adăugă, sfidătoare.

— Foarte bine, dar Kyle Montgomery e mort, poate asasinat, ceea ce dă lucrurilor o altă turnură, spuse Williams.

Lulu îl privi enervată.

— Nu ştiu nimic despre asta. Şi e sigur că nu a fost ucis aici, aşa că nu văd ce legătură are cu locul ăsta.

— Bun, atunci dă-mi voie să te lămuresc, spuse şeriful. Avem un martor care susţine că aici a avut loc o ceartă aprinsă între Kyle şi această femeie. Şi ştim că el îi aducea medicamente pe care le fura din cabinetul doctorului pentru care lucra.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Aşadar, continuă Williams, au avut o ceartă recentă şi, azi noapte, Kyle a murit.

— Ei bine, nu l-am ucis eu şi nu ştiu cine e femeia.

— A venit aici azi-noapte?

— Nu ştiu nici asta. Cel puţin, eu nu am văzut-o.

— Când ai văzut-o ultima oară?

Lulu căzu pe gânduri.

— Nu pot fi sigură. Am avut altele pe cap, inclusiv un soţ de îngropat, se burzului ea.

— Trebuie să-i interogăm pe toţi cei de aici care ar fi putut să o vadă.

— Unii dintre oamenii ăştia nu se întorc de la lucru decât mai târziu.

— Atunci acum vreau să văd camera şi vreau să discut cu oricine *este* acum aici şi ar fi putut să o zărească pe femeie.

Lulu îl privi cu nervozitate.

— Chiar acum?

— Ţi se pare că ar fi o problemă?

— Nu, doar că unele dintre fetele din schimbul de noapte încă mai dorm.

— Dorm. E două şi jumătate după-amiaza!

— Au dansat până în zori!

— Foarte bine, o să începem cu cei care nu dansează, dar între timp le trezeşti pe fetele alea şi le spui să fie gata să discute cu noi. Înţelegi, Lulu?

— Înţeleg, se grăbi ea să răspundă.

În timp ce ieşeau, Michelle aruncă o privire înapoi şi văzu mâna lui Lulu dispărând în sertarul biroului ei, exact cum se întâmplase şi în celălalt rând când ea şi King fuseseră acolo.

Când erau deja afară, Michelle spuse:

— Todd, ce-ar fi să aduni tu oamenii ca să începi să-i interoghezi? Eu şi Sean o iscodim primprejur.

— E o idee bună. O să ne comparăm notiţele mai târziu.

— Despre ce e vorba? întrebă King, după ce se despărţiră de şerif şi de oamenii lui.

— Vino cu mine, repede.

Michelle îl conduse afară, apoi în spatele clădirii, unde ea observase o scară care cobora de la etajul al doilea. Se ascunseră în spatele unui Dumpster şi aşteptară. După vreun minut, răbdarea le fu răsplătită. O serie de bărbaţi, unii ducându-şi hainele pe braţ, alţii cu cămăşile descheiate şi nevârâte în pantaloni şi cu părul zbârlit ieşiră prin uşa de la etajul al doilea, coborâră pe scările exterioare, se urcară în maşinile parcate acolo şi demarară în viteză.

King şi Michelle schimbară o privire.

— Se pare că Afrodiziac îşi merită numele. Frumoasă captură, Michelle, spuse King.

— Şi prostituţia e un mod de a spori veniturile, adăugă Michelle. Ce facem în legătură cu asta?

— Cred că urmează încă o discuţie cu Lulu.

— Soţul mort şi trei copii. Ştiu că e vorba de un delict, Sean, dar nu sunt tocmai dornică să o ajut să ajungă la puşcărie.

— Poate o putem aduce pe calea cea bună.

Mai târziu, când Lulu se întoarse în biroul ei, King stătea în spatele mesei ei de lucru, iar Michelle era în picioare, în spatele lui.

— Ce căutaţi aici? se răsti Lulu.

Drept răspuns, King se întinse şi apăsă soneria pe care o descoperiseră mai devreme în sertar.

— Sper că o a doua avertizare n-o să le deruteze pe fete din moment ce toţi tipii ăia au spălat deja putina.

Lulu era gata să rămână cu gura căscată, dar îşi reveni repede.

— Asta ce vrea să însemne?

— Stai jos, Lulu, spuse King, hotărât. Suntem aici ca să te ajutăm. Dar, dacă încerci să ne tragi pe sfoară fie şi cu un vârf de unghie, îl chemăm pe Todd ca să preia cazul. Şi noi n-o să ne mai amestecăm în treaba asta.

Lulu le aruncă o privire feroce, dar, în cele din urmă, se aşează, frângându-şi mâinile în poală.

— Dacă vrei să-ţi aprinzi o ţigară, te rog s-o faci, s-ar putea să stăm aici ceva vreme.

Lulu o aprinse, inhală fumul şi îl suflă apoi pe nări.

King se lăsă pe spate în scaun.

— OK, explică-ne care-i aranjamentul.

— Nu e ceea ce credeţi, spuse Lulu.

— Eşti mult prea deşteaptă ca să procedezi în felul ăsta demodat, aşa că sunt sigur că ai pus la cale ceva foarte ingenios. Sunt nerăbdător să aflu despre ce e vorba.

Lulu îi privi cu nervozitate.

— Ani de zile, am trudit din greu ca să pun pe picioare

locul ăsta. Am petrecut aici ore nesfârşite, uneori neglijându-mi copiii şi pe Junior deopotrivă. Am făcut ulcer şi am ajuns să fumez două pachete de ţigări pe zi. Bineînţeles că sunt acţionarul minoritar, dar, în realitate, eu conduc localul. Asociaţii mei îşi petrec cea mai mare parte a timpului în Florida. Dar mă bat tot timpul la cap ca să continui să măresc profiturile, ca să poată ei să-şi cumpere iahturi mai mari şi neveste mai arătoase. Mai mult, mai mult, mai mult – doar atât aud tot timpul.

— Aşa că ţi-a venit ideea să foloseşti dansatoarele pentru treaba asta?

— De fapt, partenerii mei au sugerat-o. Eu n-am vrut s-o fac, dar ei au insistat. Au spus că vor găsi un alt director care să o facă şi că se vor descotorosi de mine. Dar orice fată care nu vrea să o facă nu o face şi nimeni nu o ia la întrebări. Ezită, apoi spuse: Dacă v-aş povesti că…

— Lulu, aşa cum spunea Sean, suntem aici ca să te ajutăm, zise Michelle.

— De ce? Ce vă pasă vouă? ţipă ea, pe neaşteptate.

— Pentru că suntem de părere că, de fapt, eşti o femeie cumsecade şi o mamă cu trei copii care au nevoie de tine, răspunse King. Ai fost tot timpul sub o presiune cumplită şi tocmai ţi-ai pierdut soţul. Tot ceea ce ne spui rămâne între noi, îţi dăm cuvântul nostru.

Lulu respiră adânc înainte de a începe să vorbească.

— Niciuna dintre fete nu face nicio tranzacţie bănească cu niciunul dintre bărbaţi. Noi… ei bine, noi am creat un fel de club. Membrii plătesc o taxă de înscriere şi apoi o sumă lunară, în funcţie de… ei bine, în funcţie de cât de mult profită. Totul e înregistrat ca o reţea de afaceri.

— Păi e, cu siguranţă, o reţea foarte originală. Continuă, zise King.

— E o sumă suficient de mare, aşa că avem o clientelă limitată, de un anumit nivel.

— Traducere: tipi bogaţi dornici de ceva activitate în pat, comentă King.

— Oricum, prin calitatea lor de membri, au acces la fete

doar pe baza unor întâlniri prestabilite. Li se spun anumite cuvinte pe care să li le adreseze fetelor, pentru ca ele să ştie că e OK. Toţi folosesc prezervative şi nu sunt permise niciun fel de substanţe periculoase. Oricine se poartă grosolan cu fetele e exclus din club odată pentru totdeauna. Dar nu am avut, niciodată, niciun fel de probleme. Dansatoarele care participă primesc un salariu suplimentar.

— Foarte ingenios, Lulu, dar e, totuşi, ilegal. Treaba asta poate duce la închiderea clubului şi tu poţi ajunge direct la închisoare.

Lulu îşi aprinse o altă ţigară arătând ca şi cum ar fi fost bolnavă.

— Ştiam, spuse, cu voce tremurândă. Doamne, ştiam că toată treaba asta e o tâmpenie.

— Iar soneria din biroul tău e conectată la camerele fetelor, ca să le avertizeze pe fete şi pe clienţii lor dacă apare vreo problemă, şi ei o şterg pe uşa din dos.

— Da, zise Lulu, cu un aer jalnic. Şi avem oameni care supraveghează, din când în când, intrarea în hol.

— Atunci, cum a reuşit Kyle să pătrundă înăuntru?

— Femeia a lăsat un bilet şi o fotografie de-a lui, spunându-mi că era OK. Lăsă ţigara deoparte. Pot să mai spun încă ceva. Cineva îl urmărea pe Kyle în noaptea în care l-am văzut eu. Unul dintre supraveghetori mi-a spus asta mai târziu.

— Era Sylvia Diaz, doctoriţa pentru care lucra Kyle.

— Numele mi se pare cunoscut.

— Este medicul legist al oraşului. Şi, înainte de a vă schimba doctorii, mergeaţi la acelaşi ginecolog.

— Nu mi-am schimbat ginecologul.

— OK, esenţial este că ea e martorul care l-a văzut pe Kyle aici şi a auzit cearta dintre el şi femeie. King făcu o pauză, după care spuse: Lulu, trebuie să termini cu asta. Începând de astăzi; altfel, totul se duce de râpă.

— Va trebui să le înapoiez oamenilor banii. O grămadă de bani gheaţă.

— Nu, nu va fi nevoie. Au participat, cu bună ştiinţă, la un aranjament ilegal. Spune-le că azi a fost întrunirea de închidere şi cu asta basta. Mai spune-le că, dacă le dai banii înapoi, li se va putea lua urma dacă se va face o anchetă. Sunt sigur că vor renunţa la bani ca să evite riscul. O privi insistent. E singura ta cale de scăpare, Lulu.

În cele din urmă, ea dădu din cap, cu înţelegere.

— O să-i adun pe toţi astăzi.

— Şi discută cu asociaţii tăi din Florida. Fă-i să înţeleagă că braţul lung al legii din Virginia ajunge până în sudul îndepărtat. Dacă nu vor să-şi piardă iahturile şi iubitele, să nu te mai bată la cap şi să se mulţumească cu dansul la bară şi cu berea, din care sunt sigur că ies bani frumoşi.

King se ridică şi îi făcu semn lui Michelle să îl urmeze.

— Şi acum, când Remmy te ajută cu bani pentru copii şi pentru ca să-ţi termini casa, poate că o să vrei să petreci mai puţin timp aici şi mai mult cu familia. Asta e doar o sugestie.

Când se îndreptau către uşă, Lulu li se adresă:

— Ştiţi, am o mare datorie faţă de voi. Şi tot ce pot spune e că vă mulţumesc.

King se întoarse.

— Mi-am închipuit că erai pe punctul de a înceta. Succes.

El şi Michelle dădură iarăşi să plece, dar Lulu îi chemă din nou.

— Ştiu ce fel de maşină are femeia. Am văzut-o o dată.

— Ştim şi noi. Un model vechi de Mercedes decapotabil.

— E mai mult decât atât. E o adevărată maşină de colecţie, un 300 SL Roadster din 1959.

— Cum ţi-ai dat seama de asta? întrebă Michelle.

— Unul dintre partenerii mei e pasionat de maşini. Are un parc de automobile de lux la Neapole. M-a învăţat multe. Maşina femeii e o frumuseţe. Valorează o mică avere.

King murmură ceva cu voce scăzută.

— Lulu, consideră-ţi datoria plătită cu vârf şi îndesat.

Haide, Michelle.

O înşfăcă de braţ şi o trase pe uşă afară.

— Ce-i graba asta? întrebă ea.

— Cred că ştiu unde găsim maşina aia.

Capitolul 62

King parcă Lexus-ul pe un drum lateral şi coborî.

— De aici mergem pe jos. Nu vreau să ne vadă nimeni, dacă putem evita asta.

— Unde mergem?

— Ai răbdare. O să te lămureşti destul de repede.

Săriră peste o poartă dosnică şi o luară pe un drum pietruit. Printr-o spărtură a gardului viu, înalt de trei metri şi jumătate, plantat în ambele părţi, Michelle zări casa aflată în depărtare şi comentă:

— Suntem la familia Battle. Casa e în partea cealaltă, Sean, adăugă, când el se îndreptă într-o direcţie diferită.

— Nu într-acolo merg.

— Atunci, unde?

El arătă către înainte.

— La hambarul cu maşini.

Ajunseră la clădirea aceea mare fără să fie văzuţi de cineva. King reuşi să deschidă uşa din faţă cu un şperaclu şi intrară. El trecu pe la toate maşinile de la primul nivel al clădirii, uitându-se sub husele lor. După ce termină, urcară la etaj.

Şi acolo erau o serie de maşini acoperite şi King începu să le verifice pe fiecare. Când ajunse la al treilea automobil, îi scoase de tot husa şi o lăsă să cadă pe podea. Se uită la numele mărcii vehiculului.

— Un 300 SL. Îngenunche şi inspectă cauciucurile. Îşi ridică degetul în sus, ca să poată vedea şi Michelle.

— Noroi, spuse ea. Dar cum posibil să ia cineva maşina asta fără să ştie nimeni?

— Simplu. Clădirea nu mai e folosită, Sally ne-a spus-o. Şi nu e vizibilă din casă. Iar aleea pietruită pe care am venit duce direct către drumul lateral. Dacă ea conduce maşina numai noaptea târziu, are şanse foarte mari să nu fie văzută de nimeni.

— *Ea.* Presupun că e cât se poate de limpede cine e stripteuza consumatoare de medicamente.

King se ridică.

— Da, e limpede. Şi presupun că am face bine să mergem să vorbim cu ea.

— Asta n-o să fie prea plăcut.

— Să nu ştii adevărul e încă şi mai neplăcut, crede-mă.

Se îndreptară în direcţia vilei. Însă, înainte de a ajunge acolo, King coti, trecu pe lângă grajduri şi intră pe poarta dintre fosta clădire destinată trăsurilor şi terenul aparţinând de vila Battle.

— King, unde te duci? Savannah trebuie să fie în Casa Battle.

El o ignoră şi îşi văzu de drum. Ea se grăbi să îl ajungă din urmă. El văzu maşina parcată în faţă, urcă treptele şi bătu la uşa principală a clădirii trăsurilor. Imediat auziră paşi apropiindu-se şi uşa se deschise.

— Ce doriţi? întrebă femeia.

— Nu putem intra, Dorothea? zise King.

Îşi puse un picior în deschizătura uşii, pentru cazul în care nu ar fi primit răspunsul aşteptat.

— De ce? vru ea să ştie.

— Kyle Montgomery e mort.

Dorothea îşi duse o mână la piept şi făcu un pas înapoi, ca şi cum ar fi fost zguduită de o lovitură.

— Eu… eu habar n-am cine e ăsta.

— Ştim tot, Dorothea. Am urmărit maşina.

— Ce maşină?

— 300 SL-ul din hangar, pe care îl foloseai ca să te duci la Afrodiziac.

Îi privi sfidătoare.

— Vă înşelaţi.

— Pierdem timpul degeaba, spuse King, enervat. Ai fost văzută părăsind clubul, Dorothea. Avem un martor care te-a zărit de curând urcându-te în maşină şi plecând de acolo pe la ora cinci dimineaţa.

Expresia sfidătoare a Dorotheei începu să păleascâ.

— Aceeaşi persoană v-a auzit pe tine şi pe Kyle certându-vă. Ai îndreptat un pistol către el. L-ai

ameninţat…

— Nu l-am ameninţat pe… Dorothea amuţi şi păru gata să leşine.

King i se adresă cu voce scăzută:

— Am crezut că s-ar putea să vrei să vorbeşti cu noi, înainte de a vorbi cu poliţia. Dar, dacă nu e aşa, putem merge să-i chemăm pe ei.

— O, Dumnezeule, spuse ea. În câteva secunde, expresia dură i se spulberă şi lacrimile îi alunecară pe obraji.

King împinse uşa ca să o deschidă şi intrară înăuntru.

Capitolul 63

— Nu l-am ucis eu, Sean. Nu am făcut asta.

— Dar cumpărai medicamente de la el?

Stăteau în camera de zi. King şi Michelle erau aşezaţi pe fotolii. Dorothea şedea vizavi de ei, pe o canapea mică, ţinându-se strâns de braţul acesteia, de parcă s-ar fi temut să nu se prăbuşească pe podea.

— În ultima vreme, am fost înfiorător de stresată, începu, fără grabă. Am primit nişte… lovituri financiare.

— Problemele financiare nu se rezolvă cheltuind o mie de dolari într-o noapte pentru medicamente.

Ea îl privi uluită.

— Chiar aţi discutat cu pricăjitul ăla!

— Ai grijă, despre morţi se vorbeşte numai de bine. Povesteşte-mi despre noaptea aia.

— Cât de multe ştii?

— Suficient ca să-mi dau seama când începi să minţi şi asta n-o să-mi placă câtuşi de puţin.

— Nu ştiu ce mi-a venit, chiar nu ştiu. Îmi dădusem seama că Kyle urmărea să se culce cu mine. Nu vreau să spun că asta nu era evident. Bărbaţii sunt atât de transparenţi!

— Şi tu nu vroiai să te culci cu *el?*

— Sigur că nu. Dar băusem foarte mult. Şi hotărâsem că noaptea aia avea să fie ultima. Aşa cum spuneai, medicamentele nu-mi puteau rezolva problemele. Şi nu erau doar problemele financiare… Căsătoria cu un membru al clanului Battle implică o grămadă de dificultăţi şi mult stres.

— Îmi dau seamă că a avea o soacră ca Remmy nu e tocmai o plimbare prin parc, comentă Michelle, sec.

— Era un coşmar în toată puterea cuvântului. Orice făceam, orice îmbrăcam, mâncam, beam sau spuneam era despicat în patru. Şi criticile lor erau lipsite de tact. Bobby era mai rău decât Remmy. Era un adevărat tiran. Iar schimbările lui de dispoziţie erau îngrozitoare. Acum

zâmbea şi era fericit, iar peste un minut urla şi era pus pe ceartă. Oricine îi putea fi ţintă, chiar şi Remmy. Am început să mă duc la un terapeut, să încerc să-mi folosesc energiile într-un mod mai constructiv.

— Asta e bine, zise King. Dar acum ne povesteai despre Kyle.

— Da. Păi, atunci când el a venit cu medicamentele, eram puţin cam abţiguită şi m-am decis să mă joc cu el. Aşa că, eu, ei, eu… Se opri, înroşindu-se. A fost o tâmpenie. Îmi dau seama.

— Ştim despre striptease. Nu e nevoie să intri în amănunte. Dar ai îndreptat un pistol asupra lui.

— Era gata să mă atace! Trebuia să mă apăr.

— Şi i-ai cerut banii înapoi.

— Îi plătisem destul de mult. Fura drogurile. Profitul lui era de sută la sută. Am încercat doar să fac tranzacţia ceva mai corectă din punctul meu de vedere.

— Aşadar, ţi-ai luat banii înapoi?

— Da. M-am prefăcut că aveam de gând să-l împuşc şi el a fugit. A fost ultima dată când l-am văzut, jur.

— Cum l-ai abordat prima oară?

— Ştiam că lucra la cabinetul Sylviei, deşi nu veniserăm niciodată în contact. Am fost la cabinet pentru o leziune a spatelui. Medicamentele pe care mi le-a prescris au devenit un fel de necesitate, dar, după ce am terminat tratamentul, Sylvia nu a mai vrut să-mi dea nicio reţetă. Însă, între timp, devenisem dependentă. Ştiam că Sylvia ţinea în cabinet medicamentele pe care le vroiam. Mi-am dat seama că Kyle era un declasat, dispus, dornic şi capabil să facă orice pentru bani. Şi ştiam că medicamentele dintr-un cabinet medical erau mult mai sigure decât orice altceva aş fi cumpărat de pe stradă. Pe lângă asta, nu vroiam să am de-a face cu un adevărat furnizor de droguri. Am ales Afrodiziac ca loc de întâlnire fiindcă am participat la mese şi la întruniri organizate acolo şi ştiam că au camere şi că nu pun întrebări.

— Şi nu te-ai gândit că el ştia cine eşti? Este evident că

te văzuse la cabinetul Sylviei.

— Am purtat întotdeauna ochelari şi o eşarfă, lumina a fost scăzută şi am vorbit foarte puţin. Şi, chiar dacă m-ar fi recunoscut, eram sigură că nu ar fi încercat să mă şantajeze.

King o privea cu atenţie în timp ce vorbea. Ea îi prinse privirea şi păli.

— Ştiu că pare într-adevăr grav, Sean.

— Dorothea, este într-adevăr grav. Eddie ştie ceva din toate astea?

— Nu! Vă rog, nu se poate să-i spuneţi. Nu avem cea mai grozavă căsnicie din lume, dar încă mai ţin la el şi asta l-ar ucide.

— Nu-ţi pot promite nimic, Dorothea. Acum aş vrea să ştiu unde ai fost azi-noapte.

— Am fost aici.

— Eddie poate confirma asta? întrebă Michelle. S-a întors devreme de la repunerea în scenă.

— Cum de ştii asta? se miră Dorothea.

Michelle păru stânjenită.

— Am fost împreună cu Chip Bailey la Middleton să vedem bătălia. Chip a trebuit să plece mai devreme şi Eddie m-a adus cu maşina acasă. A spus că nu avea de gând să rămână şi la a doua zi a reconstituirii.

Dorothea o privi bănuitoare, apoi spuse:

— Ei bine, nu a fost în casă noaptea trecută. A fost, probabil, în atelierul lui. Uneori doarme acolo.

Michelle dădu să spună ceva, dar se opri.

— Aşadar, nu ai un alibi, zise King. Apropo, am sunat la hotelul Jefferson din Richmond. N-ai fost acolo în noaptea morţii lui Bobby, aşa cum spuneai. Şi FBI-ul a descoperit asta. Erai la Afrodiziac în noaptea aia?

— Da. Kyle mi-a adus medicamentele în jurul orei zece.

— Ce ironie!

— Ce anume?

— El îţi asigura alibiul pentru uciderea socrului tău, dar acum e mort. Aşa că, dacă nu cumva te-a mai văzut şi

altcineva de la club, s-a zis şi cu alibiul tău pentru crima aia.

Dorothea îşi luă capul în mâini şi începu să plângă cu sughiţuri. În cele din urmă, Michelle se ridică, se duse în bucătărie şi se întoarse aducându-i un şervet ud.

— Ia-o uşurel, Dorothea, spuse King. Moartea lui Kyle încă nu a fost declarată oficial drept crimă. S-ar putea să fi fost doar o supradoză de medicamente. Sau chiar o sinucidere.

— Nu mi-l pot imagina pe omul ăla luându-şi propria viaţă. L-am cunoscut destul de puţin, dar mi s-a părut mult prea interesat de urmărirea propriilor lui interese. Dorothea îşi şterse faţa cu şervetul şi se uită la King. Aşadar, acum unde vă duceţi?

— Faptele tale nu pot rămâne secrete.

Buzele Dorotheei începură să tremure.

— Presupun că nici nu trebuia să mă aştept la asta.

— Oricum, implicaţiile faptelor care au ieşit la iveală urmează să fie analizate de acum înainte.

— Nu l-am ucis nici pe Kyle Montgomery, nici pe socrul meu!

— Apropo de ultimul, de ce te-ai dus la spital în ziua aia?

— Asta chiar are importanţă acum?

— Ar putea avea.

Ea respiră adânc.

— Bobby îmi promisese bani, o parte mai mare din averea lui. Pentru asta, testamentul lui ar fi trebuit modificat. Mi-a spus că o va face, dar niciodată nu mi-a dat vreo dovadă că ar fi făcut-o.

— Aşa că te-ai dus ca să verifici asta?

— Auzisem că era conştient şi că vorbea. Nu ştiam dacă voi mai avea o altă şansă. Problemele mele financiare ar fi fost rezolvate dacă Bobby şi-ar fi schimbat testamentul aşa cum spusese că o va face.

— Nu, de fapt vrei să spui că ar fi fost rezolvate după moartea lui, când primeai banii, o corectă Michelle.

— Da, spuse Dorothea, cu voce scăzută şi privind în jos.

Oricum, când am ajuns acolo, nu era coerent. Şi fusese din nou conectat la plămânul artificial.

— Eddie ştia despre acest proiect de modificare a testamentului?

— Nu. Eddie crede că o ducem foarte bine din punct de vedere financiar. Eddie nu-şi face griji pentru nimic.

— Cred că aici greşeşti, spuse Michelle.

— De ce şi-ar fi schimbat Bobby testamentul în favoarea ta şi a lui Eddie, în detrimentul lui Remmy? Din câte am auzit, deja v-a înzestrat pe amândoi.

Dorothea zâmbi subţire.

— Se poate cineva mulţumi, vreodată, cu banii pe care îi are? Eu ştiu că nu pot. Iar Bobby avea al dracului de mulţi.

— Bobby era un negociator tenace. Aşa că, ce i-ai dat în schimb, Dorothea? o întrebă King, fără nicio ezitare.

— Prefer să nu spun, răspunse ea, într-un târziu. Nu e ceva cu care să mă pot mândri.

— De fapt, cred că pot să ghicesc. Prin comparaţie, micul spectacol de striptease pe care i l-ai oferit lui Kyle e o nimica toată. Apropo, de ce te-ai dus la Afrodiziac cu una din maşinile clasice ale lui Bobby?

Ea îl privi cu un zâmbet triumfător.

— Mi-am închipuit că îmi datora măcar atât. Şi el tot nu le mai conducea.

— Ştii de ce?

— Presupun că se plictisise de ele. Marele Bobby Battle era renumit pentru asta. Se plictisea de lucruri şi pe urmă le uita.

Îşi înăbuşi un suspin.

King se ridică şi îşi aplecă spre ea privirea în care licărea puţină simpatie.

— Dacă moartea lui Kyle va fi considerată, oficial, crimă, poliţia o să vrea să te interogheze.

— Presupun că acum nu mai contează. Nu poate fi mai rău.

— O, nu, Dorothea, poate fi cu mult mai rău.

— De unde ai ştiut că ea era? întrebă Michelle, după ce

ieşiră din casă. Eu credeam să Savannah e stripteuza noastră drogată.

— Nu, nu putea fi ea.

— De ce nu? Doar îşi aminteşti cum se fâţâia la piscină, în ziua aia.

— Exact. Ăsta era răspunsul. Sylvia mi-a povestit că, atunci când era la Afrodiziac, l-a auzit pe Kyle spunând că femeia îşi fâţâia fundul gol.

— Da, şi?

— Păi, Savannah îşi are *numele* tatuat pe fund. Alte lucruri se potriveau, dar m-am îndoit că ea şi-ar fi arătat fundul în faţa lui Kyle dacă intenţiona să rămână incognito. În Wrightsburg există o singură Savannah cu un astfel de fund.

Capitolul 64

Ceva mai târziu, dar în cursul aceleiaşi zile, Sylvia îi anunţă că terminase autopsia lui Kyle Montgomery. Stabiliră o întâlnire în biroul lui King. Ea apăru însoţită de Todd Williams. După numai un minut, Chip Bailey îşi opri maşina în parcare.

— Eu l-am chemat, le explică Williams. M-am gândit că e bine să-l ţinem la curent, chiar dacă uciderea lui Kyle nu are legătură cu crimele în serie.

— Eşti sigur că nu are? ripostă King.

William îi aruncă o privire tăioasă.

— *Încerci* să mă faci să-mi ies din minţi?

După ce se instalară în sala de şedinţe, Sylvia îşi deschise dosarul.

— Aşa cum vă spuneam, nu vom şti cauza exactă a morţii până ce nu primim înapoi probele toxicologice, începu ea. Totuşi, unele descoperiri neobişnuite pe care le-am făcut la examenul exterior mă îndeamnă să cred că moartea lui este dubioasă.

— Ca într-o sinucidere prin administrarea unui supradoze? întrebă King.

— Nu, ca într-o omucidere. Făcu o pauză, apoi începu să vorbească repede şi cu hotărâre. De obicei, Kyle nu se droga. În apartamentul lui nu am găsit nici alte droguri, nici accesoriile folosite de toxicomani, şi nu existau alte urme de înţepături în nicio zonă a corpului lui.

— Dar aţi găsit o seringă folosită cu ceva în ea şi urma înţepăturii acului în braţ, comentă Bailey.

— Acel ceva din seringă s-a dovedit a fi heroină. OK, să presupunem că Kyle a vrut să se sinucidă. Heroina este un drog pe care îl găseşti pe stradă, aşa că nu eşti niciodată sigur ce doză îţi injectezi de fapt. Şi mă întreb de unde a luat-o. E sigur că nu există aşa ceva în farmacia mea.

— Dar trebuie să fi cunoscut mai mulţi furnizori, spuse Williams. Şi tristul adevăr este că există surse de droguri peste tot.

— Însă, dacă ai de gând să te sinucizi, vrei să fii sigur că-ţi reuşeşte din prima. Şi, una peste alta, heroina nu e o alegere bună pentru sinucidere. Dar, ceea ce este mai important, am găsit două răni mici, două înţepături superficiale, în mijlocul pieptului lui Kyle. Nu le observasem la locul crimei, pentru că lumina era prea slabă.

— Ce fel de înţepături? întrebă Bailey.

— Ca două urme de ace minuscule, situate doar la doi centimetri şi jumătate distanţă. Un soi de rană standard.

— Ca o urmă de seringă? întrebă Michelle.

— Nu. Nimeni nu-şi înfige seringa în piept. Braţele şi picioare sunt de departe cele mai potrivite locuri pentru injecţii.

— Bine, dar atunci ce crezi că este?

— Am mai văzut aşa ceva înainte, la Richmond, după nişte tulburări stradale. Un bărbat a intrat în şoc cardiac şi a murit după ce poliţia l-a paralizat cu un pistol Taser. Un Taser ar fi putut lăsa două urme gemene, ca acelea pe care le-am văzut la Kyle, acolo unde săgeţile electroşoc au lovit corpul.

— Aşadar, cineva l-a împuşcat cu un Taser şi pe urmă i-a injectat o supradoză, spuse Bailey. De asta nu era nicio urmă de luptă.

— Nu pot să fiu absolut sigură în ceea ce priveşte pistolul Taser, dar mai e şi altceva. Am mai găsit şi vase de sânge sparte şi hematoame în ochii şi în gura lui.

— Ăsta e semn că s-a asfixiat, sau că a fost sufocat, spuse Michelle.

— Exact. Hematoamele apar când cineva se luptă ca să respire. Acum, la autopsie, nu am găsit nicio urmă de ştrangulare, aşa că bănuiesc că a fost sufocat cu un obiect care nu lasă astfel de urme, cum ar fi o pernă. Şi heroina este un depresiv respirator; respiraţia lui trebuie să fi fost deja superficială, ceea ce a venit în ajutorul persoanei care încerca să-l ucidă prin sufocare.

— Dar, dacă a fost omorât şi persoana a încercat să lase

impresia că a fost vorba de o sinucidere, cine avea motive să-l ucidă?

— Păi, în primul rând femeia căreia îi vindea medicamente la Afrodiziac, spuse Williams.

Bailey îl privi întrebător şi şeriful îşi puse colegul la curent.

— Păi, dacă şi-a luat banii înapoi, de ce să-l fi ucis? spuse Bailey.

— Dar dacă Kyle aflase cine era şi o şantaja? sugeră Sylvia. Ăsta ar fi un prim motiv pentru crimă: se temea să nu fie demascată.

— Atunci trebuie să o găsim pe femeia asta, şi încă repede, spuse Williams.

Michelle şi King schimbară o privire.

— Ştim cine e, spuse el.

Toţi îl priviră surprinşi.

— Foarte bine, cine dracu e? întrebă Williams.

— Dorothea Battle. Şi nu are niciun alibi pentru răstimpul în care a fost ucis Kyle.

— Dorothea Battle? Şeriful se ridică de pe scaun. De ce naiba nu mi-ai spus până acum, Sean?

— Şi noi abia am descoperit asta. Iar ea a recunoscut în faţa noastră.

Williams îşi scoase celularul.

— Bun, atunci o s-o arestăm imediat.

— E la ea acasă.

— Vrei să spui că tu speri că mai e acolo. Dacă a şters-o, te fac răspunzător pentru asta.

— Todd, nu cred că ea l-a ucis pe Kyle.

Williams îi ignoră spusele şi telefonă ca să ordone arestarea Dorotheei Battle. Când termină, se întoarse spre detectivul particular:

— Şi pe ce se bazează această concluzie a ta?

— Pe instinct.

— Mulţumesc. O să ţin minte asta.

— Dacă Dorothea chiar l-a ucis pe tipul ăsta, s-ar putea să avem trei ucigaşi. Criminalul în serie, persoana care l-a

omorât pe Bobby Battle şi acum şi cel care, oricine ar fi, l-a ucis pe Montgomery, spuse Bailey.

— Sau poate că Dorothea l-a ucis pe Bobby, zise Williams. Se uită la King. V-a spus cumva de ce s-a dus să-l vadă pe Battle?

— Dorothea spera că Bobby şi-a modificat testamentul ca să-i lase ei mai mulţi bani. Ea spune că s-a dus la spital ca să se asigure că o făcuse. După cum s-a dovedit, nu a făcut-o. Remmy a primit banii. Aşa că moartea lui nu a adus niciun profit pentru Dorothea.

— Ea spune că el era incoerent, zise şi Michelle. Dar dacă, atunci când l-a vizitat, el i-a spus că nu-şi modificase testamentul şi ea, furioasă, l-a otrăvit?

— Nu cred că Battle era capabil să răspundă la vreo întrebare, spuse King. Era conectat la aparatul de respiraţie artificială, ceea ce face vorbirea aproape imposibilă.

Bailey îi aruncă o privire lui King.

— Cum e teoria ta referitoare la o anumită legătură existentă între victime?

King ridică din umeri.

— Punctul ăsta de vedere e încă în studiu.

După plecarea celorlalţi, King ridică receptorul telefonului şi formă un număr. Dar lăsă receptorul jos după câteva secunde.

— Cu cine încercai să iei legătura? întrebă Michelle.

— Cu Harry Carrick. Dar nu răspunde. O să mai încerc mai târziu. Odată ce Dorothea este arestată, tot rahatul o să iasă la iveală. Harry e prieten cu Remmy, aşa că vreau să-l avertizez dinainte. S-ar putea să vrea să meargă să o vadă. Şi Dorothea o să aibă nevoie de un avocat.

— Mă întreb dacă ar trebui să-l caut pe Eddie şi să-i spun.

— E mai bine să afle de la altcineva. Probabil că Bailey va dori să facă onorurile.

— Cum se face că nu i-ai spus lui Bailey despre legătura dintre Canney şi Battle?

— Încă nu ştiu dacă este o legătură reală. Aş vrea să fiu sigur.

— Dar ai tu bănuielile tale?

— Da, am. Unele foarte puternice.

— N-ai vrea să mi le împărtăşeşti?

— Bănuiala mea este că Steve Canney era copilul lui Bobby Battle şi al doamnei Canney. Şi că Roger Canney l-a făcut pe bătrân să plătească pentru asta după moartea soţiei sale. Asta ar explica îmbogăţirea lui bruscă şi faptul că nu are nicio fotografie a soţiei sale adultere şi a fiului ei, care nu era şi al lui.

— Mă surprinde că a aşteptat ca ea să moară în accidentul de maşină înainte de a începe să-l şantajeze pe Battle.

King se uită lung la partenera sa.

— Accident de maşină? spuse, răspicat.

— Da, ea băuse şi şi-a făcut zob maşina. Nu-ţi aminteşti?

— Îmi amintesc foarte bine, mulţumesc.

Ea îi observă privirea absentă.

— Ţi-a venit o idee. N-ai vrea să mi-o împărtăşeşti?

El se uită spre ea.

— Şi dacă soţia lui Canney nu a murit într-un accident de maşină?

— Dar aşa a fost. Au găsit-o în maşina ei, în fundul unei râpe. Ţi-am spus că am verificat asta împreună cu Todd.

— Corect. A murit când s-a zdrobit maşina. Dar asta nu înseamnă neapărat că a fost un accident, nu-i aşa?

Capitolul 65

În cele din urmă. King intră în legătură cu Harry şi îi povesti ce se întâmplase.

— Mă duc direct la familia Battle, spuse el. Ce-ar fi să veniţi şi tu şi Michelle, ca să ne-ntâlnim acolo?

Era ora cinei când se adunară cu toţii la vilă.

Remmy îi întâmpină pe cei trei la uşă.

— Tocmai acum s-a nimerit ca Mason să fie plecat, le explică.

— Ai auzit? o întrebă King.

— Da. Mi-e greu să cred că o să scape şi din asta.

King o privi surprins pe femeia mai vârstnică.

— Remmy, ştiu că voi două nu sunteţi cele mai bune prietene, dar ea e, totuşi, măritată cu fiul tău.

— Asta e motivul pentru care nu-mi fac nicio grijă.

— Unde e Eddie?

— În oraş, ca să vorbească cu avocaţii. Dorothea nu a fost încă acuzată în mod oficial?

— Cauza morţii nu este stabilită cu exactitate, interveni Michelle. Până nu se întâmplă asta, nu pot s-o acuze.

— Doar nu crezi că l-a ucis pe omul ăla, nu-i aşa? o întrebă Harry pe Remmy.

Ea îşi pironi privirea asupra lui.

— Nu, dar n-aş fi crezut nici că ea cumpăra medicamente furate.

— E o diferenţă considerabilă între asta şi uciderea cuiva, ripostă Harry.

Remmy le făcu semn să între.

— De ce nu continuăm discuţia asta *fascinantă* la masă?

Savannah li se alătură în sufragerie. Era îmbrăcată cu o fustă lungă, o bluză albă, o jachetă de un albastru închis, ciorapi şi pantofi de lac cu tocuri joase. Părul îi era frumos aranjat şi folosise o cantitate modestă de fard.

În primul moment, King nu pricepu ce vedea. Apoi revelaţia îl izbi: fiica era îmbrăcată exact ca mama. Se uită la Michelle. După expresia ei plină de uimire, era clar că

se gândea exact la acelaşi lucru.

Harry se aşează lângă Savannah şi începu să discute cu ea, în timp ce King şi Michelle se concentrară asupra lui Remmy.

— În urma morţii lui Bobby, Dorothea nu s-a ales, practic, cu nimic, spuse King. Aşa că nu văd niciun motiv pentru crimă.

— Motivele nu trebuie să fie doar financiare, ripostă Remmy, în timp ce îşi întindea unt pe pâine.

„Ca motivul tău de a-ţi ucide bărbatul?”, cugetă King.

— Te gândeşti la ceva anume? întrebă Michelle.

— Nu, enunţ doar ceea ce credeam că este evident.

— Nu aveai idee că Dorothea lua una din maşinile lui Bobby şi că închiriase o cameră la Afrodiziac? Sau că avea probleme cu drogurile?

Remmy clătină din cap.

— Totuşi nu cred că sunt paznicul nurorii mele, nu-i aşa?

— Eu ştiam că avea probleme cu drogurile.

Toţi ochii se întoarseră către Savannah.

— Ţi-a spus ea asta? întrebă King.

— Nu, dar am văzut-o o dată, când presupun că se întorcea din locul acela. Era dimineaţa devreme şi mă trezisem ca să fac o plimbare. Venea din direcţia hangarului cu maşini. Era cu totul dată peste cap. M-am mirat că a fost în stare să conducă până acasă.

— N-ai presupus, pur şi simplu, că era beată? întrebă Michelle.

— După patru ani de facultate, ştiu care e diferenţa dintre a fi beat şi a fi drogat.

— Sunt foarte bucuroasă că banii noştri ţi-au asigurat o educaţie atât de nepreţuită, mârâi Remmy.

— Nu ai vorbit cu ea despre asta, Savannah? întrebă King.

— Nu, nu era câtuşi de puţin treaba mea.

— Dar nu i-ai spus nimănui? De exemplu, lui Eddie?

— Repet, nu era câtuşi de puţin treaba mea. Eu şi Dorothea nu suntem apropiate, în caz că n-ai observat.

După cină, Remmy se scuză, spunând că avea de scris nişte scrisori, şi o lăsă pe Savannah să facă onorurile la despărţire. Însă, fiind nevoit să meargă la baie, King îi rugă pe Harry şi pe Michelle să mai întârzie un moment. În timp ce aşteptau întoarcerea lui, Harry o conduse pe Savannah într-un colţ şi începu să discute cu ea pe un ton confidenţial. Când apăru King, spuseră noapte bună şi plecară.

— Nu am intenţionat să te ignor, Michelle, zise Harry, dar îmi fac griji pentru Savannah şi am vrut să vorbesc cu ea între patru ochi.

— Ai observat că acum se îmbracă la fel ca mama ei? zise King.

— Asta a fost o indicaţie că ceva nu merge cum trebuie, spuse Harry, cu abilitate. Remmy e o femeie extrem de intimidantă şi presupun că nici măcar o fire independentă ca Savannah nu e imună faţă de puterea voinţei ei.

— Iar Remmy scrie o grămadă de scrisori, ţine un jurnal şi, probabil, primeşte o mulţime de scrisori de la prieteni, comentă King.

Harry îl privi cu ironie.

— Presupun că da. Şi eu fac la fel. Asta are vreo importanţă?

— În drum spre baie, s-a întâmplat să trec pe lângă camera de lucru. Remmy era acolo, scriind nişte scrisori, aşa cum spunea că are de gând.

— Şi? întrebă Michelle.

— Singurul lucru care mă deranjează este că încă nu ştim ce a fost luat din dulapul ei şi din al lui Bobby. Dacă erau scrisori, sau un jurnal, sau ceva de genul ăsta?

— Ar avea sens, spuse Harry. Femeile de genul lui Remmy îşi doresc adesea un loc sigur pentru scrisorile lor confidenţiale.

— Scrisori care ar putea fi, cumva, incriminatoare, zise King. Nu neapărat în sens penal, ci într-unul personal. E o ipoteză care merită să fie luată în considerare.

Ieşiră din casă. Michelle plecă singură. Le spuse la

revedere lui Harry şi King şi demară. Harry se urcă în automobilul lui decapotabil şi îşi flutură mâna în semn de rămas bun.

King intra în maşina lui când văzu un bilet pe locul din faţă.

Era scurt şi la obiect. „Vreau să stăm de vorbă. Ne întâlnim la tine acasă, la zece noaptea.” Era semnat „Sally”.

King privi în jur, dar nu zări pe nimeni. Se uită la ceas. Era ora nouă. Se întrebă dacă să o sune pe Michelle şi să-i spună să vină la iahtul lui. Pe urmă se gândi mai bine. Asta ar fi putut să o alunge pe Sally. Demară. Peste o oră, misterul ar fi putut fi dezlegat, sau ar fi putut deveni măcar mai puţin încâlcit. Avea să se ocupe de asta chiar atunci.

Capitolul 66

Peste o oră, King se întâlni cu Sally la capătul aleii din faţa casei sale, o conduse pe lângă locuinţa cea nouă, aflată în construcţie, apoi coborâră treptele care duceau către iaht.

Nervozitatea excesivă a tinerei femei era evidentă.

— Faci ceea ce trebuie, Sally. Exact ceea ce trebuie, îi spuse King, ca să o liniştească. Imediat ce o să scapi de ceea ce ai pe suflet, o să te simţi mai bine.

Stăteau la masa micuţă din bucătăria vasului în timp ce apa lacului clipocea lovindu-se de iaht. El îi pregătise o ceaşcă de ceai fierbinte şi acum o privea, aşteptând.

— Junior, spuse el, într-un târziu. Ai venit să-mi vorbeşti despre Junior?

Sally respiră adânc şi luă taurul de coame.

— Eram împreună cu el când a avut loc jaful.

King fu luat prin surprindere.

— L-ai ajutat să pătrundă înăuntru?

— Nu, nu eram la vila Battle. Eram la casa lui Junior, la casa cea nouă pe care o construia.

— Aşadar, nu a comis el spargerea?

— Nu avea cum. Am stat acolo de la opt seara până aproape la patru dimineaţa. Şi e la o oră bună de mers cu maşina faţă de locuinţa Battle.

— De ce erai împreună cu Junior la casa lui cea nouă?

Sally luă o gură de ceai şi se lăsă pe spatele scaunului, faţa i se împurpură şi lacrimile îi împestriţară obrajii.

— O, Doamne, nu pot să cred că îţi spun asta.

— Sally? De ce erai împreună cu Junior? întrebă apăsat King.

— Am ajuns să ne cunoaştem când el lucra pentru familia Battle. Eram… cred că eram amândoi singuri.

— Ai avut o aventură cu Junior?

— Nu, n-a fost câtuşi de puţin aşa! răspunse ea, cu aprindere.

— Atunci spune-mi cum *a fost,* zise King, calm.

— Eram doar prieteni. La început. Asta vreau să spun. Lăsă jos ceaşca de ceai şi se aplecă înainte. Îmi spusese că se duce să lucreze la casă toată noaptea. Soţia lui era liberă şi stătea cu copiii. M-am dus acolo, l-am sedus şi am făcut sex. Acolo. Asta e tot. Gata, ţi-am spus.

— *Tu* l-ai sedus *pe el?*

Ea păru ofensată.

— Nu sunt întotdeauna îmbrăcată în blugi şi acoperită de bălegar, Sean. Mă spălasem al dracului de bine. Bineînţeles că el a fost surprins când am apărut acolo. Dar i-am explicat foarte limpede ce căutam.

— Credeam că Junior o iubea cu adevărat pe Lulu.

— Aşa e, dar, la urma urmelor, era bărbat şi eu eram mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată, iar oferta mea era prea tentantă ca să o refuze. Vroiam doar sex, fără întrebări şi fără obligaţii. Şi, din câte mi-a spus, Lulu nu-i dăduse prea multă atenţie în ultima vreme. Stătea aproape tot timpul la clubul ăla.

— Şi l-ai găsit pe Junior pregătit, dornic şi apt?

— Hai să spunem aşa: din punct de vedere fizic, nu ar fi fost în stare să comită spargerea aia. Ce dracu, când am terminat, *eu* abia mă mai puteam ţine pe picioare.

King ridică mâna.

— OK, OK, nu am nevoie de mai multe detalii.

Ea îşi şterse ochii.

— Treaba e că el chiar îmi plăcea. E drept că era mare şi părea dur, dar sub aparenţa asta se ascundea un tip într-adevăr minunat.

— De ce nu ţi-ai oferit ajutorul când a fost arestat pentru furt?

— Nu m-ar fi lăsat. Spunea că mai bine intră la închisoare decât să afle Lulu.

— OK, cred că pot să înţeleg asta. Altceva?

— Asta-i tot. M-am furişat de la înmormântarea lui Battle ca să-mi iau rămas bun la mormântul lui Junior. Nu m-am gândit că mă văzuse cineva. Privi în jos, către masă. Toate astea vor trebui să iasă la lumină?

— Poate că nu, acum când Junior e mort şi Remmy e convinsă de nevinovăţia lui. Şi cred că nu avem niciun motiv să întinăm amintirea lui Lulu despre bărbatul ei.

— El o iubea într-adevăr, Sean; eu am fost doar o tăvăleală de o noapte, atât. Cred că asta-i tot ce sunt de obicei, adăugă, cu voce pierită.

După plecarea ei, King se gândi să o sune pe Michelle, dar se hotărî să aştepte până dimineaţă. Fusese o zi lungă. Se duse la culcare.

Din afara iahtului, bărbatul o urmări pe Sally îndepărtându-se. Folosise dispozitivul pe care-l montase ca să asculte întreaga conversaţie. Privi către iaht până ce ultima lumină dispăru. Urma să aştepte ca Sean King să adoarmă profund, apoi avea de gând să-i facă o ultimă vizită.

Capitolul 67

Michelle ajunsese cu maşina acasă, folosise sacul greu pe care îl avea atârnat la subsol pentru un antrenament de kickbox, strânsese nişte rufe spălate şi făcuse chiar şi curăţenie în bucătărie. Apoi intrase sub duş şi se gândise să intre şi în pat, dar se simţea foarte agitată. Crimele îi tot reveneau în minte. Oare era ceva pe care îl trecuseră cu vederea? King sugerase că doamna Canney nu murise într-un accident de maşină, ci că fusese asasinată. Dacă era aşa, de către cine?

Cum capul îi huruia, se gândi să facă o plimbare cu maşina; asta o ajutase întotdeauna să gândească mai limpede. Drumul ales trecea pe lângă biroul lui King. Parcă maşina şi se duse înăuntru, cu gândul de se uita prin numeroasele notiţe legate de anchetă pe care le avea pe masa de lucru, ca să vadă dacă nu cumva îi venea vreo idee.

Când trecea prin micul birou de la intrare, zări câteva mesaje telefonice pe biroul secretarei angajate cu jumătate de normă. Unul dintre ele îi era adresat lui King de către Billy Edwards. Numele i se părea familiar, dar nu îşi amintea unde îl mai auzise. Prefixul local era din zona Los Angeles. Acolo era încă destul de devreme, se hotărî ea. Unul din lucrurile care o deranjau la King era obiceiul lui de a păstra anumite secrete cu o rigurozitate incredibilă, chiar şi faţă de partenera sa. Aceea ar fi putut fi o ocazie de a i-o lua înainte. Formă numărul lui Edwards. După ce telefonul sună de trei ori, cineva ridică receptorul.

— Billy Edwards?

— Chiar el. Cine întreabă?

— Michelle Maxwell. Sunt partenera lui Sean King, din Wrightsburg, Virginia. Presupun că el v-a sunat, nu?

— Exact. Urma să-i răspund.

— Acum nu este aici şi m-a rugat pe mine să vă dau telefon.

— Asta nu mă deranjează. Aşadar, ce anume doreaţi să

ştiţi despre timpul pe care l-am petrecut în serviciul familiei Battle?

În acel moment, numele căpătă sens. Billy Edwards era mecanicul care se ocupa de colecţia lui Bobby de maşini clasice. Plecase în ziua următoare certei dintre Bobby şi Remmy, aceea ceartă pe care Sally o auzise din întâmplare.

— Exact, spuse imediat Michelle. Am înţeles că aţi fost eliberat din slujbă pe neaşteptate.

El începu să râdă.

— Mi-a dat un picior în fund fără nicio avertizare.

— Cine, Bobby Battle?

— El, singurul şi unicul. Am auzit la ştiri că ar fi murit. E adevărat?

— Da. V-a spus din ce cauză vă dădea afară?

— Da de unde. Dar nu era dator să o facă. Nu avea nicio legătură cu munca mea, ştiu asta. Acum, admit că mă tot bătea la cap în legătură cu modul în care lucram, dar omul s-a purtat corect cu mine. Mi-a plătit o compensaţie frumuşică şi mi-a scris nişte referinţe cât se poate de favorabile, care m-au ajutat să-mi găsesc destul de repede o altă slujbă, în Ohio, la un alt tip plin de bani şi cu o colecţie de maşini mai mare decât a lui Battle.

— Mă bucur pentru dumneavoastră. Acum, din câte am înţeles, din noaptea dinaintea plecării dumneavoastră, el şi doamna Battle s-au certat în hangarul pentru maşini.

— Remmy Battle, da, e o adevărată figură. Credeţi-mă, ăştia doi sunt unul pe potriva altuia, ca Godzilla dându-se cap în cap cu King Kong.

— De acord. Dar ştiaţi ceva despre cearta respectivă?

— Nu. De unde aş fi putut afla?

— Mă tem că nu vă pot spune, este confidenţial.

— Aha. Fac pariu că a fost Sally Wainwright, nu-i aşa?

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că îi plăcea să meargă acolo să-şi facă mendrele. Bineînţeles că, uneori, mergea şi împreună cu mine, adăugă, râzând satisfăcut. O, da, eu şi Sally ne-am

simţit bine împreună.

— Amândoi… ieşeaţi împreună.

— Nu. Era doar mozoleală. Era sălbatică, credeţi-mă. Dacă ar fi ştiut Battle ce făceam noi în unele din maşinile lui…

— Chiar aşa?

— Fir-ar să fie, da. Dar nu eram eu singurul.

— Cine mai era?

— Mason mai lucrează acolo?

— Da.

— Ei, sunteţi pe calea cea bună.

Michelle nu-şi putu ascunde mirarea.

— Mason se culca cu Sally?

— Cel puţin el aşa spunea. Eu nu i-am văzut niciodată făcând-o, adăugă. Dar ea e o fată frumoasă. Probabil că nu ar trebui să-i spun asta unei femei, dar, când stai la grămadă în aceeaşi casă, ştiţi, se întâmplă. O vezi umblând pe acolo îmbrăcată sumar sau ieşind din baie înfăşurată într-un prosopel, ei, nu suntem decât oameni. Nu o spun ca să mă scuz pentru asta.

— Am înţeles cum stau lucrurile. A mai fost şi altcineva?

— Probabil, dar nu vă pot da nume.

— Sally spunea că Bobby tocmai coborâse din Rolls-Royce când a izbucnit cearta dintre el şi Remmy.

— Rolls-ul? Era o minunăţie. În toate lumea nu mai sunt decât încă cinci la fel. A sfârşit prin a se descotorosi de el?

— După cum se pare, a făcut-o chiar a doua zi.

— Mi-am închipuit.

Michelle înmărmuri.

— De ce spuneţi asta?

— În dimineaţa în care am fost concediat, m-am dus să-mi iau sculele şi alte chestii din hambar. Întotdeauna îmi făceam de lucru la Rolls. Era o maşină superbă. Oricum, atunci era ultima dată când puteam s-o văd. Ar fi fost altceva dacă mi-aş fi cumpărat şi eu una.

Edwards râse.

Dar Michelle era la fel de încordată ca un arc

ultrasensibil.

— Şi, ce-aţi făcut?

— Am vrut să-i arunc o ultimă privire. Am dat deoparte husa şi m-am aşezat înăuntru, închipuindu-mi că era a mea.

— Bine, bine, spuse Michelle, nerăbdătoare. Dar de ce vă gândeaţi că Battle intenţiona să scape de maşină?

— Pentru că, atunci când am acoperit-o din nou, am observat că aripa din faţă dreapta era lovită şi că unul dintre faruri fusese făcut zob. Trebuie să se fi întâmplat în noaptea dinainte, pentru că după amiază verificasem maşina şi era în stare foarte bună. Nu erau cine ştie ce stricăciuni, dar, la o maşină ca aia, reparaţiile costă mii de dolari. Şi nu se mai găsesc piese de schimb pentru un asemenea vehicul. Era o adevărată ruşine. Cred că Battle lovise ceva şi era şucărit. Orice nu era exact ca la carte îl scotea din sărite. Obişnuia să vină la hangar şi să mă ia la rost dacă găsea pete de ulei pe duşumea sau vreo plăcuţă de înmatriculare desprinsă. Probabil că simpla vedere a stricăciunilor Rolls-ului îl îmbolnăvea. Dacă nu l-ar fi putut repara cum se cuvine, ar fi preferat să scape de el. Aşa era făcut omul ăla.

— Aţi spus vreodată cuiva că Rolls-Royce-ul fusese avariat?

— Nu. Era maşina lui. Putea să facă ce dorea cu ea.

— Vă amintiţi data exactă la care a fost lovită?

— Păi, trebuie să se fi întâmplat în noaptea dinaintea concedierii mele. Aşa cum vă spuneam, o verificasem după-amiază şi nu avea nicio stricăciune.

— Am reţinut asta. Dar la ce dată se întâmplă totul?

Edwards tăcu un moment.

— Sunt mai bine de trei ani de-atunci, asta e sigur. În toamnă, sau cam pe-atunci. Am lucrat o vreme pentru o firmă din Carolina de Nord înainte de a se ivi slujba din Ohio. Poate în septembrie. Ba nu, cred că era octombrie sau chiar noiembrie. Măcar aşa cred, spuse, cu mai puţină convingere.

— Nu aţi putea fi mai exact?

— Ştiţi ce, mie mi-e greu şi să-mi amintesc unde am fost săptămâna trecută, darămite acum trei ani. M-am mutat destul de des dintr-un loc în altul de atunci.

— Nu v-aţi putea uita prin chitanţele de plată din vremea când lucraţi pentru Battle? Ori prin cele de la slujbele din Carolina de Nord şi din Ohio? Asta ar putea restrânge intervalul.

— Doamnă, eu locuiesc într-o garsonieră din vestul Hollywood-ului. N-am unde să păstrez asemenea chestii. De-abia am loc să-mi ţin hainele.

— Bine, dacă vă amintiţi, îmi daţi, vă rog, un telefon?

— Bineînţeles, dacă e important.

— E foarte important.

Michelle puse receptorul în furcă şi se aşeză la biroul ei. În urmă cu mai bine de trei ani, toamna. Dacă fusese toamna, atunci erau trei ani şi jumătate, fiindcă tocmai erau în primăvară. Se îndreptă brusc. „Stai puţin, îşi spuse. S-ar putea ca Sally Wainwright să-şi amintească data exactă.” Se uită la ceas. Era prea târziu ca să-i dea telefon. Puteau face asta dimineaţă. Chiar atunci, se gândi, ar fi vrut să dea de King şi să-i povestească ce aflase.

Îl sună pe celular, dar nu primi niciun răspuns. Îi lăsă un mesaj. Nu avea un telefon fix instalat pe iaht. Probabil că dormea. Se uită lung la telefonul ei, întrebându-se ce să facă. Pe de-o parte, se simţea îndemnată să considere munca din noaptea aceea încheiată şi să plece acasă, dar, aşa cum stătea privindu-şi telefonul, se simţi cuprinsă de un sentiment ciudat. Sean avea somnul uşor. De ce nu răspunsese? Pe afişajul celularului ar fi trebuit să apară că ea îl sunase. Dar dacă nu putuse răspunde la telefon? Îşi înhăţă cheile şi alergă spre camioneta ei.

Capitolul 68

Ceva îl deranja, aşa că Sean King se foi în pat. Când iahtul se legănă, printre buze îi scăpă un geamăt uşor, în timp ce un incendiu i se dezlănţuia în creier. Dar nu se trezi. Nu îl cotropea niciun coşmar. Organismul său era văduvit de abilitatea de a absorbi oxigen. Moartea îl lua în primire fără grabă şi fără zgomot.

Lumina farurilor străpunse întunericul când Michelle îşi opri balena şi sări afară. O luă repede în josul scărilor, către iaht.

— Sean?

Michelle îl striga în timp ce bătea în uşă.

— Sean?

Se uită în jur. Îi văzu maşina parcată. El trebuia să fie acolo.

— Sean?

Încercă uşa. Era încuiată. Merse de-a lungul punţii şi se uită pe una din ferestrele laterale. Nu reuşi să vadă nimic. Ciocăni în geamul a ceea ce ştia că este dormitorul lui.

— Sean?

Avu impresia că auzise un sunet. Ascultă cu mai multă atenţie. Era un geamăt.

Alergă la uşa din faţă şi împinse cu umărul în ea, dar nu reuşi s-o clintească. Se trase înapoi, apoi se repezi înainte, dând o lovitură laterală, puternică, de kickbox, care sparse uşa acolo unde zăvorul pătrundea în toc. Se năpusti înăuntru, cu pistolul scos. Simţi imediat o greutate în plămâni, ceea ce o făcu să intre mai tare în panică. De undeva se auzea un zumzăit şi, chiar în timp ce alerga înainte prin interiorul întunecat al iahtului, simţea nişte lujeri reci agăţându-se de ea. Se împiedică de tot felul de lucruri înainte de a apăsa comutatorul, şi încăperea întunecoasă se lumină.

— Sean? Sean? ţipă.

Ajunse la el şi încercă să-l trezească, dar fără niciun

rezultat. Îl trase jos din pat, apoi prin cabină şi în afara iahtului, în aer liber, deşi propria ei respiraţie devenea din ce în ce mai anevoioasă. El zăcea nemişcat pe punte, cu faţa de un înspăimântător roşu-vişiniu. „Intoxicaţie cu monoxid de carbon.” Se aplecă asupra lui, îşi îndepărtă părul de pe faţă şi începu să-i facă respiraţie gură la gură.

— Respiră, Sean, respiră, fir-ar să fie. Respiră!

Continuă să pompeze aer în el, dându-i lui, în măsura în care putea, fiecare strop din propriul ei aer, până ce începu să se simtă slăbită şi ameţită. Şi totuşi continuă.

— Respiră. Haide, Sean, te rog, te rog! Respiră de dragul meu, Sean, respiră de dragul meu, scumpule, te rog. Sean, nu-mi face asta. Nu-mi face mie asta. Haide, ticălosule, respiră, doar atât!

Îi verifică pulsul, apoi îi ridică tricoul şi îi ascultă bătăile inimii. Măcar se auzeau. Îndesă mai mult aer în plămânii lui, apoi folosi secunde preţioase ca să sune la 911. Şi continuă. Era pregătită să-i facă resuscitarea cardio-pulmonară dacă ar fi intrat în stop cardiac. Dar inima lui bătea încă, i-o putea auzi. Numai dacă plămânii lui ar fi început să lucreze! Continuă să împingă aer în el până când simţi că ea însăşi era gata să leşine. „Pare mort. S-a dus. N-am izbutit.”

— Te rog, Sean, te rog, nu face asta. Nu te da bătut. Sunt aici, sunt aici, Sean. Haide, poţi să o faci. Poţi să o faci.

Împinse în josul gâtlejului lui o respiraţie adâncă după alta, cu cea mai mare viteză posibilă, ca să ajungă în plămânii lui, să-i dilate, să ţipe în creierul lui, să-i spună că lupta nu încetase.

— Poţi face asta, Sean. Nu ţi-a sunat ceasul, fir-ar să fie, nu ţi-a sunat ceasul. Nu mă părăsi, Sean King. Nu face asta.

Înjura şi sufla. Sufla şi înjura, ţipându-şi încurajările, încercând să le facă să ajungă la el, oriunde ar fi fost, între cei vii, între cei morţi, sau între viaţă şi moarte.

— Rămâi cu mine, Sean. Rămâi cu mine. Nu ţi-a sunat

ceasul. Nu a sunat. Crede-mă.

Şi, în cele din urmă, situaţia se schimbă. Pieptul lui începu să se ridice şi să coboare cu mai multă intensitate şi ritmicitate; iar tenta de un roşu strălucitor a tenului începu să dispară. Ea alergă să aducă nişte apă de pe iaht şi îi stropi faţa. Unde era ambulanţa? Ar fi trebuit să ajungă până atunci. King se simţea mai bine, dar starea i se putea schimba în orice moment. Şi fusese lipsit de oxigen destul de mult timp, oare nu puteau exista leziuni ale creierului? Îşi alungă din minte gândurile negre şi continuă să-l îngrijească.

Îi turnă pe faţă ultima picătură de apă şi, după ce se ridică ca să aducă alta, privi în jos şi îngheţă. Punctul laserului era exact între sânii ei, înţepenit deasupra inimii.

Nu ezită deloc, mai ales fiindcă se săturase să se joace de-a prinselea cu un criminal care era mereu cu un pas înaintea lor. Şi era furioasă pentru că le scăpase ultima dată, când fusese ucis Junior. Cu o iuţeală ameţitoare, sări într-o parte şi, din aceeaşi mişcare, îşi scoase pistolul şi trase. Goli tot încărcătorul, împrăştiind gloanţele într-o zonă destul de largă pentru ca – speră ea din tot sufletul – să dea peste individul care făcuse atât de mult rău.

Se rostogoli, se ridică aşezându-se pe vine în spatele balustradei compacte a iahtului, aruncă încărcătorul gol şi fixă unul nou. Încărcă rapid un cartuş pe ţeavă şi se uită peste copastie. Pe urmă auzi zgomotul unor picioare care alergau. Era gata să ia urma presupusului asasin, când King gemu foarte tare. Într-o clipă fu alături de el, uitând complet de fuga criminalului. King încerca să se salte în capul oaselor şi respira sacadat şi exploziv. Un moment mai târziu, stomacul lui deborda violent. Michelle înmuie o bucată de pânză în lac, îi curăţă faţa şi apoi îl susţinu atât de ferm cât era în stare.

— Stai liniştit, Sean, stai liniştit, e în ordine. Întinde-te pe spate. Te ţin eu.

Încercă să-şi oprească lacrimile, lacrimile de fericire. În cele din urmă, se hotărî să le lase să-i alunece pe obraji. Ar

fi vrut să ţipe de bucurie în timp ce îl strângea la piept.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, vlăguit. Ce naiba s-a întâmplat?

— Păstrează-ţi forţele. Ambulanţa e pe drum.

El îşi concentră privirea asupra ei, în timp ce ea îi ţinea capul în poală.

— Eşti teafără?

Abia atunci îşi dădu Michelle seama că fusese împuşcată. Nu simţi durerea, cel puţin nu la început; văzu doar sângele scurgându-i-se în josul braţului. Pipăi gaura din mâneca cămăşii, prin care trecuse glonţul. E doar o zgârietură, se gândi. Glonţul nu pătrunsese înăuntru, sau cel puţin aşa credea ea. Îşi rupse partea de jos a mânecii şi făcu un bandaj cu care să oprească pierderea de sânge.

— Michelle, *tu* eşti teafără? spuse din nou King, mai insistent, deşi ochii i se închiseseră.

— Mai teafără ca niciodată, minţi ea.

Capitolul 69

— Cineva a blocat supapele sistemului tău de încălzire, Sean, le spuse Todd Williams lui King şi Michelle, mai târziu, la spital.

Venise împreună cu doi dintre ajutorii săi de şerif şi cu Sylvia.

— Tot fumul venea înapoi, în cabină. Ai avut noroc că Michelle a ajuns acolo chiar atunci când a făcut-o.

— Era cât pe-aci să dau greş, spuse ea, frecându-şi braţul rănit, care era acum într-o eşarfă.

Din pat, King se încruntă la ea.

— Spuneai că eşti teafără. Nu cred că a fi împuşcat e tot una cu a fi teafăr, bodogăni.

— E doar o crestătură.

— Nu tocmai, Michelle, spuse Sylvia. E în partea dinspre interior a braţului. Mai trebuiau doar doi centimetri ca să-ţi lovească trunchiul şi atunci rana ar fi fost cu mult mai gravă.

Michelle ignoră această posibilitate cumplită şi întrebă:

— A găsit cineva glonţul sau trăgătorul?

— Nu, pentru ambele întrebări, spuse Williams. Glonţul e, probabil, în lac. Iar trăgătorul, cine dracu ştie?

— Ei, de aici reiese şi ceva îmbucurător, zise King.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— Dacă ucigaşul a vrut să se descotorosească de mine, înseamnă că am ajuns foarte aproape.

— Ei, nu avem cum să-l prindem atâta timp cât eu stau aici, spuse Williams.

După plecarea lui, Sylvia i se adresă lui King:

— Nu poţi să te întorci pe iahtul tău. Ai putea sta la mine; este loc din belşug.

Michelle se ridică şi spuse, hotărâtă:

— Îl adăpostim la mine acasă. Acolo n-am cum să-l pierd din ochi.

King le privi neajutorat pe cele două femei.

— Are dreptate, Sylvia. Tu te ocupi de prea multe. Nu

prea ai cum să stai şi să mă dădăceşti, cu toate că mă simt foarte bine.

Michelle clătină din cap.

— Ai auzit ce-a spus doctorul, Sean. Trebuie s-o iei uşurel încă vreo câteva zile.

— Aşa e, spuse Sylvia. Au pompat în tine o grămadă de oxigen, aşa că s-ar putea să te simţi bine acum, dar organismul tău a fost supus unui şoc şi, dacă întreci măsura, ajungi înapoi aici. Se uită spre Michelle. Ei, să-ţi porţi de grijă şi ţie.

— O să-mi fie bine, mulţumesc.

Sylvia îl îmbrăţişă pe King, îi şopti ceva la ureche şi ieşi.

— Ce-a spus? întrebă Michelle.

— Nu pot să am niciun secret?

— Nu faţă de mine. Tocmai ţi-am salvat viaţa. Şi nu pentru prima oară.

King oftă.

— OK. A spus să n-o mai sperii niciodată în halul ăsta.

— Atâta tot?

— Îmi pare rău dacă eşti dezamăgită. Ce, te aşteptai să-mi mărturisească dragostea ei eternă? Un cuplu trebuie să se străduiască ca să ajungă la asta. E nevoie de cel puţin trei mese, un film şi ceva tăvăleli serioase, cel puţin aşa mi s-a spus.

— Isteţule. Asta înseamnă că te simţi mai bine.

— Acum putem pleca de aici?

— Vor să te mai ţină câtva timp sub observaţie.

— La naiba, n-am voie decât de nişte aer curat şi nu poţi căpăta aşa ceva în spitalul ăsta.

— OK, am să văd ce pot face. Putem da o fugă până la tine acasă, ca să-ţi iei lucrurile.

— Poţi să conduci cu braţul ăla?

— Şi să conduc, şi să trag. După cum merg treburile, o să avem nevoie de amândouă.

O oră mai târziu, când ieşeau din parcare în camioneta lui Michelle, King spuse, posomorât:

— Ei, de data asta, măcar nu mi-au aruncat în aer casa.

— Îi admir pe cei care pot vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor.

— Acum trebuie să mai fac faţă unei singure provocări.

Michelle îl privi derutată.

— Care anume?

— Supravieţuirea în casa ta.

Abia începuse să se lumineze când Sally se ridică din pat ca să-şi înceapă ziua de lucru. Caii trebuiau hrăniţi, călăriţi şi ţesălaţi. Grajdurile trebuiau rânite şi frâiele şi chingile şeilor reparate, plus o serie de alte corvezi care aveau să se ivească în decursul orelor. Era întotdeauna prima care se scula şi, de obicei, prima care intra în pat, dar în dimineaţa aceea se mişca mai încet, ca urmare a nopţii trecute. Era speriată de eventualele consecinţe ale conversaţiei ei cu Sean King. Însă, aşa cum spusese el, făcuse ceea ce trebuia. Măcar avea să afle toată lumea că Junior fusese nevinovat.

Se îmbrăcă, ieşi în aerul înviorător al dimineţii şi paşii ei mari o purtară repede până la grajduri. Se apropie de boxa primului cal, unul pe care avea datoria să-l domesticească. Se întrebă cât de mult avea să mai lucreze acolo. Numai Savannah şi Eddie călăreau şi, cum Savannah era posibil să plece, ce nevoie ar mai fi fost de cai şi de grajduri? Poate că, oricum, era timpul să o ia din loc. Prea multă tragedie, prea multă moarte. Începu să tremure numai gândindu-se la asta.

Cuţitul-fierăstrău spintecă cu îndemânare gâtul lui Sally, retezând arterele carotide şi venele jugulare şi tăind atât de adânc încât îi sfârtecă, de fapt, vertebra cervicală de-a lungul canalului semicircular, crestat, de la urechea stângă la cea dreaptă. Ea scuipă, încercă să vorbească, simţi sângele prelingându-i-se pe partea din faţă a cămăşii, scurgându-se cu mult mai repede decât putea organismul ei să-l înlocuiască. Căzu mai întâi în genunchi şi apoi cu faţa în jos. Creierul năucit al lui Sally Wainwright înţelese că fusese asasinată cu o secundă înainte de a muri.

Ucigaşul folosi grebla ca s-o împingă pe Sally, răsturnând-o pe spate. Acum privea în sus, bineînţeles, fără să-şi poată vedea ucigaşul. Grebla se năpusti direct peste faţa ei, spărgându-i nasul. O a doua lovitură îi sfârtecă obrazul; cea de-a treia îi sfărâmă orbita ochiului stâng. În momentul în care loviturile încetară, mama lui Sally nu şi-ar mai fi recunoscut propria fiică.

Grebla şi cuţitul fură lăsate să cadă alături de cadavru în timp ce faţa ameninţătoare al ucigaşului continua să rămână deasupra lui. Avea întipărită pe chip o expresie de furie, de duşmănie faţă de femeia căzută. O clipă mai târziu, în paiele îmbibate cu sângele ei, Sally rămase singură cu moartea. Singurul zgomot era făcut de calul care împingea în uşa boxei, aşteptând cu nerăbdare să fie scos la plimbarea de dimineaţă, dar asta nu avea să se mai întâmple.

Capitolul 70

King se instalase în patul din minuscula cameră de oaspeţii a micii cabane a lui Michelle. În timp ce cerul se lumina, o putea auzi pe Michelle zăngănind vasele şi alte ustensile din bucătărie şi se cutremura gândindu-se ce amestec incredibil îi mai pregătea de data asta. Încercase întotdeauna să-l facă să bea cocteiluri fortifiante şi să mănânce batoane energizante cu puţini carbohidraţi, fără carbohidraţi, sau doar cu carbohidraţii „indicaţi”, promiţându-i că organismul lui avea să beneficieze de o schimbare miraculoasă peste noapte.

— De fapt, nu mi-e foame, strigă, fără vlagă. Pregăteşte ceva *doar* pentru tine, poate nişte carton cu puţină brânză de soia.

Vasele continuară să zdrăngănească şi apa să curgă, şi auzi clar zgomotul făcut de spargerea unor ouă, iar apoi un mixer care pornea.

— O, Doamne, gemu, şi se lăsă pe spate între perne. „Ouă crude, într-un mixer, împreună cu cine ştie ce.” Se hotărî să înceapă să se gândească la caz, ca să-şi scoată din minte iminentul coşmar gustativ.

Şapte omoruri, începute cu Rhonda Tyler şi încheiate, cel puţin până atunci, cu Kyle Montgomery. Credea că cinci victime fuseseră ucise de acelaşi criminal. Dar nu şi Bobby Battle sau Kyle Montgomery, gândi. Nu ştia dacă cei doi fuseseră ucişi de aceeaşi persoană. Şi acum şi viaţa lui aproape că fusese curmată, iar a lui Michelle aşijderea. Se părea că există o abundenţă de potenţiali suspecţi şi o mare lipsă de indicii. Şi, de fiecare dată, criminalul, sau criminalii, păreau să fie cu un pas înainte. Sylvia îi spusese despre Kyle, şi despre furturi, şi despre femeia de la Afrodiziac. În momentul când vroiau să înceapă ancheta, Kyle era deja mort. Sally venise să-i spună despre partida ei de sex cu Junior, şi, la scurt timp după aceea, cineva încercase să-l ucidă.

Se săltă în capul oaselor.

„Sally!”

— Michelle, strigă.

Zăngăneala continuă. Evident, nu-l auzise. Se ridică şi, clătinându-se, ajunse în bucătărie. Echilibrul lui încă nu se stabilizase. Ea era lângă chiuvetă, tăia o ceapă pe care o puse în mixer, unde se afla deja un fel de nămol gălbui-verzui.

Se întoarse şi îl văzu.

— Ce faci, de ce eşti în picioare? spuse, pe un ton dojenitor.

— Trebuie să vedem ce e cu Sally.

— Sally? De ce?

— A venit azi-noapte să mă vadă, ca să-mi dea nişte informaţii importante. M-am culcat imediat după ce a plecat. Atunci a fost dereglată instalaţia mea de încălzire.

Îi povesti lui Michelle că Sally fusese cu Junior în noaptea jafului.

— Ei, asta se poate numi o evoluţie năucitoare a evenimentelor. Şi te temi că persoana care a încercat să te omoare s-ar putea s-o fi văzut şi pe Sally?

— Nimic nu mă mai surprinde din partea acestui individ. Se pare că află mereu totul dinainte.

Michelle îşi şterse mâinile, îşi luă celularul şi îl sună pe Todd Williams. Îi transmise şerifului mesajul şi închise.

— Pleacă chiar acum într-acolo, împreună cu câţiva din oamenii lui.

— Poate că ar trebui să mergem şi noi.

— Tu nu o să mergi decât înapoi în pat.

— Uită-te la tine: ai fost împuşcată şi totuşi ataci ouăle şi măcelăreşti ceapa.

— Tu doar du-te în pat. Sunt sigură că Sally e OK. Todd a promis că ne sună.

King făcu întocmai, dar fără tragere de inimă. Presupunea că nu putea să parieze atât de repede că lui Sally nu i s-ar fi putut întâmplă nimic.

Savannah bătea la uşa fostului adăpost al trăsurilor atât

de tare încât mâinile începuseră să i se învineţească. În cele din urmă, Dorothea, îmbrăcată în capot, îi deschise. Savannah aproape că se prăbuşi înăuntru.

— Dumnezeule, Savannah, ce s-a întâmplat? spuse Dorothea, văzându-i privirea îngrozită.

Savannah arătă în direcţia grajdurilor din apropiere.

— Am găsit… am găsit-o pe Sally. În grajd. E moartă. Cu capul zdrobit. O, Dumnezeule, e moartă! ţipă ea.

Dorothea îşi roti disperată privirea în jur, ca şi cum ar fi crezut că ucigaşul putea fi ascuns în holul de la intrare. O luă la fugă pe scări în sus, către dormitor, unde era Eddie.

— Eddie! Savannah a găsit-o pe Sally moartă în grajd. Eddie!

El zăcea în pat, nemişcat. Ea veni mai aproape.

— Eddie! Îl înhăţă de umăr şi îl zgâlţâi cu putere. Eddie!

Nu primi drept răspuns decât un geamăt anemic. Îi verifică pulsul. Era foarte slab, şi Dorothea se îngrozi fiindcă tot aşa îi era şi respiraţia. Luă un pahar de apă de pe noptieră şi i-l aruncă în faţă. Gestul nu avu niciun rezultat. Îi ridică pleoapa dreaptă. Pupila era cât un vârf de ac. Din experienţa ei legată de droguri, Dorothea ştia ce însemna asta. Ridică receptorul telefonului şi sună la 911, apoi o luă fugă înapoi, în josul scărilor, unde o găsi pe Savannah lângă uşă, aşezată pe vine şi plângând în hohote. Dorothea observă că era îmbrăcată în costumul de călărie şi că cizmele ei lăsaseră urme de noroi în tot holul.

Todd Williams se ridică de lângă cadavru şi dădu din cap. Sylvia veni să o examineze pe Sally, în timp ce echipa de criminalişti căuta indicii. Chip Bailey stătea lângă uşa dublă a grajdului, urmărind modul în care se acţiona, când Williams i se alătură.

— Ce face Eddie? întrebă Bailey.

— E încă inconştient. Nu ştiu dacă a fost otrăvit sau ce s-a întâmplat. Nu ştiu ce dracu se mai tot întâmplă. Adică, cine ar fi vrut să-i ucidă pe Sally şi pe Eddie?

— Nu cred că fata avea ceva de-a face cu toate astea.

După câteva minute, Sylvia se ridică de lângă cadavru şi li se alătură celor doi oameni ai legii.

— Gâtul ei a fost tăiat aproape de la o ureche la alta. Pierderea de sânge a fost înfiorătoare. Moartea trebuie să fi survenit într-un minut sau cam aşa ceva. Şi, pe urmă, faţa i-a fost zdrobită până s-a făcut terci.

— Eşti sigură că mai întâi i s-a tăiat gâtul? întrebă Bailey.

— Da. Era moartă când s-au abătut loviturile asupra ei.

— Când a murit?

— Nu au trecut mai mult de patru ore. I-am luat temperatura rectală, iar gradul minim de instalare a *rigor mortis* confirmă acelaşi lucru.

Williams îşi privi ceasul.

— Aşadar, pe la cinci şi jumătate în dimineaţa asta.

— Aşa se pare. Nu sunt urme de viol sau de molestare sexuală. Oricine ar fi omorât-o, a lovit-o din spate şi era dreptaci. Gâtul a fost tăiat de la stânga la dreapta.

— Şi Savannah a fost cea care a găsit-o? întrebă Bailey.

— Avea de gând să călărească şi a dat peste cadavru, spuse Williams. Cel puţin asta am impresia că a spus. Plângea atât de tare încât, pur şi simplu, nu pot să fiu sigur.

— Şi s-a dus la fostul adăpost al trăsurilor ca să ceară ajutor? zise Bailey.

— E mai aproape de grajduri decât vila sau decât casa în care stătea Sally, sublinie Williams.

— Şi Dorothea a deschis uşa, a încercat să-l trezească pe Eddie şi pe urmă a telefonat după ajutor.

— Exact.

Bailey cugetă la toate astea.

— În concluzie, Dorothea şi Eddie erau în pat împreună. Dorothea era OK, dar lui Eddie i se dăduse nişte otravă sau altceva.

— Încă nu i-am luat Dorotheei o declaraţie completă, spuse Williams.

— Cred că ai face bine să i-o iei.

— Nu, ceea ce cred eu că ar fi bine să fac, este să-i chem pe Sean şi pe Michelle, zise Williams. Mi-au telefonat în legătură cu Sally în dimineaţa asta, înainte să sune Dorothea. Este evident că ei ştiu nişte lucruri de care noi habar n-avem.

Capitolul 71

În timp ce King aştepta telefonul lui Williams, Michelle intră aducând o tavă care se legăna în mâna ei teafără.

King se încruntă.

— Eu ar fi trebuit să te servesc pe tine.

Ea potrivi tava şi îi prezentă conţinutul.

— Uite, asta o să-ţi facă bine. Faimosul meu cocteil ultraenergizant, cereale uscate cu felii de banană şi, ca o mică plăcere, pâine cu conţinut scăzut de carbohidraţi, unsă cu avocado.

— Ce conţine cocteilul energizant? Lasă, nu contează, nu vreau să ştiu. Luă o mică înghiţitură de cocteil şi îl lăsă repede jos. Cred că trebuie să se liniştească puţin.

— Nu e vin, Sean.

— Nu, sigur nu este, spuse el, hotărât. Se şterse la gură cu un şerveţel. N-am avut deloc ocazia să te întreb ce căutai la mine acasă azi-noapte, aşa de târziu.

— O, fir-ar să fie, am uitat cu totul de asta. Billy Edwards, fostul mecanic al lui Battle, a sunat din L.A.

King se îndreptă.

— Ce-a spus?

Michelle îl puse la curent cu avarierea Rolls-ului.

Chiar înainte de a termina, King se dădu jos din pat şi îşi înhăţă hainele.

— Ce faci? întrebă ea, total nedumerită.

— Trebuie să stăm de vorbă cu cineva, şi cât mai repede.

— Cu cine?

— Cu Roger Canney.

Ajunseră la locuinţa lui Canney numai ca să vadă că nu era nimeni acasă. Se uitară prin ferestrele întunecate şi încercară toate uşile, dar erau încuiate. King observă ziarul de dimineaţă pe treptele de la intrare. Stăteau pe alee când apăru un bărbat care plimba doi câini mari de vânătoare din rasa basset – sau, mai degrabă, ei îl plimbau pe el.

— Nu e acasă, le strigă omul, care purta o şapcă de basket Maryland Terrapins. L-am văzut plecând, oho, acum vreo două ore, când îmi făceam joggingul.

King se uită la ceas.

— Destul de devreme.

— Avea nişte valize pe care le-a pus în maşină. Presupun că a plecat într-o călătorie.

— În care dintre maşini? În Beemer sau în Range Rover? întrebă Michelle.

— În Range Rover.

— A spus unde se duce?

— Da de unde. A zburat de aici atât de repede încât era gata să dea peste mine.

Îi mulţumiră omului, se urcară în camioneta lui Michelle şi demarară.

— Îl sun pe Todd şi-i spun să trimită un echipaj de poliţie pe urmele lui Canney, spuse King.

— Sean, ce se întâmplă?

— Gândeşte-te cum a murit doamna Canney.

— Era beată şi a murit într-un accident de maşină. Dar tu ai sugerat că s-ar putea să fi fost ucisă.

— Chiar aşa. Ucisă şi aruncată în râpa aia când maşina ei a fost lovită de un Rolls Royce puternic, condus de Bobby Battle. Amândouă evenimentele s-au petrecut acum trei ani şi jumătate.

— Spui că Bobby Battle a omorât-o pe doamna Canney. De ce?

— Şi dacă nu Roger Canney a fost cel care a avut ideea să-l şantajeze pe Battle? Poate că doamna Canney a ameninţat că va dezvălui că Battle era tatăl fiului ei, iar el nu a reacţionat aşa cum se aştepta ea sau s-a săturat să-i tot plătească. Pe urmă, Roger Canney l-a şantajat pe Battle în legătură cu moartea soţiei sale.

— Dar de unde ştia Roger Canney că Battle avea legătură cu moartea soţiei lui?

— S-ar putea să fie ştiut despre planul soţiei lui de a-l şantaja pe Battle. Sau este foarte posibil ca ideea să fi fost

a lui şi soţia să-l fi ajutat doar să îl strângă cu uşa pe Battle. Şi pe urmă ea a fost ucisă, ceea ce era foarte convenabil? E un tip deştept. Chiar dacă nu avea, de fapt, dovada crimei, şi-a dat seama că doi şi cu doi fac patru.

— Aşa că l-a înfruntat pe Battle, i-a spus că ştie că i-a ucis soţia şi că e tatăl lui Steve şi a cerut bani ca să păstreze astea sub tăcere.

King dădu din cap.

— Battle a căutat să evite şantajul legat de existenţa unui copil nelegitim omorând-o pe doamna Canney şi ironia sorţii a făcut să ajungă să fie şantajat pentru crimă.

— Dar Battle nu şi-o fi dat seama că, ducându-se la poliţie ca să-l acuze de moartea soţiei sale, Canney trebuia să-şi dea în vileag complicitatea la şantaj? Vreau să spun că ar fi trebuit să le furnizeze poliţiştilor nişte motive plauzibile.

— Putea să se folosească, pur şi simplu, de existenţa fiului nelegitim. Putea să pretindă că nu ştie nimic despre niciun şantaj şi despre nicio sumă de bani, lăsând vina asta să planeze doar asupra soţiei sale.

— Simpatic tip.

— Mda.

— Se pare că noi l-am pus pe fugă.

— Să sperăm că nu a fugit prea departe. Avem nevoie de el ca să umplem o mulţime de goluri.

Tocmai când era pe punctul de a-l suna pe Williams, King primi telefonul şerifului. Îi povesti şi ce-i dezvăluise Sally în noaptea precedentă, şi despre suspiciunile lui legate de Canney, şi despre fuga acestuia. Williams se ocupă de trimiterea echipajului de poliţie, apoi le ceru să vină să se întâlnească cu el la familia Battle. Dar refuză să le spună de ce şi să răspundă la întrebările lor legate de Sally.

În scaunul său, King se lăsă pe spate cu o expresie deznădăjduită. *E moartă.*

Capitolul 72

După ce ajunseră la familia Battle, Williams şi Chip Bailey îi conduseră pe Michelle şi pe King la grajduri. Pe drum, Williams le aduse la cunoştinţă, cu menajamente, veştile proaste despre Sally şi despre ceea ce i se întâmplase lui Eddie. King păli şi se sprijini cu o mână de gard. Michelle îşi puse braţul teafăr sub al lui.

— Ia-o uşurel. Să ţi se facă rău e ultimul lucru de care avem nevoie.

— Cuţitul cu care a fost ucisă Sally a fost luat chiar din rastelul din grajd şi a fost aruncat la locul crimei, le spuse Bailey. La fel s-a întâmplat şi cu grebla. Sylvia tocmai a plecat, dar ea spunea că moartea trebuie să fi survenit foarte repede.

— Putem vedea cadavrul? întrebă King.

— Nu arată deloc bine, Sean. În locul tău, n-aş face asta, răspunse Williams.

— Trebuie s-o fac, zise King, hotărât.

Fără tragere de inimă, Williams îi conduse înăuntru, acolo unde se afla cadavrul lui Sally.

— Dumnezeule, spuse Michelle.

— Se pare că îl înfuriase pe ucigaş dintr-un anumit motiv, zise Williams. Pur şi simplu, a tot continuat să o lovească în cap. Se uită la King. Poate că Sally ştia mai multe decât a spus.

— Poate că da, rosti King, fără grabă, mutându-şi ochii în altă parte. Stătu afară din grajd, privind, cu un aer solemn, cum trupul lui Sally era scos afară într-un sac negru.

După ce uşile ambulanţei fură închise cu o lovitură, se întoarse către Williams.

— S-a întâmplat din vina mea. Eu am forţat-o să-mi spună adevărul şi nici măcar nu mi-a dat prin cap că ar fi putut fi în pericol din cauza asta.

— Tu te luptai ca să supravieţuieşti, Sean, contracară Williams. Pur şi simplu, nu aveai cum să te gândeşti la

orice altceva.

— Cum se simte Eddie? întrebă Michelle.

Îi răspunse Bailey.

— Tocmai am sunat la spital. Au spus că e încă inconştient, dar în afară de orice pericol.

— Şi-au dat seama despre a fost vorba?

— Nu. Am de gând să trec pe la spital mai târziu, dacă vrei să vii şi tu. Acum vreau să mai vorbesc o dată cu Dorothea. Şi pe urmă cu Savannah, deşi am auzit că e o epavă.

Pe drum, Williams se întoarse către King.

— Dacă treaba asta cu Canney iese bine, îţi rămân dator. Eu nu mi-aş fi dat niciodată seama.

— Asta e doar o singură piesă din puzzle, Todd, ripostă King.

O găsiră pe Dorothea acasă. Era palidă şi părea distrusă. În timp ce Williams, King şi Michelle îi adresară cuvinte compătimitoare, Bailey nu se pierdu în astfel de amabilităţi. O privi cu un amestec de furie şi de fermitate. Ocoliră partea plină de noroi a holului şi intrară în camera de zi.

— La ce oră aţi mers, tu şi Eddie, la culcare? întrebă Williams.

— Cam la o jumătate de oră după miezul nopţii. Eddie fusese în atelierul lui, să lucreze. Dar nu am adormit chiar atunci. Nu mai devreme de încă o oră. Zâmbi, stânjenită. N-aş fi crezut că implicarea într-o crimă poate face atât de mult pentru viaţa sexuală a cuiva. Dar Eddie a fost minunat în tot ceea ce priveşte această încercare.

— Un om bun e greu de găsit în când eşti la strâmtoare, spuse apăsat Michelle.

— Am început să-mi dau seama de asta, spuse cealaltă, cu o sinceritate neaşteptată.

Bailey le întrerupse.

— A fost drogat, Dorothea. Am vorbit cu doctorii de la spital şi mi-au spus că este sub influenţa unui narcotic puternic.

Ea păru brusc înspăimântată.

— Asta nu pot să înţeleg. Trebuie… trebuie să vă spun că, de când a început Savannah să bată la uşă, m-am pomenit într-o ceaţă desăvârşită. Încă nu reuşesc să pun totul cap la cap.

— N-ai spus nimic de genul ăsta când am fost aici dimineaţă, zise Bailey, privind-o bănuitor.

Dorothea începu să vorbească repede.

— Totul s-a întâmplat atât de repede. Savannah era complet răvăşită, Sally era moartă şi eu nu puteam să-l trezesc pe Eddie. Dumnezeule, a fost ca un coşmar.

— La ce oră a ajuns Savannah aici? întrebă Bailey.

— Trecuse puţin de opt. Îmi amintesc că m-am uitat la ceasul din hol.

— Ce a mâncat sau a băut Eddie azi-noapte?

— Am luat cina, nu a mâncat nimic neobişnuit. După masă am băut nişte vin şi pe urmă el s-a dus să picteze în atelier iar eu mi-am pus la punct hârtiile, în camera mea de lucru.

— Putem vedea resturile cinei şi sticla de vin? întrebă Bailey.

— N-au rămas resturi. Şi cred că sticla de vin e pe aici, pe undeva.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă, înainte de a pleca, mi-ai arăta unde, zise Bailey.

Expresia ei deveni sfidătoare.

— De fapt, ce încerci să dovedeşti?

El o privi cu răceală.

— Într-un fel sau altul, lui Eddie i s-a strecurat azi-noapte ceva care l-a doborât într-un asemenea hal încât încă nu şi-a revenit pe deplin. Trebuie să-i fi fost administrat cumva.

— Ei bine, nu am nicio idee cum s-a întâmplat asta, spuse ea, cu aprindere.

— E OK, dar datoria mea e să descopăr ce s-a întâmplat, zise Bailey. Mai ai aici vreunul din medicamentele pe care le-ai cumpărat de la Kyle?

— Nu… nu sunt sigură. Pot să mă uit.

— Nu. Îţi spun eu ce am de gând să fac: am să cer să vă fie percheziţionată casa. Ai ceva împotrivă?

Dorothea se ridică clătinându-se.

— Cred că ar trebui să vorbesc mai întâi cu avocatul meu.

Bailey se ridică la rândul lui.

— Foarte bine, să o faci. Între timp, eu am să cer să se elibereze un mandat de percheziţie. Şi am să-mi postez unul dintre agenţi în afara casei, pentru cazul că cineva important se hotărăşte să plece. Şi putem verifica canalele de scurgere, aveţi şi aici un filtru, aşa că tot ce se întâmplă să fie deversat este reţinut.

— Insinuările tale sunt ridicole, se văită ea. Nici nu am omorât-o pe Sally, nici nu mi-am drogat bărbatul.

— Ghinionul tău că nu s-a stabilit cauza exactă a morţii lui Kyle Montgomery. Dacă am fi ştiut-o, acum ai fi fost în închisoare. Ăsta ar fi fost un alibi minunat pentru tine.

Bailey plecă, în timp ce Dorothea se uita la King cu o expresie jalnică.

— Sean, ce se întâmplă?

El se repezi şi o prinse înainte să se izbească de podea. O aşeză pe canapea.

Apoi se întoarse către Michelle.

— Adu-mi nişte apă.

Ea se grăbi să plece şi King o privi din nou pe Dorothea. Femeia îl prinse de braţ.

— Dumnezeule, mi-e atât de rău. Îmi plesneşte capul şi stomacul mi se răsuceşte.

— Mă duc să-l trimit pe Mason încoace, ca să aibă grijă de tine.

Ea îi strânse braţul mai tare.

— Nu am făcut nimic, Sean. Trebuie să mă crezi.

Michelle se întoarse cu apa şi Dorothea bău.

— Mă crezi, nu-i aşa? zise ea, rugătoare.

— Hai să spunem aşa: te cred exact în aceeaşi măsură în care cred acum pe oricine altcineva.

Când plecau, King, Michelle şi Williams îl zăriră pe Bailey vorbind cu unul dintre oamenii săi şi arătând spre casă. Se apropiară de el.

— N-ai încercat deloc să o iei mai uşor pe Dorothea, Chip, spuse Williams.

— Nu mi-am dat seama că ar merita aşa ceva, ripostă agentul FBI.

— Dimineaţa asta a fost traumatizantă pentru ea, aşa cum au fost, de altfel, şi ultimele câteva zile.

— De vreme ce totul s-a întâmplat din vina ei, de ce ar trebui să-mi fie milă de ea?

— Crezi că şi-a drogat bărbatul şi pe urmă s-a furişat afară ca s-o ucidă pe Sally? întrebă King.

— Cred că este foarte posibil ca ea să-l fi drogat pe Eddie şi altcineva să o fi ucis pe Sally în timp ce Eddie era inconştient. Grajdurile sunt destul de aproape de casa trăsurilor şi, dacă acolo ar fi fost o luptă sau dacă Sally ar fi reuşit să ţipe, Eddie ar fi putut s-o audă şi să-i sară în ajutor. Dar, fiind drogat, asta nu s-a putut întâmplă.

— Şi pe cine crezi că a avut complice Dorothea în toată tărăşenia asta?

— Dacă aş şti, acum am putea, probabil, să plecăm cu toţii pe la casele noastre.

— Dar motivul pentru care a fost ucisă Sally?

— Ştia mai multe decât a spus, chiar şi faţă de tine. Spunea că ea era alibiul lui Junior. Ei bine, pentru asta nu ne putem baza decât pe cuvântul ei, pentru că şi-a oferit ajutorul după ce Junior murise. El nu-i mai putea confirma spusele. Acum, ce-ar fi să presupunem că nu a fost cu el în noaptea jafului? Ce-ar fi să presupunem că ajuta pe cineva să dea spargerea de la vilă sau că o dădea ea însăşi?

— Dacă ar fi fost aşa, de ce ar mai fi venit să ne spună că fusese împreună cu Junior? întrebă Williams.

— Fiindcă asta îi oferea ei un alibi pentru jaf, răspunse King.

— Întocmai, zise Bailey, aruncându-i lui Williams o privire triumfătoare.

— De fapt, teoria nu e rea deloc, Chip, spuse King.
— Mersi. Am şi eu momentele mele bune.
Se urcă în maşină şi demară.

Capitolul 73

În cele din urmă, Eddie îşi reveni în jurul orei trei după-amiază.

Williams, Bailey, King şi Michelle se strânseseră în camera lui de spital. El îi privea din pat, palid, crispat şi ciufulit. Remmy stătea lângă el, ţinându-l strâns de mână şi ştergându-i fruntea cu un şervet ud.

— Dumnezeule, Eddie, să nu mă mai sperii niciodată în halul ăsta.

— Nu a fost ideea mea, spuse el, cu voce obosită.

— Ce îţi aminteşti despre noaptea trecută? îl întrebă King.

— Dorothea şi cu mine am cinat şi am discutat, ştiţi, despre evenimentele recente. Fusesem la avocat cu puţin timp înainte.

— De ce nu a venit şi ea cu tine ca să vorbească cu avocatul? întrebă tăios Michelle.

— Eu aşa doream, dar ea nu a vrut. Oricât de nebuneşte ar suna, am impresia că ea îşi închipuie că toate astea vor dispărea dacă le ignoră. Oricum, după cină m-am dus în atelierul meu, ca să-mi mai scot din cap toate mizeriile astea. Se uită pieziş la Michelle înainte de a continua. M-am întors pe la miezul nopţii, sau cam aşa ceva, şi am urcat în dormitor. Dorothea era încă trează. De fapt, era trează de-a binelea, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, adăugă, vădit stânjenit.

— E de neconceput în actualele circumstanţe, pufni Remmy, dar am încetat să încerc s-o înţeleg pe soţia ta cu mulţi ani în urmă.

— *Şi* eu vroiam, la fel de mult, acelaşi lucru, OK? îi răspunse, cu asprime, mamei sale. Însă continuă să o privească pe Michelle. Presupun că a fost o stare de spirit molipsitoare. Dar admit că sincronizarea e bizară.

— Ce s-a întâmplat după aceea? îl îmboldi King.

— Am adormit. Adică presupun că am adormit. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit

în spital. Ce naiba a fost asta?

— Doctorii spun că a fost morfină sulfat, cunoscută şi drept MS Contin, răspunse Williams. Te adoarme pentru opt, nouă ore, sau mai mult.

— Dar de ce? întrebă Eddie. La ce a folosit?

King se uită la Williams.

— Nu i-ai spus?

— Ce să-mi spună? întrebă Eddie.

Williams îşi coborî privirea către el.

— Sally Wainwright a fost ucisă în dimineaţa asta, pe la ora cinci şi jumătate.

Eddie se ridică în capul oaselor atât de repede, încât aproape îşi smulse tuburile de perfuzie.

— Cum! urlă. Sally?

— Eddie! ţipă maică-sa, împingându-l înapoi. O să te răneşti.

Pe neaşteptate, privirea lui Eddie deveni sălbatică şi el sări din nou în sus:

— Dumnezeule! Dorothea! Ea e OK?

— Se simte bine, se precipită Williams. Cât se poate de bine.

— Până acum, murmură Bailey.

Eddie se lăsă din nou pe spate, dar prinse strâns braţul mamei sale.

— Cineva a ucis-o pe Sally în somn?

— Nu, zise King, a fost ucisă în grajd.

— Dar de ce Sally? întrebă Eddie.

Williams se uită la King, care spuse:

— Ne-a furnizat nişte informaţii importante, care exclud ipoteza că Junior ar fi comis jaful din casa mamei tale.

De data asta, Remmy păru surprinsă.

— Îmi închipuisem deja că nu o făcuse el, dar cum a putut Sally să o dovedească?

— A făcut-o, dar deocamdată nu vom discuta despre asta, zise Williams.

— Ceea ce a spus ea implica pe altcineva? întrebă Eddie.

— Nu, admise King.

— Atunci de ce a fost ucisă?

— Nu am niciun răspuns. Nu am niciun răspuns la o mulţime de alte întrebări.

— Dar ceea ce ştim, Eddie, interveni Bailey, este că tu ai fost drogat noaptea trecută şi, în timp ce erai scos din circulaţie, cineva a ucis-o pe Sally. Cineva care îi cunoştea programul zilnic şi ştia că avea să fie în grajd dimineaţa, la ora aia.

Pentru un timp jenant de îndelungat, tăcură cu toţii, până când Eddie exclamă:

— Insinuezi că soţia mea…

Bailey îl întrerupse.

— Nu insinuez nimic. Enunţ doar un fapt evident. Dar Dorothea *a devenit* suspectă.

Eddie scutură din cap.

— E o femeie respectată de afaceri.

— Care are probleme cu drogurile şi ar putea fi bănuită de crimă, sublinie Remmy, cu voce ascuţită.

— Taci din gură, mamă! ţipă Eddie.

Asta îi luă pe toţi prin surprindere. Remmy dădu încet drumul mâinii fiului ei.

Eddie îndreptă un deget acuzator către Bailey.

— Dacă tu crezi, fie şi numai pentru un minut, că Dorothea m-a drogat pe mine şi a omorât-o pe Sally, atunci îi faci pe toţi să piardă timpul, în vreme ce adevăratul ucigaş vă scapă.

— Noi avem datoria să cercetăm toate pistele posibile, zise calm Bailey.

— Chiar şi pe cele ridicole?

— Ar fi mai bine să te odihneşti, Eddie, spuse King, cu blândeţe. Ai avut o noapte grea.

— Foarte bine, oricum, în momentul ăsta aş vrea să rămân singur.

Eddie îşi acoperi ochii cu antebraţul, ca să nu-l mai vadă pe niciunul dintre ei.

Remmy se ridică şi porni către uşă.

— Am să vin mai târziu să văd cum te simţi, fiule.

— Mi-e tot una, răspunse el, tăios.

Din prag, Remmy se întoarse către Williams.

— Ştii, mi se pare că am rămas tot acolo unde eram în prima zi. Au fost ucişi o groază de oameni şi nu s-a făcut niciun progres. Îl săgetă pe Bailey cu o privire rea. Mă refer şi la nemaipomenitul FBI. Încep să mă întreb la ce dracu mai plătesc impozite.

Apoi părăsi încăperea.

Bărbaţii o urmară.

Michelle se opri în uşă şi se uită înapoi, înspre Eddie. Rămăsese întins pe spate, cu faţa acoperită. Ea plecă în tăcere.

Capitolul 74

Trecură două zile fără să dea de urma lui Roger Canney, cu toate că Williams şi Bailey asiguraseră blocarea ieşirilor din zonă.

— Parcă s-ar fi vârât undeva, într-o afurisită de gaură, se plânse, frustrat, agentul FBI la una dintre şedinţele echipei de investigatori.

În urma unui total de opt crime şi a atentatelor împotriva lui King şi Michelle, Wrightsburg era plin până la refuz cu oameni ai legii care îşi disputau zonele de influenţă, dovezile şi cel mai potrivit mod de a sătura hoardele de reporteri care invadaseră oraşul. Cu greu mai puteai găsi un cetăţean care să nu fi fost intervievat de niciun reprezentant al vreunui organ de presă. Nu mai puteai să te uiţi la ştirile naţionale sau să citeşti *Washington Post, New York Times* sau *USA Today,* fără să vezi un reportaj despre masacrele din Wrightsburg. Analişti după analişti propuneau soluţii după soluţii, cele mai multe dintre ele neavând nimic de-a face cu faptele legate de caz. Oamenii începeau să-şi scoată casele la vânzare într-un ritm alarmant şi afacerile erau la pământ pe toată linia; ideea că oraşul ar fi putut înceta să mai existe dacă ucigaşul sau ucigaşii nu erau descoperiţi nu părea deloc deplasată. Şi, ceea ce nu era de loc surprinzător, liderii economici şi politici cereau capul lui Williams şi al principalilor – chiar dacă recent angajaţilor – săi ajutori de şerif, King şi Maxwell. Şi Bailey simţea nemulţumirea superiorilor săi, dar îşi vedea de treabă, analizând, metodic, orice pistă care părea promiţătoare, deşi cele mai multe nu duceau nicăieri.

Eddie ieşi din spital cam tot atunci când Sylvia termină autopsia lui Sally; însă nimeni nu avusese niciodată dubii asupra cauzei morţii acesteia. Nu se mai concretizase niciun alt indiciu, dar, cel puţin, nu mai murise nimeni.

În mijlocul acestui haos şi al cercetărilor amănunţite, când se părea că întreg oraşul putea, din clipă în clipă, să

fie spulberat de o implozie, Sean King scoase două sticle din răcitorul lui portabil de vinuri şi plecă, împreună cu Michelle, să cineze acasă la Harry Carrick.

Când o văzu ieşind din cabană şi urcându-se în Lexus-ul decapotabil, King făcu ochii mari.

— Arăţi minunat, Michelle, spuse, studiind cu atenţie rochia ei mulată, care se oprea la jumătatea coapselor, expunând vederii o mare parte a picioarelor ei statuare. Se împodobise şi cu un şal albastru, care îi înconjura umerii; nu mai purta bandajul. Se machiase şi se părea că îşi spălase chiar şi părul, care nu-i mai atârna pe faţă. Era un contrast uluitor faţă de obişnuiţii ei blugi, hanorace, pantofi cu talpă de cauciuc, haine sport şi plete răvăşite.

La rândul lui, King purta costum şi cravată şi avea chiar şi o batistă în buzunarul de la piept.

— Am vrut să-i fac o impresie bună lui Harry, se grăbi ea să spună. Dar, vai!, nu mă aşteptam la o astfel de răsplată din partea ta.

— Nu sunt sigur că ştiu despre ce vorbeşti.

— Am găsit, din nou, în coşul de gunoi, micul dejun şi prânzul pe care ţi le-am pregătit. Dacă nu-ţi place cum gătesc, nu trebuie decât să mi-o spui. N-o să mă simt jignită.

— Vai, îngeraşule, spuse King, imitându-l pe Bogart cât de bine era în stare, nu ar trebui să-ţi pierzi timpul în bucătărie. Nu e genul tău, îngeraşule.

Ea zâmbi.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru hatârurile mărunte.

— Dar, fiindcă veni vorba, tonul pe care l-ai pregătit acum câteva seri chiar a fost gustos.

— Când o spui tu, asta chiar că e o laudă.

— Uite ce zic eu: hai să pregătim următoarea masă împreună. Ştiu câteva trucuri pe care ţi le-aş putea arăta.

— OK, s-a făcut.

— Ce-ţi mai face braţul?

— Aşa cum spuneam, e doar o zgârietură.

În timp ce, în seara aceea caldă şi frumoasă, mergeau, cu capota ridicată, de-a lungul drumurilor şerpuitoare de ţară, acoperite de nemărginirea cerului înstelat, Michelle îl privi admirativ şi comentă:

— Şi tu eşti foarte ferchezuit.

— Ca şi Eddie Battle, şi eu mă pun la punct din când în când.

Zâmbi, ca să-i arate că glumea.

— Noi suntem singurii musafiri?

— Da, pentru că eu am fost cel care a sugerat să ne întâlnim.

— Tu? De ce?

— E timpul să ne aşezăm şi să analizăm cazul ăsta, iar mintea mea e mai limpede după o sticlă sau două de vin.

— Eşti sigur că n-ai vrut să scapi de o altă cină la mine acasă?

— Niciodată nu mi-a trecut prin cap una ca asta.

Casa lui Harry era mare şi veche, cu interiorul foarte frumos amenajat.

El îi întâmpină la uşă şi îi conduse în bibliotecă, unde, cu toate că seara era călduroasă, ardea un foc vesel. Bătrânul avocat purta un costum cu vestă, elegant, cu carouri artistic îmbinate. La reverul hainei avea prinsă o garoafă. El turnă băuturile şi toţi trei se aşezară în faţa focului, pe o canapea moale, cu pielea crăpată, care arăta de parcă pe ea şi-ar fi odihnit şezuturile cel puţin cinci generaţii.

Tot el ridică paharul.

— Un toast în onoarea celor doi prieteni ai mei.

Băură pentru asta, apoi Harry adăugă, cu ochii la Michelle:

— Cred că încă un toast se impune, realmente. Îşi înălţă din nou paharul. Pentru cea mai încântătoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Michelle, în seara asta eşti nemaipomenit de frumoasă.

Ea zâmbi şi îi aruncă o privire lui King.

— Ei, dacă aş fi ştiut şi să gătesc…

El dădu să spună ceva, dar se răzgândi şi se grăbi să soarbă din cocteil.

— Camera asta e incredibil de interesantă, spuse Michelle, în timp ce îşi rotea ochii asupra rafturilor încastrate, vechi, din lemn, ticsite de tomuri care păreau adevărate antichităţi.

Privirea lui Harry o urmări pe a ei de-a lungul bibliotecii.

— Şi bineînţeles că e bântuită, aşa cum şi trebuie să fie un loc care a văzut lumina secolului al optsprezecelea.

— Bântuită? întrebă Michelle.

— O, da. De-a lungul anilor, am zărit numeroase apariţii. Pe unele le consider permanente. De când m-am întors aici, m-am simţit realmente obligat să încerc să le cunosc, având în vedere că, într-un viitor nu prea îndepărtat, voi fi una dintre ele.

— Mai ai încă mult timp de trăit, Harry, comentă King.

— Ce ne-am face fără tine? spuse Michelle, ciocnindu-şi paharul cu whisky de pocalul cu bourbon al lui Harry.

— Înaintaşii mei au pregătit cărămizile şi mortarul pentru casa asta chiar mai înainte ca ailaltă ramură a familiei Lee să-şi construiască fortăreaţa de la Stratford Hall. Harry îşi privi ceasul de buzunar. Calpumia ne serveşte cina la şapte şi jumătate fix. Aşa că avem timp să stăm de vorbă până atunci, cu toate că ştiu sigur care va fi subiectul discuţiei din timpul mesei.

— Calpumia? întrebă Michele.

— Calpumia e bucătăreasa şi menajera mea. O femeie minunată, care lucrează pentru mine de ani de zile. Am descoperit-o când făceam parte din curtea supremă din Richmond şi, din fericire, ea a fost de acord să vină cu mine aici. Fără Calpumia, aş fi de-a dreptul pierdut.

Luă o înghiţitură de bourbon, lăsă jos paharul, îşi împreună mâinile şi căpătă o mină serioasă.

— Trebuie să rezolvăm treaba asta, şi încă repede, ştiţi şi voi. Omorurile nu vor înceta doar pentru că aşa vrem noi.

— Ştiu, spuse King. Se ridică în picioare şi se întoarse cu

faţa spre ei şi cu spatele către foc. M-am gândit foarte mult la asta, fiindcă nu prea am avut altceva de făcut în timp ce m-am refăcut după porţia zdravănă de monoxid de carbon pe care am inhalat-o. Până acum, avem opt morţi. Îşi ridică în sus degetele uneia din mâini. Dar, cel puţin pentru început, aş vrea să vorbim doar despre cinci dintre ei. Şi vreau să încep cu Rhonda Tyler.

— Dansatoarea, spuse Harry.

— Prostituata.

— Eşti sigur? spuse Michelle.

— Am verificat împreună cu Lulu. Tyler era una dintre cele care optaseră pentru „salariul suplimentar”.

— Asta ce mai e? întrebă Harry, plin de curiozitate.

— Un serviciu suplimentar la Afrodiziac. Între timp, s-a renunţat la el, spuse King, evaziv.

Harry dădu din cap, a înţelegere.

— Întotdeauna am bănuit că se întâmplă aşa ceva. Vreau să spun că nu se poate să laşi bărbaţii să se uite la fete despuiate, să-i îndeşi cu alcool şi pe urmă să nu te aştepţi să vrea ceva mai mult decât un joc de-a voyeurii.

— Chiar aşa. Rezultă că Rhonda era prostituată. E ăsta motivul pentru care a fost omorâtă?

Michelle riscă un răspuns.

— Păi, prostituatele sunt, probabil, rezervorul principal de victime al criminalilor în serie.

— Şi asta e adevărat. Avem, pur şi simplu, de-a face cu un criminal în serie „obişnuit”, care a preferat să înceapă cu o victimă din rezervorul clasic, sau aici se întâmplă cu totul altceva?

— Ce vrei să spui, Sean? întrebă Harry.

— Vreau să spun că mă întreb dacă Taylor a fost un simbol sau dacă uciderea ei a avut un motiv mai personal.

— Cum putem da un răspuns, când ştim atât de puţine?

— Daţi-mi voie să răspund la această întrebare punând alta. Este posibil ca Bobby Battle să se fi bucurat de serviciile Rhondei Taylor? Ea lucra la Afrodiziac înainte de atacul lui cerebral. Iar el era cunoscut drept unul dintre

obişnuiţii localului, cu toate că Lulu a fost destul de evazivă în ceea ce priveşte data ultimei lui vizite acolo.

— Nu am luat în considerare punctul ăsta de vedere, spuse, calm, Harry. Dar să spunem că s-a culcat într-adevăr cu ea. De ce ar fi inclus-o asta printre ţintele criminalului nostru în serie, când cel puţin patru dintre celelalte sunt oameni între care pare să nu existe nicio legătură?

— Şi dacă una dintre celelalte victime chiar ar avea o legătură cu Battle?

— Ca, de exemplu?

— Sean e de părere, răspunse Michelle, că Steve Canney era fiul nelegitim al lui Bobby. Mama lui a lucrat pentru Battle şi, probabil, a rămas gravidă cu el, iar noi credem că Roger Canney îl şantaja pe Bobby. Mai credem şi că Bobby s-ar putea să fi fost implicat în moartea doamnei Canney, de acum trei ani şi jumătate, şi că atunci a început şantajul.

— Dumnezeule! exclamă Harry.

— Dar, Sean, zise Michelle, şi eu m-am gândit la toate astea. Bobby nu-şi ascundea escapadele amoroase şi se culca cu prostituate. Dacă ceea ce spui tu este adevărat, de ce s-ar fi sinchisit dacă ieşea la iveală adevărul despre fiul lui nelegitim? De ce s-ar fi lăsat şantajat pentru o aventură?

— Cred că pot da eu un răspuns, zise Harry. Exact în perioada despre care vorbim, Bobby era în toiul tratativelor pentru vânzarea companiei. Mai mulţi avocaţi din zonă, pe care îi cunosc, fuseseră angajaţi să se ocupe, în folosul lui, de afacerea asta, aşa că am auzit toate poveştile despre negocieri. Cumpărătorul era o companie multinaţională foarte mare şi cu o reputaţie neştirbită. Iar Bobby era imaginea publică a companiei sale.

— În acest fel, vestea despre existenţa unui fiu nelegitim nu ar fi ajutat câtuşi de puţin negocierile, spuse King.

— Cu siguranţă. De fapt, tranzacţia a fost încheiată şi i-a adus lui Bobby mai mulţi bani decât ar fi putut cheltui în

nenumărate vieţi. A fost, probabil, foarte bine că a făcut-o.

— De ce spui asta? întrebă King.

— Battle a fost întotdeauna un excentric, dar, în ultimii ani, comportarea lui devenise din ce în ce mai bizară. E vorba de schimbări violente de dispoziţie, de crize de depresie urmate de momente nejustificate de euforie. Nici mintea lui nu mai era ca altădată. Fusese unul dintre cei mai străluciţi ingineri şi oameni de afaceri ai timpului său şi acum începuse să uite nume şi chestiuni importante. Pe mine nu m-a surprins atacul lui cerebral. De fapt, bănuiesc că mai suferise înainte şi altele, minore, dar care îi afectaseră creierul. Însă ne-am îndepărtat prea mult de la povestea şantajului. Harry se întoarse spre King. Îmi cer scuze pentru paranteza asta.

— Nu e cazul, avem nevoie de toate informaţiile pe care reuşim să le obţinem. Data la care s-a vândut compania lui Bobby mă face să cred că Roger Canney a fost cel care a pus la punct planul de şantaj. E de aşteptat ca doamna Canney să fi ştiut cine era tatăl copilului ei, sau măcar că Bobby putea fi acela. Steven Canney avea şaptesprezece ani când a murit. Dacă ea ar fi vrut să ridice pretenţii, n-ar fi fost nevoie să aştepte atâta timp. Nu se poate spune că Bobby nu era bogat acum şaptesprezece ani.

Harry îi continuă raţionamentul.

— Dar e posibil ca Roger Canney să fi ştiut că Steve nu era fiul său natural şi să fi aşteptat ca soţia lui să moară înainte de a-l strânge cu uşa pe Bobby. Poate că a aşteptat pentru că soţia lui nu era de acord cu asta. Ştia, cu siguranţă, de posibila vânzare a companiei. Evenimentul fusese anunţat public.

— Sau, spuse Michelle, poate că Roger Canney nu a avut răbdare să aştepte moartea „naturală” a soţiei sale şi a accelerat procesul împingând-o în râpă, devenind astfel liber să-şi pună în aplicare planul de şantaj.

— Dar maşina lui Bobby e cea care a fost avariată în jurul datei la care a murit ea, zise King. Aşa că pare mai probabil să o fi ucis Bobby.

— Vroiam doar să subliniez că şi Roger Canney putea avea un motiv să o omoare, ripostă Michelle.

King o privi admirativ.

— E o idee bună, Michelle. Eu chiar nu luasem asta în consideraţie.

— Prin urmare, la ce ne conduc toate astea? vru ea să ştie.

Îi întrerupse clopoţelul care anunţa că cina era gata.

— I-am spus Calpumiei că un clopoţel care anunţă ora cinei e cât se poate de demodat, dar ea pretinde că auzul meu nu mai e ceea ce era şi că ăsta e singurul mod în care îmi poate atrage atenţia fără să cutreiere prin toată casa ca să-mi dea de urmă. Mergem?

Capitolul 75

Sean destupase ambele sticle imediat ce sosiseră, pentru ca vinul să aibă timp să se liniştească suficient până la cină. Când se aşezară la masă, turnă din prima.

— Ăsta este La Croix de Peyrolie, din Lussac-St-Emilion.

— Sunt sigură că are şi o poveste de toată frumuseţea, spuse Michelle, în timp ce îl mirosea.

— E produs de Carole Bouquet, un nume foarte potrivit, care a fost un top model celebru şi a jucat rolul iubitei lui James Bond într-unul din filmele dedicate lui – cred că *For Your Eyes Only*[13]. Cealaltă sticlă este un Ma Vérité de Gérard Depardieu, Haut-Medoc.

— Presupun că e făcut de actorul cu acelaşi nume, îşi încercă Harry norocul.

— Da. Vinurile astea sunt cu adevărat energizante şi nu le scot decât la ocazii deosebite.

— Eu şi Harry ne simţim foarte onoraţi, spuse Michelle, cu un zâmbet afectat.

Toastară şi începură să mănânce. Îi servea Calpumia, care avea în jur de şaizeci de ani, peste un metru optzeci înălţime, era masivă şi îşi purta părul des şi cărunt strâns la spate, într-un coc bolovănos. Părea desprinsă din cel mai cumplit coşmar al oricărui copil. Dar mâncarea era extraordinară.

— Aşadar, spuse Harry după ce Calpumia îi lăsă singuri, Michelle întreba unde ne conduc speculaţiile noastre despre descendenţa lui Steve Canney şi despre posibila relaţie amoroasă dintre Rhonda Tyler şi Bobby Battle.

— La faptul că două dintre victime puteau avea legătură cu Bobby Battle. Avem motive să credem acelaşi lucru şi despre altele?

— Janice Pembroke? spuse Michelle.

— Nu. Eu o văd doar ca pe o persoană care a nimerit unde şi când nu trebuia.

[13] Numai pentru ochii tăi.

— Diane Hinson? Era avocată. Poate că se ocupa de vreo tranzacţie în care era implicat Bobby, sugeră Michelle.

King scutură din cap.

— Mă îndoiesc. Era avocat pledant, se ocupa mai ales de delicte. Am făcut o mulţime de cercetări şi nu am descoperit nimic care să-i fi apropiat la vreun moment dat. Să o lăsăm deocamdată pe Hinson şi să trecem mai departe. Următorul e Junior Deaver. Legătura lui cu familia Battle e evidentă.

— Aşa e. Nu numai că lucra pentru ei, dar a mai fost şi acuzat că i-ar fi jefuit, zise Michelle.

— Dar jaful a avut loc *după atacul cerebral al lui Bobby,* spuse Harry.

— Nu am crezut niciodată că Bobby ar fi omorât pe cineva, ripostă King, poate doar cu excepţia doamnei Canney. Dar există trei victime care ar fi putut avea legături cu Bobby. Toate au fost omorâte folosindu-se modul de operare al unui criminal în serie notoriu, toate aveau la mână un ceas şi după uciderea fiecăreia s-a primit câte o scrisoare.

Michelle nu părea convinsă.

— Să admitem că Pembroke ar fi putut fi ucisă fiindcă era cu Canney. Însă Hinson a fost omorâtă în stilul Vânătorului Nocturn. Dar tu spui că nu avea nicio legătură cu Battle.

— Ceasul ei era fixat la patru şi un minut, zise King. Se opri, apoi adăugă: Şi nu uita că ceasul lui Pembroke arăta ora două şi un minut. Celelalte arătau câte o oră exactă.

— Adică ale lui Hinson şi Pembroke erau însemnate cumva, spuse Michelle, fără grabă.

— Exact. King o privi surprins. Însemnate? Cuvântul ăsta îmi sună familiar, dar nu-mi dau seama de ce.

— Aşadar, prin intermediul ceasurilor, criminalul ne-a atras intenţionat atenţia că unele dintre victime sunt, cum să spun, lăsate pe dinafară?

— Cred că ne indică că Tyler, Canney şi Junior au fost ucişi intenţionat, din cauza legăturilor dintre ei şi Bobby.

Pembroke şi Hinson nu erau vizate în mod special, pentru că nu aveau nicio astfel de legătură.

— Foarte bine, să presupunem că Pembroke a fost ucisă pentru că era cu Canney. Dar de ce a fost omorâtă Hinson? întrebă Michelle.

— Am derulat numeroase scenarii încercând să găsesc un răspuns logic, dar n-am reuşit. Pentru scopurile criminalului nostru, uciderea lui Pembroke o dată cu Canney a fost sosul de lângă friptură. A tulburat mai bine apele. Dacă l-ar fi găsit pe Canney singur, pariez că am fi avut o altă crimă, cum a fost uciderea lui Hinson, care să mascheze legătura cu Bobby. Şi asta explică şi de ce a scris „a crăpat" în loc de „au crăpat" în scrisoarea care a sosit după moartea adolescenţilor. A crăpat cel care fusese ţinta: Steve Canney.

— Dar, Sean, dacă ucigaşul urmărea să ne zăpăcească, de ce a fixat unele dintre ceasuri astfel încât să arate minutele? Dacă le-ar fi pus pe toate la o oră exactă, nu ai fi avut nicio şansă să descoperi raţionamentul.

— Cred că, din anumite motive, tipul ăsta încearcă să joace cinstit, oferindu-ne un indiciu corect.

— Sau vrea doar să ne ducă de nas, spuse Michelle.

— E posibil, dar eu nu cred asta.

Michelle continua să fie sceptică.

— Foarte bine, să presupunem că toate astea sunt adevărate. Atunci l-am avea pe Bobby Battle drept un posibil numitor comun. Dar tu nu crezi că el a fost ucis de aceeaşi persoană ca şi ceilalţi. Legătura dintre el şi un alt ucigaş nu e o coincidenţă prea mare? Şi îi mai avem pe Kyle şi pe Sally. Cum incluzi uciderea lor în raţionamentul tău?

— În ciuda celor descoperite de Sylvia, Kyle s-ar putea să se fi sinucis. Şi este posibil ca Sally să fi fost ucisă fiindcă nu ne-a furnizat mai devreme alibiul lui Junior.

— Nu reuşesc să te urmăresc, Sean, zise Harry.

— Dacă Junior a fost ucis numai pentru că furase de la familia Battle, atunci, când ucigaşul a aflat că nu el dăduse

spargerea, a înţeles că-i curmase zilele fără niciun motiv. S-a răzbunat omorând-o pe Sally şi, probabil, mintea lui bolnavă a presupus că îl răzbuna astfel şi pe Junior. S-ar putea ca, în cazul ei, să fi uitat de ceasul care îl reprezintă şi de indiciile legate de un criminal notoriu, pentru că era prea furios sau pentru că nu o considera pe ea destul de importantă. Şi pentru că nu a avut prea mult timp ca să-şi facă planul. Sally mi-a spus adevărul doar cu şapte ore înainte de a fi ucisă.

— Păi, spuse Michelle, faţa ei zdrobită, prin lovituri repetate, după ce murise, s-ar putea potrivi cu teoria răzbunării. Ucigaşul era turbat de furie.

— Întocmai. E un om capabil de un atac feroce şi… King înlemni. Şapte ore.

— Ce s-a întâmplat, Sean? întrebă Harry.

— Nu sunt sigur, răspunse el, într-un târziu. Când am spus şapte ore, asta m-a izbit într-un fel, dar nu aşa cum mă aşteptam. Căzu un moment pe gânduri, apoi scutură din cap. Scuzaţi-mă, cred că a fost o clipă de uşoară senilitate prematură.

— Dar ce părere ai despre teoria lui Chip Bailey, după care Sally ar fi minţit că a fost cu Junior şi că a comis sau a ajutat la comiterea jafului?

Harry înălţă din sprâncene.

— E o ipoteză interesantă.

— Da, este, spuse King, tărăgănat. Şi, deocamdată, nu pot să o ignor întru totul, deşi instinctul îmi spune că e greşită.

Continuară să mănânce şi goliră şi cea de-a doua sticlă de vin. Mai târziu, în bibliotecă, băură pe îndelete cafelele turnate de Harry. El îi îmbie, ca desert, cu câte un coniac, dar amândoi îl refuzară.

— Trebuie să conduc maşina până acasă, spuse King. Mi-a ajuns vinul.

— Iar eu trebuie să-l supraveghez în timp ce conduce până acolo, adăugă Michelle, zâmbind.

În cameră se lăsase răcoare, aşa că ea se postă în faţa

focului, încălzindu-şi picioarele lungi.

— În rochiile astea te trage curentul, spuse, cu stângăcie.

Harry se întoarse spre King.

— Care e părerea ta, în ceea ce o priveşte pe Dorothea?

— Păi, drogul care i s-a administrat lui Eddie nu a fost pus în vin şi nici nu au găsit vreunul din medicamentele pe care le cumpărase Dorothea de la Kyle, zise King. Cu toate astea, am făcut nişte verificări împreună cu Sylvia. Sulfatul de morfină care i s-a dat lui Eddie exista în farmacia ei şi ar fi putut fi unul dintre medicamentele aduse de Kyle la Afrodiziac, pentru Dorothea. Şi ea nu are niciun alibi pentru intervalul de timp în care a fost ucis Kyle. Spune că a fost acasă, dar Eddie nu a văzut-o.

— De fapt, el a stat în atelier toată noaptea, pictând portretul meu, spuse Michelle, stingherită.

King o privi cu atenţie, dar nu rosti niciun cuvânt.

Pentru o clipă, Harry se uită la ea plin de curiozitate. Apoi spuse:

— Rezultă că ea e cea care cumpăra medicamentele şi este unul dintre posibilii suspecţi, atât în ceea ce priveşte moartea lui Battle, cât şi pe a lui Montgomery. Tot ea este persoana căreia i-ar fi fost cel mai uşor să îl drogheze pe Eddie şi era în apropiere când a fost ucisă Sally. Evident, toate acestea sunt întâmplătoare, dar suntem siliţi să le luăm în considerare.

— În plus, a tot fost deprimată din cauza greutăţilor financiare şi a problemelor de familie despre care ne-a povestit, zise Michelle. E o femeie complet debusolată.

— Nu te contrazic, ripostă King, dar m-am străduit din greu să-i descopăr motivaţiile. Ea spune că Bobby îi promisese să-şi schimbe testamentul în favoarea ei, dar că nu a făcut-o. Aşa că motivul pentru care l-ar fi putut ucide dispare.

— Doar dacă nu cumva s-a înfuriat atât de tare când a aflat că el nu făcuse modificarea, încât l-a omorât, spuse Michelle.

Harry se ridică şi veni lângă ea, în faţa focului.

— Când ai peste şaptezeci de ani, le explică, indiferent cum te îmbraci şi cât de cald este într-o încăpere, organismul simte curentul.

Pe urmă, revenind la subiectul discuţiei, adăugă:

— Ar mai putea fi şi o a treia posibilitate. Ne-am concentrat asupra obiectelor furate din dulapul lui Remmy, dar ce anume a fost sustras din dulapul lui Bobby?

Ceilalţi îl priviră lung, dar nu spuseră nimic.

Harry continuă:

— Testamentul prin care i-a lăsat totul lui Remmy este cel aflat în posesia avocaţilor. A fost întocmit cu mulţi ani în urmă.

— Cum ai aflat asta? întrebă Michelle.

— Avocatul care l-a conceput mi-a fost cândva secretar şi acum este partener la o firmă din Charlottesville. Ei aveau originalul, aşa că ăsta e testamentul care a fost deschis.

— N-a căutat nimeni altul, mai recent? se interesă King.

— Tocmai asta e. Nu cred că a făcut-o cineva. Dar dacă tocmai acest alt testament, mai recent, a fost furat din dulapul lui Bobby?

— Dar, spuse King, dacă era în compartimentul secret, despre care Remmy susţine că nu ştia, înseamnă că ea nu a avut ocazia să-l distrugă.

— N-am spus că l-a luat Remmy. Dar Bobby a avut un atac cerebral şi, din câte am auzit, a delirat şi a vorbit vrute şi nevrute la spital, zise Harry.

— Şi poate că a pomenit despre celălalt testament, spuse King, pocnind din degete.

— Iar cineva care l-a auzit a dat spargerea, completă Harry.

— Totuşi, dacă Dorothea l-ar fi avut, l-ar fi făcut cunoscut, nu-i aşa?

— Dar s-ar fi făcut ceva caz de asta, lumea ar fi vrut să ştie de unde a apărut. Şi nu cred că Dorothea avea de gând să mărturisească jaful.

King părea nedumerit.

— Bine, Harry, dar trecem ceva cu vederea. Moartea lui Bobby a fost mediatizată. Oricine ar fi redactat testamentul, ar fi trebuit să apară.

— Poate că nu a făcut apel la o firmă de avocatură pentru redactare.

— Şi dacă l-ar fi făcut singur, tot ar fi avut nevoie de martori.

— Nu şi dacă era un testament olograf, scris în întregime de mână.

— Dar, dacă există un astfel de testament, de ce nu îl fac cunoscut cei care sunt în posesia lui?

— Iată o întrebare la care mi-aş dori foarte mult să pot răspunde, remarcă Harry, după ce îşi dădu peste cap paharul cu coniac.

Capitolul 76

King şi Michelle se urcară în maşină după ce îi urară noapte bună lui Harry. Vremea era încă destul de frumoasă ca să poată ţine capota ridicată. Totuşi, Michelle îşi înfăşură mai strâns şalul în jurul umerilor.

— Dacă vrei, pot lăsa capota, spuse King, observându-i mişcarea.

— Nu, e minunat când simţi adierea asta, iar aerul miroase atât de frumos.

— Nimic nu se compară cu o primăvară la ţară, în Virginia.

— Am senzaţia că am făcut progrese în seara asta.

— Măcar am avut timp să discutăm despre punctele noastre diferite de vedere. Asta ajută întotdeauna.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ca de obicei, ai spus mai puţin decât ştii.

King se prefăcu ofensat de remarca ei, însă se dădu de gol cu un zâmbet.

— Nu recunosc că aş *şti* ceva. Dar bănuiesc, într-adevăr, anumite lucruri despre care n-am pomenit.

— Ca, de exemplu, *partenere?*

— Ca, de exemplu, că am petrecut o seară minunată alături de două sticle cu un vin fantastic şi împreună cu o tânără atrăgătoare şi nu am vorbit decât despre crime şi mutilări.

— Te eschivezi. Iar faptul că te-ai referit mai întâi la vin şi apoi la mine spune foarte multe.

— Păi, aveam sticlele alea de vin de mai multă vreme decât te cunosc pe tine.

— Multe mulţumiri, dar continui să te eschivezi.

Din spate, SUV-ul îi lovi atât de tare, încât, dacă nu ar fi avut centurile de siguranţă, capetele celor doi ar fi trecut prin parbriz.

— Ce dracu! ţipă King, privind în oglinda retrovizoare. De unde au apărut ăştia?

Vorbele abia îi ieşiseră din gură când fură izbiţi a doua

oară. King se luptă cu volanul, străduindu-se să menţină Lexus-ul cu două locuri pe drumul şerpuitor.

Michelle îşi azvârli pantofii cu toc şi se propti cu tălpile goale de podea, ca să-şi asigure o poziţie stabilă. Se întinse să-şi ia geanta, îşi scoase din ea pistolul, se răsuci şi trase siguranţa armei – totul aproape dintr-o singură mişcare fluidă.

— Îl poţi vedea pe şofer? o întrebă King.

— Nu, din cauza afurisitelor ăstora de faruri care îmi lucesc în faţă. Dar trebuie să fie criminalul.

King îşi scoase celularul.

— De data asta punem mâna pe nemernic.

— Fii atent, vine din nou, ţipă Michelle.

Următorul impact cu vehiculul mult mai greu împinse partea din spate a Lexus-ului aproape în afara drumului. Telefonul fu smuls din mâna lui King şi se lovi cu zgomot de parbriz, fiind apoi azvârlit în spate. Zăngăni izbind capota SUV-ului, căzu pe pavaj şi se făcu bucăţi.

King smuci din nou volanul şi reuşi să recapete controlul când cele două vehicule se despărţiră. Cealaltă maşină era mai grea decât a lui cu cel puţin o tonă. Însă Lexus-ul era mult mai uşor manevrabil decât monstrul care îi lovea şi avea trei sute de cai putere sub capotă. Când ajunseră pe o porţiune dreaptă a drumului, King îi folosi pe toţi; călcă acceleraţia, şi Lexus-ul se năpusti înainte, lăsând celălalt vehicul cu mult în urmă.

Michelle îşi desfăcu centura se siguranţă.

— Ce naiba faci? îi strigă King.

— Nu poţi să mergi mai repede decât el pe drumurile astea şerpuite şi eu nu pot să trag ca lumea dacă am centura de siguranţă. Tu încearcă să rămâi în faţa lui.

— Stai puţin, mai întâi sună la 911.

— Nu pot. Nu mi-am luat celularul. Geanta era prea mică ca să-mi încapă şi ea *şi* pistolul.

King o privi nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Nu ţi-ai luat telefonul, dar ţi-ai luat pistolul?

— Cred că priorităţile mele sunt corecte, spuse ea, pe un

ton tăios. Ce-aş putea să fac cu un telefon, să-mi sun moartea?

Se răsuci în scaun, se sprijini de el şi-şi plasă cotul pe suportul pentru braţ al locului din spate.

— Rămâi înaintea lui, repetă.

— Bine, tu ai grijă să nu te laşi ucisă, fir-ar a dracului de treabă, ripostă el.

Camioneta îşi luă din nou avânt pentru o altă izbitură a metalului de metal, dar, înainte de a avea loc vreun impact, King se năpusti pe contrasens şi se repezi înapoi, huruind pe pietrişul de pe acostament înainte de a reveni în zona asfaltată. Încetini şi luă o curbă ac de păr cu optzeci la oră, cu cauciucurile scârţâind. Pe neaşteptate, simţi că roţile din dreapta pierdeau contactul cu asfaltul şi îşi înclină cele o sută de kilograme în partea aceea, apucându-se zdravăn de şoldul drept al lui Michelle şi împingând-o în lateral, în uşa din partea pasagerului.

— Nu te agresez. Vreau doar să ne echilibrăm. Stai aşa o secundă.

Lăsa viteza să scadă cu vreo 3 kilometri la oră şi scoase un oftat de uşurare când cauciucurile atinseră din nou terenul stabil.

Ajunseră la o altă porţiune de drum drept, pe care King ştia că puteau rula o jumătate de kilometru, înainte de a da piept cu o serie de serpentine. Apăsă pedala de acceleraţie atât de tare, încât avu impresia că doar un centimetru mai despărţea tălpile pantofilor lui de caldarâm. În timp ce cifra indicată de vitezometru se tripla, copacii fulgerau pe lângă ei cu o repeziciune atât de ameţitoare, încât ar fi început să verse dacă s-ar fi gândit să îi privească.

În spatele lui, şoferul camionetei o acceleră până la mai bine de o sută şaizeci de kilometri la oră pe jumătatea de kilometru de drum drept, reuşind să se menţină la o distanţă de la care i-ar fi putut lovi. King ajunse la două sute la oră şi vru să schimbe într-o altă viteză, dar Lexus-ul nu putea da mai mult decât atât. Prin minte îi trecu un singur gând: „Câte airbag-uri o fi având afurisita asta de

maşină?” Spera să fie cel puţin o duzină. Se părea că urmau să aibă nevoie de fiecare dintre ele, fiindcă serpentinele se apropiau în zbor. Dacă încetinea, erau morţi; dacă nu o făcea, îi aştepta aceeaşi soartă.

Michelle se uită la farurile care îi urmăreau, apoi îşi lăsă privirea să alunece în sus, către silueta şoferului. Se aplecă puţin înainte, în cele din urmă sprijinindu-şi cotul drept de partea de deasupra a maşinii şi luă linia de ochire ţinând pistolul cu amândouă mâinile.

Când intrară în zona curbelor, King abia se îndură să frâneze până la nouăzeci la oră, deşi indicatoarele spuneau treizeci; dar era sigur că cei care le plasaseră nu stabiliseră viteza care garanta securitatea maximă luând în calcul SUV-uri ucigaşe. Asta îi permise camionetei să câştige teren.

— Se apropie, anunţă King. Nu pot să merg mai repede, ar însemna să ne răsturnăm.

— Ţine-o tot aşa. Dacă nu se dă înapoi, trag într-un cauciuc din faţă.

Urmăritorul ajunse la cincisprezece metri de ei, apoi la şase. Probabil vedea că era în bătaia armei ei, gândi Michelle, şi totuşi nu renunţa la nicio palmă de teren. Apoi şoferul acceleră la maximum şi SUV-ul făcu un salt incredibil înainte.

King îl văzu şi îl imită. Lexus-ul se năpusti înainte, cu camioneta exact în spatele lui. King se încordă şi apăsă cu ambele picioare pe acceleraţie, de parcă ar fi crezut că aşa puteau obţine puterea unui motor turbo, pe care o doreau cu disperare.

Dar nu luase în calcul familia de căprioare care găsise tocmai atunci momentul să traverseze agale drumul.

— Păzea! strigă King.

Smuci volanul la stânga şi apoi la dreapta. Ieşiră de pe drum şi alunecară, ca o minge de pinball, de-a lungul parapetului de pe margine. King simţi cum amprenta parapetului se imprima, scrâşnind, pe odinioară frumoasa lui maşină decapotabilă. Regăsi drumul şi privi înapoi.

Şoferul camionetei frânase violent ca să evite căprioarele, dar nu părăsise drumul şi rula din nou pe urmele lor.

King nu avea timp să atingă din nou viteza de croazieră şi, oricum, zgomotul deosebit, tânguitor, al motorului, îl făcu să se întrebe dacă contactul cu parapetul nu mai stricase şi altceva în afară de aspectul exterior al maşinii. Sigur era faptul că indicaţia vitezometrului scăzuse sub o sută cincizeci şi rămăsese acolo.

— Puneţi centura, îi strigă lui Michelle. Nemernicul ăla se apropie.

Ea trase de două ori în timp ce camioneta muşca din spatele Lexus-ului, sfâşiindu-l şi găurindu-l, şi smulgând ceea ce mai rămăsese din bara de protecţie turnată, care zbură în pădure. Impactul o propulsă pe Michelle către partea din spate a maşinii. Când o văzu zburând pe lângă el, King îşi întinse mâna liberă şi o prinse de gleznă, răsucindu-şi braţul în jurul piciorului ei şi străduindu-se din răsputeri să o ţină aşa. Ajunseră la o nouă porţiune de drum drept şi, într-un fel sau altul, reuşi să mărească viteza maşinii, lăsând din nou camioneta în urmă.

— Rahat! zbieră Michelle.

— Eşti rănită?

— Nu, am tras de două ori, dar mi-am pierdut pistolul. Fir-ar să fie, aveam SIG-ul ăsta de cinci ani.

— Lasă-l naibii de pistol; tipul ăsta încearcă să ne omoare.

— Păi, dacă aveam pistolul, puteam să-l omor eu înainte. Nu ştiu dacă am nimerit ceva. Ne-a izbit exact când trăgeam. Stai puţin! strigă apoi.

— Ce e?

— E aici. Pistolul meu a aterizat pe buza eleronului.

— Nici să nu te gândeşti la asta, madam. Nici în ruptul capului.

— Tu doar ţine-mă bine de picior. Aproape că pot să-l ating.

— Ce dracu, Michelle, cred că vrei să fac infarct şi oricum asta mă paşte.

King fusese atât de concentrat asupra discuţiei, încât nu observă decât în ultimul moment că SUV-ul accelerase şi ajunsese alături de ei.

— Ţine-te bine, strigă, în timp ce îşi schimbă instantaneu poziţia, apăsând pe acceleraţie cu o violenţă care anula, probabil, orice garanţie oferită de fabricanţii Lexus-ului. Aproape că auzi maşina urlând „Opreşte-te!” şi se aştepta să vadă tot mecanismul de transmisie împrăştiindu-se pe drum. Indicaţiile vitezometrului făcură un salt spectaculos, apoi el îşi puse ambele tălpi pe frână şi maşina se opri cu o bufnitură şi cu roţile fumegând, în timp ce forţa gravitaţională îi fulgera trupul, din care se scurgea prin degetele de la picioare. Michelle se ţinea cu disperare de una din tetierele din spate, avându-şi picioarele goale proptite în spătarul scaunului lui.

King îşi simţea organismul atât de zdruncinat, încât îşi imagina că un stop cardiac era cel mai bun lucru care i se putea întâmplă. Cuplă marşarierul cu zgomot, strivi pedala de acceleraţie, porni ceea ce mai rămăsese din motor şi porni cu toată viteza înapoi.

SUV-ul se opri atât de brusc, încât cauciucurile îi fumegară de parcă ar fi fost cuprinse de flăcări. Şoferul făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi porni către ei, gata să-i atace în plin, masca SUV-ului creând impresia unor colţi dezgoliţi, pregătiţi să-i devoreze. Fiecare rotaţie a pneurilor îl aducea tot mai aproape.

Michelle încetă să mai întindă după pistol şi îşi privi partenerul, care conducea uitându-se înapoi.

— Sean, cu spatele nu poţi merge mai repede decât merge el cu faţa.

— Noroc că mi-ai spus. Strângea atât de tare volanul, încât încheieturile îi deveniseră stacojii. Ţine-te de orice poţi. Fac un J cât ai număra până la cinci.

— Trebuie să fii nebun.

— Chiar aşa.

Prin a face un J, înţelegea ca, mergând cu viteză înapoi, să întoarcă maşina cu o sută optzeci de grade, probabil pe

două roţi, să schimbe brusc viteza, să accelereze şi să pornească ca din puşcă în direcţia opusă. Toate astea – dintr-o singură mişcare plină de eleganţă şi, de preferat, fără să moară niciunul dintre ei.

În timp ce se ruga ca deprinderile căpătate în antrenamentele făcute în timp ce era în Serviciul Secret să-i nu fi dispărut de-a lungul anilor, sudoarea i se adună deasupra sprâncenelor. Se prinse de portieră cu mâna păstrată liberă pentru maneta schimbătorului de viteze, îşi propti piciorul stâng în podea ca să aibă un punct de sprijin, căută un moment potrivit şi răsuci complet volanul, pentru a-l aduce apoi din nou în poziţia iniţială. Totul merse strună. Schimbă rapid primele două viteze, acceleră şi se repezi înainte. Totuşi, după cinci secunde SUV-ul îi urmărea şi câştiga teren.

De sub capota Lexus-ului începuse să iasă fum şi fiecare dintre aparatele de bord la care se uita King prevesteau sfârşitul. Viteza scăzu la nouăzeci şi cinci, apoi la optzeci. Totul se terminase.

— Sean, vine! ţipă Michelle.

— Nu mai am ce dracu să fac, ripostă el, cuprins brusc de o furie neputincioasă.

SUV-ul vâjâi pe lângă ei, se trase înapoi şi îi lovi dintr-o parte, cu forţa celor două tone şi jumătate ale sale. King ţinea o mână pe volan şi o alta încleştată de glezna lui Michelle, care se străduia să ajungă la pistol. Degetele lui se înfipseseră atât de tare în pielea ei, încât simţea că îi dăduse sângele. Iar braţul şi umărul lui erau răsucite aproape până dincolo de limită.

— E totul în ordine? îi strigă, strângând din dinţi ca să poată suporta durerea din tendoanele silite să susţină toată greutatea ei.

— Acum este, am luat pistolul.

— Perfect, fiindcă nemernicul vine iar. Ţine-te bine.

Se uita la SUV-ul negru care se abătea asupra lui, când simţi piciorul lui Michelle răsucindu-i-se în jurul mâinii.

— Ce fa…

Nu mai avu timp să-şi termine vorbele. SUV-ul reteză partea din spate a Lexus-ului şi se întâmplă lucrul de care King se temuse tot timpul. Maşina începu să oscileze, apoi se roti cu trei sute şaizeci de grade, scăpându-i total de sub control.

— Ţine-te bine! strigă, cu voce răguşită, în timp ce avea senzaţia că fierea îi ajunsese în gâtlejul care îl ardea. În calitate de agent secret, King se antrenase continuu, deprinzând manevrarea vehiculelor în cele mai riscante condiţii imaginabile. Încălzit de întoarcerea în J, îşi lăsă instinctul să preia controlul. În loc să încerce să împiedice mişcările maşinii, le urmă, răsucind volanul în direcţia rotaţiei, nu în sensul contrar, şi înfrângându-şi impulsul natural care îl îndemna să calce frâna. Cel mai mult se temea ca nu cumva maşina să înceapă să se rostogolească. În cazul ăsta, Michelle ar fi murit, şi el de asemenea. King nu ştia de câte ori se rotise maşina, dar Lexus-ul de o mie şapte sute de kilograme, cu garda aproape de sol, nu părăsi drumul, în ciuda faptului că rămăsese fără o parte din cauciucul de pe pneuri şi fără o serie din componentele sale metalice.

Într-un târziu, maşina se opri cu botul în direcţia în care se îndreptaseră; în faţă, vedeau SUV-ul negru, care se îndepărta repede, lăsând impresia că se hotărâse să renunţe la luptă. Michelle trase şi cauciucurile din spate ale SUV-ului explodară la pătrunderea gloanţelor. Vehiculul începu să oscileze, se roti cu o trei sute şaizeci de grade, apoi se petrecu ceea ce nu se întâmplase cu Lexus-ul mult mai stabil: se rostogoli. După ce se zdruncină răsucindu-se de trei ori, îşi găsi odihna la o distanţă destul de mare de ei, cu capota stâlcită aliniată cu partea dreaptă a drumului, printre resturile de metal, sticlă şi cauciuc rămase în urma siajului lui tumultuos.

King se îndreptă într-acolo atât de repede cât îi permitea starea de plâns a maşinii sale, în timp ce Michelle se lăsa să alunece pe scaunul de lângă el.

— Sean?

— Ce e?

— Poţi să nu mă mai ţii de picior.

— Cum? A, da.

Îşi desfăcu degetele cumplit de încleştate.

— Te înţeleg. Şi eu am fost înspăimântată.

Îl alină cu o strângere de mână, în timp de se uitau unul la altul şi răsuflau uşuraţi, mulţumiţi că scăpaseră.

— Ai condus al dracului de bine, agent King, spuse ea, recunoscătoare.

— Sper din toată inima că e ultima dată când a trebuit să o fac. Opriră alături de maşina distrusă şi coborâră. Se apropiară de ea cu grijă, Michelle ţinându-şi pistolul pregătit. King nu izbuti să deschidă uşa şoferului decât smulgând-o.

Omul se repezi către ei.

Michelle era gata să tragă, însă degetul de pe trăgaci i se destinse. Şoferul era cu capul în jos şi numai centura de siguranţă îl ţinea pe scaun. Când King smulsese uşa, căzuse prin deschizătură.

Avea capul atât de însângerat şi de mutilat, încât King nu se mai obosi să-i ia pulsul.

— Cine e? întrebă ea.

— Nu-mi dau seama; e al naibii de întuneric aici. Aşteaptă puţin. Se duse la Lexus şi îl împinse astfel încât farurile să bată asupra mortului.

Se uitară la trupul scăldat acum într-o lumină strălucitoare.

Era Roger Canney.

Capitolul 77

La ora zece dimineaţa, rulota dublă a familiei Deaver era pustie. Copiii reîncepuseră şcoala, iar Lulu era la lucru. Priscilla Oxley plecase cu maşina până la prăvălia de unde îşi putea cumpăra ţigări şi un tonic care să cureţe urmele lăsate de mult îndrăgita ei votcă. Între timp, cineva parcase o camionetă în spatele unui pâlc de copaci de pe marginea drumului asfaltat care se întâlnea cu cel pietruit, pe care se afla rulota. Bărbatul din camionetă o urmărise pe Priscilla plecând în LDT-ul[14] ei, cu o ţigară într-o mână şi cu un celular în cealaltă, în timp ce ţinea volanul între genunchi.

Bărbatul coborî imediat şi îşi croi drum printre copaci până ce ajunse la marginea luminişului în care se afla rulota. Bătrânul câine Luther se târî afară din baraca din spate, îşi săltă capul în direcţia omului ca să-i simtă mirosul, scoase un lătrat obosit şi se retrase înapoi, în locul din care ieşise. Peste un minut, bărbatul era în rulotă; intrase după ce deschisese fără efort încuietoarea simplă a uşii şi se îndreptase, grăbit, către mica încăpere din fund, care servea drept dormitor şi birou.

Junior Deaver nu fusese niciodată cine ştie ce om de afaceri şi nici nu-şi arhivase hârtiile, dar, din fericire, soţia lui excela în ambele privinţe. Dosarele companiei de construcţii a lui Junior erau ţinute în ordine şi uşor de folosit. Cu urechile ciulite ca să surprindă zgomotul făcut de oricine s-ar fi apropiat, bărbatul răsfoi dosarele, care erau aranjate cât se poate de convenabil, în ordine cronologică. Când termină, constată că întocmise o listă destul de lungă. Unul dintre oamenii aceia trebuia să fie cel pe care îl căuta.

Împături lista, şi-o puse în buzunar şi aşeză toate dosarele la locul lor. Apoi plecă pe drumul pe care venise. Când ajunse la camionetă, apăru şi maşina Priscillei, care

[14] Light Duty Truck – camionetă uşoară.

se întorcea la rulotă cu tutunul şi cu tonicul. O femeie norocoasă, gândi el. Dacă ar fi venit cu cinci minute mai devreme ar fi trebuit să moară.

Demară, având preţioasa listă în buzunar. Se gândea la spargerea de care fusese acuzat pe nedrept Junior Deaver. Încercă să-şi amintească toate detaliile pe care le ştia despre jaf. Lipsea ceva, era sigur de asta. În aceeaşi idee, trecu în revistă, iarăşi şi iarăşi, amănuntele morţii lui Bobby. Cine nu fusese trecut pe lista celor care ar fi putut dori moartea ticălosului? Erau mai mulţi suspecţi posibili, dar el nu era convins că vreunul dintre ei l-ar fi putut ucide pe bătrân. Era nevoie de sânge rece şi de o serie de cunoştinţe, calităţi de care el nu ducea lipsă şi pe care le respecta când era vorba de alţii. Spera să vină o zi în care să-i poată mărturisi impostorului că îl admira, exact înainte de a-i spinteca beregata.

Poate că ar fi trebuit s-o facă pe Sally să vorbească înainte de a o ucide. Totuşi, ar fi fost oare posibil ca ea să fi ştiut într-adevăr ceva? Spunea că fusese împreună cu Junior. Că făcuseră sex. Era o proastă care prefera să-şi petreacă zilele alături de animalele cu patru picioare şi nopţile alături de cele cu două. Merita moartea rapidă cu care se alesese. „Ce importanţă are dacă pe planetă e o Sally Wainwright mai puţin?” se întrebă.

Omorâse deja şase oameni, dintre care pe unul din greşeală; o eroare pe care urma să o compenseze, cel puţin aşa cum credea el de cuviinţă. Nu era cazul să o facă scoţându-şi rozariul; nu exista niciun confesional în care să-şi poată mărturisi păcatele. Nu reuşise să-i elimine pe King şi pe Michelle, motiv pentru care se simţea extraordinar de frustrat. Fără îndoială, în momentul acela întorceau pe toate părţile noi teorii despre ceea ce se întâmplă de fapt şi, într-o bună zi, a fi putut da, întâmplător, peste cea adevărată. Deşi lucrurile păreau foarte încurcate, cei doi erau în stare să vadă adevărul şi să strice totul. Era riscant, dar avea de gând să încerce din nou să-i omoare, de data asta într-un mod care să nu mai

poată da greş. Avea nevoie de timp ca să pună la punct un astfel de plan şi, până atunci, trebuia să acorde o atenţie deosebită tuturor informaţiilor furnizate de microfoanele lui secrete şi să se străduiască să fie mereu cu un pas înainte. Avea să fie destul de greu, dar, dacă îşi păstra capul limpede şi îşi urmărea planul, totul putea să ia o turnură favorabilă.

Era convins că urma să câştige. Avea cel mai puternic avantaj care putea exista: nu se temea să moară pentru a obţine victoria finală. Se îndoia că adversarii lui simţeau acelaşi lucru.

Deocamdată, trebuia să-şi ducă la îndeplinire o altă componentă a planului.

O retragere încununată de succes.

Capitolul 78

— N-ai cum să fii convins că Roger Canney e cel pe care îl căutăm, zise King, cu aprindere.

Erau la sediul general al poliţiei, în jurul mesei lungi de şedinţă. Williams şi Bailey îl priveau fix, plini de îndoială. Michelle mâzgălea blocnotesul pe care îl avea în faţă, studiindu-şi în acelaşi timp cu atenţie partenerul.

— A încercat să vă omoare pe amândoi, sublinie Bailey.

— Pentru că noi l-am acuzat pe Canney că îl şantaja pe Bobby Battle, spuse King. Faptul că a încercat să ne ucidă dovedeşte, în mod concludent, că am avut dreptate. Şi, dacă îşi ucisese într-adevăr şi soţia, probabil era terorizat de gândul că urma să descoperim şi asta. Presupunem că îşi vedea, în continuare, de planul lui de fugă. Dar, pentru că era încă în zonă, a încercat să ne ucidă. Ceea ce nu înseamnă şi că el ar fi comis toate crimele alea.

Bailey clătină din cap.

— Ar fi trebuit să ştie sau măcar să îşi închipuie că ne-aţi împărtăşit şi nouă suspiciunile voastre. Şi modul în care a încercat să vă ucidă e destul de idiot. S-ar fi putut întâmplă să treacă şi alţii cu maşina pe acolo şi să vadă totul. Şi şi-a folosit vehiculul personal ca să încerce să vă omoare.

— N-am spus că era un criminal deştept. Ani de zile, a trăit liniştit, crezându-se în siguranţă. Pe urmă fiul lui a fost ucis şi noi am descoperit întâmplător şantajul. Poate că a căutat doar să folosească o ocazie favorabilă. Şi, dacă li s-ar face teste de paternitate atât lui Canney cât şi lui Bobby, probabil că s-ar descoperi cine era adevăratul tată al lui Steve, adăugă King.

— OK, atunci, poate Canney şi-a ucis fiul, şi i-a ucis şi pe prietena acestuia şi pe Bobby Battle, şi apoi le-a omorât pe prostituată şi pe Diane Hinson, ca să tulbure apele.

— Şi Junior Deaver? îi atrase King atenţia. Pe el cum îl încadrezi în scenariul ăsta?

— Canney l-ar fi putut angaja ca să jefuiască vila Battle, spuse Bailey.

— În ce scop? ripostă King.

— Păi, dacă Battle şi doamna Canney *au avut* într-adevăr o aventură, poate că la Battle rămăsese ceva care îi aparţinuse amantei sale şi pe care Canney îl vroia înapoi. Sau lui Canney îi era frică că Battle avea ceva care ar fi putut să-l încrimineze. Pe urmă, însă, Junior a furat şi lucruri de-ale lui Remmy şi Canney s-a înfuriat din pricina asta sau i-a fost frică că Junior avea să-l trădeze. Aşa că l-a ucis. Faptul că v-a vânat pe voi doi demonstrează că îi omora, fără să se sinchisească, pe cei care îi stăteau în drum.

— Şi moartea lui Sally? întrebă Michelle. Pe asta cum o justifici?

— Din câte mi-aţi spus voi, Sally era – ca să nu-i vorbim de rău pe morţi – genul de fată gata să sară în patul oricui poartă pantaloni. Poate că Junior i-a povestit despre Canney şi el a aflat şi a fost nevoit să o omoare şi pe ea, spuse Bailey cu un zâmbet larg, fiind vizibil mulţumit de sine însuşi.

King se lăsă pe spate, clătinând din cap.

— Ar avea ceva sens, Sean, recunoscu Williams.

— E greşit, Todd, spuse King, foarte convins. Totul e greşit.

— Atunci oferă-mi tu o altă teorie care să se potrivească cu faptele, îl provocă Bailey.

— Chiar acum nu pot, dar îţi spun că, dacă nu-l mai căutaţi pe adevăratul criminal – sau, mai probabil, pe adevăraţii criminali – s-ar putea să mai moară şi alţi oameni.

— Nu avem de gând să ne oprim, Sean, zise Williams, dar, dacă nu vor mai fi ucişi şi alţii, vom avea cea mai bună dovadă că ucigaşul era Canney.

— Să nu crezi asta, Todd, oricât de mult ţi-ar plăcea. King se ridică. Haide, Michelle, am nevoie de aer curat.

După ce ieşiră din sediul poliţiei, King se sprijini de camioneta lui Michelle, îşi vârî mâinile în buzunare şi împrăştie o grămăjoară de pietriş cu o lovitură mânioasă

de picior.

— Ştii, fie Chip Bailey e cel mai mare idiot pe care l-am întâlnit vreodată, fie…

— Fie are dreptate şi tu nu poţi hotărî să admiţi asta, completă Michelle.

— Da, aşa crezi? Fir-ar să fie, propria mea parteneră unelteşte împotriva mea, spuse, cu un zâmbet resemnat. Poate că n-am dreptate.

Michelle ridică din umeri.

— Cred că exagerăm dacă punem totul în seama lui Canney, dar, aşa cum spunea Bailey, nu prea mai avem alte teorii alternative.

— Există o serie de lucruri pe care le ştim, lucruri pe care le avem agăţate în faţa nasului şi nici măcar nu suntem în stare să le vedem. Dacă le-am putea atinge şi reţine, sunt sigur că ne-ar conduce acolo unde trebuie să ajungem. Şi înnebunesc de ciudă că nu le pot vedea.

— Cred că ştiu un remediu.

El o privi cu neîncredere.

— Nu iau parte la niciun maraton şi nici nu sar cu coarda elastică ca să-mi fac creierul să fie în formă.

— Mă gândesc la ceva care nu cere niciun fel de efort fizic.

— Când vine din partea ta, asta e o idee absolut uluitoare.

Michelle privi albastrul limpede al cerului.

— Cred că e timpul să facem o plimbare cu barca. Nimic nu pune mai bine în mişcare fluxurile mentale decât o raită pe apă, mai ales după o zi ca asta.

— Nu avem timp… King tăcu şi expresia feţei i se îndulci. OK, după ce era cât pe ce să fim ucişi de două ori, poate că o mică pauză nu ar fi chiar atât de rea.

— Ştiam că o să-mi înţelegi logica. Scuterul Sea-Doos sau barca cu motor?

— Barca cu motor. M-am săturat să tot încerci să te iei la întrecere cu Sea-Doos.

— Asta din cauză că eu câştig întotdeauna.

Capitolul 79

King era la cârmă, iar Michelle stătea alături el în barca cu motor Bombardier, lungă de şase metri, în timp ce alergau, cu treizeci de noduri la oră, pe suprafaţa calmă a apei. Deschiderea sezonului estival era încă departe, aşa că lacul le aparţinea în exclusivitate.

— În ce măsură cunoşti lacul Cardinal? întrebă King.

— Destul de mult. Nu pierd niciodată vremea de pomană.

King continuă pe un ton pedant.

— Ştii, a fost creat săgăzuind două râuri şi lăsând apa să se adune vreme de zece ani. Rezultatul e un lac foarte adânc, lung de cincizeci de kilometri, foarte potrivit pentru pescuit şi pentru sporturi nautice şi având vreo două sute de golfuleţe.

— Uau, vorbeşti exact ca agentul imobiliar care mi-a vândut casa. Te ocupi şi de ipoteci?

Se îndreptară către barajul hidroelectric. De fapt, erau două, cel superior şi cel inferior. Intrară pe canalul principal şi se întoarseră spre vest. Din punctul în care se întâlneau cele două râuri, King o luă către nord, până ce pătrunseră într-un canal mai mic, orientat spre nord şi apoi spre est. Păstrară direcţia, trecând pe lângă o serie de balize roşii numerotate ce mergeau în susul râului, până ce se retraseră într-o sugrumătură şi pătrunseră direct într-un golfuleţ pustiu. După câteva minute, ancorară într-o zonă cu apă limpede, adâncă de vreo şase metri, şi King scoase un coş cu mâncare şi o cutie frigorifică cu sucuri şi apă şi le puse lângă el.

— Vreau să înot înainte de masă, spuse Michelle.

— Ce-ţi face braţul?

— Ai de gând să termini o dată cu braţul ăsta? A fost doar o crestătură.

— Oare de ce am impresia că, dacă ai avea în piept o gaură cât toate zilele ai cere doar nişte leucoplast, şi încă foarte puţin?

Ea se dezbrăcă, rămânând într-un costum de baie dintr-o singură bucată, şi sări în lac.

— Dumnezeule, apa e minunată, spuse, după ce se urcă înapoi.

King se uită la tabloul de bord.

— Temperatura apei este de douăzeci şi trei de grade şi jumătate. Eu sunt genul care o preferă de douăzeci şi şapte sau chiar de douăzeci şi opt.

— Vrei să spui că eşti un mototol.

— Da, e un alt mod de a pune problema.

După masă, King ridică ancora şi porniră din nou. Michelle îi arătă un promontoriu lung şi larg aflat în faţa lor. Era o privelişte impresionantă: un doc pentru şase ambarcaţiuni cu un foişor, cu bar, cu o zonă în care se putea lua masa, cu o magazie pentru echipamente şi în jur de cinci sute de metri pătraţi acoperiţi cu podea din lemn, totul fiind înconjurat cu pereţi din lemn de cedru şi având un acoperiş din acelaşi material. Construcţia cerea parcă să fie dată publicităţii în *Achitectural Digest.*

— E de-a dreptul impresionant. Cine e proprietarul?

— Cum adică, îţi pierzi simţul de orientare când eşti pe apă? Acolo e Casa Battle.

— Nu mai spune! Nici nu ştiam că e lângă lac.

— În Wrightsburg, nimeni nu-şi construieşte o vilă fără acces la lac. Ei deţin tot promontoriul, plus încă douăzeci de acri. Docul lor e legat direct de casă. De fapt, de pe lac poţi să vezi vila. Cred că proiectul a fost făcut astfel încât mocofanii să nu poată veni, oricând, în vizită cu barca. Pentru a ajunge acolo, ei utilizează maşini de golf.

— Asta zic şi eu viaţă. Privi într-acolo cu ochii pe jumătate închişi, ferindu-se de lumina puternică a soarelui. Cine e în barca aia cu pânze?

King îşi luă binoclul şi îl îndreptă spre conducătorul celeilalte ambarcaţiuni.

— E Savannah.

Stătu un moment pe gânduri, apoi cârmi către barca cu pânze.

— Ce faci?

— Merg la pescuit.

Se apropiară de barca cu pânze, care era ceva mai mare decât un Sunfish. Savannah ţinea o mână pe cârmă şi în cealaltă avea o cutie de Coca-Cola. Când îi recunoscu, le făcu cu mâna.

— Marile spirite se întâlnesc, strigă către King.

Savannah purta o cămaşă largă peste costumul de baie din două piese. Părul ei ud era strâns într-o coadă de cal, iar soarele îi înroşise deja umerii şi faţa.

— Apa e nemaipomenită, spuse ea.

— Sean nu o să intre până nu ajunge caldă precum apa din cadă, zise Michelle.

— Nu ştii ce pierzi, domnule King, spuse Savannah.

— Ei, aş putea fi tentat dacă aţi intra amândouă împreună cu mine.

Le luă câte un minut ca să-şi arunce ancorele, apoi Savannah sări în apă, urmată de Michelle. Când ieşiră la suprafaţă, King şedea încă pe platforma bărcii lui, bălăbănindu-şi picioarele în apă.

— Ce faci, Sean? îl întrebă Michelle.

— Am spus că aş putea fi *tentat,* nu că am s-o şi fac.

Michelle şi Savannah se uitară una la alta, înţelegându-se din priviri. Se scufundară amândouă. Şi ieşiră la suprafaţă lângă locul în care stătea el, fiecare prinzându-l de câte un picior.

— O, nu, sunteţi… începu King.

Orice altceva ar mai fi avut de gând să spună se pierdu când, fiind tras în lac, se scufundă imediat. Ieşi la suprafaţă scuipând apă şi înjurând cu voce tare.

— Ăştia nu sunt chiloţi de baie! strigă.

— Acum sunt, replică Savannah, plină de sine.

După o jumătate de oră petrecută în apă, îşi trasară bărcile la doc şi se instalară în foişor, bând berea adusă de Savannah din frigider.

Michelle îşi roti privirea, admirând muntele şi lacul.

— Minunată privelişte.

— De fapt, din toată regiunea, locul ăsta îmi place cel mai mult, zise Savannah.

King studie colecţia de ambarcaţiuni a familiei Battle.

— Am mers cu Sea Ray, şalupa cea mare, de croazieră, dar nu-mi amintesc de acel 353 FasTech. E o frumuseţe.

— Tata l-a cumpărat abia iarna trecută. Tipii de la şantierul naval au venit şi l-au pregătit pentru vară. Deocamdată nici nu am pus în funcţiune motorul. Eddie e adevăratul barcagiu al familiei. Mie îmi place doar să mă plimb cu ele, să prind puţin soare şi să beau bere. Eddie spunea că o să-l scoată curând pe lac, ca să-i facă rodajul. Am înţeles că e într-adevăr rapid, fiindcă are un motor monstruos.

— Aş spune că e frate geamăn cu Merc EFI, de cinci sute de cai putere; viteza maximă trece cu mult de şaptezeci, iar cea de croazieră e dublă faţă de a altora. Spune-i lui Eddie l-aş ajuta cu plăcere să-i facă rodajul.

— Vai, vai, spuse Savannah, cu un accent sudist exagerat, şi eu care m-am simţit atât de bine pe vechea mea bărcuţă cu pânze, fără niciun cal putere.

— E o chestie tipic bărbătească, spuse Michelle, aruncându-i partenerului ei o privire amuzată. Nu ştiam că eşti atât de pasionat de ambarcaţiunile rapide.

— E uşor să fii pasionat când nu ţi le poţi permite.

Urmă un moment de tăcere şi, fără grabă, King îşi lăsă berea jos şi se uită la cea mai tânără membră a familiei Battle cu o expresie serioasă.

— N-aţi venit până aici ca să mă admiraţi în bikini şi ca să ne sorbiţi din ochi ambarcaţiunile, nu-i aşa? întrebă Savannah, întorcându-i privirea cu un aer în care dăinuia speranţa că ea reprezenta tot ceea ce îl interesa.

— Vrem să-ţi punem câteva întrebări.

Ea îşi feri imediat ochii şi pe chip i se aşternu o expresie îndurerată.

— Despre Sally?

— Printre altele.

— Ăsta e unul din motivele pentru care am venit să mă

plimb cu barca. Vreau să scap de amintirea ei. Îşi scutură capul. N-o să reuşesc niciodată să mi-o scot din minte. Niciodată. A fost cumplit, Sean, cumplit.

El îşi puse mâna peste a ei şi i-o strânse pentru un moment, apoi îi dădu drumul.

— Dar, dacă nu-l prindem pe cel care a făcut-o, o să fie din ce în ce mai rău.

— Le-am spus lui Todd şi agentului Bailey tot ce ştiu. Habar n-am avut că Sally era în grajd până când…

— Le-ai povestit şi cum ai fugit acasă la fratele tău? spuse Michelle.

Savannah dădu din cap.

— Dorothea ţi-a deschis uşa. Cum ţi s-a părut?

— De fapt, nu-mi aduc aminte. Eram isterică. Îmi amintesc că ea s-a dus să-l cheme pe Eddie, dar nu a reuşit să-l trezească. Apoi a fost un adevărat infern. Am stat lângă uşă tot timpul. Îmi era frică să mă mişc. Când au venit să-l ia pe Eddie, am fugit în camera mea şi mi-am tras păturile până peste cap.

Îşi lăsă băutura jos şi plecă ca să se aşeze pe doc, cu picioarele în apă.

King o privi lung, ros de curiozitate. Ce naiba îi chinuia mintea, ce anume aştepta, milogindu-se să fie descifrat? În cele din urmă, frustrat, îşi scutură capul. Pur şi simplu, nu-i venea nicio idee.

— Mama ta e acasă? o întrebă.

— Nu, tocmai a ieşit. Are ceva de rezolvat împreună cu avocaţii şi cu executorii testamentari.

— Te deranjează dacă mai aruncăm o privire în dulapurile din camerele părinţilor tăi?

Ea se roti pe scaun ca să-l vadă mai bine.

— Credeam că aţi făcut-o deja.

— O a doua verificare nu strică niciodată. Ne-ar putea fi de folos.

Se urcară în maşinuţa de golf cu care venise Savannah şi se îndreptară către casă. Ea le deschise uşa din spate şi urcară pe scări până la etajul al treilea.

— I-am tot spus mamei că, dacă are de gând să stea aici, trebuie să instaleze un lift.

— Urcatul scărilor e un exerciţiu folositor, spuse Michelle.

— Nu te lua după ea, zise King. Montaţi liftul.

Savannah deschise uşa dormitorului mamei ei şi încremeni.

— A! exclamă. Ce faci aici?

King trecu pe lângă ea şi îl privi bănuitor pe Mason.

Majordomul îi întoarse privirea fără să se tulbure.

— Nimic altceva decât ordine în camera mamei tale, Savannah. Menajerele nu o fac niciodată destul de bine. Apoi îi privi pe King şi pe Michelle cu tot atât de multă suspiciune. Vă pot ajuta cu ceva?

— Îmm, începu Savannah, apăsându-şi buza de jos cu dinţii de sus.

— Picură apă de pe voi pe carpetă, le atrase atenţia Mason.

— Am înotat în lac, îi explică Michelle.

— E o zi potrivită pentru aşa ceva, zise el, continuând să-i privească întrebător.

— Suntem aici ca să mai aruncăm o privire în dulapul lui Remmy, Mason, spuse King. Face parte din anchetă.

— Mă gândeam că ancheta s-a încheiat, fiindcă domnul Deaver a murit.

— Aşa s-ar putea crede, desigur, dar, în realitate, nu e cazul, zise King, cu amabilitate.

Mason se întoarse spre Savannah.

— I-ai cerut mamei tale părerea în legătură cu asta?

— Mason, chiar ea ne-a mai adus o dată aici, răspunse King. Nu-mi imaginez de ce ar deranja-o dacă ne uităm a doua oară.

— Sean, mie-mi place să fiu întotdeauna sigur când e vorba de treburi de genul ăsta.

— Păi, vezi, din cauză că ştim că nu Junior a făcut-o şi fiindcă Remmy s-a împrietenit cu văduva lui, datoria noastră este să aflăm cine a luat lucrurile alea. E în

interesul lui Remmy să afle ce şi cum s-a întâmplat. Dar dacă vrei s-o deranjezi telefonându-i în timp ce discută cu executorii testamentari, nu ne deranjează. Între timp, noi aşteptăm aici.

King îşi putu da seama că Mason chibzuia ce are de făcut. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Îmi dau seama că nu e nimic rău în asta. Dar încercaţi să păstraţi ordinea. Doamna Battle e foarte meticuloasă.

— Da, chiar este, spuse King.

Mason plecă, iar ei intrară imediat în dulapul lui Remmy, deschiseră sertarul secret şi îl examinară cu atenţie, dar fără să descopere nimic.

— Poate o să aveţi mai mult noroc în camera tatei, zise Savannah.

Înainte de a ieşi, King se opri să privească câteva fotografii aflate pe raftul de pe peretele opus patului lui Remmy. Savannah veni lângă el.

— Sunt eu, la doisprezece ani, grasă şi urâtă. Doamne, încă mai am impresia că simt aparatul ăla dentar!

King luă în mână o altă fotografie, una veche, în care erau doi bebeluşi.

Savannah îi arătă cu degetul în timp ce vorbea.

— Ăştia sunt Eddie şi Bobby Jr. Bineînţeles că nu l-am cunoscut, a murit înainte de a mă naşte eu. Nu, scuză-mă, cel din stânga e Eddie, iar Bobby Jr. e cel din dreapta. Dar nu părea prea sigură. Ei, e jenant când nu-ţi cunoşti rudele de sânge.

— Păi, erau gemeni, spuse King, punând fotografia înapoi.

Trecură în dormitorul lui Bobby, dar nici acolo nu avură succes, cel puţin nu de la început. Dar King se încăpăţână să inspecteze sertarul centimetru cu centimetru.

— Îmi poţi aduce o lanternă? o întrebă pe Savannah.

— Mama ţine una în noptieră, pentru cazul în care s-ar întrerupe curentul electric.

Savannah plecă în fugă şi o aduse.

King lumină cu ea sertarul. Examinară cu toţii interiorul.

— Parcă se văd nişte litere, observă Michelle.

— Ăsta e sigur un „k“, şi mai este un „c“ sau un „o“.

Michelle se uită cu mai multă atenţie.

— E un spaţiu gol, şi apoi un „p“ urmat de ceva care pare un „a“ sau un „o“.

King se îndreptă şi căpătă un aer gânditor.

— Se pare că în sertar a fost întins ceva şi literele alea au pătat cumva lemnul şi s-au imprimat în el.

— Poate s-o fi udat, sugeră Savannah.

King se aplecă şi mirosi îndelung sertarul.

— Bobby bea în camera asta? o întrebă.

— Dacă bea? Avea un adevărat bar în piesa aia de mobilier de vizavi de pat, care seamănă cu un bufet renascentist. De ce?

— Pentru că în sertar miroase a scotch.

— Asta ar explica ce-i cu umezeala, spuse Michelle, după ce mirosi şi ea. Probabil că se uita la ceea ce o fi fost aici, i s-a răsturnat băutura înăuntru şi literele au trecut de pe hârtie pe fundul sertarului.

King se duse în dormitor şi reveni cu un stilou şi cu o hârtie pe care le luase de pe biroul lui Battle. Notă literele, păstrând, cu aproximaţie, spaţiile dintre ele.

„Kc__pa, Ko__pa, Ko__po”

— Kc-pa, Ko-pa, Ko-po, silabisi. Vă sugerează ceva?

Savannah clătină din cap.

— Este evident că lipsesc nişte litere. Dacă am juca Roata Norocului, aici aş cere vreo două vocale, spuse Michelle. Ce părere ai, Sean?

El se gândi un moment înainte de a răspunde.

— Asta ar putea fi cheia întregului mister; numai dacă mi-aş putea da seama ce înseamnă.

Michelle avu deodată o revelaţie. În timp ce Savannah studia literele scrise de King, ea şopti la urechea acestuia:

— Dacă sunt din acel testament olograf al lui Bobby, despre care spunea Harry că ar putea exista?

Niciunul dintre ei nu auzi uşa dormitorului închizându-se încet în urma persoanei care îi ascultase. Şi nu auziră nici

zgomotul paşilor uşori care străbăteau holul îndreptându-se către scară.

Capitolul 80

În patul său, Sean King se săltă brusc în capul oaselor, ca atins de un fier înroşit.

„Şapte ore! Dumnezeule, şapte ore!” Dar nu exact şapte ore, probabil mai mult decât atât. Referirea la cele şapte ore îl făcuse să se gândească la moartea lui Sally. Murise la numai şapte ore după ce îi povestise despre Junior. Asta avea o importanţă majoră. Totuşi, diferenţa de şapte ore îl făcea abia acum să sesizeze un fapt uluitor, atât de uluitor încât, în urma acelei revelaţii, toate celelalte întâmplări începeau să-şi găsească locul potrivit.

Îşi găsi, pe bâjbâite, ceasul de pe noptieră. Era ora unu dimineaţa. Coborî din pat clătinându-se, se poticni de ceva aruncat cu neglijenţă de Michelle pe podeaua camerei de oaspeţi şi căzu, ţinându-şi în mână degetul mare de la picior. Pipăind primprejur, găsi obiectul. Era o halteră de zece kilograme.

— Pentru numele lui Dumnezeu! ţipă, fără să se adreseze cuiva anume. Se ridică, frecându-şi piciorul, şi şchiopătă de-a lungul holului, îndreptându-se spre dormitorul ei. Era gata să dea buzna înăuntru, dar se răzgândi în ultimul moment. Luând-o prin surprindere pe Michelle Maxwell, ar fi putut câştiga o călătorie fără întoarcere până la morgă.

Bătu în uşă.

— Eşti îmbrăcată?

Prin uşa groasă de doi centimetri şi jumătate răzbătu o voce somnoroasă.

— Ce?

— Dacă mai ai mitraliera aia de calibrul cinzeci sub pernă, las-o acolo. Vin cu gânduri paşnice.

Intră şi aprinse lumina. Ea stătea în pat, dreaptă şi frecându-se la ochi.

— Îţi apreciez gusturile în materie de lenjerie, spuse el, cu ochii la treningul ei gri, lăbărţat, marcat cu acronimul WIFLE, ceea ce însemna Women în Federal Law

Enforcement[15]. Dacă o să porţi asta în luna de miere, soţiorul tău n-o să te mai lase niciodată să te dai jos din pat.

Ea îi aruncă o privire supărată.

— M-ai trezit ca să-mi critici pijamaua?

King se aşează lângă ea.

— Nu, fiindcă trebuie să faci ceva cât timp o să fiu plecat.

— Plecat? Unde pleci?

— Am câteva lucruri de verificat.

— Vin cu tine.

— Nu, am nevoie de tine aici. Vreau să-i supraveghezi pe cei din familia Battle.

— Cei din familia Battle. Care dintre ei?

— Toţi.

— Şi, mai exact, cum aş putea face asta?

— O să o sun pe Remmy şi o să-i spun că trebuie să le mai pui nişte întrebări. O să-i adune pe toţi la ea acasă şi aşa o să-ţi fie mai uşor.

— Şi cam ce ar trebui să-i întreb?

— Nu-ţi face probleme, o să-ţi vină o mulţime de idei.

Ea îşi încrucişă braţele şi îl privi cu încăpăţânare.

— Ce naiba se întâmplă?

— Încă nu sunt sigur, dar e neapărată nevoie să fac asta.

— Iar îmi ascunzi ceva. Şi ştii că nu-mi place.

— Încă nu ştiu nimic sigur. Dar o să fii prima care va afla. Jur.

— Îmi spui măcar ce lucruri vrei să verifici?

— Fie. Vreau să-l rog pe un prieten de-al meu să se uite la rezultatele autopsiei lui Bobby.

— De ce?

— Apoi, spuse el, ignorându-i întrebarea, am de gând să mă duc la spitalul UVA, ca să aflu câte ceva despre anumite narcotice. Iar pe urmă o să mă ocup puţin de antichităţi.

Ea înălţă din sprâncene.

[15] Femeile din organismele federale de aplicare a legii.

— Antichităţi?

— După care vreau să-i fac o vizită medicului familiei Battle. Trebuie să-i pun câteva întrebări care ar putea clarifica multe lucruri. Şi, ultima treabă dar nu cea mai puţin importantă, va fi să mă duc la centrul comercial să cumpăr un aparat care ne va fi de mare ajutor.

— Şi asta e tot ce ai de gând să-mi spui?

— Da.

— Grozav! Îţi mulţumesc fiindcă ai atât de multă încredere în mine.

El se ridică.

— Ascultă-mă bine, Michelle. Dacă-ţi spun exact la ce mă gândesc şi apoi se dovedeşte să fie complet greşit, s-ar putea să te fac să te încrezi în cine nu trebuie. Până când aflu dacă am sau nu dreptate, ţine minte un singur lucru: până îl prindem pe individul ăsta, nimeni nu ţi-e prieten. Absolut nimeni.

Ea îl privi cu ochii holbaţi.

— Încerci să mă bagi în sperieţi?

— Nu, încerc doar să ţin vieţile noastre la adăpost. Am avut deja parte de două tentative de omor. Nu vreau ca a treia să ne vină de hac.

Capitolul 81

În vreme ce King avea parte de revelaţia nocturnă şi de discuţia cu Michele, un bărbat cu mintea bântuită de crimă pătrunsese în locuinţa lui Jean şi Harold Robinson. Purtându-şi gluga neagră, descuiase uşa de la subsol şi se strecurase înăuntru. Era simplu dacă foloseai o cheie, iar el avea una, făcută după mulajul luat la magazinul universal. Înainte de a pătrunde înăuntru, tăiase liniile telefonice. Odată intrat, urcase în fugă scările, planul casei fiindu-i deja foarte bine cunoscut. Locatarii erau în număr de patru şi ştia unde se află fiecare dintre ei, fiindcă, între timp, cercetase casa de mai multe ori. Pentru mai multă siguranţă, studiase şi planul acesteia, amplasat pe website-ul constructorului, ceea ce era foarte avantajos.

Aşa cum dedusese la magazinul universal, unde o văzuse pentru prima oară pe Jean Robinson, mama jucătorului de fotbal, familia instalase un sistem de alarmă, dar nu-l folosea. Copiii – bebeluşul din camionetă căruia îi făcuse cu mâna şi doi băieţi mai mari – dormeau la etaj. Cei doi soţi aveau un apartament la parter, numai că bărbatul nu era acasă, motiv pentru care se afla el acolo tocmai în noaptea aceea.

Căldura pătrundea înăuntru vibrând, inundând casa cu aer încălzit. La adăpostul acestui sunet, străbătu repede holul, îndreptându-se spre dormitorul principal. Ascultă la uşă preţ de două trei bătăi de inimă. Nu auzi nimic altceva decât sforăitul uşor al doamnei Robinson, care îl aştepta fără să aibă habar de asta. Deschise uşa şi o închise apoi, cu grijă, în urma lui. Ochii i se obişnuiseră de mult cu întunericul. Jean Robinson părea o mică excrescenţă informă plasată în stânga patului stil California King. Purta o cămaşă de noapte albă, transparentă. O spionase, privind-o pe fereastră în timp ce se schimba. Ea avea prostul obicei de a nu trage jaluzelele şi de a lăsa lumina aprinsă când se dezbrăca. Pentru că fereastra dădea în spatele casei, îşi închipuia, probabil, că nu o vede nimeni.

Şi bineînţeles că se înşela, aşa cum fac majoritatea oamenilor când îşi imaginează că au parte de intimitate. Întotdeauna se găseşte cineva care să privească. Întotdeauna.

După naşterea celui de-al treilea copil, îşi recăpătase formele destul de repede. Pântecele îi redevenise plat, sânii îi erau încă voluminoşi fiindcă îşi hrănea bebeluşul, avea picioarele zvelte şi fundul cărnos, dar foarte atrăgător. Fără îndoială, soţul ei o iubea şi aveau o viaţă sexuală foarte sănătoasă. Dar ce-i păsa lui de toate astea? Nu venise acolo ca să o violeze, ci doar ca să o omoare.

Căluşul umplu gura femeii într-o clipă, oprind orice sunet pe care l-ar fi putut scoate. După un moment de confuzie, în care nu pricepuse ce i se întâmplă, toţi muşchii ei se încordară. El îi apăsă spatele, strivind-o de pat. Dar era mai puternică decât o crezuse; i se împotrivi. Îşi duse mâna la spate, îi înhăţă gluga şi i-o scoase.

Cuprins de panică, o dădu cu capul de tăblia de lemn tare a patului, o dată, de două ori, de trei ori, până când o simţi lipsită de vlagă. O mai izbi încă o dată de lemnul masiv, de stejar, şi avu impresia că îi auzise ţeasta crăpând, dacă aşa ceva se poate într-adevăr auzi. În timp ce îşi sprijinea unul din antebraţe de ceafa ei, îşi folosea mâna liberă ca să-şi caute gluga cu disperare. O găsi în pumnul ei încleştat. Reuşi să i-o smulgă şi şi-o puse din nou. Proptindu-şi braţul sub talia ei subţire, o ridică cu totul din pat şi o mai dădu cu capul de lemn pentru o ultimă oară.

O răsturnă cu faţa în sus şi îi văzu ochii. Erau deschişi, privind fix, fără viaţă; sângele i se prelingea din ţeasta zdrobită, pătându-i sânii dezgoliţi. Îi scoase cămaşa de noapte şi i-o aruncă în partea cealaltă a camerei. Îi ridică trupul gol şi i-l aşeză pe podea. Scoase cuţitul pentru friptură pe care îl şterpelise din bucătăria familiei Robinson şi începu facă pe pielea ei semne foarte complicate. Poliţia avea să priceapă despre cine era vorba fără nicio bătaie de cap, gândi, în timp ce îşi vedea de

treabă. Îşi asumă riscul de a aprinde veioza de pe noptiera ei şi folosi lama cuţitului ca să-i scoată de sub unghii fibrele din gluga lui, pe care şi le puse în buzunar.

Îi luă ceasul de pe noptieră, i-l fixă la şase, îi scoase cheiţa şi i-l prinse de încheietură.

După ce termină, îi căută pulsul, ca să fie liniştit. Nici urmă de aşa ceva. Jean Robinson încetase să mai existe. Următorul loc de popas al trupului ei era la doamna doctor Diaz, măcelarul cu diplomă. Harold Robinson se transformase într-un văduv care trebuia să aibă grijă de trei băieţaşi. Şi lumea avea să meargă înainte, ceea ce demonstra corectitudinea punctului lui de vedere: nimic nu e cu adevărat important. „Niciunul dintre noi nu e de neînlocuit.”

Înşfăcă cămaşa de noapte, pe care, poate, lăsase urme, şi şi-o îndesă în buzunar. Nu-şi putea permite luxul de a da cu aspiratorul, fiindcă în casă mai erau trei locatari; avusese într-adevăr noroc că niciunul din zgomotele făcute de bătaia care curmase viaţa mamei lor nu-i trezise pe cei doi băieţi mai mari.

Se întoarse ca să-şi mai privească o dată opera. Da, era un aranjament reuşit – de fapt, unul clasa-ntâi.

„Pentru dumneavoastră, doamnă Robinson.”

Se duse în bucătărie, găsi geanta ei, îi luă celularul, accesă memoria ca să descopere numărul dorit, şi îl sună pe soţul cel cumsecade, care era pe drum, nu prea departe de acolo. Îi spuse doar patru vorbe:

— Nevasta ta e moartă.

Apoi închise şi dezactivă telefonul. Se întinse până la tavanul bucătăriei şi recuperă microfonul pe care îl plantase mai înainte, cu ocazia precedentei sale pătrunderi în locuinţă. Nu mai avea nevoie de el.

Mai avea de făcut doar un singur lucru înainte de a-şi termina treaba, cel puţin pentru seara aceea. Porni către scările din dos, care coborau la subsol.

— Mămico?

Înţepeni pe hol când văzu lumina aprinzându-se la etaj.

Auzi paşi apropiindu-se; erau mărunţi, şovăielnici; nişte picioare desculţe alunecau pe podeaua de lemn.

— Mămico?

Băieţelul apăru în capul scărilor şi privi în jos. Cu o mână ţinea strâns un căţel de pluş pe care îl târa după el. Avea chiloţi albi şi un tricou Spider-Man. Şi îşi freca ochii somnoroşi cu un pumnişor cu gropiţe.

— Mămico? repetă el.

Continuând să privească în jos, văzu, în cele din urmă, umbra omului cu glugă neagră aşternută la piciorul scării.

— Tăticule?

Ucigaşul stătea nemişcat, privind fix copilul. Mâna înmănuşată îi alunecă în buzunar, apucând un cuţit. Putea rezolva totul cât ai clipi. Ar fi fost doi morţi în loc de unul, dar ce importanţă avea asta? „Şi mama şi fiul, ce dracu, cui îi pasă?” Se încordă, pregătindu-se să o facă. Totuşi, nu se clinti. Privea fix forma măruntă conturată de lumina slabă: posibilul martor ocular.

— Tăticule? spuse din nou din copilul, şi vocea i se înălţă, plină de teamă, când nu primi niciun răspuns.

Replica lui veni exact la timp.

— E tata, fiule, du-te înapoi, în pat.

— Credeam că a trebuit să pleci, tăticule.

— Am uitat ceva, Tommy, asta-i tot. Du-te înapoi, la culcare, până nu-i trezeşti pe fraţii tăi. Doar ştii că, dacă frăţiorul tău începe să plângă, am încurcat-o. Şi dă-i lui Bucky un pupic din partea mea, adăugă, referindu-se la căţelul de pluş.

Nu putea imita foarte bine vocea tatălui, dar ştia numele copilului, ştia că mai avea fraţi şi îi erau cunoscute şi alte detalii intime, ceea ce avea, cu siguranţă, să-l liniştească pe băieţel.

Studiase familia Robinson în amănunt. Ştia totul despre ei, diminutivul fiecăruia, numărul asigurării sociale, numele restaurantului lor preferat, ca şi sporturile pe care le practicau cei doi băieţi mai mari, Tommy şi Jeff: primul baseball-ul, iar cel de-al doilea, fotbalul. Ştia că Harold

Robinson plecase de acasă cu puţin înainte de miezul nopţii, ducându-se la Washington, D.C… că mama lor îi iubea foarte mult… că în noaptea aceea el o îndepărtase de familie pentru totdeauna. O făcuse numai pentru că ea avusese ghinionul să intre în raza lui de observaţie în timp ce cumpăra lapte şi ouă. Ar fi putut fi mama oricui altcuiva. A oricui. Dar se întâmplase să fie a lui Tommy. Şi a lui Jeff, băiatul de doisprezece ani. Şi a lui Andy, micuţul de numai un an, care avusese colici în primele şase luni ale vieţii lui. Era uimitor cât de multe detalii intime le împărtăşeau oamenii celor care îi ascultau. Totuşi, nimeni nu mai făcea asta, cu excepţia, poate, a preoţilor. Şi a unor ucigaşi ca el.

Îşi luă mâna de pe cuţitul din buzunar. Tommy avea şansa să crească mare. Un Robinson era de ajuns pentru o noapte.

— Du-te înapoi, fiule, repetă, cu mai multă hotărâre.

— OK, tăticule. Te iubesc.

Băieţelul se întoarse şi o porni de-a lungul holului.

Omul cu glugă neagră rămase pe loc mult prea mult, holbându-se la locul gol în care stătuse somnorosul Tommy, locul din care îi spusese „Te iubesc, tăticule”. Ar fi trebuit să-şi pregătească retragerea, să ducă la bun sfârşit ultimul lucru pe care îl mai avea de făcut. „Te iubesc, tăticule.”

Brusc, simţi că îi era ruşine chiar şi numai să se afle în aceeaşi casă cu băieţelul care îi spusese asta, fie şi din greşeală. Se înjură singur. „Pleacă, pleacă odată. Probabil că soţul telefonează chiar acum la poliţie. Pleacă, idiotule!”

În subsolul neterminat, îşi aţinti lanterna asupra capătului unei ţevi care marca locul în care urma să fie o toaletă. Îi deşurubă capacul, scoase o pungă mare, plină cu de toate, o îndesă în gura ţevii şi înşurubă din nou capacul. Dovezile plantate nu trebuiau nici lăsate prea la vedere, dar nici prea bine ascunse. Modul în care ţinea totul în suspensie trebuia să fie perfect.

Se strecură afară, traversă curtea din spate şi îşi găsi

drumul către WV-ul albastru parcat cu câteva străzi mai încolo. Îşi scoase gluga şi demară. Apoi făcu ceea ce nu mai făcuse niciodată. Se îndreptă direct către casa în care înfăptuise, probabil, cea mai odioasă dintre crimele sale. Mama ucisă era în dormitorul ei. Tommy dormea într-al lui – dincolo de lucarna a treia din stânga. Copiii se sculau la şapte, ca să se pregătească pentru şcoală. Dacă mama lor nu apărea până atunci, se duceau să o trezească ei. Îşi privi ceasul: era unu noaptea. Tommy mai avea înainte, probabil, cinci ore de normalitate.

— Bucură-te de ele, Tommy, murmură către fereastra întunecată. „Bucură-te de ele… Şi să ştii că-mi pare rău.”

Demară înghiţindu-şi lacrimile sărate care îi curgeau de obraji.

Capitolul 82

King plecase deja, într-o maşină închiriată, când Todd Williams o sună pe Michelle ca să-i dea vestea morţii lui Jean Robinson. Ea sosi în căminul îndurerat, care era deja înconjurat de poliţie şi de maşini de salvare. De la ferestre şi de pe verande, vecinii priveau îngroziţi. Nu se vedea, nicăieri, niciun copil. Tatăl lor îi dusese pe cei trei mici Robinsoni la o rudă care locuia în apropiere.

Michelle îi găsi pe Williams, pe Sylvia şi pe Bailey în dormitorul principal; se uitau cu toţii la fosta stăpână a casei.

Michelle se trase încet înapoi când văzu ce i se făcuse femeii.

Sylvia o privi dând din cap a înţelegere.

— Stigmate.

Palmele şi labele picioarelor lui Jean Robinson fuseseră mutilate astfel încât să imite semnele rămase pe trupul lui Isus în urma crucificării. Iar trupul era aşezat în poziţia în care Fiul lui Dumnezeu fusese răstignit pe crucea de lemn cioplit.

— Bobby Joe Lucas, spuse Bailey, epuizat. La începutul anilor şaptezeci, le-a făcut acelaşi lucru femeilor din Kansas şi Missouri, după ce le-a violat.

— Sunt cât se poate de sigură că aici nu a avut loc niciun viol, zise Sylvia.

— Nici n-am vrut să spun asta. Lucas a murit în închisoare, în urma unui atac de cord, în 1987. După câte spune soţul, cămaşa de noapte a femeii a dispărut. Asta se potriveşte cu modul de operare al criminalului nostru.

— Unde e Sean? întrebă Williams.

— A plecat în căutarea unor răspunsuri.

Bailey o privi bănuitor.

— Unde?

— Asta chiar n-o ştiu.

— Credeam că Batman nu pleacă nicăieri fără Robin, spuse agentul FBI, cu sarcasm.

William interveni înainte ca Michelle să riposteze.

— Păi, n-ai putea să-l suni? Aş vrea să afle şi el ce s-a întâmplat aici.

— Mobilul lui s-a făcut zob când ne urmărea Roger Canney. Încă nu şi-a luat altul.

— Sunt sigură că o să audă despre asta cât de curând, spuse Sylvia. Veştile proaste se răspândesc întotdeauna mai repede decât cele bune.

— Unde e soţul femeii?

— E cu copiii, răspunse Williams. Era pe drum când s-a întâmplat. E reprezentant comercial, pentru aparatură de înaltă tehnologie. Spunea că a fost sunat, de pe celularul soţiei sale, în dimineaţa asta, cu puţin înainte de ora unu. O voce i-a spus că ea era moartă. A încercat să o sune şi el pe celular, dar nu i-a răspuns nimeni. Pe urmă a sunat la numărul de acasă, dar linia nu funcţiona. Mai târziu a aflat că firele fuseseră tăiate. Aşa că a telefonat la 911.

— Când a ajuns Robinson aici?

— Cam la o oră după oamenii mei. Era pe drumul spre Washington, se ducea la o prezentare.

— Îi place să călătorească în toiul nopţii.

— Spunea că a vrut să-şi ducă copiii la culcare şi să mai stea puţin şi cu soţia înainte de a pleca, răspunse Bailey.

— Avem vreun motiv să-l suspectăm? întrebă Michelle.

— Nu, în afară de faptul că nu există niciun semn de intrare forţată; sau cel puţin noi nu am depistat niciunul, răspunse Williams.

— Şi nimeni nu a văzut nimic? întrebă ea.

— Aici nu erau decât cei trei copii. Bineînţeles că bebeluşul nu ne poate ajuta. Băiatul cel mare…

O femeie care era ajutor de şerif dădu buzna în cameră.

— Şefule, tocmai am terminat interogatoriul lui Tommy, băiatul mijlociu. Spune ca tatăl lui era în casă azi-noapte, când s-a trezit el. Nu ştie cât era ceasul. Zice că tatăl lui i-a spus că uitase ceva şi l-a trimis înapoi, la culcare.

În secunda următoare, un alt ajutor de şerif se năpusti în încăpere.

— Am găsit ceva într-o ţeavă de la subsol.

Puseră punga scoasă din ţeavă pe masa din bucătărie şi îi priviră conţinutul prin pereţii ei transparenţi.

— Medalionul cu Sfântul Christopher, inelul pentru buric, brăţara de gleznă, catarama şi un inel de ametist, inventarie Williams.

— Toate lucrurile luate de la fiecare din primele cinci victime, spuse Bailey.

Fără să ezite, William se întoarse către unul din ajutorii săi:

— Harold Robinson să fie arestat imediat.

Capitolul 83

King se dusese mai întâi la un medic din Lynchburg, un patolog renumit, cu care era prieten. Împreună, examinaseră cu mare atenţie rezultatele autopsiei lui Battle. Sylvia întocmise un raport mai detaliat, în care indusese rezultatul examenului toxicologic şi al examinării microscopice a ţesuturilor cerebrale ale lui Battle.

— Sean, ţinând cont de încreţiturile neobişnuit de grosolane ale zonei toracice a aortei, ca şi de leziunile microscopice ale creierului, nu pot nesocoti diagnosticul, spusese specialistul. Acestea sunt, cu siguranţă, semnele care trădează boala.

— Încă o întrebare, spusese King. Boala asta poate afecta fetusul?

— Vrei să ştii dacă poate traversa placenta? Sigur că da.

King se oprise apoi la spitalul UVA, unde discutase cu un profesor de la catedra de farmacologie. Era vorba despre baza întregului eşafodaj al raţionamentului său.

Şi suspiciunile îi fuseseră imediat confirmate.

Profesorul îi spusese că „organismul unei persoane care abuzează de narcotice puternice ajunge să le tolereze. Cu timpul, efectul lor se diminuează şi sunt necesare doze tot mai mari pentru a se obţine rezultatul dorit.”

King îi mulţumise şi se întorsese în maşină. „Păi ştiu cine ia, cu siguranţă, narcotice puternice: Dorothea.”

Următoarea sa ţintă fusese un anticariat din zona centrului comercial din Charlottesville, în care intrase de mai multe ori. Cu ajutorul patronului, găsise acolo ceea ce căuta.

— Este un disc cu cifru, îi explicase comerciantul. Îi arătase o piesă metalică, rotundă, care avea două inele cu litere, unul exterior şi unul interior. Este folosit pentru descifrarea mesajelor codificate. Inele trebuie rotite astfel încât să stabilească corespondenţa dintre două seturi de litere: *a* este *e*, *s* este *w,* şi aşa mai departe.

— Adică, dacă te deplasezi cu o singură literă sau cu o

un singur pas, se modifică conţinutul întregului mesaj? Cu un singur pas mai încolo?

— E foarte corect spus. Te deplasezi cu un singur pas şi se schimbă totul.

— Nici nu vă puteţi da seama cât de fericit m-aţi făcut.

King cumpără discul şi plecă, urmărit de privirile uluite ale patronului.

După foarte puţin timp, stătea deja de vorbă cu medicul curant al lui Bobby Battle, un medic de frunte din regiune, pe care îl cunoştea foarte bine.

Discută despre rezultatele autopsiei şi cu acest doctor, care studie raportul cu foarte mare atenţie, apoi îşi scoase ochelarii cu rame subţiri şi spuse, cu prudenţă:

— Ştii, eu nu am fost medicul lui decât în ultimii douăzeci de ani.

— Dar ai observat anumite schimbări?

— Da, cred că da, în ceea ce priveşte personalitatea lui. Dar s-au petrecut treptat, în decursul anilor. Jumătate dintre pacienţii mei îşi modifică unele aspecte ale personalităţii pe măsură ce îmbătrânesc.

— Dar, în cazul lui Bobby, nu ai bănuit că asta era cauza?

— Nu neapărat. De obicei, este vorba de o demenţă inofensivă sau de debutul bolii lui Alzheimer. Bineînţeles, nu aveam cum să beneficiez de ajutorul unui examen postmortem.

— Nu îi făceai analize când venea la consultaţii?

— Simptomele nu erau foarte severe şi ştii cum era el. Dacă nu voia să i se facă analize, nu i se făcea niciuna. Oricum, rezultatele autopsiei ar putea indica că boala ajunsese într-un stadiu avansat. Subliniez, *ar putea.*

— Ai discutat vreodată cu Remmy despre asta?

— Nu intra în atribuţiile mele şi nu aveam nicio dovadă concludentă. Bănuiesc că ea ştia că ceva nu era în ordine, se grăbi să adauge.

— Totuşi, au avut-o pe Savannah.

— Aşa cum se întâmplă de obicei, penicilina a acţionat

foarte eficient împotriva bolii. Şi fără nicio îndoială, Savannah e sănătoasă tun.

— Dacă Bobby avea boala, de cât timp o contractase?

— De zeci de ani. E cronică. Dacă nu este tratată, poate avea o evoluţie foarte lentă.

— Aşadar, s-ar fi putut îmbolnăvi după ce a conceput-o pe Savannah?

— Sau ar fi putut fi bolnav şi înainte. În stadiile avansate, boala nu se transmite pe cale sexuală, aşa că fătul nu ar fi fost în niciun pericol, chiar dacă el ar fi fost afectat în momentul concepţiei.

— Totuşi, Remmy s-ar fi putut molipsi.

— Nu-l cunosc pe medicul ei, dar bănuiesc că, în cazul ăsta, s-ar fi străduit să se trateze.

King mai stătu câteva minute de vorbă cu doctorul, apoi îi mulţumi şi plecă.

Trebuia să mai ajungă într-un singur loc. Dădu mai întâi un telefon, ca să fie sigur că magazinul era deschis. Cu două ore mai târziu, îşi parcă maşina în garajul centrului comercial din mijlocul oraşului. După încă vreo câteva minute, intră într-un magazin specializat, care vindea cu amănuntul, unde discută câtva timp cu unul dintre vânzători.

— O să funcţioneze? îl întrebă King, ridicând dispozitivul pe care îl dăduse vânzătorul după ce îi ascultase cererea.

— Fără niciun dubiu.

King se întoarse la iahtul său cu faţa luminată de un zâmbet larg. Aşa cum învăţase de-a lungul anilor, deţinerea informaţiei garanta că el este *regele*[16].

Abia intrase în iaht, când auzi paşi afară. Se uită pe geam şi o văzu pe Michelle năpustindu-se către doc.

Ieşi afară în timp ce ea alerga spre el.

— Te-am căutat peste tot, îi spuse.

— Ce s-a întâmplat?

— Se presupune că ucigaşul a fost descoperit.

King o privi uluit.

[16] Joc de cuvinte intraductibil; în lb. engleză *king* înseamnă „rege“.

— Ce? Cine?

— Să mergem, trebuie să fii pus la curent cu o mulţime de lucruri.

Alergară amândoi spre camioneta ei.

Capitolul 84

— Băieţelul e într-adevăr sigur că era tatăl lui? întrebă King, pentru a treia oară.

Se aflau la sediul poliţiei, unde treceau în revistă cele petrecute în casa familiei Robinson în noaptea precedentă.

— El aşa spune, răspunse Williams. Şi nu văd de ce ar minţi în privinţa asta.

— Dar a povestit că stătea în capul scărilor şi se uita în jos, unde era întuneric.

— Taică-său a vorbit cu el. Îi ştia numele, ştia şi numele fratelui lui, ştia că în casă exista un bebeluş, şi mai ştia până şi cum îl cheamă pe animalul de pluş al lui Tommy. Cine altcineva ar fi putut fi?

King nu îi răspunse; se lăsase pe spătarul scaunului şi se juca, distrat, cu stiloul pe care îl ţinea în mână.

— Şi am găsit în casa lui Robinson toate obiectele luate de la fiecare dintre primele cinci victime, continuă Williams.

— E vreo amprentă pe ele? întrebă King, tăios.

— Nu. Dar asta nu mă surprinde. Nu am găsit amprente la locul crimei nici în celelalte cazuri.

— Ce să zic, era tare convenabil să păstreze toate dovezile la el acasă.

— Nu e chiar aşa, am avut un noroc chior fiindcă am dat peste ele. Ajutorul meu le-a găsit numai din cauză că ţeava avea capacul înşurubat la capătul îndoit, nu la cel drept, ca toate celelalte. Coborâse la subsol ca să vadă dacă ucigaşul ar fi putut intra pe acolo şi asta i-a atras atenţia.

— Care e versiunea lui Robinson?

— A plecat de acasă la miezul nopţii şi era cam la jumătatea drumului către Washington când a primit telefonul.

— Şi nu se oprise nicăieri?

— Nu. Şi chiar a fost sunat, pe celular, de la telefonul soţiei sale. Dar ar fi putut foarte bine să stea acasă şi să folosească amândouă telefoanele.

— Cu toate astea, a ajuns acasă cu mai bine de o oră mai târziu decât voi? întrebă King, cu încăpăţânare.

— Poate că a condus toată noaptea prin împrejurimi, ca să-şi facă rost de un alibi. Şi nu părea absolut de loc şocat de moartea soţiei sale. Şi-a luat copiii şi a plecat la locuinţa unei rude.

— Şi din ce motiv i-ar fi ucis pe toţi oamenii ăia?

— E un criminal în serie deghizat în tată de familie. Nu făcea asta pentru prima oară. Îşi alegea victimele şi le făcea felul.

— Şi cum rămâne cu legătura dintre Deaver, Canney şi Battle?

— O simplă coincidenţă sau legătura nici nu există.

— Şi cum vă explicaţi faptul că şi-a omorât soţia? insistă King.

— Poate că ea îl suspecta, sugeră Bailey. A fost nevoit să o reducă la tăcere înainte ca bănuielile ei să-l pună în pericol şi a încercat să o includă în şirul crimelor în serie. Tipul umblă foarte mult noaptea singur pe drumuri, ceea ce e avantajos pentru un criminal în serie. Chiar acum verificăm cam pe unde se afla când au fost săvârşite crimele. A riscat fiindcă a omorât-o chiar acasă. Dar s-ar putea să nu fi avut de ales. Dacă nu l-ar fi văzut puştiul, nu l-am fi descoperit niciodată.

— Îhî, ceva îmi spune că el e omul nostru, făcu Williams.

— Adică băiatul care a vorbit cu el încă mai e în viaţă? spuse King.

— Poate că până şi un animal ca ăsta are nişte limite, răspunse Bailey. Sau poate că a crezut că fiul lui, fiind pe jumătate adormit, nu avea să-şi mai amintească conversaţia, sau că nimeni nu l-ar crezut dacă ar fi povestit despre asta. Tu eşti avocat. Un avocat al apărării ar broda o zi întreagă în jurul unui puşti atât de mic.

Exasperat, King se lăsă pe spătarul scaunului în timp ce Bailey în privea cu atenţie.

— Partenera ta spunea că faci nişte investigaţii pe cont propriu. Ai descoperit ceva?

În spatele întrebării agentului FBI era atât de multă ironie încât King se simţi îndemnat să-i sucească gâtul. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, de data asta Michelle fu cea care îi puse mâna pe umăr, străduindu-se să-l liniştească.

— Păstrează-ţi calmul, îi şopti.

— Iar eu ar trebui să spun: „Vezi-ţi de fundul tău, Michelle”?, murmură el, drept răspuns.

În loc de asta, se ridică şi zise:

— Ei bine, dacă el *este* criminalul, vă felicit. Ţineţi-ne la curent. Îşi scoase insigna de ajutor de şerif. O vrei înapoi, *şefule?*

— Nu. Nu e considerat vinovat în mod oficial până nu obţinem o mărturisire sau ceva mai multe dovezi.

— Perfect, fiindcă în momentul ăsta chiar îmi place să fiu ajutor de şerif. De fapt, s-ar putea chiar să-mi prindă bine.

Şi părăsi încăperea.

— Apropo de vulpe şi de struguri acri, spuse Bailey.

Michelle sări imediat în apărarea partenerului ei.

— Nu suntem siguri că Robinson e criminalul.

— Da, dar ne apropiem cu paşi mari de certitudinea asta, ripostă Bailey.

Ea se ridică să plece.

— A, Michelle, zise Bailey, aveţi grijă să ne ţineţi la curent cu toate *progresele* pe care le veţi face. Sunt sigur că ne vor fi extrem de folositoare în timpul anchetei.

— Chip, asta-i cea mai inteligentă chestie pe care ai spus-o de când ne cunoaştem.

Ea plecă, luând-o pe urmele lui King.

— În acest moment, care e părerea ta? îl întrebă.

— Mă gândesc că e mai bine să-l lăsăm pe Robinson la închisoare. Probabil că acolo e mult mai în siguranţă.

— Dar tu nu crezi că el a făcut-o?

— Nu, eu *ştiu* că e el nu a făcut-o.

— Aşadar ştii cine a făcut-o?

— O să ajung şi acolo. Ai avut ocazia să vorbeşti cu cei din familia Battle?

— Nu, după câte s-au întâmplat. Încă mai vrei să discut cu ei?

King se gândi un moment, bătând darabana pe capota camionetei ei.

— Nu, ne rezumăm doar la ceea ce e mai important. Suntem în criză de timp.

— Crezi că va ucide din nou?

— A făcut în aşa fel încât poliţia să creadă că ucigaşul e la închisoare. Şi-a asigurat retragerea. Totuşi, legile hazardului spun că Robinson ar trebui să aibă un alibi măcar pentru una dintre crime. Dar, cu cât aşteptăm mai mult, cu atât avem mai puţine şanse să punem mâna pe adevăratul criminal.

— Dacă nu va acţiona din nou, de ce trebuie să rămână Robinson la închisoare?

— Fiindcă sunt convins că, dacă iese, va fi găsit pe o alee cu un glonţ în cap şi având în pumnul rece şi încleştat un bilet pe care va fi scris, de mână, „Eu sunt criminalul”.

— Prin urmare, ce facem acum?

King deschise uşa camionetei.

— Acum e timpul să ne concentrăm pentru lovitura finală. Şi sper să ne ajute Dumnezeu să fie un knockout.

Capitolul 85

Verificase jumătate din lista luată din rulota lui Junior Deaver. Pentru ceilalţi avea nevoie de mai mult timp, dar îşi făcuse rost de un răgaz. Poliţia îl arestase pe Harold Robinson. Până la urmă avusese totuşi noroc că Tommy se trezise şi, după cum relatau ziarele, povestise că tatăl lui fusese în casă. Această identificare, plus descoperirea obiectelor care le aparţinuseră celor cinci victime, păreau să confirme că Robinson pusese în scenă orgia ucigătoare. Asta fusese intenţia lui de la bun început. Nu ştia cât de mult avea să-i întârzie astfel. Dacă Robinson avea un alibi pentru cel puţin una dintre crime, totul se ducea de râpă, dar, până atunci, el avea timp să-şi vadă de treabă. Iar soţia lui Robinson, care, în condiţii normale, ar fi putut certifica unde se aflase el în anumite momente, era moartă. Ceea ce făcea ca verificarea alibiurilor sale să-i dea poliţiei mult mai mult de furcă. Mai avea de săvârşit un singur omor, dar nu se temea că poliţia l-ar fi putut lega de crimele precedente, lăsându-l pe Robinson să-i scape din gheare. Cadavrul următoarei sale victime nu avea să fie descoperit niciodată. În urma ei nu avea să rămână, într-adevăr, nimic.

Spicuise, de curând, o informaţie foarte şocantă. Când verificase înregistrările obţinute prin microfonul plantat în biroul lui King şi Maxwell, auzise conversaţia dintre Michelle şi Billy Edwards. Cu mai bine de trei ani şi jumătate în urmă, marele Bobby Battle şi autoritara sa soţie se certaseră în hambarul cu maşini. Iar Rolls-Royce-ul fusese avariat. Cu mai bine de trei ani şi jumătate în urmă. De fapt, în ziua dinaintea plecării lui Edwards.

Căzu de gânduri. Era ceva care îi scăpa… Numai dacă şi-ar fi putut aduce aminte ce anume. În cele din urmă, se concentră din nou asupra listei care îi cuprindea pe toţi cei pentru care lucrase Junior în ultima vreme. Îşi imagina că, dacă cineva îi pusese lui Junior în cârcă jaful, acesta ar fi trebuit să aibă acces la camioneta şi la lucrurile lui

personale. Continuându-şi raţionamentul, deduse că persoana care comisese spargerea era aceea care îl ucisese, probabil, pe Bobby Battle. O faptă care nu numai că îi furase laurii, dar mai şi zădărnicise tot ce se chinuia el să înfăptuiască. Era un sacrilegiu care nu putea fi ispăşit decât prin pedeapsa capitală.

În biroul lor, Michelle şi King stăteau unul lângă altul.

— Gata, Sean, s-a terminat cu răspunsurile în doi peri. M-am săturat să tot fiu ţinută în întuneric. Ai spus că trebuie să-i dăm tipului o lovitură zdravănă şi că speri să fie un knockout. Vreau să aflu tot ce ştii. Şi vreau să aflu acum.

— Michelle…

— Totul, Sean, acum, sau n-ai decât să-ţi cauţi alt partener!

King se lăsă pe spate şi oftă adânc.

— OK, ştiu cine l-a omorât pe Bobby Battle. Am stat de vorbă cu o grămadă de doctori, am cumpărat antichităţi, am făcut ceva cercetări şi am dedus o parte din componentele jocului nostru de puzzle, acum totul se potriveşte.

— Cine e?!

— Mai întâi trebuie să-ţi spun că n-o să-ţi vină să crezi.

— Bine, n-o să-mi vină să cred.

Degetele lui King se jucau cu una din agrafele de pe biroul său.

— Harry Carrick l-a ucis pe Bobby Battle.

— Ţi-ai pierdut minţile? Ce motiv putea avea Harry…

— Unul vechi de când lumea, o întrerupse King. E amantul lui Remmy. De zeci de ani.

— Dar vrei să spui că tot el a jefuit şi casa familiei Battle?

— Da. Nu uita, e unul dintre vechii lor prieteni. I-a fost destul de uşor să facă rost de cheile vilei şi de parola sistemului de alarmă. Pe urmă a spart fereastra şi a făcut ca totul să pară un jaf. Spunea că Junior a lucrat şi pentru

el. Ai văzut cum arăta camioneta lui Junior. Era plină de unelte şi de haine. Harry putea să ia de acolo tot ce-i trebuia ca să-l încrimineze pe Junior. Şi, ceea ce pune capac la toate, a fost procuror şi judecător ani de zile, aşa că nu e un ageamiu în ceea ce priveşte amprentele. Putea să ia una de-a lui Junior şi să o plaseze în casă la Battle.

— Dar de ce să fi furat de la ei?

— Cred că Bobby păstra, în sertarul secret, dovezi ale legăturii lui cu Remmy. Dacă e aşa, e foarte posibil ca Harry să fi creat impresia că ascunzătoarea lui Remmy a fost adevărata ţintă a jafului, în vreme ce pe el îl interesa, de fapt, ceea ce se găsea într-a lui Bobby.

— Despre ce fel de dovezi incriminatoare ar putea fi vorba?

Drept răspuns, King trase un sertar şi scoase o fotografie. O răsuci şi îşi puse degetul pe spatele ei.

— Kc-pa? Ko-pa? De ce nu ne-am gândi la Kodak paper[17]?

Michelle se întinse, fără grabă, şi luă fotografia. Îşi plimbă degetele peste cuvintele „Kodak paper” imprimate pe dosul ei.

— O parte din astea s-au imprimat în sertar, din cauza umezelii.

King aprobă dând din cap.

— Crezi că avea o fotografie cu Remmy şi Harry într-o poziţie compromiţătoare?

— Aşa trebuie să fi fost. Harry ne-a expus teoria lui despre testamentul furat ca să ne trimită pe o pistă falsă. După cum văd eu lucrurile, Harry şi Remmy au făcut asta împreună. Trebuiau să recupereze fotografia, dar astfel încât totul să pară un jaf, în urma căruia au dispărut şi lucrurile lui Remmy. Conform acestei teorii, Remmy i-a dat lui Harry cheia şi codul de acces. Dar probabil că nu şi-au dat seama că sistemul de alarmă creează şi o arhivă. Pe asta am verificat-o eu, fără ştirea lui Remmy. La ora unu şi jumătate dimineaţa, când a avut loc jaful, cineva a folosit

[17] Hârtie foto Kodak.

codul de acces ca să scoată din funcţiune sistemul de alarmă. Nimeni nu a mai verificat asta, fiindcă toată lumea a presupus că a fost vorba de o spargere.

— Aşa că au luat fotografia.

— Şi nu mai aveau de făcut decât un singur lucru.

— Să-l omoare pe Battle, spuse Michelle, şi vocea i se frânse. Nu pot să cred asta, Sean, pur şi simplu nu pot. Nu despre Harry.

— Să privim lucrurile din punctul lui de vedere. Femeia pe care o iubea era măritată cu un monstru. Nu uita că era la spital în dimineaţa morţii lui Bobby. Ne-a spus că cei de la spital îl chemaseră, pentru că e consilierul lor juridic.

— Şi vrei să spui că nu este!

— Ba da, este, dar nu fusese chemat. Venise din proprie iniţiativă. Şi a făcut astfel încât să se întâlnească cu noi când plecam. Ne-a întrebat dacă o văzuserăm pe Remmy. Şi toate numai ca să ne spulbere orice bănuială pe care am fi putut-o avea în legătură cu el.

— Prin urmare, ce s-a întâmplat în noaptea când a fost ucis Bobby?

— Remmy a plecat de la spital pe la ora zece sau cam aşa ceva. I-a făcut semn lui Harry, care aştepta în parcarea spitalului, probabil îmbrăcat într-un combinezon de protecţie al acestuia. E consilierul juridic al spitalului. Ştie la ce oră se schimbă personalul. A intrat, a schimbat poziţia camerei de supraveghere, a injectat otrava în pungă, a lăsat indiciile false şi a plecat.

— Dar faptul că Remmy a fost acolo o include printre suspecţi. De ce au procedat în felul ăsta? De ce tocmai când Remmy era prin preajmă?

— De asta au lăsat indiciile care conduceau către criminalul în serie. Am verificat: Remmy era oricum bogată, chiar şi fără ca Bobby să-i lase moştenire proprietatea. Aşa că ăsta nu era un motiv pentru care să-l ucidă. Şi, pentru că Remmy era acolo, oamenii ar fi putut crede că i s-a făcut o înscenare. Chiar dacă ar fi suspectat-o la început, după câtva timp ar fi ajuns la raţionamentul

tău: dacă ea ar fi fost într-adevăr cea care a făcut-o, ar fi avut grijă să nu fie văzută în preajma rezervei în noaptea morţii lui Bobby.

— Şi ce au de gând, ea şi Harry? Să aştepte puţin şi apoi să se căsătorească?

— Nu, presupun că, după intervalul de timp impus de prudenţă, Remmy ar pleca de aici. Iar Harry ar face, ceva mai târziu, acelaşi lucru. Destinaţia ar putea fi o insulă particulară din Grecia.

Michelle inspiră adânc şi expiră pe îndelete.

— Şi noi ce facem acum?

— Luăm cina împreună cu Remmy şi cu Harry.

— Poftim? îţi arde de glumă?

— Nu. Cinăm acasă la Harry. King se dădu mai aproape. Michelle, ei au făcut o greşeală, una mică, dar a fost de ajuns. Folosind un mic dispozitiv de supraveghere pe care l-am luat de la centrul comercial, am obţinut dovada de care aveam nevoie.

— Todd ştie despre asta? Sau Bailey?

— Nu, doar noi doi. Nu o să fiu niciodată de acord cu ceea ce au făcut Harry şi Remmy, dar cred că merită ca totul să se rezolve într-un mod cât mai discret şi mai demn.

— Când? întrebă ea.

— Mâine seară, la şapte. Harry lipseşte din oraş până mâine după amiază. Nu o să fim decât noi patru. Odată ce îşi vor da seama că ştim totul şi că avem dovada, nu mă îndoiesc că vor mărturisi şi că ne vor urma în linişte. Pe urmă îi vom preda lui Todd.

— Nu-mi place treaba asta, Sean. Nu-mi place de loc.

— Crezi că mie îmi place? Harry a făcut parte din Curtea Supremă de Justiţie a Virginiei; mi-e prieten foarte bun de ani de zile.

— Ştiu, dar…

— Oricât de mult ţi-ar plăcea Harry, nu trebuie să ţii cont de asta. Din multe puncte de vedere, Bobby era un mizerabil. Am aflat şi că suferea de o boală cronică, pe care s-ar putea să i-o fi transmis lui Remmy.

— O, Doamne!

— Cu toate astea, continuă King, nu merita să fie ucis. O privi în ochi şi zise, cu voce scăzută: Uite, ţi-am spus tot ce ştiam. Eşti alături de mine, Michelle? o întrebă, după o pauză.

— Sunt alături de tine, spuse ea, încet.

Capitolul 86

King îl rugase pe Harry să-i dea Calpumiei o zi liberă, ca să poată găti el cina pentru toţi patru.

— Ai o bucătărie grozavă, Harry, spuse King, în timp ce el şi Michelle aşezau masa. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să vin mai devreme, ca să fac toate pregătirile.

Harry privi mâncărurile preparate artistic.

— Sean, sunt nevoit să mă gândesc că propunerea ta a fost mai mult în avantajul meu.

Harry era îmbrăcat cu unul din costumele lui cele mai bune, cu toate că acesta părea să nu-i mai vină ca turnat.

— Greutatea mea nu s-a schimbat în ultimii patruzeci de ani, dar s-a deplasat în alte locuri, le explică, prefăcându-se supărat.

— Da, chiar aşa, spuse Remmy, care, la rândul ei, se îmbrăcase foarte elegant.

În sufrageria imensă, ea şi Harry stăteau alături, vizavi de Sean şi de Michelle.

— Sper că drumul vostru către casă nu va mai fi la fel de plin de evenimente cum a fost cel de după ultima noastră cină.

— De fapt, cred că seara asta va avea un punct de atracţie deosebit, spuse King, evaziv, începând să servească mâncarea.

Între timp, Michelle privea fix, cu o expresie absentă.

— Michelle, ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă Harry.

Ea îşi întoarse repede privirea către el.

— Nimic, doar că nu mă simt chiar în apele mele. Trebuie să fie astenia de primăvară.

Cina se desfăşură fără evenimente. După desert, trecură să-şi bea cafelele în bibliotecă. Noaptea devenise răcoroasă şi focul era aprins. King se îndreptă spre un paravan despărţitor, de mari dimensiuni, din lemn şi metal ştanţat, care era plasat într-un colţ, în diagonală.

— E o piesă superbă, spuse.

— Secolul al optsprezecelea, răspunse Harry. A fost

lucrat de mână, din materiale existente aici, pe această proprietate.

King rămase în picioare, în faţa focului. Îi aruncă lui Michelle o privire agitată, apoi spuse:

— Mă tem că nu m-am purtat foarte corect în seara asta.

Harry şi Remmy îşi întrerupseră discuţia şi îl priviră surprinşi.

— Poftim? spuse Remmy.

— Scopul acestei cine nu a fost unul monden.

Harry îşi lăsă jos cafeaua şi se uită la Remmy şi la Michelle, care avea ochii plecaţi şi mâinile îndesate în buzunarul jachetei.

— Nu înţeleg, Sean. Cu alte cuvinte, vrei să mai discutăm despre caz?

— Nu, nu mai e nevoie de nicio discuţie. Cred că am aflat tot ce trebuia.

Cei doi continuau să îl privească plini de curiozitate.

În cele din urmă, Michelle răbufni:

— Sean, spune-le, şi gata.

— Ce să ne spună? întrebă Harry.

Mâna în care Remmy îşi ţinea ceaşca şi farfurioara începu să tremure.

Se întoarseră cu toţii când omul cu glugă neagră intră în încăpere cu pistolul scos şi marcând cu raza roşie a laserului inima lui Harry.

Cât ai clipi, King păşi între purtătorul glugii şi Harry.

— Asta trebuie să înceteze chiar acum, spuse el, fără să ridice tonul. Gata cu crimele.

— Dă-te la o parte, sau o să mori primul!

Remmy se ridică. Pistolul se roti înspre ea.

— Stai jos, spuse bărbatul, cu voce tăioasă.

King făcu un pas înainte, dar se opri când pistolul se îndreptă din nou către el.

— Michelle, spuse omul cu glugă neagră, scoate-ţi pistolul şi pune-l pe masă. Acum! Şi fără acte de eroism, adăugă.

Ea făcu întocmai, ţinând arma de ţeavă.

— N-ai cum să ne omori pe toţi, nu-i aşa? spuse King.

— Mă gândesc la asta, mă gândesc serios, ripostă celălalt, în timp ce o ţintea pe Remmy.

— Ei, cred că e timpul să afli că ai primit mesaje eronate, zise King, calm. Remmy şi Harry n-au nicio legătură cu moartea lui Bobby. A fost o înscenare. Una care trebuia să te aducă aici. Am găsit microfonul, adăugă, după o pauză.

Omul înarmat făcu un pas înapoi, lăsând pistolul în jos.

— Cum?

— Discuţia mea cu Michelle, pe care ai ascultat-o, a fost regizată. OK!

Pocni din degete şi încăperea se umplu imediat de poliţişti şi de agenţi FBI înarmaţi până în dinţi. Ieşiseră din spatele paravanului imens, din dulapul mare din colţ şi din spatele draperiilor groase. Cu o duzină de arme împotriva pistolului său, bărbatul cu glugă neagră se retrase cu spatele către perete.

— Aruncă-l, spuse Todd Williams, cu pistolul ridicat astfel încât să ţintească exact crucea trasată pe glugă.

Michelle îşi luase înapoi arma şi ochea exact acelaşi punct. Purtătorul glugii lăsa impresia că se gândeşte dacă să rişte sau nu. Tot trupul păru să i se încordeze.

— Aruncă-l! urlă Williams, care îi ghicise intenţiile.

— Ar mai bine să o faci, spuse King, cu voce joasă. Măcar aşa o să poţi clarifica puţinele necunoscute rămase. Cred că ne datorezi măcar atât.

— Da, chiar crezi asta?

În ciuda sarcasmului, bărbatul îşi lăsă pistolul să cadă pe podea. Imediat, poliţişti se repeziră asupra lui şi îi încătuşară mâinile.

— Casa a fost înconjurată toată ziua, spuse King, în timp ce omul era împins înapoi. Am ştiut tot timpul exact unde erai. Când am venit să admir paravanul ăsta, am dat, de fapt, de ştire că erai în casă şi că era timpul să încep mica mea reprezentaţie. Făcu o pauză. I-am plasat pe Harry şi pe Remmy în locuri sigure, ca să nu ai ocazia să te

năpusteşti cu arma asupra noastră. Am făcut totul după regulile noastre. A fost chiar relaxant. Se apropie de prizonier. Îmi permiţi? Se uită la mâinile încătuşate ale celuilalt. Pentru că circumstanţele te împiedică să ţi-o scoţi singur.

— Nu mai contează acum, nu-i aşa?

King se uită la Remmy.

— Remmy, îmi dau seama că deja i-ai recunoscut vocea; dar, Harry, cred că, oricum, ar fi bine să o susţii.

Harry înconjură cu braţul umerii tremurători ai lui Remmy. Ea îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi un suspin.

King ridică gluga. Bărbatul fu străbătut de un fior abia perceptibil în timp ce ţesătura aluneca, dezvăluindu-i trăsăturile puternice.

— S-a terminat, Eddie, declară King.

Înconjurat de oameni înarmaţi, încătuşat şi prins asupra faptului, Eddie Battle cuteză totuşi să zâmbească.

— Sean, chiar crezi asta?

— Da, o cred.

— Să fiu al dracului dacă nu ţin pariul, bătrâne.

Capitolul 87

— Încă nu înţeleg cum ai reuşit să descifrezi totul, Sean, spuse Williams.

Şeriful, Sylvia şi Chip Bailey se strânseseră în biroul lui King şi Maxwell.

Înainte de a răspunde, King îndoi o agrafă, transformând-o într-un triunghi.

— Şapte ore, spuse el. Astea şapte ore mi-au îndreptat bănuielile către Eddie.

— Ai mai pomenit despre asta, zise Williams.

— Dar nu era un indiciu clar. M-a făcut să încep să mă gândesc la drogul care i se dăduse lui Eddie, sau, mai degrabă, pe care şi-l administrase singur.

— Sulfatul de morfină, spuse Michelle.

— Exact. Am stat de vorbă cu un expert în narcotice. Mi-a spus că o doză medie de drog te lasă fără cunoştinţă pentru *opt* până la *nouă* ore, ceea ce nu este valabil şi pentru persoanele care sunt obişnuite să folosească narcotice puternice. Ei, şi Dorothea e chiar una dintre ele. Cred că Eddie i-a dat cumva drogul pe la ora două noaptea, după ce au făcut sex. Însă, datorită rezistenţei faţă de droguri pe care o dobândise luând narcoticele, efectele morfinei au fost reduse. De fapt, ea îşi revenise aproape *cu totul* după mai puţin de şase ore – adică înainte de ora opt, când a venit Savannah să-i spună despre uciderea lui Sally.

— Dar ne-a povestit că se simţea ca-n ceaţă, zise Bailey.

— Şi chiar aşa era, dar ceaţa tocmai începea să se risipească. Noi am crezut că minţea, că încerca să ne ascundă ceva. Însă Eddie nu putea lua sulfatul de morfină înainte de a o ucide pe Sally, adică nu înainte de, să zicem, ora şase. Efectele drogului au început să se împrăştie în jurul orei trei după amiază, adică la nouă ore după ce îl luase, sau după durata normală a stării de inconştienţă induse de drog. Asta era posibil numai dacă îl luase după uciderea lui Sally. Cele şapte ore care mă obsedau se

refereau la timpul scurs între uciderea lui Sally şi momentul în care îmi povestise despre Junior. Dar m-au făcut să încep să socotesc cât de mult rămăsese Eddie fără cunoştinţă şi ceva nu se potrivea. Mai ales dacă presupuneam că şi Dorothea fusese drogată, momentele în care îşi reveniseră cei doi erau prea îndepărtate. Chiar dacă luam în considerare rezistenţa pe care o dobândise ea faţă de droguri, discrepanţa rămânea mult prea mare.

William se pocni peste coapsă.

— Fir-ar să fie, asta nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Îndreptă un deget acuzator către Bailey. Şi nici ţie.

— Am presupus, continuă King, că, dacă ucigaşul nu era Eddie, el trebuia să fi fost cel care îl drogase, dar era de aşteptat să o facă înainte de a o omorî pe Sally, pentru ca Eddie să fie inconştient în momentul crimei. Nu avea sens să aştepte până după uciderea femeii. Ce rost ar fi avut? Şi, pentru un criminal, este tipic să părăsească repede locul, nu să piardă timpul injectându-i cuiva un drog fără să aibă niciun motiv.

— Asta are sens, admise Bailey.

— Cele şapte ore m-au mai făcut să mă gândesc şi la altceva. Dacă Sally fusese ucisă din cauza celor pe care mi le spusese cu doar şapte ore mai devreme, atunci pe iahtul meu se aflau microfoane. Cum altfel ar fi putut Eddie să afle totul atât de repede? Probabil că o urmărise pe Sally până la mine şi pe urmă ascultase convorbirea din maşină. Oricum, trebuia să iau măsuri în privinţa asta, aşa că mi-am cumpărat ceva.

Le arătă un aparat de dimensiuni reduse.

— E un detector de emiţătoare şi un captator de frecvenţe de unu până la trei megahertzi. Are şi o scală cu şaisprezece gradaţii care indică intensitatea frecvenţelor radio, aşa că te poate conduce direct în locul unde se află microfonul.

— Ai găsit microfonul şi nu l-ai demontat? spuse Bailey.

— Nu. Atâta vreme cât Eddie era convins că informaţiile pe care le recepţiona erau reale, îl puteam folosi ca să-l

manipulez.

— Faptul că au intrat în joc a fost un act de curaj din partea lui Harry şi Remmy, zise Michelle.

— Niciunul dintre ei nu a ştiut că era vorba de Eddie înainte de a-i auzi vocea. Îmi pare rău că am supus-o pe Remmy unui astfel de şoc, dar m-am gândit că ar fi fost mai rău dacă o împovăram spunându-i dinainte despre vinovăţia fiului ei.

— Am fost îngrijorat din cauza asta, spuse Williams. Adică, deşi casa era înconjurată, m-am temut că, totuşi, ar fi putut împuşca pe cineva.

— Eram sigur că nu avea s-o facă, mai ales după ce avea să afle că între Harry şi moartea lui Bobby nu exista nicio legătură. Eddie a jucat cinstit, îi recunosc meritul ăsta. A ucis, dar numai din anumite motive. Dar, pentru orice eventualitate, i-am cerut lui Harry să poarte o vestă antiglonţ. Costumul îi era cam strâmt din cauza asta, dar inconvenientul merita să fie suportat. Şi, bineînţeles, prezenţa unei duzini de poliţişti înarmaţi în aceeaşi cameră nu deranja cu nimic.

Deschise uşa biroului şi scoase din el un alt obiect.

— Ce e ăsta? întrebă Sylvia, privindu-l plină de curiozitate.

— E un disc cu cifru, folosit pentru decodificarea mesajelor criptate. Asta e versiunea folosită de armata confederată în timpul Războiului Civil. Eddie are unul în atelierul lui. Răsuci discul. Dacă îl decalezi doar cu o singur pas, ca şi cum te-ai deplasa cu un minut pe cadranul unui ceas, mesajul transmis capătă cu totul alt sens. Un singur pas, atâta tot. Sunt sigur că de aici i-a venit lui Eddie ideea să modifice orele indicate de ceasuri, în funcţie de victimă. Şi-a folosit şi latura creatoare şi pasiunea pentru istoria Războiului Civil.

— Dar eu nu înţeleg cum se face că a avut alibiuri, protestă Bailey. Am verificat. De exemplu, când au fost ucişi Canney, Pembroke şi Hinson, lua parte la reconstituirile Războiului Civil.

— E adevărat. Dar, în timpul nopţii, reconstituitorii dorm în maşinile sau în corturile lor. Eddie ar fi putut pleca pe furiş, fără să i se simtă lipsa. M-am uitat pe hartă. În cazul nici uneia dintre crime nu se afla la o distanţă mai mare de două ore de mers cu maşina. I-ar fi fost uşor să se întoarcă la timp pentru lupta din ziua următoare.

— Stai puţin, spuse Bailey. Am găsit oameni care au luat parte la reconstituirile alea. Îşi amintesc că, efectiv, camioneta lui Eddie a fost tot timpul acolo. Asta e sigur.

— Cât despre camionetă, răspunse King, nu mă-ndoiesc că *a fost* tot timpul acolo. Dar camioneta lui are şi un cablu de remorcare. Am verificat. La cele două repuneri în scenă despre care vorbeşti, nu şi-a adus remorca în care transportă calul. Dar ar fi putut remorca o altă maşină pe care să o fi lăsat în apropiere de locul reconstituirii, ascunsă în pădure. Şi ar fi putut folosi maşina aia ca să ajungă la locul crimei şi ca să se întoarcă, şi toată lumea ar fi fost convinsă că nu plecase nicăieri, pentru că, tot timpul, camioneta lui nu se mişcase de acolo. De fapt, cred că o să descoperim că mai are o altă maşină pe care o folosea şi care e ascunsă pe undeva.

— Doamne, făcu Sylvia, răsuflând adânc. Am fost atât de orbi cu toţii.

— OK, Sean, ne-ai spus cum ai descoperit totul, dar acum spune-ne de ce. De ce i-a omorât Eddie pe toţi oamenii ăia? întrebă Williams.

— Şi pe limba prostului, dacă se poate, spuse Sylvia, cu un zâmbet, repetând cuvintele folosite la King la morgă, când ea se pregătea să le explice cauzele morţii Rhondei Tyler.

King îi întoarse zâmbetul.

— Eddie Battle e un bărbat sofisticat. Şi cred că planul ăsta se înfiripa în mintea lui de foarte multă vreme. Cred că totul a început la moartea fratelui lui geamăn.

— Bobby Jr., cel care s-a născut total retardat din punct de vedere mintal, spuse Bailey.

— Nu, Bobby Jr. nu s-a născut retardat. S-a născut

infectat cu *sifilis.* Creierul i-a fost afectat mai târziu.

— Sifilis? exclamă Bailey.

King luă două poze de pe biroul său.

— Când eu şi Michelle am fost în dormitorul lui Bobby, Savannah ne-a arătat poza asta a gemenilor, de când erau foarte mici. Nu i-a putut deosebi. Ridică cealaltă fotografie. E o poză a lui Bobby Jr., făcută cu puţin timp înainte de a muri, pe care ne-a arătat-o Mason. Modificarea trăsăturilor, manifestările hidrocefaliei şi problemele pe care le avea cu dinţii şi cu ochii sunt foarte uşor de observat. A luat sifilisul de la mama lui, când era în uter.

— Dinţii lui Hutchinson, molari ca dudele, atrofia nervului optic, spuse Sylvia, după ce se uită cu atenţie la tânărul din fotografie. De unde a luat Remmy sifilisul?

— De la soţul ei. A molipsit-o fie când a rămas gravidă cu gemenii, fie în timpul primului sau al celui de-al doilea trimestru de sarcină.

— Iar sifilisul poate traversa placenta, zise Sylvia, pe un ton confidenţial.

— Exact. Probabil deteriorarea creierului lui Bobby Jr., ca şi apariţia celorlalte simptome, s-a datorat faptului că nu a fost tratat. Pe urmă a murit de cancer, dar sunt sigur că sifilisul îi slăbise foarte mult organismul.

— De ce nu a fost tratat? întrebă Sylvia.

— Am avut o discuţie foarte jenantă cu Remmy pe tema asta. Ea spune că, atunci când băiatul a început să aibă simptome ciudate, Bobby nu a fost de acord să-l ducă la doctor. Nici măcar n-a vrut să admită că era bolnav. Probabil că nu a crezut niciodată nici că el însuşi avea sifilis, pentru că se pare că nici el nu a făcut niciun tratament, niciodată. Oricum, atunci când Remmy a apelat la ajutorul unui medic, era prea târziu. Boala făcuse deja stricăciuni ireparabile. Ţineţi cont că asta se întâmpla acum mai bine de treizeci de ani, când medicina nu ajunsese nici pe departe la performanţele de acum. Ea trăieşte cu vina asta de ani de zile.

— E greu de crezut că o femeie ca Remmy nu s-a dus

imediat cu fiul ei la un doctor, spuse Michelle.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, făcu Sylvia.

— Cred că sunt foarte multe lucruri pe care nu le ştim despre Remmy şi despre relaţia pe care o avea cu soţul ei, zise King. Ce se poate spune despre femeie care vorbeşte cu veneraţie şi cu mândrie despre soţul ei, dar nu-şi poartă verigheta şi puţin îi pasă dacă şi-o mai recuperează sau nu? Aici sunt ape adânci, cărora nu le vom da niciodată de fund.

— Dar au conceput-o pe Savannah cu mulţi ani mai târziu şi ea e bine sănătoasă, sublinie Bailey.

— Atunci Bobby nu mai era contagios şi Remmy îşi tratase sifilisul cu multă vreme în urmă. King dădu fotografiile la o parte şi continuă. Revenind la istoricul evenimentelor, boala se răspândeşte mai ales datorită contactului sexual cu prostituatele. Aşa cum ştim, Bobby era renumit pentru că se înhăita cu astfel de femei. A luat boala de la o prostituată şi a molipsit-o pe Remmy care, fără să ştie, l-a contaminat pe Bobby Jr. El şi Eddie nu erau gemeni identici, ci heterozigoţi, aşa că nu se aflau în acelaşi lichid amniotic. Probabil aşa se explică de ce Eddie nu a fost contaminat.

— Şi Eddie a aflat toate astea? se interesă Bailey.

— Da, fără să-mi dau seama cum. Dar cred că îl măcinau de foarte multă vreme. Erau butoiaşul de pulbere care aşteaptă să i se aprindă fitilul. Cred că şi Eddie se simţea cumplit de vinovat. Ştia că numai datorită norocului scăpase de o soartă asemănătoare. Toată lumea spune că îşi iubea fratele foarte mult.

— Aşa că Rhonda Tyler a fost… începu Williams.

— Eddie a pedepsit-o, în mod simbolic, pe prostituata care îi contaminase tatăl, osândindu-i astfel fratele. Tyler a avut cumplitul ghinion de a-l întâlni pe Eddie când nu trebuia.

— Cuta nefirească a aortei lui Bobby şi leziunile lui craniene, spuse Sylvia. Sunt indicii ale sifilisului, adăugă, pe un ton plin de amărăciune, acoperindu-şi ochii cu

palma.

— De fapt, tu nu căutai aşa ceva, Sylvia, spuse King, cu blândeţe. Şi astea ar fi putut fi provocate, la fel de bine, şi de alte boli.

Michelle preluă explicaţiile.

— Steve Canney a trebuit să moară pentru că se născuse în urma aventurii pe care o avusese mama lui cu Bobby. Mama lui era moartă, aşa că Steve a trebuit să fie sacrificat în locul ei.

— Eddie îi este devotat lui Remmy, spuse King. Sunt sigur că el îl considera pe bastard o insultă directă la adresa ei. Janice Pembroke s-a aflat doar într-un loc nepotrivit, într-un moment nepotrivit.

— Cu un singur pas mai încolo, spuse Bailey.

— Corect. La fel s-a întâmplat cu Diane Hinson. Cu un singur pas mai încolo, ca să-şi acopere urmele şi să rupă şirul legăturilor dintre victimele sale.

— Şi Junior Deaver?

— Eddie a crezut că îi jefuise mama. Asta a fost suficient. Când a aflat că se înşelase, s-a răzbunat pe Sally. Se poate vedea că are simţul corectitudinii şi al dreptăţii, cu toate că e distorsionat. Urmele de noroi din holul casei lui ar fi trebuit să-mi dea de înţeles că de el era vorba. Savannah a spus că ea nu s-a mişcat de lângă uşă, dar urmele se vedeau peste tot. Erau de la cizmele lui Eddie, nu de la ale lui Savannah. Fusese presat de timp. Nu ştia când ar fi putut să-şi revină Dorothea şi trebuia să ia şi el morfină. Probabil că nici n-a observat noroiul. Aşa cum ne putem da seama după modul în care a mutilat-o pe Sally, era în pragul nebuniei.

— În prag! exclamă Williams.

— Iar pe urmă l-a ales pe Harold Robinson drept ţap ispăşitor. Nu ştiu de ce l-a preferat pe el.

— Stai puţin. Bărbatul pe care l-a văzut băieţelul era Eddie? întrebă Michelle.

— Da.

— Şi de ce nu l-a ucis şi pe el?

— Probabil s-a gândit că soarta lui Robinson avea să fie definitiv pecetluită fiindcă puştiul credea că vorbise cu el. Şi chiar aşa s-a întâmplat. Sau poate că, în ciuda tuturor faptelor sale, Eddie nu s-a simţit în stare să ucidă un copil. Aşa cum spuneam, e un bărbat sofisticat.

— Adică un monstru, spuse Williams.

— Dorothea ştie? întrebă Sylvia.

Bailey dădu din cap.

— I-am spus eu. Remmy şi Savannah au vrut să-i dăm vestea împreună. Daţi-mi voie să vă spun că toată familia e ţicnită.

— Dar de ce juca Eddie rolul unor criminali în serie notorii? întrebă Williams.

King arătă înspre Bailey cu o înclinare a capului.

— Cred că asta îţi era destinată ţie, Chip.

— Mie?

— Ar avea sens dacă ar fi vrut să-şi demonstreze superioritatea. Să te înfrângă chiar în domeniul în care te-ai specializat.

— De ce? Eram prieteni. I-am salvat viaţa.

— Nu, tu doar ai făcut să se aleagă praful de planul lui de răpire.

Bailey sări de pe scaun.

— Cum?

— Sunt convins că a pus la cale propria lui răpire. L-a angajat pe omul pe care l-aţi omorât. Intenţiona să-şi pedepsească tatăl pentru moartea fratelui său, care se prăpădise cu doi ani înainte. Şi studentul de douăzeci de ani de atunci a crezut că nu putea face asta decât uşurându-i portofelul cu cinci milioane de dolari. Sunt sigur că el a fost cel care a ars banii după ce i-aţi ucis partenerul. Nu vroia ca tatăl lui să-i primească înapoi. Dar n-a avut destul timp. Trebuia să se lege din nou şi s-o facă pe prostul la sosirea voastră acolo. V-am spus că ţine în el, de multă vreme, ura împotriva tatălui său.

— De necrezut, spuse Bailey, reaşezându-se încet pe scaun. Asta-i de necrezut, repetă. Aşadar, în toţi anii ăştia

a pretins că totul era nemaipomenit şi, în realitate, nu mă putea suferi?

— Eddie e un actor desăvârşit şi un mincinos. S-ar putea spune că te poţi considera norocos fiindcă n-ai fost găsit cu un ceas la mână.

— Isuse! făcu agentul FBI.

— Sean, spuse Williams, de la răpire şi până la crimele astea au trecut douăzeci de ani. Ce l-a făcut pe Eddie să acţioneze?

— Cred că atacul cerebral suferit de tatăl său. Poate că s-a temut că Bobby avea să moară înainte de a putea să-i arate cum vedea el dreptatea. Nu sunt foarte sigur de asta, dar suprapunerea în timp e mai mult decât o coincidenţă.

— Şi acum ce mai urmează? se interesă Michelle.

— Mâine, la tribunal, Eddie va fi pus sub acuzare, răspunse Williams.

— Nu mă îndoiesc că procesul său va lua o altă turnură, spuse King. Dacă se va ajunge până acolo.

— Ce, vrei să spui că va fi declarat nebun? întrebă Williams. Nu se poate. Nemernicul ştia foarte bine ce făcea.

— Într-un fel, exorciza demonii care i-au stat alături aproape toată viaţa, spuse King. Nu caut scuze pentru ceea ce a făcut şi, dacă va fi condamnat la moarte, aşa să fie. Dar, dacă tatăl lui nu ar fi fost Bobby Battle, cred că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Se uitară unii la alţii în tăcere.

— Şi numai pentru a căpăta mila Domnului mă îndrept eu într-acolo, spuse Sylvia, cu voce abia auzită.

Capitolul 88

A doua zi dimineaţă, când Eddie Battle era condus la tribunal de o escortă alcătuită din poliţişti şi agenţi FBI în uniformă, locuitorii oraşului şi reporterii formau o mulţime atât de densă, încât nu putea fi străbătută. Într-adevăr, în urma atenţiei de care i se acordase, pe plan naţional, întregii poveşti, se părea că toată populaţia din cinci state venise să asiste. Şi gloata părea mânioasă.

— Rahat, zbieră şeriful Williams, din duba aflată în fruntea escortei, în timp ce privea mulţimea. Exact de asta mă temeam. Primim ameninţări cu moartea la adresa lui Battle încă de când s-a aflat că a fost arestat. Se uită la adunătura care le stătea în drum. Nu mai spun ce-ar însemna ca unul din ăia de acolo să aibă şi o armă.

Cercetă cu atenţie un grup de bărbaţi voinici, care stăteau alături de nişte camionete cu benele pline de materiale de construcţie.

— Probabil că e o gaşcă de prieteni de-ai lui Junior şi nu par să fi venit încoace ca să-l mângâie pe Eddie pe creştet.

— Clădirea tribunalului nu are şi o intrare subterană? spuse Bailey, care stătea pe locul din spatele lui Williams.

— Crezi că, dacă ar fi avut, nu aş fi luat-o deja într-acolo? Poate că ar trebui să-l ducem înapoi, la închisoare, şi să aşteptăm să se liniştească spiritele.

— Să se liniştească! Până atunci or să treacă luni de zile. Cred că e mai bine să terminăm cu asta acum, cât avem mulţi oameni la dispoziţie.

Williams mai studie o vreme mulţimea, apoi lătră în staţia de emisie recepţie:

— OK, ne deplasăm exact pe mijlocul străzii. Mergeţi încet; nu vreau să fim daţi în judecată fiindcă am dat peste careva. Parcăm pe peluză, exact lângă treptele din faţă. Vreau să eliberaţi zona şi să asiguraţi protecţia. Vreau să văd acolo un cerc protector din trupuri, s-a-nţeles? Pe urmă deschidem uşile şi îi facem repede vânt înăuntru, ca să fie pus sub acuzare. Şi, înainte să-l scoatem din nou

afară, trebuie să împrăştiem mulţimea şi scăpăm de maşinile alea ale ziariştilor, asta-i al naibii de sigur.

— Todd, dacă faci asta, o să ai probleme din pricina Primului Amendament, spuse Bailey.

— Primul Amendament să se ducă dracului! Eu trebuie să păstrez prizonierul în viaţă. Fie şi numai ca să poată fi executat mai târziu.

Reuşiră să asigure protecţia zonei, parcară duba în faţă tribunalului şi Eddie fu condus repede în clădire, în timp ce din mulţimea dimprejur se arunca, pe lângă urlete şi epitete, cu sticle, cutii de conserve, pietre şi alte obiecte care puteau fi azvârlite, dar, din fericire, nu şi cu gloanţe.

Avocaţii lui Battle, numiţi din oficiu, îl aşteptau în afara sălii de judecată. Schimbară repede câteva cuvinte şi intrară în sală, unde Eddie pledă nevinovat. Avocatul său nu solicită fixarea unei cauţiuni, dar nu din cauză că o astfel de cerere nu ar fi fost luată în considerare. Pe avocaţii săi în îngrozea, probabil, ideea că Eddie, odată eliberat, le-ar fi putut face câte o vizită în miez de noapte.

— Păstrăm legătura, spuse avocata lui, o femeie înaltă, masivă, cu o tunsoare urâtă.

— Sunt sigur, spuse Eddie; uniforma portocalie, din două piese, a închisorii, era gata să pleznească pe trupul lui vânjos. Credeţi că mă puteţi scoate de aici pentru bună purtare?

Eddie şi paznicii săi se îndreptară către ieşire, dar fură opriţi de Williams şi de Bailey cu mult înainte de a ajunge la uşă.

— Ne uitam la agitaţia care e acolo, afară, spuse Williams. Trebuie s-o domolim înainte de a-l scoate de aici. Am cerut să ni se aducă spray-uri cu piper şi gaze lacrimogene, pentru cazul în care nu se împrăştie de bună voie.

Eddie zâmbi.

— Se pare că am pus bătrânul Wrightsburg într-adevăr pe jar, Todd.

— Ţineţi gura! ţipă Williams, ceea ce nu reuşi să şteargă

zâmbetul de pe faţa lui Eddie. Acesta începu, dimpotrivă, să se lăţească.

— Acum trebuie să mă protejezi, Todd. Nu-i poţi lăsa să mă omoare, fiindcă mass-media ar fi nemulţumită. Nu-i poţi lipsi se spectacol. Gândeşte-te la taxe. Gândeşte-te la dolarii suplimentari.

— Ţi-am spus să-ţi ţii gura!

Williams se îndreptă către el, dar Bailey se aşează între cei doi.

— Asta e o tâmpenie, Todd, nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva.

— Mulţumesc, Chippy. De când te ştiu, eşti un prieten adevărat, spuse Eddie.

Bailey se întoarse şi mâna i se duse către armă.

Acum Williams se interpuse între ei.

— OK, Chip, doar n-o să-l lăsăm să ne facă asta. Îi strigă pe doi dintre ajutorii săi de şerif. Duceţi-l în celula de la etajul al doilea. O să-l luăm de acolo când vom avea mulţimea sub control.

— Succes, le strigă Eddie în timp ce ajutorii de şerif îl luau de acolo. Să nu mă dezamăgiţi tocmai acum.

Capitolul 89

Unul dintre ajutorii de şerif stătea la uşa care dădea într-afară; celălalt supraveghea mulţimea de la fereastră.

— *Arată* ca o blestemată de răzmeriţă, spuse cel de la fereastră. Era de înălţimea lui Eddie, bine clădit, şi cu părul cârlionţat. Soseşte gazul lacrimogen.

— Gazul lacrimogen! spuse celălalt, un poliţist scund, cu piept de buldog, mijloc gros şi şolduri înguste, ceea ce făcea ca toată grăsimea de pe pântec să i se bombeze înspre părţile laterale. Aş vrea să fiu acolo şi să arunc o parte din el asupra nemernicilor ălora.

— Păi, du-te, aici ţin eu lucrurile sub control.

— Nu pot. Şefu' a zis să stau aici.

Se uită în direcţia celulei în care stătea Eddie Battle, privindu-i în tăcere.

— Cretinu' ăsta a ucis o groază de oameni. Un filfizon ţicnit.

— Băieţi, ăia nu fac scandal din cauza pietonilor neatenţi, spuse Eddie.

Se uitară amândoi la el. Poliţistul voinic râse.

— Asta-i bună. Nu fac scandal din cauza pietonilor neatenţi.

Poliţistul scund îşi privi partenerul.

— Du-te, spuse cel voinic. Filfizonu' nu fuge nicăieri.

— Bine, fii atent, dacă vezi că apare şefu', anunţă-mă prin radio. Şi mă-ntorc cât ai clipi.

— Aşa o să fac.

Poliţistul scund plecă, lăsându-l pe Eddie singur cu celălalt.

Eddie se ridică şi se apropie de uşă.

— Ai o ţigară?

— Nu mă duci tu de nas aşa de uşor. Maică-mea n-a crescut un idiot. Tu stai acolo şi eu stau aici.

— Ei, haide, m-au căutat în toate crăpăturile pe care le am, ba chiar şi într-unele pe care nu ştiam că le am. Nu mi-a rămas nimic cu care te-aş putea răni. Chiar simt nevoia

să fumez.

— Îhî, spuse poliţistul şi continuă să se uite pe fereastră. Din când în când, arunca câte o privire peste umăr, ca să-l verifice pe Eddie, dar, în cele din urmă, rămase cu ochii aţintiţi asupra celor întâmplate afară.

Antebraţele lui Eddie Battle erau robuste, cu vene groase, proeminente. Una dintre ele era mai mare şi mai groasă decât celelalte, fapt care atrăsese, probabil, atenţia celor care îl percheziţionaseră, dar nu le trezise nicio suspiciune. La urma urmelor era o venă, nu conţinea altceva decât sânge. Totuşi, în cazul cuiva atât de inventiv ca Eddie Battle, o venă nu era întotdeauna o venă. De fapt, cea cu pricina era un tub din plastic, răşină şi cauciuc. În decursul carierei sale de reconstituitor, devenise expert în arta machiajului, a deghizărilor, a costumaţiei şi a creării rănilor şi cicatricelor false. Se aşeză într-un colţ retras, şi începu să tragă cu degetele de vena artificială. În cele din urmă, o „perforă” şi scoase obiectul foarte tăios care fusese ascuns înăuntru. Riscul de a fi prins existase întotdeauna şi el îşi luase măsuri foarte eficiente pentru a se putea descurca într-o astfel de situaţie. Nicio percheziţionare a persoanei sale, oricât de amănunţită, nu avea cum să ducă la descoperirea uneltei cu vârf ascuţit ascunse în vena tubulară.

Îşi fixă privirea asupra poliţistului voinic, care continua să se uite pe fereastră. Se deplasă fără zgomot şi îşi strecură mâinile încătuşate printre barele uşii, astfel încât să ajungă deasupra încuietorii. Îşi introduse instrumentul în broască şi începu să lucreze cu grijă. Exersase exact aceeaşi operaţiune, vreme de mai multe ore, folosind încuietoarea unei uşi vechi de celulă recuperate dintr-o închisoare care fusese demolată. În cele din urmă, simţi că încuietoarea era gata să cedeze. De afară se auzi un zgomot puternic şi el acţionă chiar în momentul acela, pentru ca sunetul făcut de încuietoarea care se deschidea să fie acoperit. Se sprijini de bare şi lăsa instrumentul să-i alunece între încheietură şi cătuşe.

— Hei, boule! Cu tine vorbesc, fleică mare şi proastă!

Poliţistul se întoarse spre el.

— Ţine-ţi gura! Nu-s eu ăla de-o să ajungă pe scaunu' electric.

— Ba la injecţia letală, idiotule!

— Exact, asta era ideea. Aşa că, cine e boul?

— De unde mă uit eu, tu eşti ăla. „Haide, mătăhălosule, vino încoace."

— Ai grijă cum vorbeşti.

— Ce, beţele şi pietrele îţi sfărâmă oasele, dar cuvintele nu te ating niciodată? Cum naiba o fi ajuns unul ca tine poliţai? Şi nici măcar un poliţai adevărat, doar un mocofan de la ţară. „Vino-ncoa, ştiu că vrei să mă faci bucăţi. Aici, aici, sticlete mititel."

— Noi, ăştia, mocofanii de la ţară, te-am înhăţat, ei, nu-i aşa?

— Un fost agent din Serviciul Secret a făcut-o, rahatule. Pe şeriful vostru l-aş fi putut mânca la micul dejun, în fiecare dimineaţă. Eddie trase cu ochiul la mâna celuilalt şi îi văzu verigheta. Adică după ce i-o trăgeam nevesticii tale. Să fiu al dracului, bună bucăţică.

— Aha…

O picătură de sudoare se scurse pe ceafa groasă a poliţistului. Deasupra pistolului, mâna i se strângea şi i se desfăcea.

„Eşti aproape."

— Ai copii tot aşa pociţi sau nevastă-ta şi cu umflatul de tine aţi adoptat unii, ca să nu vedeţi monştri mititei mişunând primprejur?

Poliţistul se răsuci pe călcâie şi se apropie cu paşi mari de celulă, pantofii lui uriaşi lovind podeaua de beton cu un zgomot înfundat la fiecare pas.

— Rahatule, eşti al naibii de norocos că eşti în…

Eddie deschise uşa dintr-o lovitură şi metalul dur îl izbi pe poliţist exact în faţă. Căzu lat. Eddie se repezi afară, înfăşură lanţul care-i lega mâinile în jurul gâtului poliţistului şi îşi îndoi braţele puternice. După treizeci de

secunde, se terminase cu poliţistul voinic. Eddie căută în buzunarele cadavrului, găsi cheile cătuşelor şi se eliberă. Se repezi să încuie uşa care dădea înspre coridor, îl trase pe ofiţerul mort în celulă, îşi schimbă hainele cu ale lui şi îl aşeză cu spatele proptit de perete.

Îşi puse ochelarii de soare ai poliţistului şi pălăria lui cu boruri largi, descuie uşa şi aruncă o privire de-a lungul coridorului. Din loc în loc, erau postaţi ofiţeri de poliţie.

Nu era o problemă, doar există întotdeauna ferestre. Închise uşa şi se grăbi să se uite afară. Spre norocul lui, poliţia împinsese mulţimea în partea cealaltă a clădirii. Privi în jos. Nu avea să fie prea simplu, dar alternativa era cu mult mai greu de suportat. Şi mai avea ceva de dus la bun sfârşit. Deschise fereastra, se căţără şi ieşii în afara ei, îi dibui bordura cu picioarele şi se propti în ea. Se aşeză pe vine, se prinse cu degetele lui puternice de muchia îngustă a cărămizilor, şi, ţinându-se bine, se lăsă în jos, legănându-se. Se uită în dreapta şi în stânga. Se balansă în afară, apoi o făcu din nou, de data asta ajungând mai departe, şi apoi încă o dată, până ce trupul lui ajunse aproape paralel cu bordura. La a patra balansare se desprinse, ca un acrobat evoluând la trapez. Se agăţă de partea ieşită în afară a acoperişului de la etajul întâi al clădirii. Îşi regăsi echilibrul şi apoi se lăsă în jos, pe pământ.

În loc să o ia la fugă, se îndreptă spre partea cealaltă a clădirii şi intră în mijlocul gloatei, luptându-se ca să-şi croiască drum şi, în acelaşi timp, prefăcându-se că dă o mână de ajutor la domolirea tărăboiului. Ajunse lângă câteva maşini de patrulare ale poliţiei, nepăzite, şi se uită, pe rând, în fiecare, până ce zări cheile lăsate în contactul unui Ford Mercury masiv. Se urcă la volan, ieşi din parcare cu spatele, apoi se îndepărtă. Agitaţia continua şi reporterii filmau, încântaţi, totul, cu gândul la audienţa naţională. Cu toate acestea, tocmai scăpaseră evenimentul cel mai senzaţional: evadarea reuşită a lui Eddie Lee Battle.

El găsi în scrumieră un pachet cu gumă de mestecat, îşi

vârî în gură o bucată de Juicy Fruit şi deschise la maxim staţia radio a poliţiei, ca să afle imediat ce aveau să descopere că nu mai era în arestul lor. Respiră aerul proaspăt şi îi făcu cu mâna unui puşti care mergea cu bicicleta pe marginea drumului. Încetini maşina şi lăsă geamul în jos.

— Ei, ce zici, fiule, o să fii un cetăţean care respectă legea când o să creşti mare?

— Da, domnule, strigă băieţelul. Vreau să fiu exact ca dumneavoastră.

Îi aruncă puştiului un baton de gumă.

— Nu, nu vrei asta, fiule. „Nu vrei să fii ca mine. Cu mine s-a zis; mai am de trăit doar câteva zile.”

Apoi se gândi la partea frumoasă a lucrurilor şi acceleră. Era liber şi putea să-şi vadă din nou de treabă. Şi mai avea de făcut un singur lucru. Încă unul!

Se simţea al naibii de bine.

Capitolul 90

— Ei, cine i-a ucis pe Bobby Battle şi pe Kyle Montgomery? întrebă Michelle.

Stăteau la plajă pe docul lui King, după ce făcuseră o plimbare matinală cu scuterul Sea-Doos.

— Încă nu am nicio idee. Probabil că mi-am dat gata celulele nervoase când l-am prins pe Eddie.

— Păi, Dorothea avea cel mai bun motiv ca să-l ucidă pe Kyle.

— Şi a avut şi ocazia să-l omoare pe Bobby. Şi poate avea şi de ce să o facă. Pentru că nu şi-a respectat partea lui de înţelegere şi nu i-a lăsat o parte mai mare a proprietăţii.

Michelle părea stânjenită.

— Ştiu că ai inventat toate chestiile alea despre Remmy şi Harry, dar nu crezi că, într-adevăr…

— Harry are un alibi, unul foarte solid. Când a murit Bobby, ţinea un discurs în Baroul Virginiei, la Charlottesville.

Ea răsuflă uşurată.

— Şi Remmy?

De data asta, King arăta stânjenit.

— Nu ştiu, Michelle, chiar nu ştiu. Dar e sigur că avea de ce să-l omoare.

— Sau poate că a făcut-o cineva care dorea să devină următorul stăpân al moşiei.

King o privi ciudat şi era pe punctul de a-i răspunde, când celularul lui începu să sune. Răspunse, ascultă, şi pe chip şi se aşternu o paloare cadaverică. Apoi închise.

— E ceva foarte, foarte rău, nu-i aşa? zise ea, speriată.

— Eddie a evadat.

La domiciliul lor, toţi membrii familiei Battle beneficiau de protecţia poliţiei douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Harry Carrick, King şi Michelle se adunaseră în acelaşi loc, pentru că se presupunea că şi vieţile lor erau în

pericol. Pe teritoriul a trei state, FBI-ul declanşase, împreună cu poliţia locală, o razie de mare amploare, dar, după două zile, încă nu reuşiseră să dea de nicio urmă a lui Eddie.

King şi Michelle erau în sufragerie, bându-şi cafeaua împreună cu Sylvia, Bailey şi Williams, şi discutând despre caz.

— Eddie are experienţă în ceea ce priveşte traiul în aer liber. Şi e unul din oamenii care cunosc cel mai bine ţinutul ăsta, sublinie Bailey. Şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii vânând pe aici şi explorând. Poate trăi cu te miri ce vreme de săptămâni.

— Mulţumesc, Chip, toate sunt foarte încurajatoare, spuse Williams, acru. O să-l găsim pe nemernic, dar nu pot promite că o să-l aducem viu încoace.

— Nu cred că Eddie va lăsa să se mai întâmple asta încă o dată, zise King.

— Nu ar fi fost normal să părăsească zona cât mai curând posibil? întrebă Michelle.

King clătină din cap.

— Sunt prea multe bariere pe şosele şi prea multă poliţie în staţiile de autobuz, în gări şi în aeroporturi. Maşina pe care o furase a fost găsită pe un drum lăturalnic. Cred că a luat-o înspre dealuri.

Williams îl aprobă dând din cap.

— Are cele mai multe şanse dacă se ascunde pe acolo, îşi schimbă înfăţişarea cât de mult o putea şi încearcă să fugă după ce se mai liniştesc puţin lucrurile.

King nu părea convins.

Williams remarcă asta şi întrebă:

— Nu eşti de acord?

— Cred că se învârte prin împrejurimi, dar din alt motiv decât îţi închipui.

— Atunci, care e ăla?

— Cineva i-a ucis tatăl.

— Şi?

— Şi eu cred că Eddie vrea să facă singur totul.

Presupun că, în toată povestea asta, Bobby trebuia să fie ultima lui victimă, dacă atacul cerebral nu avea să-l dea gata mai înainte. King se uită la Michelle. A venit la noi, sub pretextul că mama lui era supărată fiindcă lumea îşi închipuia că ea pusese să fie ucişi Junior şi soţul ei. El ştia că ea nu făcuse asta. Dar vroia să aflăm noi cine era vinovatul. Şi, aminteşte-ţi, când am băut cu el la Sage Gentleman, spunea că tatăl lui trebuia să trăiască.

— Ca să-l poată omorî el, spuse Michelle.

— Şi atunci, ce dracu trebuie să facem, să-l vânăm pe ucigaşul lui Bobby? zise Williams. Sean, nici măcar nu ştim cine e.

— Dar, dacă am da de el, am avea pregătită încărcătura cu care să-l ţintuim pe Eddie.

— Aş aprecia dacă n-aţi mai pune la cale, în casa mea, capturarea şi execuţia singurului fiu care mi-a rămas.

Se întoarseră cu toţii şi dădură cu ochii de Remmy. Ea venea rar în spaţiile comune ale casei. Când o făcea, nu vorbea cu nimeni, nici măcar cu Harry. Mesele îi erau servite în dormitor.

King se ridică de pe scaun.

— Îmi pare rău, Remmy, nu am observat că erai aici.

— De ce să nu fiu? Asta nu e altceva decât casa mea, şi aici e sufrageria mea, şi ceştile din care beţi cafea sunt tot ale mele, în caz că aţi uitat.

King se uită la Williams.

— Ştiu că aranjamentul ăsta e incomod…

— Ca să nu spunem altfel, îl întrerupse ea.

— Doar că e mult mai simplu dacă vă avem pe toţi într-un singur loc, Remmy, spuse Williams.

— A, mă bucur că e mai simplu pentru unii; dar, bineînţeles, nu şi pentru mine.

— Am putea merge la un hotel, sugeră Michelle, dar Remmy îi respinse sugestia cu o fluturare hotărâtă a mâinii.

— N-am să permit niciodată să se spună că m-am sustras de la o îndatorire civică, chiar dacă asta presupune să-mi

pierd fiul.

Remmy ieşi din cameră păşind cu demnitate.

Ceilalţi se uitară, nervoşi, unul la altul.

— Pentru ea, situaţia e într-adevăr imposibilă, spuse Sylvia.

— Crezi că, printre noi, e vreunul încântat de situaţie? o contrazise Michelle. Eddie e un criminal în serie. Trebuie să înveţe să accepte asta.

King căpătă un aer gânditor în timp ce îşi punea mai mult zahăr în cafea.

— Fiindcă a venit vorba, sper că vă daţi cu toţii seama că acuzaţia adusă lui Eddie nu e bătută în cuie.

— Ce naiba tot spui? protestă Williams. A apărut acasă la Harry cu o mască zodiac, pregătit să vă ucidă pe toţi. Şi acum a evadat şi a ucis un ajutor de şerif cu ocazia asta.

— Corect. Dar nu ştim ce s-a întâmplat între el şi ajutorul de şerif, aşa că ar putea fi invocată legitima apărare sau omorul prin imprudenţă. Uşa celulei era deschisă, aşa că avocatul apărării ar putea pretinde că poliţistul a încercat să grăbească îndeplinirea sentinţei, iar Eddie s-a apărat. Ei, eu sunt tot atât de sigur că e vinovat de toate crimele, cum aş fi fost dacă l-aş fi văzut cu ochii mei. Dar nu trebuie să mă convingi pe mine, trebuie să convingi un juriu imparţial, format din oameni dintr-o altă parte a statului sau poate dintr-un alt stat. Ei, ce dovezi ai că el a comis toate crimele?

Williams încă mai era supărat.

— Tot ce-ai spus tu. Motivaţiile lui, discul cu cifru, faptul că a drogat-o pe Dorothea.

— Astea sunt teorii şi speculaţii, Todd, zise King, hotărât. Ne trebuie dovezi palpabile, care să-l încrimineze; le avem?

— Dacă m-aţi fi întrebat înainte de moartea lui Jean Robinson, probabil aş fi spus că nu, zise Sylvia. Dar am găsit pe podea, lângă patul ei, un fir de păr cu rădăcină. Nu ştiu cum a ajuns acolo, însă culoarea şi structura lui demonstrează că nu e nici al ei, nici al soţului ei. L-am

trimis la analize împreună cu o mostră din ADN-ul lui Eddie. Dacă se potriveşte, l-am prins, cel puţin pentru crima asta.

— Şi să sperăm că expertiza balistică va dovedi că gloanţele trase în cauciucurile maşini noastre când a fost ucis Junior provin din pistolul lui Eddie, sublinie Michelle.

— Aşteptaţi până dau de el, spuse Williams. Obţinem o mărturisire cât ai bate din palme.

— *Dacă* dăm de el, ripostă Michelle.

— Se poate ascunde o vreme, dar, până la urmă, tot îl prindem, zise şeriful, plin de încredere.

— Persoana pe care o caută el e cheia, spuse King. Dacă o găsim, îl găsim şi pe Eddie.

— Chiar crezi asta? întrebă Bailey.

— Nu, răspunse King. Nu cred, sunt sigur. El mai are de făcut un singur lucru. Doar unul. Şi noi trebuie să i-o luăm înainte.

Capitolul 91

Eddie se întinse pe spate în micul pat de campanie din grota lui. Se odihnise, mâncase şi îşi făcuse planuri. Avea televizor, radio şi un scaner de poliţie, toate alimentate cu baterii, aşa că era la curent cu evoluţia căutărilor, ceea ce era cât se poate de simplu, de vreme ce se bătea pasul pe loc. Totuşi, mişcările lui erau limitate. Nu putea ieşi decât noaptea şi avea de făcut un drum lung până la vechea camionetă uzată pe care o ascunsese într-un pâlc de copaci, pregătită pentru împrejurări neprevăzute.

După atâţia ani în care trecuse de la o îndeletnicire la alta, fără să reuşească vreodată să se identifice prin vreuna dintre ele, acum şi-o găsise, în sfârşit, pe cea potrivită: ucigaş evadat. Râse, se ridică, se întinse, se lăsă să cadă la pământ şi făcu o sută de flotări şi un număr egal de genuflexiuni. Fixase o bară de oţel între două proeminenţe ale peretelui stâncos, aflate ceva mai în adâncul grotei. Făcu douăzeci şi cinci de tracţiuni rapide cu ambele braţe, apoi câte cinci cu fiecare în parte. Se lăsă din nou la pământ, respirând cu greutate. Nu mai avea douăzeci de ani, dar, pentru vârsta lui, nu se descurca tocmai rău. Fără îndoială, poliţaiul voinic ar fi depus mărturie pentru asta.

Îşi trase pistolul afară din toc şi îl încărcă cu muniţia perforantă pe care o cumpărase de pe piaţa neagră cu un singur clic de mouse. Ce naiba, puteai cumpăra orice de pe net – arme, muniţie, femei, copii, căsătorii, divorţuri, fericire, moarte – dacă ştiai unde să le cauţi. Dar era un pistol contra douăzeci, şansele erau chiar cu mult mai mici decât fuseseră la Alamo.

„Totuşi, un om care nu are pentru ce trăi este cu adevărat puternic. Poate chiar invincibil.” Oare citise asta undeva, sau tocmai o ticluise? Oricum ar fi fost, începând din acel moment, devenise refrenul existenţei sale.

Până la urmă, aveau să-l prindă şi să-l ucidă. Era sigur de asta. Dar nu mai conta, dacă apuca să-l găsească pe

ucigaşul tatălui său. Era singurul lucru care avea importanţă. Ei, fără nicio îndoială, îşi simplificase existenţa. Râse din nou.

Îşi scoase lista din buzunar. Numele se împuţinaseră, dar nu era sigur că putea reuşi să le treacă în revistă pe toate. Totuşi, după ce se gândise îndelung, se părea că dăduse peste o scurtătură. Avea să o încerce în noaptea care urma să vină. Încă două morţi: a ucigaşului tatălui său şi a sa. Pe urmă, Wrightsburg putea să reintre în normalitate. Iar familia lui putea începe o viaţă nouă, în sfârşit eliberată de un patriarh monstruos.

Se întinse din nou pe patul de campanie, ascultând cu o ureche radioul şi urmărind cu cealaltă toate zgomotele care veneau de afară. Era foarte puţin probabil să se apropie cineva, pentru că grota se afla într-o zonă izolată şi intrarea ei era bine ascunsă. Totuşi, dacă cineva ar fi avut ghinionul să o găsească, el îi putea oferi o înmormântare cuviincioasă. Nu era un monstru; în cazul său, aşchia sărise departe de trunchi.

„Nu sunt fiul tatălui meu. Şi îţi mulţumesc pentru asta, Isuse. Dar o să ne întâlnim curând, tată. Poate că diavolul o să ne cazeze împreună. Pentru totdeauna. O să stăm de vorbă.”

Îşi trosni degetele groase şi îşi imagină o astfel de întâlnire în timp ce după-amiaza se retrăgea din faţa nopţii. A nopţii în care avea să se pună în mişcare. Pe scurtătura lui. Către ultima lui ţintă. Pe urmă, căderea unei cortine imense avea să încheie spectacolul lui Eddie Lee Battle. Fără niciun bis. Obosise. „Rămâneţi cu bine, cu toţii; a fost grozav, atât cât a fost.”

„Trebuie să mai plece încă unul… Sau, poate, mai mulţi? Da, poate mai mulţi. La urma urmelor, ce mai contează?”

Capitolul 92

Clădirea de mici dimensiuni care găzduia sediul *Wrightsburg Gazette* era întunecată şi pustie la ora aceea a nopţii. Nu exista niciun sistem de alarmă şi niciun paznic de noapte, pentru că ce altceva decât hârtie s-ar fi putut fura de la o publicaţie respectabilă, dar care nu aducea niciun fel de profit? Cotidianul avea bani puţini şi patronului nu-i plăcea să-i irosească pentru protecţia lucrurilor care, după părerea lui, nu aveau nevoie de aşa ceva.

Încuietoarea rudimentară a uşii din spate se răsuci, apoi se deschise şi Eddie pătrunse înăuntru, închizând uşa în urma lui. Se îndreptă, grăbit, către camera micuţă din spatele tipografiei. Împinse uşa acelei încăperi fără ferestre, îşi plimbă lanterna de-a lungul bibliorafturilor aşezate unul peste altul şi începu să le citească etichetele.

Îl găsi pe cel pe care îl căuta, îl deschise, extrase bobina pe care se afla un microfilm de modă veche şi se duse la unul din terminalele înşiruite pe inelul exterior al încăperii. Se aşeză, introduse bobina în cititor, aprinse lumina din spatele ecranului şi porni aparatul. Ştia ce dată caută, aşa că descoperi repede articolul care îl interesa. Bineînţeles, acum se potrivea totul, tot ce auzise de-a lungul ultimilor ani, toate indiciile mărunte culese de ici şi de colo. O altă idee îl izbi când îşi aduse aminte ce îi povestise cândva Chip Bailey. Ceva petrecut demult, nu în ţara lui, ci în alta.

„Da, acum totul capătă sens.”

Scoase bobina şi o reaşeză în biblioraft. Era gata să plece, dar se opri, căzu pe gânduri şi, în cele din urmă, tot chipul îi deveni un zâmbet. „De ce nu?” Luă un stilou Sharpie din suportul aflat pe una dintre mese şi se apropie de perete. Trasă patru litere mari pe zidul de beton. Nu aveau cum să nu le observe, nu-i aşa? Nu fiindcă şi-ar fi putut da seama ce însemnau de fapt. La urma urmelor, trebuia să ajungă acolo primul. Ei puteau veni să culeagă

resturile după ce se va fi terminat totul.

Zăbovi un moment ca să admire opera mâinilor sale, apoi se strecură afară. Camioneta lui era parcată la o distanţă de vreun kilometru şi jumătate, pe un drum accidentat, pe care se îndoia că poliţia se apucase să-l supravegheze. Se întoarse acolo mergând pe lângă marginea pădurii.

În patul său, Chip Bailey se ridică în capul oaselor, nedumerit la început, dar înţelegând până la urmă ce zgomot auzea. Celularul lui începuse să sune. Bâjbâi primprejur, găsi întrerupătorul din mica sa cameră de motel, apoi apăsă butonul telefonului. Era şeriful Williams; mesajul lui era succint, dar îi alungă somnul.

Cineva tocmai intrase prin efracţie la *Wrightsburg Gazette.* Descrierea individului i se potrivea lui Eddie Battle. Înconjuraseră şi blocaseră zona. Bailey se îmbrăcă într-un minut, îşi puse hamul şi îşi strecură pistolul în toc. Alergă la maşină şi sări înăuntru.

Cuţitul îl lovi în piept cu atât de multă forţă încât plăselele se loviră de stern. Agentul FBI muribund încercă să privească în jur, să vadă cine îl omorâse, dar lama aproape că îi tăiase inima în două. Se prăbuşi, cu spatele sprijinit de spătar şi cu capul căzut într-o parte.

Eddie se ridică de pe scaunul din spate şi lăsă cuţitul să cadă. În drumul său spre camionetă, trecuse pe lângă motel. Văzuse maşina lui Bailey în parcare şi se gândise că se cuvenea să-şi răsplătească prietenul pentru că „îl salvase” cu ani în urmă. S-ar fi putut să nu mai aibă altă ocazie. Formase numărul celularului lui Bailey, un număr care îi era foarte bine cunoscut, de la un telefon public. Şi îl imitase pe William destul de bine pentru ca agentul FBI obosit să nu sesizeze diferenţa.

Ei, şi chiar plătise pentru lipsa sa de concentrare asupra amănuntelor.

„Îmi pare rău, Chip, ai dormit şi ai pierdut. Şi nici nu erai cine ştie ce agent. De fapt, erai prost şi îngâmfat. Şi

doreai atât de mult să fii tatăl meu vitreg. Banii mulţi îl au pe vino-ncoa, nu-i aşa, bătrâne Chip? Bătrâne camarad. Bătrâne prieten.”

Eddie coborî din maşină. Ajunse la camioneta lui într-o jumătate de oră, ţinându-se departe de drumuri. Acum era timpul să doarmă şi să se pregătească. Şi să acţioneze ţinând cont de informaţiile pe care le obţinuse în noaptea aceea.

Scurtătura pe care o folosise ca să afle cine îi omorâse tatăl funcţionase perfect. Spera că şi „execuţia” avea să fie la fel de perfectă.

— Era cuţitul *lui,* le spuse Williams lui King şi Michelle, în casa familiei Battle. Şi-a lăsat amprentele pe el. Eddie nu mai încearcă să se ascundă, aşa cum făcea până acum. La dracu, probabil că e mândru de asta.

Cadavrul lui Chip Bailey fusese găsit dimineaţa, de unul dintre oamenii lui. Moartea agentului veteran derutase pe toată lumea.

— Eddie a dat dovadă de al naibii de mult curaj ieşind din ascunzătoare ca să-l omoare pe Chip în felul ăsta, spuse King.

— Nu sunt sigur că ăsta a fost singurul motiv pentru care a apărut, răspunse şeriful. Mai bine aţi veni amândoi cu mine.

Îi duse cu maşina până la sediul cotidianului *Gazette* şi le arătă cuvântul pe care Eddie îl scrisese pe perete.

TEAT

King se uită la cuvânt şi apoi la Williams.

— *Teat?* Adică ce, un uger de vacă? Eşti sigur că asta a făcut-o Eddie, nu vreun copil pus pe şotii?

— Nu, nu sunt sigur. De fapt, chiar pare aşa cum spui tu. Dar *Gazette* nu e prea departe de motelul unde a fost ucis Bailey.

Michelle arătă către numeroasele casete cu microfilme.

— Poate că a căutat ceva aici.

— Aici ai foarte mult de căutat dacă nu ştii ce anume

vrei să găseşti, spuse King. Apoi se întoarse către Williams cu o expresie îngrijorată: Ai face bine să-ţi păzeşti spatele, Todd.

— Nu mă tem că o să primesc un cuţit în piept. Port zi şi noapte o vestă de protecţie. Aş vrea ca şi Chip să fi făcut acelaşi lucru.

— Poate că se gândea că lui n-o să i se întâmple niciodată, spuse Michelle. Sau poate că era prea mândru.

— Sau poate chiar credea că Eddie îi e prieten, comentă Williams.

— Halal prieten, remarcă King. Cum merg cercetările?

— Sunt prea multe drumuri lăturalnice şi prea multe păduri. Şi, după câte s-ar părea, toţi locuitorii de pe teritoriul a patru state au telefonat ca să anunţe că l-au văzut pe Eddie. E înalt de trei metri, are gheare şi din gura lui acoperită cu sânge închegat ies bucăţi smulse din corpuri omeneşti. Jur pe Sfântul Dumnezeu că nu ştiu cum poţi să dovedeşti, în ţara asta, că cineva e vinovat; chiar nu ştiu.

— Îţi trebuie doar un bun fir conducător, îi reaminti Michelle.

— S-ar putea să mor de bătrâneţe înainte de a se întâmpla aşa ceva, ripostă Williams.

Michelle îşi privi partenerul.

— Tu ce crezi, King?

El clătină din cap, obosit.

— Cred că, după toate astea, Eddie se află la cârmă şi noi mergem după el, acolo unde vrea să ne ducă.

Capitolul 93

Acasă la Sylvia, ea şi King tocmai terminaseră cina. King îşi luase libertatea de a ieşi din tabăra fortificată din Casa Battle. Totuşi, pe aleea din faţa casei Sylviei se afla un poliţist, aşa că erau siguri că cina lor intimă nu avea să fie întreruptă.

Sylvia se juca cu brăţara de la încheietura mâinii ei stângi.

— Unde crezi că e?

King ridică din umeri.

— La o mie de kilometri de aici sau numai la trei metri. E greu de spus.

— Ştii, a zdrobit capul lui Jean Robinson. Şi traheea ofiţerului de poliţie de la tribunal. Şi l-a înjunghiat pe Chip Bailey atât de tare, încât lama cuţitului a ajuns până în măduva spinării! Ca să nu mai spun ce le-a făcut lui Sally Wainwright şi celorlalţi oameni, *şi* că aproape era să te omoare şi pe tine.

— Şi, totuşi, nu l-a omorât pe Tommy Robinson.

— Şi crezi că asta scuză ceea ce-a făcut? spuse ea, cu voce tăioasă.

King o privi pe deasupra marginii paharului cu vin.

— Nu. Se ridică şi luă sticla pe care o adusese. Vinul ăsta e mai bun când îl bei în aer liber.

Obosise să tot vorbească despre Eddie. De fapt, nu mai putea suporta.

Coborâră treptele care duceau către micul doc al Sylviei.

— Când ai construit chioşcul?

— Anul trecut. Îmi place să stau şi să admir priveliştea.

— Ai un loc foarte potrivit pentru asta; ar trebui să te gândeşti să-ţi iei o ambarcaţiune.

— Am rău de mare. Şi nu înot prea grozav.

— Aş fi mândru să te învăţ eu.

Se aşezară şi îşi băură vinul.

— O să te iau pe scuterul meu. De fapt, pe lac nu e niciun pericol, spuse King, după câtva timp.

— Eşti sigur de asta?
— Categoric.

Bărbatul înota cam vreo cincisprezece metri chiar sub suprafaţa lacului, apoi se ridica puţin, doar cu faţa deasupra undelor, şi respira înainte de a se scufunda din nou. Se ridică pentru ultima dată, călcând apa şi rotindu-şi privirea împrejur. Era exact aşa cum îşi închipuise: nu păzeau docul. De ce s-ar fi gândit la asta? Nu erau decât nişte poliţişti.

Eddie înotă pe distanţa scurtă care îl despărţea de doc mişcându-se ritmic, sistematic. În costumul lui negru, ud, era aproape invizibil. Ajunse la scara pentru înotători, ieşi cu uşurinţă din apă şi se opri, ascultând. Atent, mătură cu privirea zona înconjurătoare înainte de a continua să se caţere pe doc, apoi ridică săculeţul etanş pe care îl avusese legat de picior. Îşi scoase din el pistolul şi se uită la ceas. Trebuia să se mişte repede. Nu avea cum să plece de acolo fără zgomot, dar, în depărtare, se auzeau bubuituri de tunet. Aflase de la radio că se apropia o furtună serioasă: vânt puternic, ploaie şi o grămadă de fulgere şi tunete. Nici nu şi-ar fi putut dori o noapte mai potrivită. Se părea că forţele naturii erau, întotdeauna, de partea lui. Asta era bine, pentru că nu avea alţi prieteni.

De duse la hangar, formă cifrul încuietorii, deschise uşa şi pătrunse înăuntru. Înşfăcă echipamentul de care avea nevoie, apăsă comutatorul liftului cu acţionare electrică şi se grăbi să iasă afară, cu telecomanda liftului în mână.

Iahtul din clasa FasTech cobora la apă. Înainte de a fi prins, avuse prevederea să se asigure că era complet pregătit pentru navigare. Comerciantul care i-l vânduse tatălui său spusese că era una din cele mai rapide – dacă nu *cea mai* rapidă – ambarcaţiuni de pe lac. Ei, în funcţie de întorsătura pe care aveau să o ia lucrurile, ar fi putut să aibă nevoie de fiecare nod în plus pe care i-l putea da.

Se urcă în cockpit. Când ambarcaţiunea intră în apă atât cât trebuia, apăsă pe butonul de oprire al telecomenzii

liftului. Liniştea se reaşternu. Nu trebuia să aprindă luminile de navigare decât după ce avea să se îndepărteze suficient de mult de doc, poate nici atunci. Faptul că niciun alt membru al familiei lui nu prea se pricepea să navigheze îi era prielnic. Nimeni nu avea de ce să vină pe doc la ora aceea din noapte. Norocul lor. Era într-o dispoziţie ucigaşă, fie că era sau nu vorba de rude. I se părea că, de acum, nu se mai putea abţine.

Aşteptă, şi tot aşteptă. Şi, în sfârşit, un tunet asurzitor anunţă că furtuna îşi începea focul de baraj. Porni cele două motoare Merc aproape în acelaşi timp şi, sub el, o mie de cai putere se dezlănţuiră instantaneu. Apăsă comutatorul general, care trimitea cea mai mare parte a zgomotului motorului sub apă. Împinse uşor maneta de acceleraţie şi iahtul alunecă afară din locaşul său. Îl răsuci cu prora către deschiderea golfului, atinse uşor acceleraţia şi începu să se îndepărteze de casă cu o viteză de zece noduri pe oră. Simţi nava tremurând uşor sub el, ca şi cum motoarele ar fi fost nemulţumite fiindcă nu le solicita mai mult. „Veţi avea parte de asta mai târziu, vă promit.”

Odată ce ajunse într-un canal liber, acceleră până la jumătate din viteza de croazieră şi şalupa ajunse imediat la treizeci şi cinci de noduri, fără ca motoarele Merc să fi atins deplina mulţumire, dar îndreptându-se către ea. Se uită la ecranul colorat al sistemului GPS, aflat în centrul tabloului de bord, şi schimbă cursul spre sud-est, la o sută cincizeci de grade. Nu mai era nicio altă ambarcaţiune pe apă, iar el cunoştea lacul foarte bine. Canalele de navigaţie erau marcate cu balize luminoase: cele roşii indicau numerele pare din amonte iar cele verzi, numerele impare din aval. Bancurile de nisip erau marcate cu lumini albe, intermitente. Oricum, ştia unde se afla fiecare dintre ele. Ar fi putut avea probleme numai în golfuri, unde zonele puţin adânci nu erau marcate şi limbile de pământ pătrundeau în lac la întâmplare. Dar tatăl său echipase iahtul cu un radar suplimentar, aşa că nu îşi făcea probleme că ar fi putut eşua, nici măcar în golfuri. „Mersi,

tati; îţi sunt dator, ticălosule.”

Continuă să ţină luminile de navigare stinse şi mări viteza la cincizeci de noduri. Se uita când dincolo de proră, când la ecranul GPS. Motoarele Merc tot nu erau pe deplin mulţumite, dar, cel puţin, nava nu mai tremura. Rula uniform, deşi furtuna începuse. Îşi deschise radioul de înaltă frecvenţă şi ascultă buletinul meteorologic. Tuturor ambarcaţiunilor mici li se cerea să se retragă la ţărm. Oamenii erau sfătuiţi să-şi închidă obloanele. Furtuna avea să fie a naibii de puternică.

„Îţi mulţumesc, Isuse.” Întreaga reprezentaţie îi aparţinea. Când intră în canalul principal, schimbă cursul şi îşi îndreptă prora către sud vest, la două sute douăzeci de grade pe compas. Pe apă, drumul nu era chiar aşa de lung. Până la destinaţia pe care şi-o alesese, ar fi avut mai mult de mers pe şosea. Şi, oricum, poliţaii supravegheau drumurile. Dar poliţia nu avea decât o singură ambarcaţiune, care era folosită numai la sfârşit de săptămână, când lacul era mai aglomerat. În noaptea aceea, nu avea cine să-l deranjeze.

Trecu la cârmă şi lăsă vântul să-i biciuiască faţa şi să-i răvăşească părul. Pe măsură ce briza se înteţea, suprafaţa apei devenea tot mai agitată; linii albe de spumă conturau acum coamele valurilor întunecate. Dar iahtul tăia valurile de şaizeci de centimetri, croindu-şi drumul drept înainte. Eddie privi cerul ameninţător. Îi plăcuse întotdeauna să trăiască în aer liber. Să călărească, să o facă pe soldatul, să poposească sub cerul larg, larg deschis, să picteze apusurile care îţi tăiau răsuflarea, să vâneze şi să pescuiască, să ajungă să înţeleagă cum se îmbinau lucrurile unul cu altul, cum se devorau unul pe altul.

Dar totul se apropia de sfârşit. Îşi dădea foarte bine seama că tocmai făcea ultima sa călătorie. Era uluitor cât de repede se termina totul. Era puternic şi sănătos şi, cu toate acestea, nu avea să trăiască mai mult de patruzeci de ani. Dar, când avea să vină sfârşitul, va fi înfăptuit tot ce îşi propusese. Cât de mulţi oameni puteau pretinde asta?

Îşi trăise viaţa numai în condiţiile impuse de el, nu de tatăl său sau de mama sa, sau de oricine altcineva. Numai şi numai de el.

Era minciuna pe care şi-o spunea în fiecare zi.

Deschise răcitorul şi scoase singura bere pe care o pusese înăuntru înainte de a fi prins. Atunci nu ştia că va avea nevoie de şalupă, nici măcar nu bănuia.

Bineînţeles, berea era caldă, pentru că gheaţa se topise de mult. Dar avea un gust atât de bun. Îşi lipi cutia de metal de faţă şi apăsă acceleraţia cu toată puterea. Motoarele se lepădară de moleşeala vitezei de croazieră şi şalupa vui, atingând şaptezeci de mile marine pe oră, chiar mai mult decât atât. Dealurile care străjuiau lacul făurit de mâna omului zburau pe lângă el; miile de copaci care le acopereau erau santinelele tăcute ale ultimului său asalt. „Atacul lui Eddie Lee Battle şi al graţioasei şi devotatei sale brigăzi. Doamne, sunt în elementul meu.”

— Încă o dată, prin breşă, strigă către cerul întunecat, brăzdat de fulgere de când ploaia începuse să cadă. Îşi adună cu limba picăturile de apă de pe faţă. „Cea mai mare virtute a unui bărbat este curajul de a li se împotrivi tuturor. Atunci când întunericul pare mai puternic, lumina va birui, fie şi numai prin bătăile unei singure inimi”, declamă, citând din opera bombastică a unui autor din vremea Războiului Civil, care probabil nu dusese în viaţa lui o muschetă pe umăr. Parcă răspunzându-i, cerul fu brusc iluminat de un fulger de un milion de candele, iar tunetul mugi, în timp ce furtuna se dezlănţuia.

Vuietul motoarelor se sincroniza, decibel cu decibel, cu cel al Naturii. Siajul şalupei era imens, dar deplasarea era lină, al dracului de lină, deşi viteza era atât de mare. Aproape trei sferturi din ambarcaţiunea lungă de zece metri era deasupra apei, despicând valurile care ajunseseră de un metru. Eddie se simţea ca un motor cu reacţie. Nimeni nu-l mai putea opri.

Nimeni!

Capitolul 94

În camera ei din Casa Battle, Michelle se agita ca o sălbăticiune în căutarea unei deschizături a cuştii, prin care să se strecoare, recucerindu-şi libertatea. King plecase să cineze la Sylvia. Nu era sigură de ce o deranja asta. Ei, poate că ştia. Ea nu fusese invitată. Dar din ce motiv o luase aşa ceva prin surprindere?

În cele din urmă, fugi din cameră, coborând treptele scării principale câte două o dată, şi se duse în salon. Pe Remmy nu o văzuse toată ziua. Dorothea dormea, probabil. Dormea mai tot timpul. Cine ar fi putut-o condamna? Din punct de vedere financiar, era ruinată, avea probleme cu drogurile, încă mai era suspectată de uciderea lui Kyle Montgomery, iar soţul ei se dovedise a fi un criminal periculos, care evadase. Dacă ar fi fost în locul ei, Michelle ar fi dormit tot restul vieţii.

Se opri când o văzu pe Savannah venind de-a lungul holului. Tânăra femeie nu se mai îmbrăca ca mama ei. Probabil că invincibilitatea lui Remmy Battle începea să se şubrezească. Purta nişte blugi cu talia joasă, care lăsau să se vadă elasticul chiloţilor ei negri, o bluză scurtă, care nu îi acoperea umerii, era desculţă şi avea unghiile degetelor de la picioare vopsite în roşul merelor zaharisite.

Păru surprinsă când dădu cu ochii de Michelle, ca şi cum nu ar fi avut habar că ea locuise acolo în tot acel timp.

— Ce mai faci, Savannah?

Chipul celeilalte se înnegură.

— A, nemaipomenit. Tatăl mort, cumnata legumă, mama dărâmată, fratele criminal în serie. Ţie cum ţi se pare?

— Iartă-mă, mi-am ales greşit cuvintele.

— Las-o baltă. Nici ţie nu pare să-ţi fie prea uşor.

— Faţă de ce se întâmplă în familia ta, cred că oricărui om din lumea asta îi e mai uşor. Făcu o pauză, întrebându-se dacă să se întoarcă, pur şi simplu, în camera ei, continuând să stea îmbufnată. Respinse varianta asta, şi spuse: Aveam de gând să-mi fac o cafea. Te interesează?

Savannah ezită înainte de a răspunde.

— Sigur, nu se poate spune că aş fi avut alte planuri.

Cele două femei se aşezară, cu ceştile de cafea, pe una dintre canapelele din salon.

Michelle se uită spre fereastră; ploaia începuse să lovească în geamuri.

— Se pare că vine într-adevăr furtuna, spuse. Sper că Sean o să se întoarcă în curând.

— E la Sylvia?

— Chiar aşa. S-a dus doar la cină.

— Voi vă culcaţi împreună?

Întrebarea lipsită de menajamente o făcu pe Michelle să tresară.

— Cine, eu şi Sylvia? glumi ea.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu, n-o facem. Numai că asta nu e treaba ta.

— Dacă aş fi lucrat împreună cu Sean, m-aş fi culcat cu el.

— Bravo ţie. Dar nu e prea indicat să procedezi aşa dacă vrei să ai o relaţie de serviciu reuşită.

— Dar el îţi place, nu-i aşa?

— Da, şi îl respect. Şi mă bucur că suntem parteneri de afaceri.

— Şi atâta tot?

— De ce te interesează asta atât de mult?

— Probabil fiindcă mă gândesc că eu nu o să am niciodată parte de aşa ceva. Vreau să spun, de cineva care să facă parte din viaţa mea.

— Ce, nu eşti în toate minţile? Eşti tânără, frumoasă şi bogată. Poţi să-ţi alegi orice bărbat vrei. Exact aşa se petrec lucrurile în lumea asta.

Savannah o privi fix.

— Nu, n-o s-o fac.

Şi începu să-şi roadă unghiile.

Michelle se întinse şi îi trase mâna din gură.

— Numai copiii mici îşi rod unghiile, Savannah. Şi, dacă tot ne punem întrebări directe, de ce nu-ţi ştergi numele

de pe fund? Ar ajuta la îndeplinirea planurilor tale de căsătorie, dacă tot eşti atât de îngrijorată din pricina asta.

— Nu, n-ar ajuta.

Michelle o privi îngrijorată.

— De ce oare?

Savannah izbucni dintr-o dată:

— Dacă sunt la fel de nebună ca restul familiei mele? Tata era total dezechilibrat. Fratele meu e un ucigaş. Acum am aflat că celălalt frate al meu avea sifilis. Mama e ciudată de felul ei. Până şi cumnata mea e total dată peste cap. E o boală. Vii în contact cu un Battle şi gata, eşti condamnat. Aşa că, ce şansă aş putea avea? N-am dracului niciuna. Niciuna!

Îşi aruncă ceaşca cu cafea pe podea, se făcu ghem şi începu să plângă.

Pentru o lungă clipă, Michelle o privi fix, întrebându-se dacă merita într-adevăr să se amestece în toate astea. În cele din urmă, se întinse, o strânse pe cealaltă femeie la piept şi încercă să o aline spunându-i vorbe care îi veneau pe buze fără să ştie de unde. Când se auzi bubuitul tunetului, hohotele lui Savannah se mai domoliră, dar tânăra continua să stea lipită de Michelle, ca şi cum ea ar fi fost singura prietenă pe care o avusese de când lumea sau pe care ar fi putut-o avea vreodată.

Tot ce îşi dorea cu adevărat Michelle era să părăsească locul acela cât mai curând cu putinţă. Ar fi putut chiar să-l înfrunte pe ucigaşul Eddie, dacă ar fi fost departe de Casa Battle. Totuşi, stătea acolo, ţinând-o în braţe pe femeia care plângea şi şoptindu-i la ureche cuvinte încurajatoare. Michelle o îmbrăţişa de parcă ar fi fost carne din carnea ei şi sânge din sângele ei şi, în acelaşi timp, îi mulţumea lui Dumnezeu, în tăcere, fiindcă nu era aşa. Pentru că, cine ştie, tot ce abia spusese Savannah ar fi putut fi adevărat. Poate că familia Battle era blestemată.

Capitolul 95

— Sean, a fost o seară cu adevărat minunată.

El şi Sylvia se întorseseră în casă şi stăteau pe mica terasă închisă cu geamuri de lângă bucătărie, uitându-se la vremea rea de afară.

— Îmi place să privesc furtunile de pe lac, spuse ea. E mai frumos în timpul zilei, când le poţi vedea venind pe deasupra crestelor muntelui.

Se întoarse şi îl văzu fixând-o cu privirea.

— Ce e?

— Tocmai mă gândeam că există ceva mult mai frumos decât o furtună şi că stă alături de mine.

Ea zâmbi.

— Cu formula asta agăţai fetele când erai la facultate?

— Da, dar marea diferenţă e că acum cred ceea ce spun.

Se apropiară unul de celălalt, el îi înconjură umerii cu braţul, iar ea îşi puse capul pe pieptul lui.

— Aşa cum am mai spus, e plăcut să-ţi poate cineva de grijă din când în când.

— Voi doi sunteţi un cuplu reuşit, zău aşa.

Sylvia ţipă şi sări în sus. King se ridică pe jumătate de pe canapea înainte de a vedea ţeava unui pistol aţintită înspre el. Se aşeză la loc.

În costumul lui încă ud, Eddie Battle se sprijinea de tocul uşii, îndreptându-şi pistolul mai întâi către King şi apoi către Sylvia. Punctul laserului dansa de-a lungul torsurilor lor ca un tăciune încins şi roşu mânuit de un păpuşar.

— De fapt, sunteţi atât de fermecători, încât v-aş fi fotografiat dacă aş fi avut un aparat.

— Ce dracu vrei, Eddie?

— Ce vreau eu? Ce vreau eu, Sean?

King se aşeză în faţa Sylviei când Eddie intră în încăpere.

— Asta am întrebat.

— Dacă vrei să ştii, îmi placi. Chiar îmi placi. Nu sunt

supărat fiindcă tu ai fost ăla care m-a dibuit. A fost o luptă frumoasă, între inteligenţe. De fapt, îmi închipuisem că o să fii tu. De asta am încercat să scap de tine şi de Michelle atunci, pe iahtul tău.

— De ce nu te predai, ca să ne scuteşti pe toţi de o grămadă de necazuri? E un ofiţer de poliţie aici, afară.

— Nu, Sean, nu e chiar aici, afară, îl corectă Eddie. E la capătul aleii, în maşina lui. Am verificat. Şi acum, când urlă furtuna, v-aş putea împuşca pe amândoi sau aş putea da o petrecere şi el habar n-ar avea.

— OK, şi unde să vrei ajungi cu asta?

— Vreau să veniţi amândoi cu mine. Dăm o raită pe lac.

King îşi duse, pe furiş, mână în jos şi-o apăsă pe buzunarul lateral al hainei. Acolo îşi ţinea celularul.

— Pe lac? Acolo e furtună! spuse Sylvia.

King reuşi să simtă tastatura celularului prin haină. „Ţine-l ocupat, Sylvia.”

Ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, ea zise:

— Şi n-ai cum să fugi pe apă.

— Nu încerc să fug. Am renunţat de mult la ideea asta.

King găsi tasta pentru apelare rapidă pe care o căuta, apăsă, apoi bâjbâi şi apăsă şi butonul numărului dorit. Trebuia să nimerească.

Imediat ce auzi că apelul fusese primit şi o voce începu să spună „alo”, strigă:

— Fir-ar să fie, Eddie, asta e o nebunie. Ce, acum te-ai apucat de răpiri?

— Mda, am început să mă plictisesc doar de omoruri. Să mergem!

— Nu ne urcăm pe iahtul tău, şi gata.

Eddie plasă punctul dispozitivului de ochire cu laser pe fruntea Sylviei.

— Atunci o împuşc chiar aici. Voi hotărâţi. Mie puţin îmi pasă.

— Ia-mă doar pe mine, spuse King.

— Asta n-am prevăzut în plan, bătrâne. Mergeţi *amândoi.*

— Unde ne duci?

— Vrei să stric surpriza?

Preţ de o clipă înspăimântătoare, simţiră privirea bărbatului care măcelărise nouă oameni.

— Acum, Sean. Chiar acum.

În virtutea unei raţiuni pe care nici ea nu o înţelegea, după ce o părăsi pe Savannah, Michelle se duse să arunce o privire în atelierul lui Eddie. Nu putea crede, nici măcar pentru o secundă, că el s-ar fi putut furişa în preajma casei; locul era plin de poliţişti înarmaţi şi Eddie nu era tâmpit. Dar, în timp ce trecea de la un tablou la altul, nu izbuti să nu se întrebe cum se putea ca un om care săvârşise atâtea omoruri să picteze atât de frumos. Părea imposibil ca, în aceeaşi minte şi în acelaşi trup, să se adăpostească un astfel de artist şi un astfel de ucigaş înspăimântător. Se cutremură şi se cuprinse cu braţele. Se gândea că avusese anumite sentimente pentru el. Ce putea spune despre puterea ei de judecată? Despre modul în care îi înţelegea pe ceilalţi? Oare se va mai putea încrede vreodată în propriile ei instincte? Ideea aceea groaznică o făcu să simtă o arsură în pântec. Se încovoie, brusc ameţită şi îngreţoşată; îşi lipi antebraţele de coapse, în timp se silea să-şi ucidă dorinţa.

„Doamne, cum am putut să fiu atât de oarbă? Însă îşi aminti ce se spunea despre cei mai cunoscuţi criminali din istorie. Nu arătau şi nu se purtau ca nişte ucigaşi. Erau fermecători, erau o prezenţă amuzantă, nu puteai să nu fii atras de ei. Dintre toate, ăsta era aspectul cel mai înspăimântător. Erau ca tine şi ca mine.”

Tocmai se îndrepta şi se ridica când telefonul ei începu să sune. Răspunse, dar nimeni nu spunea nimic. Pe urmă auzi vocea lui King strigând ceva, dar nu reuşi să înţeleagă decât un singur cuvânt.

— Eddie!

Continuând să asculte şi să pună cap la cap ceea ce se petrecea la celălalt capăt al conexiunii fără fir, privi

împrejur, văzu un telefon fix pe o masă de lângă unul din şevaletele lui Eddie şi îl sună pe Todd Williams.

— Sunt la Sylvia acasă – sau cel puţin aşa cred.

— Rahatul naibii. Dar e şi un poliţist cu Sean.

— Poate că e deja mort.

— Am plecat într-acolo.

— Şi eu.

Michelle ţinea celularul la ureche în timp ce alerga spre vila Battle. Fugi în camera ei, înhăţă cheile camionetei şi se repezi iarăşi afară. Era pe punctul de a sări în camionetă, dar se opri şi alergă înapoi în casă. Se repezi spre camera lui Savannah şi deschise uşa cu o izbitură. Savannah era în pat. Sări în sus când cealaltă dădu buzna înăuntru. Michelle acoperi locaşul microfonului celularului ei, pentru ca nimic din ce spunea să nu ajungă la urechile lui Eddie Battle.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? întrebă Savannah.

— Îmi trebuie telefonul tău.

— Ce?

— Dă-mi dracului celularul ăla al tău!

Câteva secunde mai târziu, Michelle se urca în camioneta ei, ţinându-şi încă telefonul apăsat pe ureche şi străduindu-se să mai prindă câte un cuvânt care să o ajute să priceapă unde era Sean.

Stai puţin. Auzise ceva. Ce spusese?

— Iaht!

Sean întreba unde îi ducea Eddie cu iahtul. Auzise asta foarte bine.

Tastă numărul pe telefonul pe care îl luase de la Savannah.

— Todd, sunt într-un iaht, pe lac.

— Un iaht! De unde dracu a luat Eddie un iaht?

— Sunt o grămadă la docul de aici. E şi unul foarte rapid printre ele.

— Rahat.

— Todd, tu ai vreo ambarcaţiune? întrebă ea, înnebunită.

— Nu. Adică, cei de la baza sportivă şi de la cherhana au una, dar nu ştiu exact unde e acum.

— Da, grozav, ce să zic!

Michelle gândea repede: „Idioata de mine. Sigur că da.”

— Cât de repede poţi să ajungi aici?

— Ce, aa, zece minute, răspunse Williams.

— Fă să fie cinci şi vino să ne întâlnim la docul familiei Battle. E cam departe, dar există o maşinuţă de golf pe care poţi să o foloseşti. Drumul e luminat şi sunt semne care îţi arată încotro s-o iei.

— Şi tu?

— Şi eu ce? ţipă ea.

— Ţie nu-ţi trebuie maşinuţa?

— Pe mine m-ar încetini. Acum ascultă-mă cu atenţie, până să ajungi aici, trebuie să iei legătura cu cei de la baza sportivă, să afli unde e ambarcaţiunea aia şi să o trimiţi pe lac cu nişte oameni înarmaţi în ea. Asigură-te că au fost blocate toate drumurile care ajung la lac. Şi cheamă FBI-ul şi poliţia statală, şi fă repede rost de un elicopter cu un reflector mare. Spune-le să alerteze SWAT[18] sau Hostage Rescue[19]. O să avem nevoie de nişte ţintaşi de elită.

— Toate astea iau timp, Michelle.

— Pe care nu-l avem, aşa că fă-o odată!

— Lacul e mare. Litoralul are peste opt sute de kilometri. Sunt o mulţime de locuri în care poţi să te ascunzi.

— Mulţumesc pentru încurajare. Mişcă-ţi fundul încoace.

Închise telefonul, sări din camionetă, fugi în spatele casei şi alergă cu cea mai mare viteză pe care o putea atinge către doc, pe aleea luminată. Continua să asculte la telefon, sperând să audă ceva care să-i fie de folos, dar până la ea nu ajungea decât un vâjâit. Dacă erau pe iaht, zgomotul motoarelor acoperea orice altceva.

Ajunse la doc, apăsă comutatorul şi lumina inundă întreaga zonă. În aceeaşi secundă, un fulger enorm,

[18] Special Weapons And Tactics – trupe speciale de intervenţie.

[19] Salvarea Ostaticilor – unitate specializată în eliberarea ostaticilor.

orizontal, se întinse dea curmezişul cerului, fiind urmat de un tunet atât de puternic, încât o făcu să-şi ducă mâinile la urechi.

Privirea îi căzu imediat pe locul gol. Fir-ar să fie, e FasTech-ul.

Luă din nou telefonul.

— Todd, sunt pe un iaht din clasa FasTech. Are zece metri lungime, e alb cu roşu…

— Ştiu cum arată tipul ăsta de iaht. Ai cumva idee ce fel de motoare are?

— Da, două Merc identice, de cinci sute de cai putere fiecare. Dacă nu eşti aici în trei minute, plec fără tine. Închise telefonul.

— OK, ce avem aici? se întrebă, în timp ce alerga de la o ambarcaţiune la alta. Scuterele Sea-Doos erau vioaie şi rapide, dar nu aveau lumini de navigare şi nu credea pe uriaşul Todd era în stare nici să stea agăţat de ea în timp ce conducea, nici să facă manevrele el însuşi. În plus, după experienţa duelului inegal avut pe şosea cu Roger Canney, vroia ca, dacă s-ar fi ajuns la o luptă între ambarcaţiuni, să aibă de partea ei ceva mai multă putere.

Se opri la iahtul model Sea Ray, mare şi performant, care era adăpostit într-unul din compartimente. Era clar că nu atingea viteza unui FasTech, dar era un vas mare, cu motoare puternice – şi ea tocmai de asta avea nevoie. Trase un foc de pistol în lacătul hangarului, pătrunse înăuntru, găsi cheile pentru Sea Ray şi telecomanda liftului care îl lansa la apă, apoi pregăti ambarcaţiunea de plecare.

După câteva minute, Todd Williams sosi în mare viteză cu maşinuţa de golf. Înşfăcă o vestă de salvare şi se urcă pe iaht.

— Am luat legătura cu toată lumea. Cei de la baza sportivă îşi lansează ambarcaţiunea la apă la Haley Pont Bridge; asta e la cincisprezece mile în aval. Şi FBI-ul, şi poliţia statală trimit elicoptere şi ţintaşi de elită cât mai curând posibil. Şi am instalat bariere pe toate drumurile care ajung la lac.

— Bun. Acum ia ăsta şi ascultă cu atenţie. Sean s-ar putea să ne dea nişte indicii, ca să ne lămurim unde sunt.

Williams luă telefonul şi şi-l lipi de ureche.

Michelle cuplă marşarierul şi ieşiră din doc cu spatele, atât de repede încât Williams căzu, sprijinindu-se de copastie, şi era gata să fie aruncat peste bord.

— Fir-ar să fie, Michelle, zise, ridicându-se, ştii cum se conduce chestia asta? Nu e o prăpădită de barcă cu vâsle.

— Învăţ întotdeauna repede. Casa Sylviei – spune-mi cât de departe de aici e şi la câte grade pe compas.

Williams se strădui să facă o apreciere cât mai corectă şi ea calculă repede timpul, distanţa şi ruta. De fapt, în răstimpul petrecut în Serviciul Secret devenise un marinar desăvârşit, pilotând orice fel de ambarcaţiune, de la şalupele tip trabuc, folosite când îi escorta pe foştii preşedinţi, şi care se deplasau cu viteză, vibrând nervoase pe suprafaţa apei, până la docilele nave cu zbaturi ai căror foarte preţioşi pasageri erau nepoţii aceloraşi foşti preşedinţi.

— OK, ţine-te bine.

Orientă prora spre deschiderea canalului şi apăsă acceleraţia la maximum. La început, uriaşul Sea Ray gemu uşor, ca şi când s-ar fi trezit din somn. Apoi elicele sale despicară cu nădejde apa, împrăştiind-o în toate părţile. Prora i se înălţă în aer ca un armăsar şiret pregătit să-şi azvârle călăreţul peste cap şi vasul făcu un salt uriaş înainte. Şi atinse viteza de patruzeci de noduri, în timp ce, pe lacul de opt mii de hectare, Michelle, fără să ştie unde trebuia să ajungă de fapt, îl îndrepta direct spre inima furtunii care se apropia.

Capitolul 96

— Ei, hai, Eddie, unde ne duci? strigă King, acoperind zgomotul celor două motoare gemene, care se împletea cu al furtunii.

Era legat fedeleş cu aţă de pescuit şi era întins pe o parte, pe punte, lângă scaunul căpitanului. Sylvia era aşezată pe bancheta de la pupa, legată în acelaşi fel, iar Eddie conducea stând în picioare şi vântul îi răscolea părul stufos.

— Ce-ţi pasă? Pentru excursia asta nu se dau bilete de întoarcere.

— De ce vrei să ne ucizi? Ai umplut tabela de marcaj. I-ai dat gata pe toţi cei pe care îi vroiai.

— Nu chiar pe toţi, bătrâne. Apropo, am câştigat pariul.

— Ce pariu?

— Când m-ai prins, tu ai spus că se terminase, iar eu am spus că nu.

— Felicitări.

Eddie schimbă cursul, tăind de-a curmezişul un val uriaş, care zdruncină puternic vasul. King se izbi cu capul de puntea din fibră de sticlă de sub el.

— Dacă nu încetineşti, o să ne ucizi cu mult înainte de a ajunge acolo unde vrei să ne duci.

Drept răspuns, celălalt acceleră şi mai mult.

— Eddie, te rog, urlă Sylvia, din spate.

— Gura!

— Eddie… începu ea din nou.

El se răsuci şi trase un glonţ care trecu la doi centimetri de urechea stângă a Sylviei. Ea ţipă şi se aruncă pe punte.

Un fulger gros lovi, cu un trosnet înfiorător, un copac de pe mica insulă pe lângă care treceau în goană. Stejarul explodă, azvârlind în apă bucăţi de lemn carbonizat. Bubuitul tunetului care îl însoţi fu cu mult mai puternic decât zgomotul motoarelor.

King se târî spre prora. Aşa cum era legat, nu avea nicio şansă împotriva cuiva atât de puternic ca Battle. Probabil

că nici într-o luptă corectă nu i-ar fi putut face faţă. Se uită înapoi, către Sylvia. Ea era, în continuare, întinsă pe punte. Îi putea desluşi hohotele de plâns printre toate celelalte zgomote. Se strădui să se ridice şi, într-un târziu, reuşi. Îşi lăsă spatele să alunece de-a lungul balustradei şi izbuti ca, până la urmă, să se salte pe scaunul de lângă Eddie.

Acesta se uită la el şi zâmbi.

— Îţi place ce privelişte ai de aici?

King privi împrejur. Cunoştea foarte bine lacul, dar, aşa cum ştie orice marinar cu experienţă, lucrurile arată cu totul altfel într-o noapte întunecoasă. Chiar în momentul acela treceau pe lângă un punct de reper pe care îl recunoscu, o clădire cu cinci etaje pe o limbă de pământ care pătrundea într-unul din canalele principale ale lacului.

— Se pare că mergem spre est, către baraj, strigă.

Se rugă ca telefonul lui să fi rămas în continuare deschis. Dacă nu ar fi fost aşa şi Michelle ar fi încercat să-l sune, nu ar fi avut cum să apese butonul pentru răspuns şi, oricum, sunetul l-ar fi trădat.

— Spre est, către baraj? strigă din nou, şi mai tare.

— Îţi cunoşti lacul, spuse Eddie, sorbind din nou, cu lăcomie, din berea lui caldă, şi părând să savureze fiecare picătură.

— Eddie, ştiu de ce i-ai omorât pe toţi oamenii ăia.

— Nu, nu ştii.

— Am descoperit. Tyler, Canney, Junior, Sally. Şi Hinson şi Pembroke ca să ne derutezi. Un pas mai încolo, nu-i aşa? Un singur pas.

— Ştii pe naiba.

— Eddie, tatăl tău era un om îngrozitor. Ştiu că el te-a împins să faci asta. Ai ucis din cauza lui, pentru ceea ce i-a făcut mamei tale şi fratelui tău.

Eddie îşi îndreptă pistolul spre capul lui King.

— Ţi-am spus că habar n-ai de ce am făcut-o.

King îşi muşcă buzele, încercând să-şi ţină nervii sub

control, ceea ce nu era tocmai uşor în momentul acela.

— OK, atunci de ce nu-mi spui tu?

— Ce contează, Sean? Sunt nebun, OK? Dacă nu mă prăjesc pe scaunul electric, ar trebui să mă închidă şi să arunce cheia. Să lase pe cineva să-mi spintece măruntaiele în timp ce dorm în celulă. Pe urmă toată lumea o să poată respira uşurată. S-a zis cu Eddie. E grozav, s-a zis cu Eddie şi lumea merge înainte. Se uită la King şi zâmbi. Ei, cel puţin, când o să mori *tu,* o să te jelească o grămadă de lume. Eu n-am pe nimeni.

— Dorothea?

— Da, ce să zic…

— Remmy o să te plângă.

— Crezi?

— Tu nu crezi?

Eddie clătină din cap.

— Aşa nu ajungem nicăieri.

— Povesteşte-mi despre Steve Canney.

— Ce-ar fi de spus?

— Eddie, tu eşti un om de onoare. Ar fi trebuit să trăieşti acum o sută cincizeci de ani. Aşa că, îndeplineşte-i unui condamnat ultima dorinţă. Povesteşte-mi.

În cele din urmă, Eddie zâmbi.

— Ce naiba? Bine, ascultă. Tocmai mă întorsesem de la facultate. Părinţii mei erau în relaţii proaste. Savannah avea cam doi ani şi tata deja se săturase de ea. Ştiam că ticălosul umbla iar după muieri. L-am urmărit şi l-am văzut cu femeia aia, cu Canney. Când ea a născut un băiat, m-am strecurat în spital şi am verificat analizele sângelui. Roger Canney nu era tatăl lui. Ştiam cine era.

— Savannah e copilul lui Bobby şi al lui Remmy?

— O, da. După presupunerile mele, tata credea că mama avea de gând să divorţeze. Aşa că, până la urmă, s-a pomenit că era gravidă. Ca să afli dacă amândoi au fost de acord să facă sex, ar trebui s-o întrebi pe ea.

— De ce dracu n-au divorţat, pur şi simplu?

— Pe Bobby Battle să-l părăsească nevasta? Monstrul

ăla n-ar fi lăsat să se întâmple asta nici în ruptul capului. Ar fi fost un semn de eşec. Marele Bobby Battle nu dădea greş niciodată. Niciodată!

— Remmy ar fi putut să divorţeze dacă ar fi vrut.

— Presupun că n-a vrut.

King cugetă dacă să pună sau nu următoarea întrebare şi decise că ar fi putut fi singura lui şansă. Se gândi şi că, atâta vreme cât îl ţinea pe Eddie de vorbă, el şi Sylvia continuau să rămână în viaţă. Şi, cine putea şti, poate că reuşea să-l convingă să-i lase pe amândoi să trăiască.

— De ce nu l-ai ucis pe băiat, Eddie? Pe Tommy Robinson?

— Mi-am închipuit că avea să-l aranjeze pe taică-său, ca să-mi fie mie viaţa mai uşoară.

— Haide, n-aveai cum să fii sigur.

— Nu aveam niciun motiv să-l omor. Şi ce-i cu asta? Crezi că am devenit un tânăr cercetaş fiindcă am reuşit să nu ucid un puşti împuţit? Ai văzut ce i-am făcut lui Sally. Şi ce naiba aveam eu de împărţit cu ea, ai? I-am zdrobit faţa până la os.

Se uită în jos şi mai slăbi pedala de acceleraţie.

Cu fiecare minut, furtuna devenea tot mai cumplită şi până şi puternicul FasTech tăia cu greu valurile acum de-a dreptul masive. Iahturile de acel tip erau unele dintre cele mai bune din lume şi King se ruga ca fiecare dintre fibrele de sticlă ale ambarcaţiunii să poată înţelege lupta dusă de el. Totuşi, ar fi fost suficient un singur trăsnet ca să fie incineraţi după explozia rezervorului de combustibil.

— Şi Junior?

— Pentru că l-am ucis pe el mă simt într-adevăr întinat. Idioata aia de Sally. De ce a tăcut? Ce naiba, Junior îmi plăcea.

— El n-a lăsat-o să spună adevărul. Nu vroia să-şi facă nevasta să sufere.

— Vezi, aici ai nimerit-o. E întotdeauna mai bine să spui adevărul. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost amândoi în viaţă.

Eddie supse ultima picătură de bere din cutie, apoi o

azvârli peste bord.

— Odinioară, tu ai ucis oameni, Sean.

— Numai dacă au încercat să mă omoare.

— Ştiu asta, nu te pun în aceeaşi oală cu mine. Cum te-ai simţit, chiar înainte de a-i vedea murind, ştiind că tu făcuseşi asta?

La început, King crezu că Eddie trata totul cu uşurinţă, dar apoi îi văzu privirea pierdută în întunericul din faţa lor şi înţelese exact ce anume îl întrebase.

— Am simţit că o parte din mine murea împreună cu ei.

— Cred că asta e diferenţa dintre noi doi.

— Vrei să spui că ţie ţi-a făcut plăcere?

— Nu, vreau să spun că eu eram deja mort când am început să ucid. Îşi îndoi braţele şi îşi clătină din cap. Nu am fost întotdeauna aşa. Nu făcusem rău nimănui, niciodată. Nu sunt genul care începe prin a tortura animale şi ajunge apoi la oameni. Nu mă încadrez în tipul de gunoaie pe care le vâna Chip Bailey.

— Nu am crezut niciodată că eşti un criminal în serie obişnuit.

— Adevărat? Eddie zâmbi. Am vrut să joc în Liga Naţională de Fotbal. În facultate, eram destul de bun, chiar al dracului de bun. Puteam să devin profesionist. Ei, poate că puteam, poate că nu puteam. Eram puternic ca un taur, cu picioare zdravene, şi nu-mi plăcea să pierd – omule, detestam asta. Dar n-a fost să fie, nu era în cărţi. Ştiu, ai dreptate. M-am născut prea târziu. Anii 1800 mi s-ar fi potrivit mult mai bine. Mă simt pierdut în secolul ăsta.

— Când ai aflat adevărul despre fratele tău?

Eddie îşi luă ochii de la King şi verifică partea din spate, unde Sylvia se aşezase din nou pe marginea banchetei de la pupa. Privindu-l iarăşi pe King, spuse încet:

— De ce mă întrebi asta?

— Pentru că de aici a început totul, de-aia.

— A, ce, marea mea scuză?

— Cei mai mulţi dintre oamenii în situaţia ta ar cerşi o justificare, ar invoca legitima apărare sau altceva care să

explice totul.

— Atunci, presupun că nu sunt ca ceilalţi oameni.

— Sifilisul. Când ai aflat că de asta era vorba?

Eddie slăbi şi mai mult acceleraţia, iar iahtul încetini la treizeci de noduri. Mergeau încă destul de repede, dar, cel puţin, zbaturile ambarcaţiunii nu mai ieşeau din apă la fiecare două sute de metri.

— Încă mai aveam nouăsprezece ani, spuse rar Eddie, cu privirea încă pierdută în depărtate, dincolo de prora, ca şi cum s-ar fi străduit să facă un calcul foarte complicat. Ei nu ştiau că aflasem. Îmi spuneau minciuni despre felul în care murise fratele meu. Dar am descoperit adevărul – o, da, l-am descoperit. N-au mai putut să-mi strecoare tot felul de rahaturi. Nicidecum.

— Adică s-a întâmplat cu puţin timp înainte de planul de răpire.

Eddie zâmbi.

— Nici nu-mi vine să cred că am putut păstra un astfel de secret în toţi aceşti ani. Îmi închipui că Chip a fost extrem de surprins.

— Da, dacă folosim nişte termeni moderaţi.

King aruncă o privire spre Sylvia, dar ea nu făcea altceva decât să se uite la apele întunecoase, tresărind la fiecare fulger şi la fiecare bubuit de tunet. Apa era atât de agitată, încât simţea că cina i se urcase, înapoi, în gât. Se luptă cu imboldul de a voma, şi zise:

— Ai avut vreo confruntare cu tatăl tău în privinţa asta?

— Ce însemna o confruntare? El era îndărătnicul Bobby Battle. Ticălosul nu putea greşi. Nu recunoştea niciodată ce-i făcuse propriului lui fiu. S-a frecat de toate curvele, a adus mizeria aia acasă, l-a omorât pe Bobby şi nici măcar nu s-a sinchisit. E al dracului de sigur că asta nu m-a surprins. Puţin i-a păsat că şi-a ucis propriul copil. Nenorocitul de creier i s-a dizolvat, ochii i-au ieşit din orbite, dinţii i-au putrezit. Ultimii lui ani au fost o agonie neîntreruptă, chiar neîntreruptă. Era ca şi cum cineva ar fi luat o poză frumoasă şi ar fi turnat terebentină peste ea.

Ştiam că Bobby era încă acolo, dar nu-l mai puteam vedea. Eddie clipi repede din ochi. Omule, în fiecare zi mă uitam, pur şi simplu, cum se pierde. Când s-a îmbolnăvit de-a binelea, le-am spus să-l ducă la doctor. Fir-ar să fie, ajutaţi-l pe Bobby, ajutaţi-l. Vă rog! Iar ei nu au făcut-o niciodată. E doar un copil, spuneau. Spuneau că eu nu înţelegeam. Am înţeles, omule, am înţeles al dracului de bine, dar prea târziu pentru Bobby.

— Am auzit că fratele tău era într-adevăr o persoană încântătoare, în ciuda vitregiei sorţii şi a tuturor durerilor care îl chinuiau.

Chipul lui Eddie se lumină.

— Trebuia să-l fi văzut, Sean. Cel mai dulce tip. Era tot ceea ce eu nu eram. Înainte de a-i fi fost atins creierul, era inteligent, omule, chiar foarte inteligent. Mă învăţa tot felul de chestii, mă ajuta, avea grijă de mine. Era fratele meu mai mare. Am fi făcut orice unul pentru altul. Ne simţeam atât de bine împreună. King zări lacrimile sărate care alunecau pe obrajii lui Eddie, amestecându-se cu ploaia. Şi apoi a început să se simtă din ce în ce mai rău. În cele din urmă, mama l-a dus la un specialist; nu mi-a povestit niciodată ce spus omul ăla, dar lui Bobby continua să-i fie tot mai rău. A murit la patru zile după a optsprezecea noastră aniversare. Tata era plecat, cu nişte afaceri. Mama n-a intrat în camera lui. Eu l-am ţinut în braţe, l-am ţinut în braţe până s-a dus şi am continuat să-l ţin aşa până când m-au silit să plec de acolo. Se opri, apoi adăugă: Bobby a fost singurul prieten adevărat pe care l-am avut. A fost singurul om care m-a iubit vreodată.

— Ai spus că purtarea tatălui tău nu te-a surprins. Dar altceva a făcut-o? întrebă King, plin de curiozitate.

— Chiar vrei să ştii ce anume m-a surprins? Vrei într-adevăr să ştii?

Lui King i se păru că Battle se purta ca un puşti care nu mai poate de nerăbdare să împărtăşească un secret păstrat de multă vreme.

— Da, chiar vreau.

— A fost mama mea, draga mea mamă cu vertebre de oţel, care nu a ridicat nici măcar un singur deget ca să-şi salveze fiul. Nenorocitul ei de fiu. Acum, explică-mi tu asta, vrei?

— Nu pot, Eddie. Nu ştiu de ce n-a făcut-o.

Eddie respiră adânc, reumplându-şi plămânii cu aer.

— Bine ai venit printre noi. Scăzu şi mai mult viteza. Gata, am ajuns.

În timp ce iahtul încetinea, King îşi roti privirile, ca să vadă dacă ar fi putut spune unde se aflau. Era foarte întuneric, şi simţurile lui erau bulversate, dar locul acela părea să aibă ceva foarte familiar.

Eddie scoase un cuţit din punga impermeabilă şi îl îndreptă spre King, care tresări, cuprins din nou de panică.

— Eddie, nu vrei să faci asta. Noi am putea aranja să fii ajutat.

— Niciun ajutor nu-mi mai poate fi de folos, Sean, dar îţi mulţumesc pentru ofertă.

— Te rog, Eddie, nu face asta! strigă Sylvia, de la pupa.

Eddie se holbă la ea, rânji pe neaşteptate şi îi făcu semn să vină mai aproape. Pentru că ea nu se clinti, îşi scoase pistolul.

— Doctore, următorul glonţ ţi se opreşte exact în creieri. Mişcă-ţi fundul încoace.

Ea se apropie împleticindu-se şi tremurând de frică. El tăie legăturile care o ţineau, o împinse mai întâi pe scări în jos, apoi în cea mai apropiată cabină, şi încuie uşa în urma ei. Apoi potrivi lama cuţitului sub legăturile picioarelor lui King şi le tăie cu grijă.

— Du-te în spatele iahtului, Sean.

Îşi sublinie spusele proptindu-i în spate ţeava pistolului.

— Ce faci, Eddie?

— Închid cercul, omule; pur şi simplu, închid cercul. Acum urcă-te pe copastie şi întoarce-te.

— Ai de gând să mă împuşti aici sau după ce sar în apă?

Drept răspuns, Eddie luă cuţitul şi tăie cu atenţie şi legăturile de la mâinile lui King, eliberându-l. Celălalt îl

privi cu prudenţă.

— Nu înţeleg ce faci, Eddie.

— Nu, *nu* înţelegi ce fac, pentru că o fac eu.

Îl izbi cu putere în piept cu unul din braţele lui masive. King căzu pe spate, intrând în apă cu capul înainte.

Eddie alergă înapoi în cockpit, apăsă pe acceleraţie şi iahtul porni chiar înainte ca King să apuce să iasă la suprafaţă.

Când o făcu, King văzu ambarcaţiunea rotindu-se în jurul lui şi apoi îndreptându-se către el. Se răsuci şi începu să înoate, îndepărtându-se. De ce ticălosul nu îl împuşcase, în loc să îl azvârle aşa? De ce îl hăituia cu iahtul? Când FasTech-ul ajunse aproape de el, King aproape că simţi elicele masive pătrunzându-i în carne, pentru a înroşi lacul cu sângele lui.

În ultimul moment, ambarcaţiunea viră şi trecu pe lângă el.

— Îţi mulţumesc pentru că ai întrebat de fratele meu, Sean, îi strigă Eddie. Asta ţi-a salvat viaţa. Să te bucuri de ea.

Iahtul se îndepărtă huruind şi acceleră înainte de a fi înghiţit de întuneric.

— Sylvia, Sylvia! urlă King, fără niciun rost.

Se întoarse, privi împrejur, în cele din urmă, înţelese, într-o străfulgerare, de ce locul îi părea atât de familiar. Docul pe care îl vedea era docul *lui.* Era în golful lui! Acolo unde se afla şi barca lui cu motor.

Dar iahtul nu se mai vedea. Cum ar fi putut să-i găsească înainte de a fi prea târziu?

Apoi, brusc, înţelese ceea ce spusese Eddie. „Cerc închis. Vrea să închidă cercul.”

King începu să înoate spre docul lui din toate puterile.

Capitolul 97

Pe Sea Ray, Michelle zbura prin întuneric îndreptându-se spre casa Sylviei, când Williams veni alături de ea.

— Telefonul tău a pierdut legătura, spuse, posomorât.

— Probabil din cauza furtunii.

— Da, poate, zise el.

Ea privi către cer.

— Nu văd niciun elicopter.

— Ce naiba, Michelle, pe vremea asta? La ce te aşteptai? Nu poţi risca atât de uşor vieţile atâtor oameni.

— De ce dracu nu? Eu mi-am petrecut nouă ani din viaţă în Serviciul Secret, făcând asta.

— Haide, facem tot ce putem…

— Ce-i asta? spuse ea, pe neaşteptate.

— Care asta?

— E telefonul! ţipă ea. Telefonul meu, unde e?

— Pe bancheta din spate.

— Ţine cârma.

Înhăţă telefonul şi apăsă butonul de răspuns. Îi sări inima când recunoscu vocea lui.

— Michelle, ai putut să auzi ceva la telefon?

— Da, eu şi Williams suntem acum într-un iaht, ne îndreptăm spre casa Sylviei. Am anunţat pe toată lumea.

— Ascultă, Eddie o are încă pe Sylvia. Se îndreaptă spre golful ăla de jos, unde a fost găsit primul cadavru. Ştii unde vine asta?

— Da.

— Eu sunt în barcă, mă îndrept într-acolo.

Michelle alergă în cockpit ţinând telefonul la ureche, se repezi la cârmă şi întoarse vijelios iahtul, înclinându-l până ce ajunse cu puntea aproape perpendiculară pe suprafaţa apei. Williams căzu din nou.

— Gata, sunt pe drum. Ajungem în zece minute. Îi trimitem pe toţi acolo. A, Sean?

— Da?

— Îţi mulţumesc fiindcă eşti în viaţă.

Eddie îndreptă prora exact înspre inelul de pământ roşu care se înălţa din golful unde se aflau, opri motoarele şi lăsă iahtul să se înfigă în el. Începu să descuie uşa cabinei.

— OK, doctore, să mergem.

Jetul de fluid din extinctor ţâşni, izbindu-l în plină faţă. Dădu înapoi, clătinându-se, şi fu lovit în cap cu un bidon. Orbit, îşi acoperi faţa cu mâinile şi căzu în genunchi. Dar o simţi pe Sylvia trecând în goană pe lângă el, se întinse şi o prinse cu unul din braţele sale lungi.

— Dă-mi drumul, ticălosule, dă-mi drumul! ţipă ea.

Eddie îşi şterse faţa cu o mână; ochii îl usturau cumplit. O apucă de partea din spate a gulerului cămăşii, o săltă cu totul în aer şi o azvârli pe pământul tare al ţărmului, unde ea aterizâ cu o bufnitură şi rămase nemişcată.

El deschise magazia şi scoase o secure cu coada scurtă, sări peste copastie şi aterizâ cu picioarele în noroi. Intră în apă şi îşi afundă capul sub unde, ca să cureţe mizeria cu care îl împroşcase ea. Se ridică, aruncă o privire către lac şi către fulgerul care se mistuia în depărtare, respiră adânc, se întoarse şi se îndreptă către Sylvia.

— Ridică-te.

Ea nu spuse nimic.

— Am zis să te ridici.

Îşi sublinie vorbele lovind-o cu piciorul în coaste.

— Cred că mi-am rupt mâna, se tângui ea.

— Care?

— Stânga.

Se aplecă, o înşfăcă de braţul stâng şi o trase în sus în timp ce ea ţipa ascuţit, de durere.

— Luate-ar dracu, mă omori, nenorocitule!

— Chiar asta fac.

O târî după el, în pădure.

Barca lui King zbura pe deasupra apei. Privi înapoi şi zări nişte lumini pâlpâind cam la cinci sute de metri în urma lui. Apăsă butonul telefonului, care reuşise cumva să

supravieţuiască scufundării în apă.

— Tu eşti în spatele meu? întrebă.

— Şi mă apropii repede, spuse Michelle.

King încetini în timp ce pătrundea în golful strâmt. Imediat ce văzu FasTech-ul tras pe mal, îşi stinse luminile.

— OK, spuse în telefon, se pare că nu mai sunt pe iaht.

Ambarcaţiunea lui Michelle apăru la intrarea în golf. Opri motoarele, stinse luminile şi acostă în apa puţin adâncă de lângă barca cu motor.

— Eşti înarmat? îi strigă.

El ridică mâna în care ţinea pistolul.

— Am trecut pe la iahtul meu înainte de a porni încoace.

Michelle şi Todd înşfăcară lanternele din cabina de pe Sea Ray, apoi toţi trei îşi părăsiră ambarcaţiunile şi porniră spre ţărm, cu pistoalele îndreptate către FasTech, pentru cazul că Eddie ar fi stat la pândă acolo.

Acoperindu-se unul pe altul, cercetară iahtul şi nu descoperiră nimic altceva în afară de extinctorul folosit.

Ieşiră pe ţărm şi intrară în pădure.

— Ne răspândim, spuse King, dar păstrăm contactul vizual. Deocamdată fără nicio lumină. Altfel ne-ar putea prinde foarte uşor.

Un trăsnet lovi dealul de vizavi de ei cu o asemenea violenţă, încât pământul păru să se cutremure.

— Dacă până atunci nu ne vine de hac vreo blestemăţie de fulger, bodogăni Williams.

Îşi croiră drum până pe creasta dealului şi cercetară încordaţi împrejurimile.

— Dacă nu mă înşel, primul cadavru a fost găsit la o sută de metri de aici, către dreapta, şopti King.

— Cam aşa ceva, spuse Michelle.

— Să o luăm uşurel, fără să ne pripim, spuse Williams. Tipul e ţicnit, dar al naibii de viclean. N-am de gând s-o sfârşesc ca Bailey…

Ţipătul Sylviei le cutremură măruntaiele.

King o luă la goană în josul dealului, cu Michelle pe urmele lui şi cu Williams bodogănind în spatele lor.

Capitolul 98

— Dumnezeule, te rog, nu face asta.

Sylvia era în genunchi, cu capul sprijinit de muchia unei buturugi putrede, fiind ţintuită în poziţia aceea de genunchiul lui Eddie, care o apăsa în mijlocul spatelui.

— Te rog, continuă ea să tânguie. Te rog.

— Gura!

— De ce faci asta? De ce?

El îşi îndesă pistolul în teaca centurii pe care şi-o pusese pe iaht şi scoase o glugă neagră din buzunarul costumului lui ud. Şi-o puse, potrivind găurile pentru ochi astfel încât să poată vedea. Nu mai era cea cu cercul cu cruce, pe care i-o confiscase poliţia, dar era la fel de potrivită pentru o execuţie improvizată.

Legănă securea într-una una din mâinile sale puternice.

— Nişte ultime cuvinte?

Sylvia era aproape leşinată de durere şi de spaimă. Începu să bolborosească ceva.

Eddie râse.

— Te rogi? Rahat! În fine, ai avut o şansă.

Ridică securea deasupra capului. Dar, înainte de a izbi gâtul femeii, coada acesteia se făcu fărâme.

— Straşnică lovitură, Maxwell, murmură Williams, în timp ce se grăbeau într-acolo.

Dacă îşi imaginaseră că Eddie avea de gând, pur şi simplu, să se predea, înţeleseră imediat că nu aşa stăteau lucrurile.

El sări în lateral, destul de departe ca să ajungă pe buza unei râpe, se rostogoli, apoi se lăsă să alunece până în fund. Se ridică în picioare cât ai clipi şi o luă la fugă.

King alergă la Sylvia şi o sprijini.

— E OK, Sylvia, îi şopti, cu blândeţe. Eşti în siguranţă.

Apoi sesiză o mişcare fulgerătoare.

— Michelle! urlă el. Nu face asta!

Ea se repezi pe buza râpei, se rostogoli şi ajunse jos. Se ridică aproape la fel de repede ca Eddie şi o luă la goană

după el.

— Fi-ar să fie, strigă King. O puse pe Sylvia în braţele lui Williams şi fugi după partenera sa.

În timp ce alerga, King îşi dădea seama încotro se îndreaptă numai când întunericul era spulberat de câte un fulger. Sau când auzea zgomot de paşi undeva, înaintea lui.

— De ce dracu faci asta? strigă către Michelle, deşi ştia că ea nu-l putea auzi.

După ultima oră pe care o petrecuse alături de Eddie Battle, nu mai avea absolut nicio dorinţă de a se afla în preajma lui, cu excepţia cazului în care l-ar fi văzut dincolo de gratii, înconjurat de o duzină de paznici. Şi poate chiar şi atunci ar fi preferat să-l ocolească.

Se opri brusc, pentru că toate sunetele pe care le auzise venind din faţă încetaseră.

— Michelle? şuieră el. Michelle?

Îşi strânse pistolul în mână şi îl mişcă descriind arcuri de cerc, privind din când în când peste umăr, de teamă ca Eddie se deplasase în cerc, ajungând undeva în lateral şi în spate.

Ceva mai încolo, Michelle se uita cu mare atenţie la un pâlc de tufişuri. Privea des în jos, ca să vadă dacă nu cumva minuscula lumină roşie se plimba pe trupul ei. Îşi sprijini ţeava pistolului într-o mică scobitură a gorunului în spatele căruia se adăpostea şi îi îndepărtă uşor crengile. Auzi o mişcare uşoară în dreapta, dar se lămuri că fusese o veveriţă.

Auzi un zgomot în spate şi se răsuci brusc.

— Michelle?

Era King, la vreo şase metri distanţă de ea. O luase pe o altă potecă şi erau despărţiţi de un zid de rugi de mure.

— Rămâi în spatele meu, îi spuse, printre dinţi. S-a oprit chiar în faţa noastră.

Se întoarse şi aşteptă. Un fulger lumină cerul; de asta avusese nevoie. Ocoli copacul, se dădu puţin înapoi, apoi îşi croi drum, cu grijă, descriind un cerc cu intenţia de a

ajunge în spatele lui Eddie.

Fulgeră din nou. Auzi un zgomot în dreapta. Se răsuci şi trase în aceeaşi secundă. În faţa ei, ceva explodă şi o lumină roşie erupse, dispărând după o clipă.

Nu avea de unde să ştie că, în acelaşi timp, Eddie ocolise locul în care se afla ea şi trăsese exact în aceeaşi secundă. Şi, deşi şansele de a se întâmpla aşa ceva erau de unu la un miliard, cele două gloanţe se ciocniseră, provocând explozia pe care o văzuse.

Eddie o lovi cu forţă, tăindu-i respiraţia înainte de a o afunda în noroi, aproape cu capul înainte. Nămol, frunze şi frânturi de crengi în pătrunseră atât de adânc în gură încât abia mai putea respira. Michelle se răsuci şi încercă să-l lovească, dar el era deasupra ei şi o ţintuia la pământ. Era incredibil de puternic; degetele ei nu izbuteau să desfacă strânsoarea lui de fier. Se simţea ca un copil care încearcă să scape din mâinile tatălui lui. Încercă să se ridice, dar nu era în stare să o facă când o apăsau mai mult de o sută zece kilograme.

„Fir-ar al dracului.” Scuipă mizeria pe care o avea în gură. Dacă ar fi reuşit să-l împingă, eliberându-se, ar fi putut încerca să-i dea câteva lovituri năucitoare cu picioarele şi poate că ar fi avut o şansă împotriva lui. Dar era, pur şi simplu, prea robust. Simţi una din mâinile lui în jurul gâtului, în timp ce cealaltă îi imobiliza braţele. Se zbătu cu sălbăticie, încercând să-l arunce într-o parte, dar nu avea destul spaţiu de mişcare. Încercă să strige şi nu reuşi. Începu să-şi piardă puterea de concentrare. Creierul i se îngreuna, iar membrele prinseră să-i zvâcnească.

„Ăsta e sfârşitul? Ăsta?”

Apoi totul se destinse. Greutatea dispăruse. Michelle se simţea liberă, şi ştia că tocmai murise de mâna lui Eddie Lee Battle. Se întoarse ca să-l vadă privind-o de sus, zâmbind mulţumit de ceea ce făcuse.

Numai că nu pe ea o privea. Se ridică în capul oaselor, trăgându-se de lângă el, şi abia apoi văzu la ce se uita.

King era acolo. Strângea cu amândouă mâinile pistolul

îndreptat către Eddie, care se trăgea uşor înapoi. Hainele lui King se transformaseră în zdrenţe, iar faţa şi mâinile îi sângerau, fiindcă se luptase să treacă prin rugii de mure ca să ajungă la ei.

— N-aş fi omorât-o, Sean.

King tremura de furie.

— Da, sigur, nemernicule.

Eddie continua să se îndepărteze cu spatele, cu mâinile ridicate.

— Încă un pas, Eddie, şi te alegi cu un glonţ între ochi.

El se opri, dar începu să-şi lase mâinile în jos.

— Ţin'le sus! lătră King.

Michelle se ridică şi privi împrejur, căutându-şi pistolul.

— Ei, Sean, dă-i drumul, trage, spuse Eddie, plictisit. Scuteşti statul de o mulţime de cheltuieli dacă mă trimiţi pe lumea ailaltă.

— Nu procedăm în felul ăsta.

— Fă-o, Sean. Sunt terminat, omule. Nu mi-a mai rămas nimic.

— O să te descurci. Nu te teme.

— Crezi?

— De fapt, pun pariu că…

— Ce dracu tot spui, eşti…

Eddie sări, ducându-şi mâna la spate; îşi scoase pistolul. Michelle ţipă.

Glonţul porni.

King se apropie şi se uită la Battle, care zăcea la pământ. Îi îndepărtă pistolul cu o lovitură de picior, şi rămase cu ochii la sângele care se scurgea din umărul lui Eddie; acolo îl lovise glonţul înainte de a-i ieşi prin spate.

— De data asta am câştigat pariul, Eddie.

Celălalt îl privi cu un zâmbet firav.

— Doar un milimetru mai încolo, omule. Un milimetru.

Capitolul 99

Eddie Battle pledă vinovat pentru toate crimele pe care le comisese. În schimbul cooperării depline cu autorităţile şi al faptului că le răspunsese la toate întrebările, dar şi pentru că existau dubii în ceea ce privea stabilitatea lui mentală, avocaţii lui reuşiră să obţină o condamnare care îl trimitea în închisoare, fără posibilitatea de a fi eliberat vreodată. Reacţiile publicului nu întârziară să apară. Partizanii condamnării la moarte mărşăluiră pe străzile din Wrightsburg. Se solicita punerea sub acuzare a guvernatorului, a procurorilor şi a juriului care se ocupase de caz. Familia Battle – sau cel puţin ceea ce mai rămăsese din ea – fu îngropată până la gât în ameninţări cu moartea. Se prezise că, indiferent în ce închisoare de maximă securitate urma să fie trimis Eddie, nu avea să supravieţuiască mai mult de o lună.

King nu se sinchisea prea mult de toate astea. După ce îl împuşcase pe Eddie, o ajutase pe Sylvia să ajungă până la ambarcaţiuni, de unde fuseseră duşi la spital. Amândoi îşi reveniseră pe deplin, deşi King se îndoia că Sylvia ar mai fi putut fi aceeaşi după toate cele prin care trecuse.

„Ce dracu, şi eu s-ar putea să nu mai fiu niciodată acelaşi”, gândea King.

Făcea plimbări lungi cu barca, refăcând, la lumina zilei, traseul din noaptea aceea îngrozitoare. El şi Michelle discutaseră câte ceva despre asta, dar, de cele mai multe ori, evitau subiectul. Erau destul de epuizaţi. Dar ea îi mulţumise, plină de exuberanţă, pentru că o salvase.

Aducându-şi aminte, clătinase tot timpul din cap.

— Sean, până atunci, nu m-am mai simţit niciodată atât de neajutorată. N-am mai întâlnit niciun bărbat atât de puternic înainte. Era ca şi cum m-ar fi luat în stăpânire ceva din altă lume.

— Cred că asta şi era, ripostase King.

Toate acestea îl aduseră pe King acolo unde se afla acum, stând la biroul lui şi întrebându-se ce anume

însemnau ultimele cuvinte rostite de Eddie în timp ce zăcea pe deal, plin de sânge.

— Doar un milimetru mai încolo, omule.

Cele şase cuvinte îi răsunau în cap şi nu reuşea să scape de ele. În cele din urmă, se ridică de la birou, se urcă în maşină şi se duse la familia Battle. Mason îi spuse că Remmy era acasă.

În holul de la intrare văzu mai multe bagaje stivuite.

— Cineva face o călătorie? întrebă.

— Savannah şi-a luat o slujbă în străinătate. Pleacă azi.

„Norocul ei”, gândi King, în timp ce Mason îl conducea de-a lungul holului.

Remmy părea o copie palidă a ceea ce fusese odată. Sorbea dintr-o ceaşcă cu cafea. King avu certitudinea că, de fapt, situaţia era aproape întru totul demnă de Mr. Beam.

— Am auzit că Savannah se mută de aici, rosti, după ce Mason îi lăsă singuri.

— Da, dar spune că s-ar putea să vină înapoi de Crăciun, zise mama ei, plină de speranţă.

„Sau nu”, gândi King.

— Dorothea a terminat tratamentul de recuperare?

— Da. E alături. Am de gând s-o ajut să-şi rezolve problemele băneşti.

— Mă bucur să aflu asta. N-ai niciun motiv să nu cheltuieşti averea. Iar ea face parte din familie. Poliţia n-o mai suspectează de moartea lui Kyle?

— Cred că nu. Mă îndoiesc că vor rezolva cazul ăsta.

— Nu se ştie niciodată.

Nu rostiră niciun cuvânt despre Eddie. De fapt, ce ar fi fost de spus?

King era nerăbdător să plece, aşa că se hotărî să treacă la subiect.

— Remmy, am venit ca să-ţi pun o întrebare. E despre un fost angajat de-al vostru, Billy Edwards.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Mecanicul?

— Exact.
— Care e întrebarea?
— Am nevoie de data exactă la care a plecat.
— Poate fi găsită în înregistrările din ştatele de plată.
— Speram că o să spui asta.
Se uită la ea, în expectativă.
— Le vrei acum?
— Chiar acum.
După ce ea reveni, aducându-i-le, King dădu să plece, dar ceva îl făcu să se oprească.
O privi fix pe Remington Battle, care, pieptănată şi îmbrăcată cu meticulozitate, stând într-un superb fotoliu vechi, condensa tot ceea ce se înţelege printr-o mare doamnă din aristocraţia sudistă.
Ea îşi ridică ochii.
— Mai e ceva? îl întrebă, cu răceală.
— A meritat?
— Ce să merite?
— Să fii soţia lui Bobby Battle? A meritat să-ţi pierzi amândoi băieţii?
— Cum îţi permiţi? spuse, cu voce tăioasă. Nu-ţi dai seama prin ce iad am trecut?
— Da, şi pentru mine a fost, într-adevăr, tot o floare la ureche. De ce nu încerci să-mi răspunzi la întrebare?
— De ce aş face-o? i-o întoarse ea.
— Numeşte-o un act caritabil, din partea unei doamne distinse şi respectabile.
— Sarcasmul tău nu are niciun efect asupra mea.
— Atunci o să te întreb direct. Bobby Jr. era copilul tău. Cum ai putut să-l laşi să moară?
— N-a fost aşa! spuse ea, ridicând vocea. Crezi că am avut de făcut o alegere? Crezi că nu mi-am iubit fiul?
— E uşor să vorbeşti, Remmy, dar e greu să treci la fapte. Adică să-ţi înfrunţi soţul. Să-i spui că puţin îţi păsa de unde luase boala, dar că băiatul *tău* avea nevoie de tratament pentru ea. Nici măcar pe vremea aia nu era greu de diagnosticat. Dacă îi făceai puştiului penicilină, ai fi

avut foarte multe şanse să ai acum *doi* fii în viaţă. Ţi-ai pus vreodată problema în felul ăsta?

Remmy începu să spună ceva, dar se opri. Lăsă jos cana de cafea şi frânse mâinile în poală.

— Poate că atunci nu eram atât de puternică; nu cum sunt acum. King îi văzu ochii înotând în lacrimi. Dar, în cele din urmă, am luat decizia corectă. L-am dus pe Bobby Jr. la tot felul de specialişti.

— Dar era prea târziu.

— Da, spuse Remmy, cu voce scăzută. Şi pe urmă a apărut cancerul. Iar el nu a mai putut să lupte.

Îşi şterse lacrimile, se întinse după ceaşca de cafea, dar pe urmă se opri şi îşi ridică privirea spre King.

— Sean, în viaţă, toată lumea trebuie să aleagă, spuse ea.

— Şi o mulţime de oameni aleg ceea ce nu trebuie.

Remmy părea gata să facă un comentariu usturător, dar King îi împrăştie răceala când luă o fotografie pe raft. Îi înfăţişa pe Eddie şi Bobby Jr., copii. Ea îşi duse brusc mâna la gură, ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe un suspin. Îl privi, cu lacrimile alunecându-i pe obraji.

— Bobby era cu totul alt om când ne-am căsătorit. Poate că de acela mă agăţam, sperând că o să se întoarcă.

King puse fotografia la loc.

— Nu merită să aştepţi un om care îşi lasă copilul să moară fără să mişti un deget.

Plecă fără să privească înapoi.

Afară, văzu un şofer care încărca valizele lui Savannah într-o berlină neagră. Ea coborî din maşină şi se apropie.

— Voiam să te văd înainte de plecare, zise. Am auzit câte ceva din ce i-ai spus mamei. Nu am tras cu urechea. S-a întâmplat să trec pe acolo.

— Sincer vorbind, nu ştiu dacă să o compătimesc sau să o detest.

Ea privi vila.

— A vrut întotdeauna să fie mama unei familii sudiste numeroase. Ştii, ca un fel de dinastie.

— Nu prea i-a reuşit, comentă King.

Savannah se uită la el.

— Aşa stau lucrurile… Cred că îşi închipuie că a izbutit. În particular, îl ura pe tata, dar îl idolatriza în public. Îşi iubea fii, dar i-a sacrificat ca să-şi salveze căsnicia. Nu are niciun sens. Tot ce ştiu este că eu plec dracului de aici. O să-mi petrec următorii zece ani încercând să înţeleg. Dar o s-o fac de la distanţă.

Se îmbrăţişară, şi King îi ţinu uşa maşinii.

— Mult noroc, Savannah.

— A, Sean, spune-i, te rog, lui Michelle că îi mulţumesc pentru tot ce a făcut.

— Îi spun.

— Spune-i şi că i-am ascultat sfatul referitor la tatuaj.

King o privi amuzat, dar nu zise nimic. Îi făcu cu mâna când maşina porni.

Se urcă în automobil şi plecă la *Wrightsburg Gazette,* unde, fără să ştie, se aşeză la acelaşi cititor de microfilme la care stătuse Eddie în noaptea când pătrunsese înăuntru.

Derulă bobina cu numere vechi ale ziarului până când ajunse la data pe care o căuta, data zilei în care plecase Edwards. Nu găsi ceea ce îl interesa. Apoi îi trecu prin minte că totul s-ar fi putut întâmpla prea târziu ca să mai poată apare în ediţia din ziua următoare. Se deplasă cu încă o zi după. Nu fu nevoit să caute prea mult. Ştirea era pe prima pagină. Citi povestea cu atenţie, se lăsă pe spate în scaun şi, în cele din urmă, îşi puse capul pe masă în timp ce gândurile îi se strecurau în zone inimaginabile.

Când îşi ridică ochii, observă peretele pe care scrisese Eddie. Fusese curăţat, dar urmele acelui cuvânt erau încă vizibile.

TEAT

Cu câteva zile înainte, se jucase cu diversele combinaţii ale cuvântului: *tent, test, text*[20]. Nimic nu părea să aibă sens. Totuşi, nu putea să creadă că Eddie ar fi scris

[20] Cort, test, text.

cuvântul acela dacă n-ar fi fost important.

Scoase din buzunar discul cu cifru şi începu să se joace cu el. Îl luase cu sine dintr-un anumit motiv. De multă vreme, se descoperise că analizele de frecvenţă a literelor puteau duce la descifrarea unei inscripţii de lungime acceptabilă. Metoda era simplă. Unele litere ale alfabetului sunt folosite mai des decât altele. Şi litera care apare mult mai des decât toate celelalte este *e*. Această descoperire îi făcuse imbatabili pe spărgătorii de cifruri pentru un timp destul de lung, până când, după secole, codificatorii îşi recâştigaseră supremaţia.

King roti inelul exterior al discului cu cifru până când litera *e* se alinie cu litera *a.* Un pas mai încolo. Se uită la perete şi, cu ochii minţi, schimbă o literă, *e* în loc de *a.* Acum se putea citi:

TEET

Nici asta nu avea sens. Ce este un *teet?* Se hotărî să plece şi se întoarse în biroul său, unde deschise un motor de căutare de pe Internet, tastă cuvântul *teet,* şi, ca să se afle-n treabă, cuvântul *crimă.* Nu se aştepta să găsească nimic. Totuşi, apăru o listă lungă. Probabil numai prostii, gândi. Dar, când citi primul rând al listei, sări brusc în picioare.

— O, Dumnezeule, spuse.

Citi şi continuarea, apoi se lăsă pe spate. Îşi putea simţi fruntea: era udă de sudoare şi la fel îi era tot trupul.

— O, Dumnezeule, spuse încă o dată.

Se ridică încet. Era bucuros că Michelle lipsea. Nu se simţea în stare să dea ochii cu ea. Nu în momentul acela.

Ca să fie absolut sigur, King trebuia să mai depisteze câteva lucruri. Pe urmă avea să înfrunte adevărul. Ştia că era unul din cele mai grele lucruri pe care fusese nevoit să le facă vreodată.

Capitolul 100

Peste două zile, King îşi parcă maşina, coborî, intră în clădirea de birouri, întrebă de Sylvia şi fu îndrumat către biroul ei.

O găsi aşezată la masa de lucru din cabinetul ei medical, cu braţul stâng într-o eşarfă. Se uită la el şi zâmbi, apoi se ridică ca să-l îmbrăţişeze.

— Simţi că eşti pe cale să redevii om? îl întrebă.

— Ajung şi acolo, spuse el, cu voce scăzută. Ce-ţi face braţul?

— E aproape ca nou.

Se aşează vizavi de ea, în timp ce Sylvia se cocoţă pe marginea mesei.

— Nu prea te-am mai văzut în ultima vreme.

— Am fost oarecum ocupat, răspunse el.

— Am făcut rost de bilete la o piesă de teatru, în D.C., sâmbăta viitoare. Ar fi prea îndrăzneţ din partea mea dacă ţi-aş cere să mă însoţeşti? Luăm camere separate la hotel, bineînţeles. O să fii în perfectă siguranţă.

King se uită la cuier. Jacheta, puloverul şi pantofii femeii erau aşezate cu grijă, fie în, fie lângă acesta.

— S-a întâmplat ceva, Sean?

Se întoarse din nou către ea.

— Sylvia, de ce crezi că a venit Eddie după noi?

Comportamentul ei se schimbă imediat.

— E nebun. Noi am ajutat la prinderea lui. Sau, cel puţin, tu ai făcut-o. Te ura pentru asta.

— Dar m-a lăsat să plec. Şi te-a reţinut *pe tine.* Te-a aplecat deasupra unei buturugi şi era gata să-ţi taie capul. Ca un călău.

De supărare, trăsăturile ei se contorsionară.

— Sean, tipul omorâse deja nouă oameni, pe cei mai mulţi la întâmplare.

El scoase din buzunar o bucată de hârtie şi i-o întinse. Ea se aşeză în spatele biroului şi o citi fără grabă.

Apoi îşi ridică privirea.

— Este articolul din ziar despre moartea soţului meu.

— A fost victima unui şofer care l-a izbit şi apoi a fugit; cazul nu a fost rezolvat niciodată.

— Ştiu toate astea, spuse ea, cu răceală, împingând hârtia către el, de-a curmezişul biroului. Şi?

— Şi, în aceeaşi noapte în care a fost ucis George Diaz, Rolls Royce-ul lui Bobby Battle a fost avariat. Rolls-ul a dispărut a doua zi şi acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu mecanicul care se ocupa de colecţia lui Bobby.

— Vrei să spui că acest mecanic mi-a ucis soţul?

— Nu, vreau să spun că Bobby Battle a făcut-o.

Se uită la el, uluită.

— De ce dracu ar fi făcut asta?

— Pentru că te răzbuna pe tine. O răzbuna pe femeia pe care o iubea.

Sylvia se ridică, brăzdând biroul cu degetele.

— Ce naiba încerci să faci?

De data asta, King îşi schimbă comportamentul. Se aplecă înainte.

— Stai jos, Sylvia. Mai am multe de spus.

— Eu…

— Stai jos!

Ea se lăsă să cadă, încet, înapoi pe scaun, fără să-l slăbească din ochi.

— Mi-ai spus o dată că o văzuseşi pe Lulu Oxley la ginecologul la care mergeaţi amândouă. Ai dat de înţeles că ea şi-a schimbat medicul. Dar nu ea a făcut asta, ci tu.

— Şi, e o crimă?

— Ajung şi acolo. Am obţinut numele noului tău ginecolog de la cel dinainte şi am fost să-i fac o vizită. E o doctoriţă, tocmai din D.C. De ce aşa departe, Sylvia?

— Asta nu te priveşte.

— Acum trei ani şi jumătate, când ai avut nevoie de operaţie, soţul tău ţi-a făcut-o. Ai spus că era cel mai bun. Numai că, atunci când te-a deschis, el avea alte planuri. După ce am vorbit cu un chirurg care mi-e prieten, am descoperit că procedura de reparare a unui diverticulum

rupt e una dintre foarte puţinele care îi permit unui chirurg să facă şi o operaţie „suplimentară” în zona pelviană, fiind foarte puţin probabil ca vreunul dintre cei care îl asistă să bage de seamă.

— *Te rog,* treci la subiect! exclamă ea.

— Ştiu, Sylvia.

— Ce ştii? făcu ea, cu sălbăticie.

— Că ai devenit stearpă în urma unei ligaturi a trompelor uterine care ţi-a fost făcută fără ştirea ta.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Nu ştii ce vorbeşti…

King o întrerupse.

— George Diaz ţi-a reparat diverticulumul şi ţi-a operat colonul aşa cum trebuia, dar, în acelaşi timp, ţi-a cusut trompele uterine. Nu puteai să te duci la vechiul ginecolog cu firele alea în tine; cum ai fi putut să-i explici ce se întâmplase? Aşa că te-ai dus la altă doctoriţă, probabil cu acte false, şi ea ţi le-a scos. Am fost acolo şi am născocit o poveste despre „soţia” mea şi problemele pe care le are cu trompele uterine. I-am spus că tu mi-ai recomandat-o, pentru că ţi-a făcut o operaţie atât de reuşită. Nu mi-a povestit prea multe, din cauza restricţiilor impuse de confidenţialitate, dar a fost suficient ca să-mi confirme bănuielile. Dar stricăciunea e permanentă, nu-i aşa? N-o să ai copii niciodată.

— Ticălosule, cum îndrăzneşti…

King o întrerupse din nou.

— Soţul tău a aflat că tu şi Bobby eraţi amanţi. Bătrânul ţi-a căzut cu tronc, ca şi sutelor de femei care te-au precedat. George şi-a luat revanşa pentru infidelitatea ta. Iar pe urmă a fost rândul tău să te răzbuni. Ridică fotografia lui George Diaz de pe biroul ei şi o întoarse cu faţa în jos. Faţă de mine, nu e nevoie să-ţi păstrezi faţada de văduvă îndurerată, care se stinge de dor.

— Zăceam întinsă pe spate, în spital, când a fost omorât George!

— E adevărat. Dar fac pariu că soţul tău ţi-a spus ce

făcuse. A vrut să ştii cum se răzbunase pentru trădarea ta. Iar tu l-ai sunat pe Bobby şi i-ai povestit totul. El şi-a luat Rolls-Royce-ul, s-a dus la voi acasă, l-a văzut pe George plimbându-se, şi asta a fost tot. La început am crezut că Bobby o urmărise pe soţia lui Roger Canney, pentru că ea a murit în aceeaşi perioadă cu George. Însă, în cazul ei, a fost un simplu accident de automobil. Moartea soţului tău a fost o crimă.

— Sunt numai presupuneri. Dar, chiar dacă ar fi fost aşa cum spui, eu nu am făcut nimic rău. Nimic.

— Răul l-ai făcut mai târziu. Pentru că tu l-ai ucis pe Bobby injectându-i o doză letală de clorură de potasiu în punga pentru perfuzie.

— Ieşi din cabinetul meu.

— O să plec atunci când o să termin tot ce am de spus, ripostă el.

— Mai întâi ai zis că eram amanta lui şi pe urmă că l-am omorât. Ce motiv aş fi avut să o fac?

— Te temeai să nu fii dată în vileag, răspunse King, simplu. În ziua în care a fost omorât, ne-am întâlnit în casa Dianei Hinson. Michelle ţi-a povestit că Bobby era conştient, dar că bătea câmpii, că spunea tot felul de nume şi altele de genul ăsta, fiind total incoerent. Te îngrozea gândul că ţi-ar fi putut rosti numele, că ar fi putut vorbi despre relaţia voastră. Pe urmă totul ar fi ieşit la iveală. Poate că, între timp, deja se descotorosise de tine. Poate că nu-i datorai nimic. Asta n-o ştiu sigur, dar ştiu că te-ai dus acolo şi l-ai omorât. Pentru un doctor, trebuie să fi fost uşor. Cunoşteai programul spitalului. Ai pus otrava în pungă, nu în tub, şi ai lăsat pana şi ceasul, pentru că ai vrut ca moartea să-i fie atribuită celuilalt criminal. Şi te-ai grăbit să susţii teoria mea despre un membru al familiei care l-ar fi ucis pe Bobby. Dar ai făcut o greşeală. N-ai luat nimic din camera de spital. Furtişagurile de la celelalte victime, medalionul cu Sfântul Christopher şi celelalte, nu au fost dezvăluite publicului, şi nici ţie. Aşa că nu aveai cum să copiezi detaliul ăsta.

Sylvia clătină din cap.

— Eşti nebun. Eşti la fel de nebun ca Eddie, ştii asta? Şi când mă gândesc că abia aşteptam să se reaprindă ceea ce fusese între noi.

— Aşa e, şi eu la fel. Cred că sunt într-adevăr norocos.

Chipul ei deveni oribil.

— Foarte bine, ţi-ai spus părerea, acum ieşi afară. Şi, dacă repeţi un singur cuvânt din ea, te dau în judecată pentru calomnie.

— Încă nu am terminat, Sylvia.

— A, mai urmează şi alte flecăreli nebuneşti?

— O grămadă. Tot tu eşti şi cea care a dat spargerea din casa familiei Battle.

— Pur şi simplu, n-ai de gând să te opreşti, nu-i aşa?

— Probabil că Bobby îţi dăduse codul de acces şi cheia. Junior lucrase pentru tine, tu ne-ai spus asta. Ai făcut destul de uşor rost de obiectele care îţi trebuiau. Şi cine se pricepe mai bine decât medicul legist să falsifice o amprentă? Nu ştiu cum ai făcut-o, dar ştiu că o persoană foarte experimentată poate să o facă.

— Ce motiv aveam să le sparg casa? La ce-mi trebuia mie verigheta lui Remmy?

— Nu de verighetă îţi păsa ţie! Altceva căutai. Battle era la spital, în comă. Nu ştiai sigur dacă ascunzătoarea lui Bobby era sau nu un secret pentru Remmy. Nu ştiai nici măcar dacă ceea ce te interesa era acolo, dar trebuia să verifici. Ştiai unde era plasat sertarul secret din dulapul lui Bobby, dar nu ştiai cum să-l deschizi, aşa că a trebuit să-l spargi. Asta se putea observa cu uşurinţă, aşa că ai spart şi în dulapul lui Remmy, pentru ca totul să pară un jaf, şi ai înscenat că Junior îl făcuse. Probabil că aflaseşi de la Bobby că şi Remmy avea un compartiment secret în dulap, dar nu îi cunoşteai poziţia exactă. De asta a trebuit să faci totul praf când l-ai căutat.

— Şi ce anume presupui că aş fi furat?

— O fotografie în care erai împreună cu Bobby. O parte a inscripţiei de pe spatele hârtiei Kodak a pătat sertarul. S-

ar putea ca el să-ţi fi spus că o păstra acolo. Oricum, trebuia să o recuperezi. Pentru că, dacă el se prăpădea şi fotografia era descoperită, lumea ar fi început sa pună lucrurile cap la cap, făcând legătura cu moartea soţului tău. Şi, chiar dacă tu nu ai nicio vină pentru asta, nimeni nu te-ar fi crezut. Iar faptul că verigheta lui Remmy a sfârşit prin a ajunge la tine e o adevărată ironie. O porţi când eşti acasă, în intimitate?

— OK, ajunge! Ieşi afară! Acum!

King nu se urni.

— Şi chiar era nevoie să-l ucizi pe Kyle? De ce, te şantaja?

— Nu l-am ucis eu. El fura de la mine!

King aruncă o privire spre cuier.

— În noaptea uciderii lui Battle, făceai autopsia lui Hinson. Ai spus că, în noaptea aia, Kyle a venit la morgă, dar n-ai specificat că l-ai văzut sau că ai vorbit cu el, ci numai că a descuiat uşa, iar asta s-a înregistrat în memoria sistemului de alarmă.

— Nu l-am văzut. Eram în spate, mă ocupam de Hinson.

— Nu, în jurul orei zece, nu erai acolo. Şi probabil că asta a văzut Kyle, sau, mai corect spus, nu a văzut. Arătă către lucrurile aranjate cu grijă în cuier. Jacheta ta, pantofii şi celelalte, pe care ţi le pui *întotdeauna* acolo când lucrezi. Şi e foarte neobişnuit să faci o autopsie noaptea, fără să fii asistată de nimeni sau fără niciun martor, aşa cum ai procedat în cazul lui Hinson. I-ai făcut viaţa grea lui Todd, chemându-l la toate celelalte autopsii, dar, de data asta, nu ai vrut să vină, fiindcă tu trebuia să fii în altă parte. Cu alte cuvinte, trebuia să-l ucizi pe Bobby în timpul schimbului de tură al asistentelor. Ceva mai târziu, în aceeaşi noapte, când te-a sunat Todd în legătură cu moartea lui Battle, ai pretins că erai bolnavă pentru că trebuia să termini autopsia lui Hinson sau pentru că nu te simţeai în stare să vezi cadavrul lui Bobby la atât de puţin timp după ce îl uciseseşi.

— Asta e o nebunie. Am vrut să fac autopsia cât mai

curând posibil. Cadavrul oferă indicii numai într-o anumită perioadă de…

— Păstrează-ţi prelegerea pentru cei care se sinchisesc de ea, spuse King. Eu fac pariu că, după ce a pus toate astea cap la cap, Kyle a încercat să te şantajeze. Aşa că tu ai venit la mine cu povestea, perfect adevărată, despre Kyle, care fura medicamente şi le vindea, iar eu ţi-am spus că aveam să-i cer lui Todd să se ocupe de el chiar a doua zi. Numai că, până atunci, l-ai ucis. Poate că te-ai dus la el imediat ce am terminat cina. Şi a fost în avantajul tău ca, în timpul autopsiei, să găseşti indicii că era vorba de o crimă. Bineînţeles că Dorothea a fost cea suspectată şi eu sunt sigur că asta era intenţia ta. De fapt, fac pariu că ai recunoscut-o la Afrodiziac şi că ştiai că ea cumpăra medicamentele de la Kyle.

O privi cu atenţie. Se holba la el, cu faţa lipsită de orice expresie.

— Oare a meritat să faci toate astea pentru un monstru ca Battle? A meritat, Sylvia? Ai fost doar una dintr-o sută. Nu te-a iubit. N-a iubit pe nimeni.

Ea săltă receptorul telefonului.

— Dacă nu pleci imediat, chem poliţia.

King se ridică.

— A, aşa, ca fapt divers, Eddie mi-a deschis ochii. Ştia că tu i-ai ucis tatăl; de asta vroia să te omoare.

— Ai ajuns să te iei după spusele ocnaşilor?

— Ai auzit vreodată de Teet Haerm?

— Nu.

— A trăit în Suedia. Sau poate că mai trăieşte încă. În anii 1980, a fost acuzat de uciderea mai multor oameni. A fost arestat şi condamnat, dar, mai târziu, verdictul a fost schimbat, şi a fost pus în libertate.

— Şi, mai exact, ce legătură are asta cu mine? spuse ea, cu răceală.

— Teet Haerm era *medicul legist* al oraşului Stockholm. Se spune că ar fi făcut chiar şi autopsia unora dintre victimele sale. Probabil că a fost singura dată când s-a

întâmplat una ca asta. Cel puţin până acum. Eddie a lăsat un indiciu, numai că, cu bună ştiinţă, a scris greşit numele. La urma urmelor, vroia, în primul rând, să pună mâna pe tine. Făcu o pauză, apoi adăugă: Habar n-am dacă Teet era vinovat sau nu, dar ştiu că tu eşti.

— Nu poţi dovedi nici măcar un singur cuvânt din tot ce-ai spus.

— Ai dreptate. Nu pot, recunoscu King. Cel puţin nu acum. Dar să-ţi spun ceva, doamnă: nu am de gând să mă opresc aici. Între timp, sper ca sentimentul de vinovăţie să-ţi otrăvească viaţa.

King se îndreptă spre uşă, pe care o trânti cu putere în urma lui.

Capitolul 101

King şi Michelle zburară până în Carolina de Sud la bordul unui mic avion. După încă o oră de mers cu maşina, ajunseră la închisoarea de maximă securitate în care fusese transferat Eddie Battle, pentru a-şi petrece tot restul zilelor sale. King intră, în timp ce Michelle preferă să aştepte afară.

Eddie fu adus cu mâinile încătuşate şi însoţit de patru gardieni vânjoşi, care nu-l scăpau din ochi nicio clipă. Capul îi era complet ras, iar faţa şi antebraţele îi erau pline de cicatricele şi de rănile pe care King ştia că le căpătase în urma loviturilor primite de când fusese încarcerat. Se întrebă cât de multe erau cele ascunse sub haine. Se aşeză în faţa lui Eddie. Erau separaţi de un geam de plexiglas gros de un centimetru. King fusese instruit, cunoştea regulile pe care trebuiau să le respecte vizitatorii, dintre care cele mai importante fiind să nu facă mişcări bruşte şi să se străduiască permanent să evite orice contact fizic cu prizonierul.

Ştia că era în siguranţă dacă respecta procedurile.

— Te-aş întreba cum îţi merge, dar pot să văd asta şi singur.

Eddie ridică din umeri.

— Nu e chiar aşa de rău. Sunt doar chestiile obişnuite. Ucide sau eşti ucis – iar eu sunt încă aici. Îl privi pe King cu o expresie intrigată. Nu mă aşteptam să te mai văd vreodată.

— Vreau să-ţi pun câteva întrebări. Şi trebuie să-ţi spun ceva. Cu ce preferi să încep?

— Cu întrebările. Tipii de aici nu au prea multe de spus. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului în bibliotecă. Ridic greutăţi, bat mingea, îi organizez pe câţiva dintre băieţi într-o echipă. Totuşi, n-or să mă lase să pictez. Presupun că se tem să nu înec pe cineva în vopsea, fir-ar să fie.

— Prima întrebare: atacul cerebral al tatălui tău a pus

totul în mişcare?

Eddie dădu din cap.

— Mă gândeam la asta de ceva vreme. Nu eram sigur că am destul curaj ca s-o fac într-adevăr. Când bătrânul a păţit-o, prin cap mi-a trecut doar atât: Acum ori niciodată.

— A doua întrebare: De ce l-ai omorât pe Steve Canney? Credeam că ai făcut-o de dragul mamei tale, dar acum ştiu că n-a fost aşa.

În scaunul său, Eddie pufni şi cătuşele zăngăniră. Unul dintre gardieni îl privi cercetător. El îi zâmbi şi îi făcu cu mâna înainte de a-şi reîntoarce ochii spre King.

— Părinţii mei l-au lăsat pe fratele meu să moară şi pe urmă bătrânului i s-au aprins călcâiele şi a avut un alt fiu cu o târâtură. Ei bine, nici nu-mi doream alt frate, nici nu aveam nevoie de el. Puştiul Canney a crescut sănătos şi voinic. Aşa ar fi trebuit să fie Bobby, pricepi? Aşa ar fi trebuit să fie Bobby.

Vocea i se înălţă, atrăgând privirile tuturor celor patru gardieni. King nu ştia dacă Eddie era sau nu mai înspăimântător decât ei.

— A treia întrebare: Ce te-a făcut să-l ucizi pe Junior? La început am presupus că ai făcut-o pentru că ai crezut că o jefuise pe mama ta. Dar acum ştiu că nu-ţi păsa de asta. Aşa că, de ce?

— Era acolo un portret al fratelui meu, care s-a stricat în timpul jafului.

— Mama ta mi l-a arătat.

— Îl înfăţişa pe Bobby înainte de a se îmbolnăvi foarte grav. Eddie se opri şi îşi sprijini mâinile înlănţuite de masa de lemn din faţa lui. Eu îl desenasem. Îmi era drag portretul ăla. Şi doream să fie în camera mamei, ca să nu uite niciodată ce făcuse. Când l-am văzut rupt, am ştiut că o să să-l ucid pe acela care îl stricase, oricine ar fi fost el. Am crezut că era vina lui Junior. Asta a fost condamnarea lui la moarte.

King îşi stăpâni tremurul gata să îl cuprindă când auzi motivul pentru care Eddie săvârşise o crimă.

— Dacă te interesează, asta a făcut-o pe Remmy să sufere, deşi s-a străduit să n-o arate.

— A avut noroc că n-am avut chef s-o omor pe ea.

— Te-ai gândit să joci rolul unor criminali în serie notorii din cauza lui Chip Bailey?

Eddie rânji.

— Bătrânul Chippy. Se lăuda întotdeauna că e mai deştept decât toţi ceilalţi, că ştie atât de multe despre ucigaşii în serie, despre modul în care acţionau. Pretindea că îl poate scoate din circulaţie pe cel mai inteligent dintre ei. Ei, eu i-am primit provocarea şi cred că rezultatele vorbesc singure.

— Ce-ai fi făcut dacă tatăl tău n-ar fi fost ucis?

— L-aş fi omorât eu. Dar, înainte de asta, aveam de gând să-i spun pe cine am mai ucis şi de ce. Trebuia să-şi asume răspunderea, măcar o dată în viaţa lui.

— Ultima întrebare: De ce ai luat câte ceva de la fiecare dintre victimele tale?

— Ca să le ascund acasă la Harald Robinson şi să arunc vina asupra lui. Tăcu, sprâncenele i se încruntară şi, în cele din urmă, adăugă, cu voce scăzută: Cred că sunt exact ca bătrânul meu.

King înţelese că acesta era, de departe, cel mai aspru verdict care i se putea da lui Eddie şi că era unul pe care îl stabilise singur. De aceea îi pusese întrebarea.

— Ei, şi ce vroiai să-mi spui?

King îşi coborî vocea.

— Că ai avut dreptate în privinţa Sylviei. I-am aruncat în faţă totul, dar nu pot dovedi nimic, deşi continui să mă străduiesc să o fac.

— Ai descifrat mesajul „Teet” pe care l-am lăsat?

— Da.

— Am aflat despre el când am fost, o dată, împreună cu Chip la sediul FBI din Quantico.

— Sylvia a plecat din Wrightsburg, probabil ca să înceapă o viaţă nouă sub un alt nume.

— Norocul ei.

— Nu i-am spus nimănui despre asta, nici măcar lui Michelle.

— Cred că nu mai contează.

— Ba contează, Eddie, contează într-adevăr, numai că, în momentul ăsta, nu pot face nimic. Nu am nicio dovadă. Şi-a acoperit urmele foarte bine, dar eu mă străduiesc, în continuare. King se ridică. N-o să mai revin ca să te văd.

— Ştiu. Eddie dădu să se ridice, apoi îl strigă: Ei, Sean, poţi să-i spui lui Michelle că, de fapt, nu i-aş fi făcut niciun rău în noaptea aia? Şi mai spune-i şi că mi-a făcut plăcere când am dansat împreună.

Ultima imagine a lui Eddie pe care o zări King fu aceea a unui bărbat care de îndepărta înconjurat de gardieni, târşâindu-şi picioarele. Apoi Eddie Battle dispăru. King spera că pentru totdeauna.

Pe când părăsea închisoarea, King fu oprit la biroul de relaţii cu vizitatorii şi i se dădu un pachet. I se spuse doar că fusese trimis prin poştă şi că îl păstraseră pentru el. De fapt, îi era adresat lui Michelle. King se întoarse la maşină.

— Ce-i asta? întrebă Michelle.

— E pentru tine. Ne oprim să luăm prânzul la restaurantul pe lângă care am trecut mai devreme şi o să poţi să-l desfaci.

Localul era o speluncă într-adevăr soioasă, plină de camionagii, dar mâncarea era bună iar cafeaua fierbinte. Găsiră un ungher mai retras şi începură să mănânce.

— Nu vrei să ştii cum o duce? întrebă King.

— Nu. De ce, el a întrebat de mine?

King şovăi, apoi spuse:

— Nu, nu te-a pomenit deloc.

Michelle înghiţi ultima îmbucătură şi turnă cafea în urma ei.

— Un singur lucru continuă să mă nedumerească, zise ea.

— Chiar aşa, doar un singur lucru?

King încercă să zâmbească.

— Ce era acel obiect din sertarul lui Remmy pe care ea

dorea atât de mult să-l capete înapoi?

— Cred că erau scrisorile unui anumit domn, care se număra printre cunoscuţii ei.

— Aşadar, *a avut* o aventură?

— Nu, era vorba de o iubire neîmpărtăşită. Domnul în cauză nu putea proceda altfel în cazul unei femei măritate. Dar ea vroia scrisorile înapoi.

— Mă întreb cine ar fi putut… Se opri şi făcu ochii mari: Nu cumva…

— Da, se grăbi King să răspundă. Da. Dar s-a întâmplat de mult şi el nu a făcut nimic de care să-i fie ruşine. Pur şi simplu, a iubit o femeie care a dovedit că nu îl merita.

— Doamne, ce poveste tristă.

O ajută să desfacă pachetul, rupând ambalajul. Şi rămaseră amândoi cu ochii aţintiţi asupra obiectului.

Era portretul lui Michelle în rochie de bal; portretul făcut Eddie.

King se uită la ea, apoi la tablou, dar nu spuse nimic. Achitară nota şi plecară. Înainte de a se urca în maşină, Michelle aruncă portretul în tomberonul restaurantului.

— Eşti gata să mergem acasă? întrebă King, în timp ce ea se aşeza pe locul şoferului.

— O, da.

Michelle călcă pedala de acceleraţie şi demarară într-o trombă de praf.

Mulţumiri

Lui Michelle, deşi e greu de crezut, al zecelea roman, şi numărătoarea continuă. Nu mi-aş fi putut dori să fac această călătorie împreună cu altcineva.

Lui Rick Horgan, pentru că m-ai ajutat să văd *şi* pădurea, *şi* copacii, atunci când era într-adevăr nevoie.

Lui Maureen, Jamie şi Larry, pentru tot ceea ce faceţi şi pentru că sunteţi nişte prieteni nemaipomeniţi.

Tinei Andreadis, pentru că eşti o prietenă apropiată de inima mea şi pentru că publicul a ajuns să mă cunoască mai ales datorită ţie.

Întregului colectiv de la Warner Books, pentru toată munca depusă şi pentru că mă susţineţi. Ştiu că nicio carte nu se vinde singură.

Lui Aaron Priest, pentru că ai fost întotdeauna alături de mine.

Lui Lucy Childs şi Lisa Erbach Vance, pentru tot ceea ce faceţi.

Mariei Rejt, pentru comentariile tale redacţionale pline de miez.

Dr. Monica Smiddy, pentru toate procedurile judiciare. Eşti o profesoară minunată.

Dr. Marcella Fiero, pentru că ai avut răbdarea de a răspunde tuturor întrebărilor mele şi pentru că m-ai ajutat să arunc o privire în culisele cabinetului de medicină legală din Richmond.

Dr. Catherine Broome, pentru că m-ai transformat într-un autor care pare să aibă mai multe cunoştinţe medicale decât are în realitate.

Lui Bob Schule, expert în materie de vinuri, corector de frunte şi foarte bun prieten.

Dr. Alli Guleria şi soţului ei, dr. Anshu Guleria, pentru că m-aţi ajutat în problemele medicale, pentru că mi-aţi permis să împrumut maşinile voastre superbe şi pentru că sunteţi nişte prieteni minunaţi. Consultanţii sunt importanţi, nu-i aşa?

Lui Jennifer Steinberg, pentru cercetările tale formidabile. Încă nu te-am răsplătit, dar mă străduiesc.

Lui Lynette şi Deborah, pentru ceea ce faceţi în fiecare zi ca să mă menţineţi pe calea cea dreaptă. Ştiu că nu e o sarcină uşoară.